

Giới thiệu Cô Dâu Quỷ

Một câu chuyện đầy yếu tố ma quái, kì ảo, như thực như hư, như mộng như tỉnh...

Cuộc chiến yêu ma, xứ sở thần tiên, thiên đường, địa ngục. Cuộc sống con người tưởng là bình thường, nhưng ai biết người vừa lướt qua mình có phải là một yêu ma hay không? Liệu có phải mình vừa thoát khỏi số phận trở thành vong hồn bị thảm?

Cô gái vốn nên sống một cuộc đời vô tư tự tại, thế lại bị xô đẩy, bị bức đến mức đột ngột ra đi, nhưng số phận đã có sẵn, không cho phép ai vượt mặt

Từ đó cô gái bước chân lên con đường làm việc gian khổ, lại còn phải ứng phó với việc gia đình rồi những nhui, chính cô cũng không thể quyết định khác đi hay làm theo mong muốn của mình

Ác Quỷ, Thiện Quỷ, Quỷ Vương, Thiên Thần...

Mọi thứ là có thật, và việc cô được chuyển sinh cũng là thật, vì vậy, phải cố gắng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hợp đồng của quỷ

Mọi chuyện sẽ không tồi tệ đến thế, nếu buổi chiều ngày hôm ấy... Một ngày nắng nhưng không mấy đẹp trời.

"Hắn" hăm hăm tiến vào nhà tôi, đập tung cửa, rồi bất ngờ xuất hiện cùng cả đám đàn em... đeo kính đen, đội mũ đen, mặc áo khoác đen, chân đi giày đen... Nói chung, tất cả những thứ trên mình hắn mà tôi nhìn thấy... đều màu đen (còn nội y bên trong thì chả biết).

Khẽ nheo đôi mày đầy khiêu khích lên, hắn ngồi xuống trước mặt bố tôi – một con người mang dáng vẻ sợ hãi đang quỳ mọp dưới chân hắn – rồi hắn lầm bầm

- Lo đến đâu rồi?!

"Lo đến đâu??! Thế là thế nào??!" – Chị em tôi nhăn nhó quay ra hỏi nhau, gây lên một tiếng động xì xào đến mức khó chịu...

Khẽ liếc qua nhìn ba chị em tôi, hắn chậm rãi rít một hơi dài trên tẩu thuốc màu đen bóng rồi lại chẹp miệng.

- Ba cô con gái ông đây à?!

Hắn vừa dứt lời, đôi mắt ba tôi bắt đầu tròn trũng lên... sợ hãi, ông vội lê đến, ôm chặt lấy chân hắn, hết lời cầu xin.

- Tôi xin cậu!!! Làm ơn thư thư cho ít bữa!!! Đừng bắt con gái tôi đi!!!

Bất ngờ đứng phắt dậy, hắn rít thêm một hơi nữa rồi thở dần ra từng làn khói trắng đục quện vào nhau mang mùi thơm hăng nhẹ.

- Ngày mai, hạn cuối, không tiền thì một trong ba đứa. Chấm hết!

.....

Cánh cửa đóng lại cái "rầm" và mọi thứ như bất ngờ sụp đổ trước mắt ba cùng chị em tôi – một ngày thật kinh hoàng để đón nhận sự thật đã được giấu kín bấy lâu nay...

Rằng ông bà bạc suốt ngày mà sáng nào cũng nói là "ba đi làm đây!"

Rằng ông đã nợ rất nhiều... ngày qua ngày... nhưng lòng tham vẫn không chịu đập tắt.

Rằng ông đã phá sản nhưng vẫn không dám hé răng nói một câu...

Rằng ông có một giao ước với tên chủ sông... rằng... "nếu không trả được nợ thì một trong ba chúng tôi sẽ phải làm vợ hắn!!!".

Oh my god!!! Còn điều tồi tệ nào sắp xảy đến nữa không...

.....

" Baaaa!!! Buông tay con ra!!! Làm ơn mà!!! "

Tiếng tôi rung lên hòa cùng những giọt nước mắt đang lăn dài trên má... mọi người bên đường cứ đứng sững lại nhìn... ngỡ ngác... nhưng ông vẫn kiên quyết lời xetch tôi đi mà không chịu dừng bước. Thậm chí! Không thèm ngoảnh mặt lại lấy một lần... Ba coi tiền quan trọng hơn tôi... đến vậy sao???!!!

Tiếng tôi nấc lên ừng ực như đắng ngắt nơi cổ họng, đôi mắt tôi nhạt nhòa những giọt lệ cay cay ngân ngán đồ... Tôi khóc, tôi hét... đến nỗi lạc cả giọng...

" Con không muốn!!! Con không muốn!! Con xin ba!!! Đừng ép con!! "

Tôi vừa khóc, vừa cố sức giằng lại tay mình từ đôi bàn tay chắc nịch nhưng lạnh ngắt của ba...

Đi qua cầu... Có cái gì đó như muốn níu chân tôi lại... nhìn dòng nước chảy xiết... Bất chợt! Tôi muốn hòa mình vào chúng...

Rồi...

Một....

Hai....

Ba.....

Tôi bắt đầu đếm ngược...

" Ba! Nếu ba không thả con ra... ba sẽ phải hối hận đấy! "

" Im mồm! Mày còn lải nhải nữa là tao ném xuống sông đấy! "

...

" Được thôi! " – Tôi khẽ nhếch môi mỉm cười, một nụ cười chua chát.

Nước bọt nơi cổ họng bất ngờ ực lên một cái, lấy hết dũng khí của mình, tôi cắn chặt vào tay ba khiến ông giật mình vùng mạnh...

Thôi rồi...

Đôi chân tôi chơi vơi...

Rồi cả người như không giữ được thăng bằng...

Tôi loạng choạng... bắt đầu ngã dần về phía sau...

Tất cả đang diễn ra như một cuốn băng quay chậm...

Tôi buông mình trôi xuống dòng nước...

Không còn cảm nhận được gì nữa...

Chỉ thấy những tiếng hét lên hoảng loạn...

Tiếng gió và nước đang hòa với nhau cuốn tôi đi mỗi lúc một xa...

Tiếng tay chân vùng vẫy nhưng không nổi...

Tiếng ba đang hét gọi phía chân cầu...

" Na Xư Bi!!! Con đừng đi!!! "

Gió đang thổi gào... Vẫy gọi tôi đến một nơi xa lạ... một nơi mà tôi chưa từng biết đến... một nơi chỉ có ở trong những câu chuyện cổ tích – ranh giới giữa ĐỊA NGỤC và THIÊN Đàng.

.....

Cảm giác như cơ thể mình vô trọng lượng, tôi đang bay... giữa tầng không?!!!!

Ngạc nhiên thật!! Sao mình lại ở đây!!! Bên một con sông có màu vàng thanh khiết... Con sông cứ chảy xiết mặc thời gian... Tôi đang mơ màng, cảm giác hoang mang chợt ập đến khi có tiếng ai đó bắt ngơ vang lên.

" Vì sao con khóc?! "

Giọng trầm bổng như chính remix của một ông già bất ngờ vang lên từ phía sau khiến tôi phải đột ngột quay ra... ngỡ ngàng nhìn... " Mẹ ơi! Giọng như Bụt mà người... như ma ý! Phen này thì chết con rồi!!! "... Tôi quynh lên khi nhìn thấy lão, tâm trí hoảng loạn, sao lại có một lão già gầy ốm, da nhăn nheo, mặt quắt queo như thế này xuất hiện ở đây... Lão ta tính làm gì?!!!!

" Tránh xa tôi ra!! Không tôi gọi cảnh sát đây!! "

Giọng trầm bổng của lão lại tiếp tục vang lên... như âm vọng cả một vùng xa xôi...

" Cứ việc gọi! Ở đây không có sóng đâu con! "

" Ủ ha! Mà tôi cũng không có máy! Thôi được rồi, ông già nhiều chuyện! Đây là đâu?! Và ông là ai?! Sao tôi lại ở đây?!! "

Mặt lão cứ nghệt ra khi nghe tôi hỏi, dần dần một lúc... rồi lại trầm bổng.

" Con hỏi ta?! "

" TÔI KHÔNG HỎI ÔNG THÌ HỎI DÒNG SÔNG CHẮC!!! "

" Ủm! Sông này cũng biết nói đây con... "

" Lâm nhảm vớ vẩn... " – Tôi khề lâu bàu...

" Thôi được rồi! Ta vào việc chính nhé! Đây là Hoàng Tuyền! Ta là Bụt! Còn con là hồn ma! "

.....

Ông già vừa dứt lời, mắt tôi tròn tròn, hai con ngươi căng ra hết cỡ, mồ hôi chảy đầm đìa (nhưng không cảm giác), rồi bất ngờ hét toáng lên hoảng hốt...

- Tôi là ma?!!!! Ông là Bụt!! Còn đây là Hoàng Tuyền!! Ông đang đùa tôi chắc!!! "

Hét một hồi... rồi tôi bắt đầu thờ ơ... cố gắng lấy lại bình tĩnh... miệng lắp bắp mãi không lên lời...

- Vậy... vậy là... tôi đã chết?!!

Lão mỉm cười, một nụ cười rất phúc hậu... mang đậm chất Mr.Bụt xa xưa.

- Đúng vậy! Nhưng con sẵn sàng hồi sinh chứ?!

Đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cả người tôi như cứng đờ ra... tròn mắt lắng nghe từng lời rành rọt mà Bụt nói (những điều tưởng chừng như chỉ có ở trại tâm thần).

- Con được hồi sinh?!!!!

- Phải! Đúng vậy!

Tôi khề nheo mày, nhăn nhó... dường như chưa tin vào điều mình đang nghe lắm...

- Kỳ thật! Nhưng con vừa mới chết mà...

Lão vẫn trầm ngâm, rồi bất ngờ... nắm chặt lấy bàn tay tôi... kéo vạt đi...

Cuốn theo làn mây, tôi đang bay về một nơi vô tận, một dòng trời mênh mông đến khó tả...

Lơ lửng trên tầng không... tôi chỉ còn nghe thấy tiếng Bụt đang vang vọng trong đầu... hòa cùng những cảm giác ầm nòng không thể tả... Đó là tiếng gió hay tiếng người?!!!!

" Phải! Nhưng đó là định mệnh. Định mệnh của con phải được bắt đầu từ đây..."

.....

Bay bổng trên những tầng mây tưởng chừng xa vô tận... gió cứ cuốn thân xác tôi đi bởi giờ chỉ còn cái bóng. Bất ngờ dừng lại trước một cánh cổng có hai màu đen trắng. Cánh cổng to và đồ sộ đến nỗi tôi không thể nhìn thấy tận đỉnh của nó được, chỉ biết nó có hai cánh, một màu đen, một màu trắng – màu đen khắc hình cánh dơi quyền lực, màu trắng khắc hình cánh thiên thần khiết thanh.

Tôi lặng nhìn, rồi quay sang ngỡ ngàng hỏi.

- Đây là đâu vậy Bụt?!

- Cổng Chuyển Sinh đây con.

Ngó quanh một lúc, thấy những hồn ma đang bay bay vút vường xung quanh, dường như chúng đang xếp hàng tuần tự để chờ đợi một sự luân hồi nào đó, tôi lại tò mò.

- Còn bọn họ?!

- Giống con. Cũng là những hồn ma bị chết đột ngột nhưng chưa đúng "lịch" nên được đi hồi sinh.

- Nhiều người vậy sao?! Mà lịch là gì ạ?!

- "Lịch" là một cuốn sổ sinh mệnh được ghi ngày sống chết của mỗi người trên thế gian này. Ai cũng có một vận mệnh được sắp đặt sẵn trước cả. Chỉ còn chờ từ lúc sinh ra cho đến lúc trở về cõi chết mà thôi.

- Con cũng thế... Vậy là chưa đến ngày chết của con sao???

- Phải.

Vừa nói, ông ta vừa chậm bước đi về phía người ngồi trên ghế cao... cái người đang cặm cụi ghi chép thứ gì ý, tôi cũng lon ton bước theo...

- Ô! Hay quá! Vậy bao giờ mới đến ngày chết của con?!

- Suyt! Không nói được. Đó là bí mật.

- Ủm... bí mật... thực ra thì con cũng không muốn biết lắm... biết rồi lại sợ...

Tôi cũng khẽ giơ một ngón tay lên, đặt gần miệng rồi... "suyt"... y như Bụt.

.....

Trước mặt tôi lúc này là cả một dãy hồn ma đang vút vường xung quanh, chúng cứ xếp hàng tuần tự như thế để chờ đợi được đón nhận một điều gì đó – và tôi cũng vậy! Nhưng mà một quá... bao nhiêu người thế này thì biết chờ đến bao giờ! Tôi quyết định dùng đến "tuyệt chiêu" của mình...

Phăng phăng kéo Bụt đi lên, vừa đi, tôi vừa nói giọng nhẹ nhàng...

"Anh... Nhường chỗ cho em lên trước chút nha..."

Khuyến mãi thêm đó là một cái nháy mắt thật ngọt ngào... y như rằng... con ma nào cũng phải chết.

- Chà! Con cũng quái thật đấy!

- Chuyện! Con mà lỵ! Giờ sao đây Bụt?!

- Lại đằng kia đăng kí.

Nói rồi, Bụt lại nắm lấy tay tôi, kéo vụt lên đằng trước, về phía tên mặc áo trắng đang ngồi tít trên ghế cao... thế này thì phải bay.

Đang cặm cụi viết, nghe thấy tiếng Bụt thưa, hần cũng chả thèm ngước mắt lên nhìn mà chỉ hỏi một câu cụt lủn.

- Quỷ hay Thiên Thần?!

"Ồ... Nhưng tôi là ma mà..." – Còn đang lắp bắp không biết trả lời ra sao, thì Bụt lại kéo tôi lại rồi giải thích.

"Thế này nhé..."

Bây giờ con có hai lựa chọn, một là làm Quỷ, hai là làm Thiên Thần..."

Ngay khi Bụt còn chưa kịp nói hết câu, tôi đã lóng ngóng chen vào...

"À há! Vậy con làm thiên thần! Thiên thần cute lắm!"

"Cute cái con khi! Nghe ta nói hết đây đã này!" – Nói rồi, ông cốc mạnh một cái vào đầu tôi... như bóp đòi.

* Ở đây, Quỷ hay Thiên Thần cũng đều là một công việc, con sẽ phải ký hợp đồng để làm việc với họ. Trong thời gian được chuyển sinh, con bắt buộc phải truy hỏi đủ 100 hồn ma không chịu siêu thoát nơi nhân gian trở về cõi địa đàng. Nhưng, nếu làm thiên thần, con sẽ phải chịu áp lực bởi rất nhiều luật lệ đè nặng lên vai... Bởi, làm thiên thần thì phải có quy tắc...

Nói đến đây, tôi lại không kiềm nổi sự tò mò...

" Quy tắc gì ạ?! "

" Không được yêu, không được hành động vô phép, không được sống nơi nhân gian, không được hòa mình vào cộng đồng một cách dễ dàng... Bởi thiên thần là thiên thần, luôn phải sống dưới thân phận thiên thần – rất nghiêm khắc. "

" Còn gì nữa không... sao mà nhiều thế... "

" Chắc gần hết rồi! "

" À há! Gần cơ đấy! Vậy nếu làm Ác Quỷ thì không bị ràng buộc bởi những điều đó hả Bụt? "

Nghe tôi nói là Ác Quỷ, Bụt lại khẽ chau mày, nhăn trán tỏ thái độ không đồng tình...

" Con nói Ác Quỷ là sai rồi. Ở lãnh địa của chúng ta không bao giờ chứa chấp loài Ác Quỷ, mà chỉ có Thiện Quỷ và Thiên Thần. "

" Sặc! Thiện Quỷ á!!! Lần đầu tiên con nghe thấy đấy!!! "

" Thế con nghĩ mình là người tốt hay người xấu... "

" Tất nhiên là người tốt ạ! " – Tôi nhăn nhó cười.

" Vậy đấy! Những Thiện Quỷ ở đây đều là người tốt, nhưng vì công việc mà họ phải sống dưới lớp quỷ. Thực ra thì quỷ cũng chẳng có gì xấu lắm... cấp cao hơn là ma. Không phải sống vất vưởng và cũng có chút quyền lực. Con được làm Thiện Quỷ, tức là những hồn ma được đặc cách hồi sinh nhưng phải làm việc theo hợp đồng... Cũng giống như công việc làm công ăn lương ở đời trần ý mà. Từ bây giờ, con phải phân biệt rõ, giữa Thiện Quỷ và Ác Quỷ. "

" Thiện Quỷ... Ác Quỷ??? Là sao hả Bụt " – Đối với tôi những cái định nghĩa lằng nhằng ấy vẫn còn mơ hồ lắm.

" Thế này nhé! Ác quỷ là một loài vô cùng xấu xa, chúng sống ở tầng thứ ba, dưới thế giới của con người. Chúng cũng có những sức mạnh, tùy cấp bậc và thời gian tu luyện thành tinh. Thực ra trước kia chúng cũng là những hồn ma, nhưng khi còn sống là người xấu... nên chết đi không thể trở thành thiên thần được, chúng quyết định đến với thế giới thứ ba và làm quỷ. Ngoài ra, loài ác quỷ còn phải chịu sự kiểm soát từ tên Quỷ Vương. Hắn là kẻ mạnh nhất ở thế giới thứ ba, sở hữu một quyền lực siêu nhiên khó xác định và không bị ràng buộc bởi bất cứ tà phép nào. Hắn có thể xâm nhập dễ dàng qua thế giới con người mà không ai biết, thậm chí... sống như người... "

" Oh man!! Hắn tuyệt quá!! " – Tôi tròn mắt nghe, rồi trầm trồ khen lấy khen để.

Nhưng Bụt lờm TT___TT.

" Im ngay. Thiên thần cấp cao mà nghe thấy là con hết đường hồi sinh đấy! " – Thực ra thì từ nãy tới giờ vẫn có một tên thiên thần cấp cao ngồi lù lù ở đó mà. Giả câm, giả điếc... khéo thế!

.....

Tên thiên thần kéo tôi lại trước cánh cửa Chuyển Sinh, lấy từ trong không khí ra một chiếc vòng hình chữ thập được chạm khắc tinh xảo, rồi nhẹ nhàng quàng vào cổ tôi... chấp tay lâm bâm điều gì đó. Xong, hắn nói.

" Sẵn sàng Chuyển Sinh chưa?! "

Tôi giương đôi mắt đầy hy vọng sống của mình lên nhìn hắn, rồi đồng đặc.

" Sẵn sàng. "

" Quỷ hay Thiên Thần "

Từng lời tôi nói... lúc ấy... rất rõ ràng.. và cho đến bây giờ... thì thoảng nó vẫn vang vọng bên tai...

" Tôi muốn làm Thiện Quỷ... "

" Uỳnhhhhhhhhhhh!!!! " – Vừa dứt lời, một luồng ánh sáng chói lòa màu hồng trắng bất ngờ phát ra từ chiếc vòng hình chữ thập nhanh chóng cuốn lấy toàn bộ thân xác tôi... khiến chúng từ từ tan ra theo làn gió... rồi nhanh như cắt... bay vụt về một nơi xa lạ... một nơi mà tôi cũng không rõ là ở đâu... Chỉ biết... khi thức dậy... tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện!!!

Cả người tôi đau nhức, ê ẩm toàn thân, hình như tôi đang được tiếp nước bởi chỉ chút những dây dợ xung quanh... mắt tôi lim dim... khẽ nhắm mắt rồi tỉnh dậy... Có cảm giác gì đó hoang mang và mơ hồ lắm. Tôi thấy bóng mờ nhạt... của ba, của chị hai, rồi chị cả... tất cả cứ dần dần hiện lên mỗi lúc một rõ ràng... Rồi cả hình ảnh của hắn – bóng đen trong cuộc đời tôi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sự trở lại của quý

Ngày hôm nay khi có mặt ở đây...

Tôi đã thực sự là một con quý...

Nhưng trong mắt mọi người...

Tôi vẫn được hiện hữu như một con người...

Không những thế...

Tôi còn là một CÔ DÂU.

Nhìn hai chị đang khóc bên cạnh giường, lòng tôi như đau thắt, khẽ ngước qua nhìn bố... ông vẫn đang thẫn thờ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt đỏ đẫm như chẳng quan tâm bất cứ điều gì trên thế gian này.

Đến bên cạnh tôi, chị cả vừa khóc nức nở, vừa quát lớn.

- Cái con ngốc này! Sao lại hành động dại dột như thế hả! Có biết các chị lo lắng lắm không!

"Xi... có phải em tự ngã đầu cơ chứ! " – Tôi thắm lẩm bẩm rồi thở dài ngao ngán.

Bỗng... bất thình *** h... cánh cửa trước mắt tôi chợt mở toang... Rồi hấn, cùng đám đàn em lại đột ngột xuất hiện. Với vẻ mặt đờ đờ sát khí, hấn chậm bước tiến đến bên cạnh tôi, không nhìn, nhưng chỉ hỏi bằng một câu cụt lùn.

- Tỉnh rồi phải không?!

Không biết phải trả lời ra làm sao, nhưng trước ánh mắt lạnh lùng của hấn, tôi bỗng thấy cả người sức lạnh... rồi lại lấp bắp gật đầu cho qua chuyện...

Ai dè, ngay khi tôi còn chưa kịp dứt lời... thì bất ngờ, hấn tóm chặt lấy bàn tay tôi, rồi lôi vụt ra khỏi căn phòng mà không cần bất kỳ sự cho phép nào khác... Tôi bị lôi đi – như một cô dâu vừa bỏ trốn. Vậy đấy!

.....

Bước lên chiếc xe Limo màu đen bóng bẩy, hấn nhét tôi vào trong như một thứ đồ đóng gói, rồi lại lặng nhìn... cái nhìn ấy khiến cơ thể tôi bất giác run rẩy...

Từ từ bỏ kính ra và tháo mũ xuống... Xuất hiện trước mắt tôi giờ đây là một chàng tóc đen với một khuôn mặt quyền rũ nhưng sắc lạnh đến tuyệt vời... Phải mất vài giây sau giai đoạn ngỡ ngàng, tôi mới lấy lại được bình tĩnh " hấn manly quá!"

Cứ nhìn tôi như thể bị hút hồn vậy, ánh mắt đầy quyền rũ ấy khiến tôi khó có thể cưỡng lại, bất giác... cơ thể như tê cứng... làn môi hấn thì mỗi lúc một chạm sát khuôn mặt tôi... Có thể, hấn sắp hôn – tôi run rẩy.

Cố gắng lùi lại và mím chặt bờ môi, tôi lùi, hấn tiến, mỗi lúc một lùi... cho đến khi bị đẩy ép đến tận góc xe. Cảm giác như không còn đường lui, tôi run đến sắp khóc, mắt nhắm chặt mà đầu khẽ lảo đảo... chẳng nhẽ nụ hôn đầu đời của mình lại tẻ đến vậy sao???

Bỗng... hấn dừng lại, cúi xuống, rồi chợt phì cười một cách khó hiểu.

- Lần đầu đấy à?!

Trước câu hỏi không ra đầu cũng không ra đuôi của hấn, tôi lại tròn mắt nhìn ngơ ngác... mặt cứ ngây ra như thể một con ngốc.

-???

- Chưa hôn bao giờ à?!

Hắn khẽ nhếch môi cười, một nụ cười khinh khinh?!

Tôi cũng gật đầu e ngại... nhưng sao hắn lại biết điều đó nhỉ... Và câu nói cuối cùng của hắn trước khi bước ra khỏi xe đã khiến tôi phải nghĩ nhiều.

" Yên tâm. Tôi sẽ không hôn người con gái không thích mình. "

Lịch lãm quá chẳng?!

.....

Chiếc xe bốn bánh dài thườn thượt bất ngờ dừng lại trước một căn nhà... cao quá tầm nhìn của tôi. Nó dường như giống một pháo đài hơn là một căn nhà đồ sộ. Xung quanh trải rộng đến nỗi khó đoán được phần còn lại của hàng rào phía bên kia sẽ là đâu?!

- Có cần thiết phải há hốc mồm lên như thế không?! Cũng may là ở đây không có ruồi đầu đen! Vào đi.

" Hừ... mặc xác tôi!! " – Tôi khẽ lăm bầm rồi nhấn nhó đi theo sau hắn...

Bước vào căn nhà rộng thênh thang, mọi thứ sáng bóng khiến tôi phải choáng ngợp, đến những cô hầu cũng được ăn mặc đẹp... hơn là một con bé mặc đồng phục bệnh viện như tôi.

- Thay cho cô ta một bộ đồ mới, vợ của tôi thì không thể như thế được!

" Hắn đang đọc được suy nghĩ của mình đấy à! " – Tôi khẽ nheo mày khó hiểu trước khi bị đám người hầu lôi tuột đi vào một căn phòng...

Một căn phòng rộng rãi với đủ thứ đồ trang sức, váy áo lụa là... xung quanh tôi ánh lên những màu kim của vàng bạc và trang sức! Thật tình... lóa cả mắt... Cuộc sống sau này của tôi sẽ là như thế này sao???! Yaaaaa....

.....

Họ chải đầu, tạo kiểu tóc, trang điểm và chọn cho tôi những bộ đồ lộng lẫy nhất... Chỉ sau một vài phút choáng ngợp, tôi như chìm ngập vào những thứ lung linh đầy màu sắc này...

.....

Xuất hiện trước gương bây giờ là một cô gái hoàn toàn khác... Có lẽ, đến chính tôi cũng không nhận ra nổi chính mình nữa...

Trắng muốt và mịn màng như một cô búp bê quý tộc.

.....

Sau khi trang điểm xong, tôi lại được họ đưa tới một căn phòng khác, có vẻ ấm cúng và nhẹ nhàng... hợp cho một bữa ăn ngon.

Chà!!! Vừa nhắc tới ăn một cái thì bụng đã réo lên rồi... Và quả không nhầm... trước mắt tôi bây giờ là một bàn ăn vô cùng thịnh soạn. Con chờ gì nữa... nhào vô >__<!!!

" Kengggg!!! " – Một chiếc đĩa bất ngờ từ đâu bay tới, cắm phập vào thành ghế ngay khi tôi vừa chạm miệng vào món đầu tiên... Ai mà chơi ác dữ vậy!

Xoa xoa... tôi khẽ xoa lồng ngực của mình để giúp chúng khỏi nhảy loạn cả lên... đau tim chết mất! Ngược mắt lên nhìn xung quanh, ngay lập tức tôi đã tìm được kẻ định " ám sát " mình... Chính hắn – tên chồng mới cưới của tôi (mà thực ra đã được cưới xin đằng hoàng gì đâu cơ chứ!).

- Anh làm cái trò quái gì thế hả!!!

" Cốp!!! " – Lại một cú gõ đau điếng bằng thìa nữa từ đâu dội thẳng xuống đầu tôi, nhưng không phải hắn, vì hắn ngồi đằng kia... thế là ai?!

- Ở trong cái nhà này thì cấm có được ăn nói cái kiểu xấc xược như thế!

" Hừ!!! " – Tôi khẽ nheo đôi mắt đằng đằng sát khí của mình lên nhìn kẻ đang mở miệng ra giảng đạo... Ồ! Một bà già đã ngoài năm mươi.

- Bà là ai?!

Khẽ háng giọng, bà ta cất tiếng trả lời.

- Ta là tổng quản gia ở cái nhà này, ngoài cậu chủ ra thì tất cả mọi người đều thuộc quyền quản lý của ta... ngay cả cô cũng vậy.

- Hờ... nhưng...

Tôi vẫn ngỡ ngàng, gương đôi mắt long lanh đầy sự ngạc nhiên của mình qua nhìn hắn... thì hắn lại gật đầu tỏ vẻ " đúng thế ". Hờ... buồn cười thật! Ở nhà còn chẳng ai quản nổi ta, vậy mà đến đây lại phải chịu quyền quản lý của một mụ già lạ hoắc như vậy sao...

- Không ăn nữa! Tôi không muốn ăn nữa!

Nói rồi, tôi lập tức đứng phắt dậy tỏ thái độ không nghe lời, định bỏ đi... nhưng bất ngờ, bà ta lại kéo ngược tôi trở lại... Kỳ lạ lắm! Đôi tay bà ta dường như có sức mạnh thần kỳ. Già rồi mà khỏe kinh! Cho dù tôi có muốn quấy ra cũng không nổi... đành ngồi xuống vậy, nhà này toàn người kỳ cục.

- Bỏ đi giữa bữa ăn là vô phép tắc!

- Hừm! Ăn cũng không yên mà bỏ đi cũng không được! Vậy bây giờ tôi phải làm sao!!!

- Hãy ngồi xuống, và ăn như ta chỉ bảo...

Vừa dứt lời, bà ta liền cầm một chiếc đĩa và một con dao lên, từ từ xắt thức ăn một cách nhẹ nhàng rồi chậm chậm đưa lên miệng, nhai không tiếng động... Ôi! Khác hẳn cách húp mì sùm sụp ở nhà... khi những sợi mì được hút nhanh vào miệng, chúng tạo nên những tiếng động nghe thật vui tai! Nhưng ở đây thì khác, tôi phải "tuần thủ" thôi, nếu muốn "sống"... Nhẹ nhàng... thật nhẹ nhàng...

Có lẽ đó là một bữa ăn "nhẹ nhàng" nhất có thể trong cuộc đời tôi!

.....

[Đêm động phòng của Quỷ]

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, chỉ với một mảnh khăn mỏng choàng trên người... tôi đã giật mình suýt chết khi thấy hân đang nằm trể chệ trên chiếc giường tân hôn... bàng hoàng đến nỗi suýt rơi cả khăn!

- Anh... anh làm gì ở đây! RA KHỎI ĐÂY NGAY!!

Tôi gất lên bằng hết sức có thể!!! Nhưng hân vẫn thản nhiên nằm đấy, chỉ khẽ nhếch môi cười, rồi ve vuốt những cánh hồng được rải rác trải đầy mặt đệm...

- Làm gì mà la toáng lên vậy! Chẳng phải đêm nay là đêm động phòng của chúng ta sao?! Cô không định đuổi tôi ra đấy chứ?!

Cái điệu cười khinh khinh của hân khiến tôi bực thấy ớn. Tức chết đi được mà chẳng biết phải làm sao... Vì tôi đang ở trong nhà của hân, vì tôi đã là vợ của hân...

- Thôi được rồi! Vậy anh muốn gì đây!!!

Khẽ vỗ vỗ lên mặt giường, hân lại nheo mắt nhìn tôi đầy mê hoặc...

- Lại đây nào cô nhóc! Tôi muốn cô là của tôi... đêm nay...

"Anh..." – Tôi mím chặt môi mà lòng run lên vì tức giận, thế này là xúc phạm quá đáng lắm rồi!!! Nhưng – nhưng không hiểu sao... chân tôi vẫn không dừng bước... chúng như bị phù phép bởi một thứ ma thuật nào đó... khó có thể cưỡng lại... từng lời nói... đến ánh mắt... như cuốn lấy tâm hồn tôi... khiến cả cơ thể tôi đồ dần... chúng cứ mặc sức tiến dần... nhẹ nhàng ngồi lên chiếc giường trải đầy cánh hồng đỏ ấy... tôi cười... một nụ cười hết sức gượng gạo mà đến chính tôi cũng không giải thích nổi... Phải chăng, tôi đang bị phù phép???!!!!

.....

Hân khẽ đưa bàn tay của mình chạm nhẹ lên tóc tôi, rồi vuốt trượt xuống cổ... mơn trớn... Tôi sợ, nhưng không dám kêu lên, có một thứ sức mạnh nào đó khiến tôi không thể kêu lên được – Tôi đành lặng im

Hân hôn, một nụ hôn rất nhẹ nhàng khiến cả người tôi tê tái... rồi lại cắn nhẹ vào tai khiến tôi bất ngờ run rẩy... nhưng không phải run vì sợ, mà là run vì phấn khích! Những lời hân nói... cứ thì thầm bên tai... vừa khiến tôi ghê sợ... lại vừa khiến tôi mơ màng... Đôi tai tôi cứ ù ù dần đi vô cảm giác... ánh mắt cũng trở nên nhạt nhòa... mỗi lúc một lịm dần... Cho đến khi... hân bất ngờ sờ dần đến "chỗ đó"!

Tôi giật mình! Muốn quấy ra! Muốn hét lên! Muốn cầu cứu một ai đó! Nhưng... làm gì có ai quanh đây... Vì đây là nhà của hân, vì người ở đây cũng là người của hân... Mà cho dù tôi có "cầu" thì cũng nào ai dám "cứu". Sợ quá... Tôi vừa sợ... lại vừa cảm thấy khoái cảm. Nhưng cho dù thân thể tôi có nói thích, thì trái tim cũng hoàn toàn không muốn vậy... Lúc này đây, tôi lại lo sợ... liệu, nếu không bị bùa ếm, cơ thể tôi có thực sự dám kháng lại sức mạnh mê hoặc của hân hay không?!! Và không hiểu sao... mỗi lần tôi nghĩ như thế... hân lại khẽ mỉm cười đến nham hiểm... như thể đang đọc được suy nghĩ trong đầu của tôi vậy!

Hân đã bắt đầu sờ dần xuống... dưới. Thực sự! Chỉ một cái vuốt nhẹ cũng khiến cả người tôi cứng đờ... Nó cứ nóng dần lên vô kiểm soát. Mỗi lúc... một rạo rức... Tôi sợ... tôi sợ... "Chẳng nhẽ, lần đầu tiên của mình lại trôi qua trong sự miễn cưỡng như vậy sao..."! Đáng ghét! Tôi siết chặt đôi tay trên những mảnh hồng.

Nhưng, khi cái ý nghĩ ấy vừa chợt chấm dứt, hân lại khẽ dừng lại, hôn nhẹ lên cổ tôi rồi liếm láp bằng đầu lưỡi... nó khiến cơ thể tôi bị kích thích! Đôi mắt quỷ ác của hân bất chợt dịu xuống trong giây lát... rồi lại bùng lên một khát vọng thèm muốn đến đáng sợ... Hân khẽ thì thầm bằng hơi thở ấm nồng...

" Cô vẫn còn trinh?!... Ha ha... Ha ha!!! Hay thật! Không ngờ đấy! Con gái bây giờ như vậy cũng hiếm lắm! Chà... lần đầu tiên của vợ... chắc chắn tôi phải chiếm lấy rồi... "

Nói rồi, hắn lại đè nhẹ tôi ra giường... và từ từ hôn lên khắp vùng trái dầm từ trán xuống...

Sợ hãi mà không biết làm thế nào... Chà lẽ tôi lại chịu thả lỏng cơ thể để cho hắn " tùy ý muốn "?! Không được! Tôi quyết không cho phép thân xác mình làm thế!

Còn hắn, hắn đang nghĩ cái quái gì vậy! So với việc " muốn chiếm lấy lần đầu tiên của vợ " và " không muốn hôn người con gái không thích mình "... sao mà mâu thuẫn nhau ghê thế!!

Chết tiệt! Cái tên chết tiệt này! Đúng là đồ ba xạo!!! Chỉ giỏi nói mồm thôi!!!

.....

Nhưng... kỳ lạ thay... ngay khi vừa chạm đến ngực... À mà không! Nói đúng hơn là chạm đến mặt sợi dây chuyền hình thánh giá có khắc một đôi cánh màu đen trắng... Bỗng! Hắn chợt dừng sức lại. Giật vội tay ra rồi rung mình vài cái. Có chuyện gì xảy ra với hắn thế nhỉ?!

Tôi không biết... Chỉ biết cơ thể mình bỗng chốc được "giải phóng"! Dường như phép thuật đã hết tác dụng và tôi đã lấy lại được tự chủ về mình vậy. Vội vàng ngồi bật dậy, tôi vơ vội lấy chiếc khăn choàng còn vớt vung vãi trên giường, nhanh chóng khoác tạm lên người rồi hét toáng lên trong sự giận dữ!! Thật sự là tôi rất giận! Mặt tôi đỏ bừng lên trông thấy... Vừa ngượng lại vừa tức!!! Nhưng tôi biết làm sao?!! Đây là nhà của hắn, và tôi lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể tỏ thái độ bức tức của mình mong hắn biến đi cho!

- Thật quá đáng!! Anh nghĩ gì mà lại làm vậy với tôi hả!! Muốn chiếm lấy lần đầu của tôi hả!! Đồ bệnh hoạn!!! Biến đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!!!

Nói rồi, tôi lại trừng đôi mắt ánh đầy những tia lửa giận dữ hướng về phía hắn... mong hắn thấy nhụt chí mà đi ra ngoài. Nhưng... hắn cứ ngồi ì ra đấy... có vẻ mệt mỏi lắm! Nghĩ ngợi gì đó... rồi phải mãi một lúc sau, hắn mới từ từ đứng dậy. Trước khi hoàn toàn bước ra khỏi căn phòng, hắn còn bỗng quay lại nhìn tôi lần nữa. Mà thực chất là nhìn chiếc vòng thánh giá đeo trên cổ tôi thì đúng hơn... Có gì đó rung lên trong đôi mắt hắn... thật khó hiểu! Hắn đi, và đóng sầm cửa lại. Tôi gục ngã... tấm khăn lông buông ra để lộ toàn phần cơ thể. Nhưng còn lo gì nữa, làm gì còn có ai ở đây mà phải sợ.

Thật kỳ lạ là hắn lại sợ chiếc vòng đó – Chiếc vòng mà " vị thần môi giới " đã đưa cho. Đó cũng là thứ đang giúp tôi ngăn cách được giữa sự sống và cái chết. Dù sao thì lúc này nó cũng đã thực sự phát huy tác dụng... Thật may quá!

Chà! Mà làm gì bây giờ nhỉ?! À... phải rồi, đi tắm cái đã! Tắm một cái để gột sạch " mọi vết bẩn " trên người... Những vết bẩn mà hắn đã để lại trên cơ thể tôi... Tôi không muốn bị chúng ám!

Nhưng rồi... tôi chợt dừng lại... dường như chết đứng... khi nhìn vào cơ thể mình qua chiếc gương cạnh tường. Cái quái gì mọc ra sau lưng tôi vậy?!! Hai vết xăm có khắc hình một đôi cánh – một đôi cánh đen màu đen thực thụ. Nó nhỏ lắm! Nhưng vẫn đủ để tôi nhìn thấy rõ.

Lúc này, những lời nói của vị thiên sứ kia bỗng chốc ùa về... chiếm lấy tâm hồn tôi... khiến chúng trở nên hoang mang hoảng sợ...

" Ta ban cho cô một đôi cánh đen tượng trưng cho loài Thiên Quỷ. Nó cũng là thứ tiếp thêm sức mạnh trong quá trình truy bắt vong hồn của cô. Nhưng ngược lại, nó còn là một con dao hai lưỡi... Như ta đã nói, nếu trong quãng thời gian quy định mà cô vẫn chưa bắt đủ 100 vong hồn, thì chính linh hồn cô sẽ bị cánh đen này nuốt lấy... Nó sẽ lớn dần theo ngày tháng, như đề nhắc nhở cô phải luôn nhớ tới trách nhiệm của mình – trách nhiệm của một người Truy Hồi. Nếu không, sau ba tháng, linh cô sẽ thực sự biến thành loài Ác Quỷ!! "

Phải vậy không!!! Tôi khê rung mình run sợ vì nhớ lại những lời mà vị thiên sứ nọ đã nói... Phải chăng... ba tháng là quá ngắn?!!!

Đôi cánh đen đã bắt đầu xuất hiện rồi. Và cả phản ứng lạ lùng của Yul khi chạm phải chiếc dây chuyền hình thánh giá này nữa... Liệu, thứ đó có liên quan gì đến hắn?!! Thân phận thật của Yul là gì... Tôi không rõ. Chỉ có thể rõ một điều... " Mọi việc bắt đầu phức tạp rồi đây! "

Giới thiệu nhân vật mới.

Kim Yu Mi – Cô tiểu thư kiêu kỳ 18 tuổi gần như thống trị toàn bộ phe phái đám con gái ăn chơi trong trường, nhiều lần gây áp lực cho Xur Bi nhưng Yul vẫn không hề ra

tay ngăn cản. Bởi giữa anh và cô ta còn có mối quan hệ ràng buộc bí ẩn mà không ai biết được. Đôi khi người ngoài nhìn vào còn lầm tưởng họ là một đôi vì sự lạnh lùng, độc ác cùng thể hiện trong đôi mắt...

Chan – Cô bạn cùng lớp, ngồi cùng bàn, cũng là người bạn đầu tiên trong trường dám xuất hiện làm quen với Xur Bi, giúp cô vui đi nỗi buồn sau mỗi lần bị ức hiếp. Tình bạn ấy có thể sẽ mãi vững bền cho đến khi Chan nhận ra là mình rất thích hội trưởng Jen – người luôn đi theo, thầm lặng giúp đỡ Xur Bi. Lòng ghen nổi lên và nỗi đố kỵ được công khai khi Yu Mi quyết định giúp đỡ cô giành lại người trong lòng của mình, nhưng thực chất cũng chỉ là lợi dụng Chan để gây áp lực đối với Xur Bi...

Jen – Anh chàng hội trưởng đẹp trai trường quý tộc nổi tiếng SoRoYang – nơi mà Yul và Xur Bi đang học. Hắn được mệnh danh là hoàng tử bạch mã của trường với lực học vượt trội và khả năng thể thao siêu đẳng cùng nụ cười dễ thương chết người khiến cô gái nào cũng phải xiêu lòng. Ngoài ra, cuộc sống của hắn cũng là một chuỗi bí ẩn khó xác định mà không ai tìm hiểu nổi – khá giống Yul.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngôi trường của quý

Có lẽ tôi đã từng nghĩ là mình sẽ chẳng bao giờ được đi học nữa...

Một ước mơ nhỏ nhoi là được tiếp tục cắp sách tới trường như bao bạn khác...

Nhưng vì bố... vì hoàn cảnh của gia đình...

Cho đến tôi khi gặp hẳn... Ông chồng Yul.

Như một sự ban ơn chẳng???!!!

Sau một đêm trằn trọc mãi không ngủ được vì bị ám ảnh bởi những chuyện đã xảy ra tối qua. Sáng hôm sau tỉnh dậy, mắt tôi thâm quầng. Một phần là vậy, còn một phần còn lại... là do những tiếng động ầm ĩ mà đám người hầu đáng ghét của bà quản gia già cố tình sai đến khua chiêng gõ chảo đánh thức tôi dậy đây mà!!!

Chúng cứ xếp thành hai hàng ngang quanh giường, cầm chảo và vung đập vào nhau leng keng cho đến khi tôi tỉnh dậy bằng được thì thôi... Mặc cho tôi có thét gào thế nào đi chăng nữa. Tức chết mất!!!

"Thôi!! Thôi ngay đi!!! Chết tiệt! Tôi dậy ngay đây!!.... bực thật... ngủ cũng không yên nữa... grừ..." – Tôi quát mắng, rồi lại lằm bằm trong im lặng...

Thấy tôi có vẻ khó chịu, một chị người hầu lại khúm núm đứng ra giải thích.

- Xin... xin lỗi cô chủ! Mong cô đừng quá giận, nhưng đây là luật do quản gia Mom đã dặn...

- Quản gia... Mom???!!! Cô gọi bà ta là gì cơ??!

- Mom, quản gia Mom ạ! – Cô người hầu vẫn lí nhí...

"Ha ha... ha ha ha" – Bỗng, tôi đập gối rồi cười phá lên trong sự ngạc nhiên lẫn thất kinh của mọi người. Có lẽ, đó là thái độ bất kính.

- Hà hà! Các người đùa đấy à?! Không đâu... sao lại phải gọi một người lạ hoặc là "mẹ" mình??!!

Tôi vừa dứt lời, bà già Mom ấy đã bất thành *** h xuất hiện... giật bắn cả tim.

- Thưa cô! Mom là tên của tôi!

- À... à... ừm...

Tôi ậm ừ trả lời. Không hiểu sao... mỗi lần nhìn thấy bà ta và tên Yul là tôi lại thấy sợ thế không biết! Cổ họng như bị chặn đứng lại ý...

- Cô dậy được chưa?! Cậu Yul đang chờ.

- Hẳn đang chờ??? Mà chờ cái gì???

- Cậu Yul có thói quen ăn sáng sớm để đi học. Mong cô cũng quen dần cho...

- À... à ừm... Tôi dậy ngay đây.

Nói rồi, tôi vội bật dậy khỏi giường. Vừa đi, vừa xoa xoa đầu một cách khó chịu.

Hừm... học à... Đã lâu rồi tôi không được nghe nhắc đến từ này. Ừ! Phải rồi! Vì nhà tôi nghèo mà! Cả ba chị em tôi đều phải nghỉ học từ năm lớp 10 để phụ giúp ba kiếm tiền nuôi cuộc sống... nhưng ông đã...

.....

Bước đến chiếc bàn ăn luôn được bày đầy áp các món quen thuộc (đối với tôi thì gặp lại lần thứ hai đã được gọi là quen thuộc rồi), tôi ngồi xuống,

nhưng không ăn.

Thấy thái độ lạ (rất khác với lần trước), hấn lại tò mò hỏi.

- Sao không ăn?!

Tôi cũng lạnh lùng đáp.

- Không đói.

Không thèm ngược qua nhìn tôi lấy một lần, nhưng hấn vẫn tiếp tục hỏi.

- Vẫn còn giận?!

- Không thèm

- Không thèm hay không dám?!

Hấn lại hỏi đều thêm một lần nữa. Hừm! Muốn khích nhau đây mà... Nhưng một phần là hấn nói đúng. Tôi đành ậm ừ cho qua chuyện.

- Ừ thì không dám.

Khẽ nhếch môi cười tự đắc, như đoán trước được suy nghĩ của tôi, hấn lại tiếp tục khiêu khích.

- Con gái gì mà ngu nường thế!

- Kệ tôi! Chẳng có việc gì, không ngu thì làm sao?!

Đến lúc này, hấn mới chợt dừng lại, kết thúc cái trò mèo vờn chuột bằng cách hỏi đều nhau bởi những câu cụt lùn. Khẽ chấp hai tay chống xuống cằm, hấn đưa mắt nhìn tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên trông thấy.

- Ô! Lạ nhỉ! Ở cái tuổi 17 như cô thì mọi thiếu nữ đều phải cấp sách đi học chứ?!

Bất ngờ, đặt tách café bằng sứ khắc họa vàng tinh xảo cái rằm xuống mặt bàn, tôi gất lên tỏ vẻ tức giận.

- Hừ! Anh hỏi đều vừa vừa thôi nhá! Thưa biết tôi phải nghỉ học rồi còn cố tình hỏi làm gì! Muốn khích nhau hả!!

Vẫn trầm ngâm... vẫn nhấc tách trà lên... nhẹ nhàng làm một ngụm rồi lại thản nhiên nói – hấn có vẻ là một người rất bình tĩnh và không dễ bị nổi nóng.

- Sao lại phải nghỉ học?!

Nói đến đây, tôi lại ậm ừ cúi đầu xuống... cố đáp thật nhanh mà thật nhỏ cho đỡ ngượng. Có lẽ nếu biết, hấn sẽ cười chế nhạo tôi nhiều lắm.

- Nhà không có tiền nên tôi phải...

Nhưng, ngay lập tức, thậm chí còn không thèm nghe tôi nói cho hết câu, hấn đã vội chen qua họng rồi nhanh chóng đưa ra một quyết định cái ruỳnh!

- Đi học đi! Bây giờ thì có rồi đây!

Nói rồi, hấn lại nhẹ nhàng đứng dậy, thản nhiên bỏ về phòng... Tôi thần thờ ngồi đó... và ngo ngác nhìn theo. Không biết có nên cười hay không, nhưng lòng tôi bỗng cảm thấy ngập lên một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đến tuyệt vời... Bời, tôi sắp được đi học rồi!! Thích quá!!! Tôi cũng chợt ngồi bật dậy, rồi nhảy tung tăng từ nơi hành lang đến đại sảnh... mọi người nhìn tôi như một con nhóc hâm, nhưng mà tôi không quan tâm! Vì có lẽ, quyết định lần này của hấn đúng!

.....

Sau khi được đám người hầu giúp tôi sửa soạn đồng phục tươm tất, tôi cùng hấn bước lên xe đến trường...

Ngồi trong xe, chân tôi cứ đung đưa, rồi lại huyết sáo hát liu lo, tâm trạng rạo rục như sắp được đi... hên hò vậy. Ủầy! Mà được đi học đối với tôi tôi tuyệt hơn cả hên hò ấy chứ! Đã bao lâu rồi nhỉ... À... Ba, bốn... Năm! Năm tháng – tôi chưa được cấp sách đến trường như bao bạn cùng lứa... những lúc ấy, tôi thấy buồn và tủi thân lắm! Nhưng giờ thì tôi lại vui rồi ^^!

Hấn nheo mắt nhìn tôi, đó là một cái nhìn khó hiểu... rồi lại quay đi, hình như đang thầm mỉm cười khúc khích. Hấn cười????!!

- Cô có nhất thiết cần phải vui sướng như thế không?!

Chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều, tôi liền đáp – có sao nói vậy mà.

- Tất nhiên rồi! Tôi thích được đi học lắm ^^!

- Thích... hơn cả chuyện lên giường?!

Hắn lại khẽ nhếch môi mỉm cười đầy tình quái. Trời ơi!! Cái tên chết tiệt này!!! Thế mà tôi còn vừa định cảm ơn hắn cơ đấy!!! Thật là may vì chưa kịp nói... Đồ trời đánh! Kẻ sở khanh như anh thì không bao giờ thay đổi được!!! Tôi phải nhớ rõ điều đó!!!

- Không nói thì tôi cũng thừa biết là cô đang muốn cảm ơn tôi rồi! Nhưng đừng có thể hiện thành ý bằng cách làm bầm chùi tôi như thế nữa! Tới nơi rồi đấy!

" Cái gì!!! Anh... " – Tức điên lên mất thôi! Lúc nào hắn cũng làm tôi bực mình đến nghẹn họng lên được. Mà hình như... hắn luôn đọc được suy nghĩ của tôi hay sao ấy?!

.....

Chiếc Limo đen bóng bẩy nổi bật giữa đám xe bốn bánh đông nghịt xung quanh, mọi người đều chú ý nhìn... và dường như biết ngay nó là của ai. Chỉ có điều, lần này, khi thấy tôi một mình bước ra, họ có vẻ càng ngạc nhiên hơn nữa?!

Thấy hắn vẫn ngồi yên trong xe, tôi lại tò mò thò đầu vào hỏi.

- Anh không định ra luôn à?!

- Cô muốn họ thấy chúng ta đi cùng nhau?! Rất tiếc, tôi không thích.

Nói rồi, hắn nhanh tay bấm nhẹ vào một nút điều khiển trên xe khiến tấm chắn trên vành cửa sổ bất ngờ đóng rầm lại.

Hừ! Giật cả mình! Ai mà thèm đi chung với loại người hắn với chứ! Chẳng qua... Mà thôi! Dù sao thì tôi vẫn ghét hắn!!

.....

" Woaaaaa!!! " – Bất ngờ, tôi hét toáng lên khi vừa ngược qua nhìn ngôi trường... Híc! Đứng đây này giờ mà bây giờ tôi mới kịp để ý đấy... Nó to và đẹp quá! Y như một tòa biệt thự dành cho lũ con nhà giàu vậy... À, mà đây đúng là trường dành riêng cho giới học sinh quý tộc mà! Toàn bọn nhà giàu...

Nhắc đến con nhà giàu, tôi mới chợt lạnh sống lưng khi thấy chúng đang chăm chăm nhìn tôi một cách quái dị sau cú hét bất ngờ vừa rồi... Híc! Khó thân tôi TT__TT!

.....

" Woaaaaa!!! " – Lại " woa " thêm một lần nữa, nhưng lần này thì... nhẹ nhàng hơn. Chắc cũng chẳng ai thèm để ý đâu nhỉ?! – Tôi thầm tự mủm.

Chà, đồng phục ở đây đẹp quá! Mỗi người mặc một kiểu luôn ý, nhưng vẫn ra dáng là đồng phục. Ví dụ như bộ tôi đang mặc trên mình nè. Chắc là của đám người hầu chuẩn bị cho, nhưng vẫn kute lắm ^^! (bộ màu hồng đầu tiên đó).

.....

Tôi đi lang thang trong trường, phải mãi một lúc lâu sau mới tìm thấy lớp, lớp của tôi là 11A1 – Trời ạ! Lớp chọn. Bầu trời gần như sập xuống khi tôi nghe tin đó... vì tôi có học hành giỏi giang gì đâu cho cam cơ chứ... Áp lực quá! Huhuhu!!

" Em còn chưa định vào lớp à! Trống rồi đấy! " – Tiếng cô giáo chủ nhiệm bỗng nhiên vang lên khiến tôi chợt giật mình. Đó là một phụ nữ đã ngoài 30, tóc búi cao, trông có vẻ khá già dặn cho với tuổi của mình. Tôi lủi cũi bước vào theo...

- Chào các em! Hôm nay lớp ta có bạn mới chuyển đến. Bạn ấy tên là Na Xư Bi, con gái một nhà doanh nghiệp xe hơi mới nổi. Na Xư Bi! Em mau tự giới thiệu mình với các bạn đi.

" Con gái một nhà doanh nghiệp xe hơi mới nổi?!! " – Cái định nghĩa này bắt nguồn từ đâu ra đấy?!! Tôi là một đứa con gái nhà nghèo, đến tiền học còn chẳng có, gia đình thì vỡ nợ đến nỗi phải bán cả thân... Vậy mà... Trời ạ! Chắc lại cái tên Yul chết tiệt đã bày ra rồi. Hừm... nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì cũng là hắn đã nghĩ cho danh dự của tôi mà thôi. Dù vậy, tôi cũng sẽ không cảm ơn hắn đâu... hắn đều lắm!

- Na Xư Bi! Ba bạn làm ở hãng xe hơi nào vậy!

- Ô! Nghe nói gia đình của bạn mới phát lên hả!

- Trông cô ấy xinh quá!

- Xinh cái nổi gì! Con nhỏ nhà quê chết đi được!!

... Tiếng tụi bạn bên dưới xì xào, bọn con trai thì rít lên khen tâm tặc, còn bọn con gái lại chê lầy chê để ngoại hình mộc mạc của tôi... Chắc tôi bội thực vì áp lực từ bọn này mất!

.....

"Na Xư Bì! Bạn ngồi đây với mình nhé! " – Tiếng một cô bạn bắt ngờ vang lên khiến tôi như được giải thoát khỏi đám "bùn lầy đáng sợ" xung quanh. Nếu không có nhô cắt ngang lời, chắc tôi còn khổ dài dài vì tội bạn.

"Cảm ơn bạn nha! " – Tôi khẽ cười, một nụ cười có lẽ là thoải mái nhất từ khi bước về nhà chồng.

- Bạn tên Na Xư Bì?!

- Ừm..

- Cái tên dễ thương quá! – Cô ấy cũng cười, một nụ cười thật đáng yêu với những chiếc nơ hồng được cặp khéo léo trên đầu, trông cô ấy y như một nàng thiên sứ nhỏ vậy.

- Thế còn bạn tên là gì?! – Tôi nghiêng đầu thử hỏi.

- Chan! Mình tên Chan ^^!

- Chan à?! Nghe cũng dễ thương lắm, giống như tiếng Nhật vậy!

- Ồ! Phải rồi đấy... Ba mình là người Nhật...

- Ha! Thật vậy sao...

.....

Chúng tôi bắt đầu "buôn", thả hồn mình vào những câu chuyện tâm phào từ trên trời xuống dưới biển, mà quên mất không để ý xem xung quanh mọi người đang có vẻ rất khó chịu vì sự ồn ào của hai đứa. Nhưng tôi vẫn không dừng lại, vì đã lâu rồi, tôi không được trò chuyện thật thoải mái với một người bạn đến như vậy. Có lẽ, tôi vô ý thức quá chăng - __-"

.....

Tan học là lúc thoải mái nhất. Tôi được một mình đi dạo quanh trường, lượn lờ trong cái thế giới học đường đã lâu ngày không được... bén mảng. Từng hàng cây, khóm lá ở đây đều gọi cho tôi một nỗi nhớ thân thuộc, những cảm xúc dạt dào tưởng chừng như đã một thời tan biến. Tôi nhớ lại, nhớ những người bạn, nhớ thầy cô, những kỷ niệm trong thời còn cắp sách tới trường. Vì đã có những lúc, tôi bị buộc phải quên đi tất cả!

Chậm bước tung tăng trên con đường trải đầy lá thu vàng. Chợt! Tôi dừng lại, sững người khi nhìn thấy một đám con trai đang chơi bóng rổ.

Lê bước lại gần, tôi dần nhận ra đôi mắt mình đang bị thu hút đặc biệt bởi một anh chàng lẫn trong đám người đó. Đó là một anh chàng tóc vàng, da trắng mịn màng và có một chiều cao lý tưởng. Thực ra thì anh ta cũng chỉ cao bằng "lão Yul nhà tôi" thôi, nhưng có một điều khiến tôi phải đặc biệt bận tâm là đôi mắt u sầu chứa đầy phiền não ấy... Nó buồn, một nỗi buồn xa lạ như vô tình chiếm lấy tâm hồn tôi... Tôi chỉ muốn nhìn, thần thờ, không chớp mắt. Vẻ đẹp của anh ta dịu dàng quá...

Bỗng! Một tiếng bốp vang lên như phá tan bầu không khí mơ màng trong tâm trí! Tôi giật mình sức tỉnh thì đã thấy anh bị chấn thương rồi. Hình như có ai đó chơi xấu ném bóng vào anh khi anh đang vô tình không tập trung cho trận đấu. Đám bạn bỏ đi, họ lại tiếp tục chơi bởi vết thương trên tay anh không phải là nặng. Nhưng tôi lại chợt cảm thấy nhói lòng.

Vội vàng đến bên, tôi ngồi xuống bên cạnh anh rồi đưa ra một chiếc ego hình đầu lâu nhỏ nhoi. Anh nhìn... đôi mắt rất đổi ngơ ngác... còn tôi rụt rè giật tay lại. Cầm chiếc ego hình "đầu lâu xinh xắn" lên, anh phải loay hoay mãi... rồi cũng thờ dài... vì không biết xài như thế nào.

"Không phải chứ! Nhà giàu nhưng có cần cù lẫn như vậy không!! " – Tôi ngỡ ngàng, trở mắt nhìn vì ngạc nhiên, và thờ dài vì thất vọng.

"Thôi được rồi! Tôi sẽ giúp anh thêm lần nữa! " – Tôi thăm lăm bầm rồi giật nhẹ chiếc ego trên tay anh, xé chúng ra rồi từ từ dán lên bàn tay "cao quý" ấy! Híc... phải thật cẩn thận ấy chứ!

Xong xuôi, tôi lại đứng dậy, chống nạnh và vuốt trán thật tự hào (vì dù sao cũng vừa làm được một việc tốt mà).

- Không cần phải cảm kích đến vậy đâu! Tôi giúp anh vì tôi... tốt bụng thôi mà!

Tôi nói đồng đặc, để anh khỏi nhìn với ánh mắt đầy sự... biết ơn như thế (đây là tôi thấy anh cứ chăm chăm nhìn vào tôi, chứ còn biết ơn hay không thì chẳng rõ).

Nghe tôi nói xong, không hiểu anh đang nghĩ gì... nhưng tôi thấy anh im lặng một hồi, rồi lại chợt bật cười... một nụ cười trông thật thú vị.

"Trời ơi!!! Chết mất thôi!! Anh Jen đang cười với con nhỏ đó!!! Mau chụp lại đi!!! " – Bất ngờ, tôi nghe thấy tiếng bọn con gái phía đằng sau đang run lên vì ghen tức. Híc! Một nụ cười của anh "đáng giá" đến vậy sao??!!!

Mà thực ra thì... tôi cũng đang chết đứng rồi ấy chứ! Người đầu mà cười đẹp thế!!! Nhẹ nhàng và dịu dàng không tưởng tượng được. Chưa bao giờ tôi phải đứng lại vì một nụ cười... Nhất là khiến cho con tim tôi đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nếu anh không cắt tiếng, có lẽ tôi sẽ cứ đứng mãi ở đấy mất thôi!

" Muốn tôi trả ơn không?!"

"???"

.....

" Kẹo nè! "

Xuất hiện trước mặt tôi bây giờ là chàng bạch mã hoàng tử của trường cùng hai cây kẹo mút to đùng trên tay... Đó là món quà để trả ơn sao????! Tôi nói như thế không phải là thất vọng đâu! Đây là tôi xúc động quá ấy chứ?!! Xúc động vì không ngờ một người trông chừng chặc như anh lại thích ăn kẹo! Chắc tôi phì cười ra mắt!

Rút rề nhận lấy cây kẹo, tôi khẽ đưa lên miệng mút một chút bằng đầu lưỡi để cảm nhận hương vị ngọt ngào của nó. Thấy tôi "măm" có vẻ thích thú lắm, hần lại ngồi xuống cạnh bên rồi nhoẻn cười.

" Ngon không?!"

" Ừm... " – Tôi khẽ gật đầu ngượng nghịu.

" Sao em lại giúp tôi vậy?!" – Bỗng, hần hỏi.

Ngước đôi mắt ngơ ngác lên nhìn, chớp chớp vài cái cho bớt hồi hộp rồi tôi lại lấp bắp trả lời.

" Thì... đã nói... em là người tốt mà ^^! "

" Hà... Vậy hả! Nhưng anh thấy không chỉ đơn giản vậy đâu! " – Hần lại mỉm cười một cách thích thú, rồi quay sang chăm chăm nhìn tôi – một cái nhìn đầy khó hiểu.

" Hum... Thật vậy à?!... " – Mắt tôi trơ ra, ngơ ngác nhìn, khuôn mặt mỗi lúc một dần vì chẳng hiểu ý sâu xa mà hần nói cho lắm.

Thấy tôi ngơ ra như thế... hần cũng im lặng một hồi, rồi chẳng hiểu vì sao... cả hai bỗng dưng bật cười cùng một lúc, càng nhìn như thế, chúng tôi lại càng thấy buồn cười, buồn cười vì cái vẻ ngốc nghếch của cả hai đứa.

Nhưng rồi... nụ cười ấy cũng chẳng giữ lại được lâu khi mà nó phải tan biến ngay lập tức... Bởi, "bóng ma" kia đang lù lù xuất hiện...

Vẫn như những lần trước, hần bất thành *** h tiến tới, trừng mắt nhìn tôi, một ánh mắt dò xét y hệt như kẻ hỏi tội.

- Hai người đang dăm dúi làm cái trò quái gì ở đây thế này!!!

- Chúng tôi đang ăn kẹo mút... – Tôi cùng đồng thanh lên tiếng, như một sự tâm giao... Nhưng cũng chẳng hiểu vì sao – ăn kẹo mút mà cũng phải dăm dúi à?? Tôi ăn " quang minh chính đại " hần hỏi vậy chứ!

Chẳng thèm bận tâm đến lời tôi nói, hần lại quát tiếp – rất là cùn!

- Ăn kẹo mút mà dăm dúi với thằng khác hả! Về nhà mau!!!

Nói rồi, hần tóm chặt lấy cổ tay tôi, bất ngờ kéo vụt đi trong sự ngỡ ngàng của cả hai đứa... Tôi thấy ngượng đến chín mặt mà không thể làm gì. Đồ Yul " khinh " đáng ghét!!!

.....

Cả Xư Bi và Yul đều đã đi rồi, chỉ còn lại mình Jen đứng bơ vơ ở nơi đó mà thôi. Nhìn theo bóng hai đứa lóc nhóc kéo nhau đi, Jen lại khẽ mỉm cười đầy ẩn ý – hần cười, một nụ cười không phải vì tức giận, mà đó là một nụ cười của sự thích thú. Hần thích thú – vì tính cách kỳ quặc của hai con người mới gặp kia. Mà thực ra, chính hần cũng kỳ quặc chẳng kém. Chỉ có điều, hần đã nhìn thấy rõ chiếc vòng hình thánh giá tượng trưng cho loài Thiện Quỷ được đeo trên cổ Xư Bi, và thân phận thật của Yul... có lẽ, đến Jen cũng chẳng thể ngờ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vận mệnh của quý

[Như đã nói ngay từ đầu, ngôi kể trong truyện sẽ được thay đổi liên tục. Và bắt đầu từ chap này cũng vậy, tớ sẽ thay đổi từ ngôi " tôi " sang ngôi " nó " để phù hợp với hoàn cảnh kể chuyện hơn. Mong các bạn không cảm thấy quá khó chịu vì sự thay đổi này ^^!]

Bước vào ngôi trường của Quý...

Vận mệnh của tôi sẽ bắt đầu...

Những chuỗi ngày đau khổ...

Một cuộc sống chẳng thấy tương lai...

Mặc cho con bé la lên oai oái, Yul vẫn kéo vút nó đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người – lúc này, nó cảm thấy mình giống như một kẻ " ngoại tình " đang bị buộc tội vậy. Yul thật vớ vẩn! Con bé vội vung mạnh tay ra để lấy lại lòng tự trọng cho mình, nó hét toáng lên.

- Anh làm cái trò quái gì thế hả!!

Không trả lời, Yul chỉ khẽ quay lại nhìn một cách lạnh lùng rồi lặng lẽ bước vào xe, nó thấy cảm giác đó kỳ lạ lắm! Yul vào rồi... chả lẽ nó lại không vào, thấy thế, nó đứng đần ra một lát rồi cũng luống cuống nhảy vào theo.

Ngồi bên cạnh Yul, nó vừa bức lại vừa sợ, tốt nhất là im lặng, và không nói một lời cho đến lúc về nhà. Nhưng bất ngờ, Yul lên tiếng.

- Đừng có mà gặp mặt hán ta nữa.

- Hà hà... Cái gì cơ??? – Nó lấp bắp trả lời.

- Tôi bảo là đừng có gặp mặt hán ta nữa!!! – Yul khẽ chau mày rồi gất lên như thể bức mình lắm.

- Nhưng tại sao... – Con bé lại rụt rè vì không muốn phải tuân cái lệnh vô cùng kỳ quặc ấy.

- Hán không đơn giản đâu! Đừng gặp mặt hán nữa!

Yul chỉ nói có thế, rồi hán lại đưa tẩu thuốc màu đen bóng lên miệng, rít một hơi dài khiến nó vô cùng ngỡ ngàng. Nó thật sự không hiểu... ý hán nói là gì??? Sao lại bảo là Jen không đơn giản?! Jen thì có gì mà không đơn giản... Jen cũng chỉ là một cậu điển trai bình thường... Và cho dù nó có cố sức hỏi thêm gì nữa thì miệng Yul vẫn đóng chặt như gim. Hán không muốn trả lời nữa – thờ dài – đành vậy!!!

Chiếc xe Limo bóng bẩy đã dời xa khỏi trường, chỉ còn để lại trên đường những dòng khói trắng đục mờ hồ đây ẩn ý... cũng giống như Yul vậy – cao sang, lạnh lùng và bí ẩn. Rất khó để hiểu!!!

.....

Trở về nhà, trở về căn phòng công chúa rộng thênh thang trên chiếc giường màu hồng tuyệt đẹp, con bé lại ngã mình nằm phịch lên giường rồi thở dài chán nản. Một ngày như thế là quá đủ! Dù chuyện dễ mệt. Cũng may, bắt đầu từ hôm nay hán không còn cái thói tự ý vào phòng của " người khác " nữa! Căn phòng này đã được mặc định trở thành " lãnh địa " riêng của con bé, và Yul muốn xâm phạm thì phải hỏi ý kiến của chủ quyền. Nghĩ đến đây, nó lại khẽ mỉm cười thích thú, một gianh giới mong manh... cũng giống như sự ngăn cách giữa Thiên Đàng và Địa Ngục vậy.

.....

À! Phải rồi! Nhắc đến Địa Ngục, nó mới sực nhớ ra... mấy ngày gần đây, có nhiều chuyện khiến nó tò mò khó hiểu lắm. Phải gọi cho Bụt để hỏi thử mới được... mà... số phone của Bụt là bao nhiêu nhỉ?!!

" À nhầm... à nhầm! Bụt làm gì có phone... " – Con bé thăm lăm bấm rồi khẽ cốc nhẹ vào đầu mình... Nhưng ngay sau đó, bất thành *** h, nó bị ăn cả một cú cốc giáng trời từ... bên trên trần nhà dội xuống TT__TT! Ai mà chơi ác dữ vậy!!!

- Chính ta đây!! Nhà ngươi bảo ai là Bụt thì không có phone hả!!! Ta lại chẳng quá sành điệu ấy chứ!!!

Ngay khi giọng nói trầm bổng ấy vừa cất lên, thì đầu Bụt cũng bất ngờ treo ngược trần nhà... thò lò hạ xuống khiến nó giật bắn cả mình!!!

- Á!!! Maaaaaaa.... – Vừa hét, nó vừa cầm cây quạt gỗ quạt túi bụi vào mặt Bụt >""

" U đầu tôi rồi... "

.....

Sau khi trấn tĩnh lại mình, từ từ rót trà cho Bụt, nó lại hỏi tiếp.

- Mà sao Bụt lại xuất hiện ở đây vậy?!

Nhấp một ngụm trà lên... đầy miệng, Bụt trầm ngâm.

- Thì con gọi ta mà.

- Hơ... Nhưng con đã kịp gọi gì đâu???!!!

- Hừm! Thực ra thì con không cần phải gọi. Vì ta luôn đi theo con, nên bất cứ khi nào con cần, ta đều có thể xuất hiện.

Vừa nghe Bụt nói, mắt nó lại sáng bừng lên, chấp hai tay vào đầy xúc động...

- Yaaaa!!! Thiệt thế ạ?!!! Bụt thật tốt quá!!!

Tuy được khen là vậy, nhưng thái độ của Bụt lại có vẻ rất u sầu...

- Hức! Không phải nịnh! Vì ta làm việc trong tổ chức " Từ Thiện " trên thiên giới mà... Có được đồng lương hỗ trợ nào đâu, làm bằng tấm lòng bao la cả...

- Ủm.. bao la thiệt há... – Nó khẽ nhếch môi cười.

- À! Mà con gọi ta có chuyện gì vậy???!

Nhắc đến đây, nó mới sực nhớ ra bao điều phải hỏi Bụt. Con bé lập tức mấp máy môi.

- A... phải rồi! Con có nhiều điều muốn hỏi Bụt lắm! Chuyện là...

.....

" Con muốn hỏi về nhiệm vụ của Quý?!"

" Dạ... "

.....

Bụt bắt đầu nói.

" Ngay từ đầu, chúng ta đã muốn sắp đặt cho con bước vào ngôi trường của Quý. Nhưng nó có quá nhiều thế lực ngăn chặn nên chúng ta vẫn chưa thể xâm nhập được..."

" Ngôi trường của Quý?! Trường SoRoYang sao?!! "

" Ủm. Phải! Cũng may mà người chồng tài phệet của con đã vô tình giúp đỡ... nhưng ta không biết hần có phải người tốt ngay không!"

" Chẳng tốt chút nào đâu Bụt ạ! " – Con bé khẽ chau mày khi nghe Bụt nói là hần giúp đỡ. Hừ!

" Đừng chen lời Bụt... Ta bắt đầu nóng trong người rồi đấy!" – Bụt cũng cần nhenh khó chịu chẳng kém khi con bé cứ nhảy vào họng ông giữa chừng.

" Trường SoRoYang thực chất là một ngôi trường quý tộc của Quý. Các vong hồn cũng rất thông minh khi chọn cơ thể nhập xác cho mình – toàn là những người có thế lực, để chúng có thể dễ dàng chi phối xã hội và tạo một vỏ bọc an toàn cho riêng mình. Khi đã xâm nhập được vào ngôi trường này, con phải hết sức cẩn thận... "

" Đáng sợ lắm sao Bụt?! " – Con bé trở mặt ra, không kìm nổi được sự tò mò...

" MUỐN ĂN ĐÒN HẢ!!! " – Bụt hét toáng vào mặt nó khi con bé lại không nghe lời.

" Không mà... con lỡ lời! " – Nhóc con rụt rè rồi cúi đầu nhận lỗi ~"~.

" Đừng có mà chen vào câu chuyện của ta nữa đấy! Nghe tiếp đây này..."

Ở đó, hầu như tất cả địa bàn đều là của Quý. Thậm chí, nếu con người có muốn vào cũng phải qua vòng kiểm soát của chúng. Nhất là con – một Thiện Quý thì lại càng nguy hiểm hơn. Nhưng không gì khác là con phải xâm nhập vào lãnh địa này, thật cẩn thận, có thể mới có thể thu phục được nhiều hồn

mà một lúc... "

" Ừa! Nhưng Bụt vẫn chưa dạy con cách thu phục hồn ma mà... "

" Thì bây giờ ta đến để dạy đây... " – Thở dài.

.....

[Ngày hôm sau]

Bữa ăn sáng vẫn diễn ra yên lặng như mọi ngày, nhưng lần này, con bé lại mở lời nói trước.

- Đây... Yul...

Cầm tờ báo đang đọc trên tay, hấn vẫn dí sát mắt vào mà không thèm ngược lên nhìn con bé.

- Sao?!

- Sao hôm qua anh lại xuất hiện?!

Bỗng, đặt rằm tờ báo xuống bàn, hấn nói bằng giọng cay cú.

- Vậy không đến để hai người cứ tiếp tục làm cái trò đó với nhau sao!!!

- Trò gì... Chúng tôi chỉ ăn kẹo mút... – Con bé khề chau mày.

- Đúng thế! Ăn kẹo mút!!! Sao cô dám dăm dúi ăn kẹo mút với thằng khác mà chưa được sự cho phép của tôi! – Yul vẫn to tiếng, tuy có vẻ đã đuối lý.

- Trời ạ! Tôi ăn kẹo mút mà cũng phải cần sự cho phép của anh nữa sao! Thiết tình... Nhưng..

- Nhưng gì nữa!!! – Yul gắt.

- Chẳng phải anh đã nói là không muốn ai thấy chúng ta đi chung với nhau cơ mà! Tại sao hôm qua lại dám xử sự công khai như thế... Anh không sợ à!

- Tôi chẳng phải sợ gì hết! Nhưng điều đó làm xúc phạm danh dự...

- Danh dự?!... – Nó tròn mắt nhìn mà không hiểu cho lắm.

Nói đến đây, bỗng, Yul chợt dừng lại, dường như mắc họng, mặt hấn đỏ bừng lên rồi dùng dưng đứng dậy.

- Tôi không muốn nói nữa!!!

Nhìn theo bóng hấn, Xư Bi thầm chẹp miệng, rồi thở dài.

" Yul đó! Hấn cũng thật buồn cười! "

.....

Ngày hôm nay lớp nó có tiết tự học, tất cả học sinh đều phải đến thư viện để nghiên cứu thêm sách vở và hoàn thành đồng bài tập được giao. Đang loay hoay không biết làm thế nào, bỗng nhiên, Chấn từ đâu xuất hiện, nhỏ nói thầm vào đôi tai đang ngái ngủ của con bé khiến nó bỗng giật mình sợ hãi. Nhìn nhỏ cười lúc đó... y như một thiên thần.

" Chúng mình cùng đến thư viện nhé! "

" Ừ... hum... Ừm... " – Nó ngờ ngàng.

.....

Hai đứa đang lon ton trong thư viện, tìm hết dãy sách này đến dãy sách khác mà vẫn chưa được quyền nào ưng ý. Vì mới vào lần đầu, nên hôm nay nó còn lóng ngóng... Và sự lóng ngóng của con bé đúng là tai hại! Trong lúc đang ngờ ngác nhìn xung quanh... bỗng, nó dăm rằm vào một bạn nữ.

" Ôi trời ơi! " – Con bé khề thốt lên rồi vội vàng cúi xuống nhặt sách vở cho cả hai.

Nhưng mặc nó một mình cầm cúi nhặt, thì nhỏ kia vẫn đứng trơ ra đấy, giương mắt nhìn... rồi bất ngờ dăm đập huỳnh huych lên những cuốn sách của Xư Bi. Nó gần như chết đứng!!!

Sao nhỏ kia có thể nhẫn tâm làm như thế!!! Những cuốn sách có tội tình gì!! Tuy gót gày của cô ta đúng là rất sạch... nhưng vết bẩn trong lòng thì thật chẳng ra gì!!

Nó sững người, rồi ngơ ngàng đứng đây, vẫn sắp xếp cho đầy đủ số sách trên tay rồi đưa cho nhỏ ấy cùng lời xin lỗi. Nhưng – bắt ngờ – nó phui mạnh đồng búi còn bám trên vành sách của mình – hất thẳng vào mặt cô tiểu thư kia – rồi đồng dặc.

" Xin lỗi vì đã làm rơi sách của bạn! Nhưng số bụi bám trên gót giày thì không phải tôi lấy. Vậy nên, mong bạn nhận lại cho! "

Nói rồi, nó cấp sách đi thẳng... để lại cho nhỏ kia một nỗi nhục đến ngơ ngàng.

Thấy bọn bạn xì xào rồi kích dêu, cô tiểu thư kia cũng chẳng chịu cam tâm, nhỏ vội vàng chạy theo tóm lấy vai con bé... lôi giật lại!

" Mà muốn chết à!! " – Nhỏ tiểu thư nói như hét vào mặt nó.

" Cậu đó phải để dành cho tôi hỏi chứ!! " – Con bé cũng thần nhiên quát lại.

.....

Nó vừa dứt lời thì hai đứa cũng liền nhảy bổ vào người nhau không báo trước, giằng xé cổ áo một cách thậm tệ! Có lẽ cuộc " chiến tranh " sẽ càng lớn hơn nếu như không có bác bảo vệ kịp thời ra " ngăn chặn ".

" Các cháu làm cái trò hề gì ở đây thế hà!!! Thật là vô ý thức!! "

.....

Bị mắng, hai đứa nó trừng mắt nhìn nhau, kẻ này đổ lỗi cho kẻ kia, rồi không một lời xin lỗi, quay đầu đi thẳng.

Lòng hậm hực, nhưng nó vẫn sức nhận ra chiếc vòng thánh giá được đeo trên cổ nhỏ kia – phải chăng... nhỏ đó cũng là... loài Thiện Quỷ????!!

Suy nghĩ ấy bỗng chốc hiện lên trong đầu của cả hai đứa. Tội nó sững sờ... quay lại nhìn nhau đầy ảm ý... rồi đi tiếp...

.....

Dừng lại ở một góc phòng nơi thư viện, vì Chan không thích chỗ ồn ào, nên đây là nơi ít người qua lại... Bỗng, nhỏ trầm trồ.

- Wow! Xư Bi à! Bạn đừng cảm thiet đó!

Nó nheo mắt nhìn...

- Đừng cảm cái gì cơ?! À... cái chuyện con nhỏ đó hà...

- Không phải chỉ là con nhỏ tầm thường đâu! – Chan bỗng chen ngang lời.

- Vậy sao?! Không tầm thường thì như thế nào?!

- Nhỏ đó là YuMi – cầm trịch cả khối con gái trường này đấy! Nghe nói nhà quyền lực dữ lắm. Chắc số phận sau này của bạn một rồi... – Chan khề thờ dài, rồi quay sang nhìn Xư Bi – một cái nhìn đầy thông cảm.

- Ừm... – Xư Bi khề nuốt ực cục nước miếng đang chặn lại trong cổ họng mình, nó chợt cảm thấy lạnh cả người!

Dường như điều Chan nói cũng là một lời tiên tri đầy đáng giá trong cái tương lai toàn là u ám của nó...

" Tôi ngồi đây được chứ!!! " – Giọng một tên con trai nào đó bắt ngờ cất lên khiến chúng nó giật bắn cả mình.

Nhưng lại càng giật mình hơn... khi nhận ra – đó là Jen – chàng bạch mã hoàng tử ít xuất hiện ở trường – đặc biệt là nơi thư viện đông người này nữa.

Jen cười – một nụ cười siêu đẹp để chào cả hai đứa, khiến Chan đỏ bừng cả mặt... mà thực ra thì nó cũng ngượng ngùng chẳng kém

Sự xuất hiện đột ngột của hắn khiến bọn con gái trong thư viện rít lên vì thích thú.

Ngồi nói chuyện một lúc, nhưng có vẻ không thoải mái lắm vì bị chú ý hoài... Bỗng, Jen chợt đứng bật dậy, rồi cúi xuống nhìn Chan, một cái nhìn lịch lãm

" Cho anh mượn bạn em một lúc được chứ! Chan?! "

Chan ngó người trước câu nói của Jen, con bé khề cười cười, rồi gật đầu đồng ý – "Chan luôn tốt bụng!" – Trong đầu Xư Bi chợt nghĩ thế.

Nói rồi, hắn cầm lấy tay Xư Bi, kéo vụt đi trong sự bàng hoàng đến ngơ ngàng của tất cả mọi người xung quanh – cứ như một đôi vạ!!!

Cả Chan cũng thế, ngay khi bóng hai đứa vừa kịp đi khuất, thì nụ cười triu mến trên môi nó cũng lập tức biến mất. Thay vào đó là một cái mím môi đầy

cầm hận, nhỏ khê rít lên khi nắm chặt cây bút trong tay mình.

"Không thể như thế được! Xư Bi ạ...!"

Vội vàng mở cuốn sổ ghi danh sách bạn bè ra, Chan tặng ngay cho Xư Bi một dấu gạch chéo. Đóng sổ lại, nhỏ cười.

.....

Kéo tay Xư Bi đến một nơi vắng lặng, dường như chẳng có mấy người qua lại, vì đây là bãi đất trống trồng ngập tràn cây bồ công anh phía sau trường. Bỗng, Jen chợt dừng lại, nhìn thẳng vào mắt con bé, anh đồng đặc.

"Em không phải là người?!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Rắc rối của quý

Tôi như chết đứng trước câu hỏi đầy bất ngờ của sunbea.

Phải chăng anh đã biết được sự thật gì rồi?!

Và... thân phận thật của anh là ai???

Con bé chợt giật mình, nó dường như chết đứng trước câu hỏi đầy bất ngờ của Jen. Nhưng rồi, cố gắng bình tĩnh lại, con bé khẽ lắp bắp...

"Humm... anh đang nói cái gì kỳ vậy! Sunbea?!"

Trước cái vẻ ngây thơ đến kỳ quặc của con bé, Jen lại phì cười. Hắn xoa xoa đầu con nhóc.

"Hà!!! Đùa chút thôi!! Không lẽ nào phải không?! Làm gì mà sưng sờ thế!!"

"Ừ... humm... ừm!!" – Nó cũng cúi đầu ậm ừ, nhưng thực sự là đã rất sợ. Con nhóc lại chun mũi nhìn sunbea – "Nhưng đừng đùa như vậy nữa nhé! Chẳng hay chút nào!"

Jen không ngạc nhiên trước thái độ có vẻ khó chịu của con bé, nhưng Jen biết... là nó đã bắt đầu cảm thấy phải dè chừng.. Cố gắng đánh tan không khí nặng nề bằng một nụ cười triu mến, mở chiếc cặp màu nâu nhạt của mình ra, anh đưa cho con bé một cuốn sách có ghi "Những điều cần biết về luật Truy Hồi".

Mất nó như trở ra... sưng sờ nhìn... lại thêm một lần chết đứng. Nhận lấy cuốn sách, con nhóc lắp bắp mãi không nên lời...

"Sao... sao anh..."

"Đừng hỏi, mà hãy đọc đi! Good luck!"

Nói rồi, Jen lại lặng lẽ bước đi về phía trước, để lại cho Xư Bi một nỗi tò mò đến kinh ngạc về thân phận của "chàng". Sao anh lại đưa cho nó cuốn sách về ma quỷ?! Cuốn sách quý đến nỗi Bụt cũng không thể có?!!!

.....

Trở về nhà, nó lập tức nhảy ngay lên phòng, đóng kín cửa lại và vội vàng mở cuốn sách ra. Cặm cụi tìm hiểu.

Hồi hộp mở trang thứ nhất... nó thấy hình một vị thiên thần với đôi cánh thiên sứ trắng trong cùng một nữ ác quỷ với đôi cánh đen huyền bí đang áp sát lưng vào nhau – hai đôi cánh như chấp lại làm một – Trông thật đẹp! Nhìn chúng giống hệt như biểu tượng trên chiếc vòng thánh giá của nó vậy!

Nhưng...

Ngay khi...

Mở đến trang thứ hai...

Hy vọng của con bé...

Bất giác...

Hoàn toàn sụp đổ...

Vì..." Sách chỉ toàn ghi chữ cổ sao trời!!! " – Hấn muốn trêu mình đây hả!! Gì mà sách Truy Hồi chứ!!! Viết mấy thứ chữ này làm sao mình đọc?! Đúng là nghĩ nhiều quá rồi! Chắc cũng chỉ là một thứ sách ma thuật nhằm nhĩ nào đó mà người ta bịa ra trong thư viện thôi... hấn đâu thể là gì hơn một con người được chứ!

Gấp sách lại, con bé nằm lên giường ngủ, trùm kín trần qua đầu, nó thấy như mình bị lừa.

.....

[Sáng hôm sau...]

Đi dọc hành lang, nó cố gắng làm theo lời Bụt dặn.

" Thứ nhất. Để xác định được mục tiêu, con hãy thử đi dạo ở một chỗ đông người, nếu phát hiện ra được đối tượng không ổn định, chiếc vòng thánh giá sẽ lập tức phát ra ánh sáng hào quang. Khi đó, con phải thật cẩn thận, nếu để người khác vô tình nhìn thấy thì sẽ... tiêu tùng đấy! "

Vừa cầm chắc chiếc vòng hình thánh giá trên tay, nó vừa cố gắng cảm nhận xem... tên nào là ma!!! Hồi hộp bước chân về phía trước, mắt đảo liên tục... Bất thành *** h – chiếc vòng phát sáng!!!

"Ồ!! Nó phát sáng rồi!!! Là kẻ nào!! " – Con bé bất ngờ dừng khựng lại, rồi há hốc mồm khi nhìn thấy năm anh em nhà Obi đang khoác vai nhau khệnh khạng đi đằng trước!!

"Chính là chúng rồi!" – Xur Bi thăm lăm bấm rồi cố gắng bám sát theo...

Càng lúc... con đường mỗi lúc một sâu... dường như đi đến đâu mà Xur Bi cũng chẳng biết nữa. Rồi, bất chợt, nó nhận ra, mình đang ở căn phòng thể chất đã bị bỏ hoang lâu ngày phía sau trường... Giật mình! Con bé vội vàng quay ngoắt lại... định chạy ra thì cửa đã đóng rồi. Tiếng đóng cái " Rầm!!!" bất ngờ vang lên khiến nó sợ đến thót cả tim. Một bàn tay lơ dờ từ đâu bỗng nhiên đặt lên vai nó...

" Tìm anh hả cô em "...

Giọng thẳng Obi bất thành *** h cất lên khiến nó giật bắn cả mình. Loạng choạng quay lại nhìn... nhưng trong căn phòng tối... nó chẳng thấy được thứ gì rõ cả. Chỉ rõ nhất là đôi mắt sáng rực màu xanh lam của năm thẳng... chúng đứng là ma!!!

" Tập trung!!! Tập trung... " – Nó cố gắng tập trung suy nghĩ của mình vào chiếc vòng... nhưng dường như nó chỉ lóe sáng lên một chút... rồi lại nhanh chóng vụt tắt. Thật sự thất vọng, nó đang thất vọng vì chính mình!! Phải làm sao đây... Mọi chuyện không ổn rồi... Nó đang bị bao vây!!

" Jen... Cứu với!!! Jen à!!! " – Con bé bỗng hét lên như thế!! Càng lùi, nó lại càng hét lớn!! Nó cũng không hiểu vì sao... trong lúc đó... nó chỉ có thể hét tên Jen.

Sự ngạc nhiên thoáng hiện lên trên khuôn mặt của kẻ đứng sau bóng tối – " Sao không phải là Yul?! "

.....

Jen đang ngồi trong thư viện, trầm tư suy nghĩ về một câu nói nào đó trong cuốn sách mình vừa đọc... Rồi bất chợt, tất cả những ý nghĩ ấy đều bị đánh tan bởi một tiếng hét bất giác vang lên văng vẳng trong đầu hấn – " Jen!!! Cứu em với!! "...

Cuốn sách bị đóng lại cái rầm và Jen lập tức đứng dậy... bước theo tiếng vọng từ trong đầu...

.....

" Nhỏ này... cũng xinh đấy chứ!! " – Thăng Oban tiến gần đến nó, đặt một ngón tay lên khuôn mặt trắng trẻo của con bé, rồi khẽ vuốt nhẹ khiến nó rùng cả mình.

" Cút đi!!! Tránh xa tao ra!! " – Con bé đột ngột gào lên, nó vung mạnh ra rồi cố gắng vùng dậy...

" Đừng có cố chạy! Vô ích thôi... người Truy Hồi... " – Thăng Obe bất ngờ tóm lấy vai con bé, ấn mạnh xuống khiến nó ngã cái rầm.

" Ha ha ha!!! Người Truy Hồi cơ đấy! Kẻ yếu ớt như mày thì nên cúi đầu mà hầu hạ tui tao... chứ bày đặt đi bắt ma làm gì!! " – Nói rồi, thăng Obur lại tiến đến, giật tung chiếc áo khoác mà nó đang mặc ra khiến cả bọn cười phá lên ầm ầm.

Nó sợ... tái xanh cả mặt. Dù sao thì phép thuật của nó vẫn còn yếu lắm. Thậm chí còn chưa thể tập trung được vào chuyện gì... Chẳng nhẽ đành phó mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm... Chỉ nghĩ đến đây thôi, nó bỗng thấy lạnh cả người!

" Hừm... thơm quá... Chắc cái áo nhỏ nhỏ bên trong còn thơm hơn ấy!! " – Cầm chiếc áo khoác đồng phục của con bé lên, thằng Obi khẽ hít hà một cách thích thú, rồi nhìn chằm chằm vào ngực nó...

Ngay lập tức, hần chột tiến tới, rồi giật tung mấy cái cúc áo trên cổ con bé ra... xé toạc từng lớp vải!!

" Jen!!! Cứu emmm!! " – Không kiềm nổi nỗi sợ hãi, nó lại khóc thét lên thêm một lần nữa...

Nhưng lần này... có vẻ là không vô vọng...

Cánh cửa sắt phía trước bất ngờ được nâng vọt lên bởi một ai đó... nói đúng hơn là chỉ bằng một cánh tay của ai đó!!! Ánh sáng len lỏi lùa vào cùng với giọng nói của "vị cứu tinh anh hùng"...

" Bỏ tay ra ngay khỏi người cô bé!! " – Khuôn mặt Jen bỗng chốc hiện lên rõ ràng khiến nó như bừng sáng cả người..

Không đợi lũ con trai kia kịp ú ớ thêm câu gì, anh hăm hăm xông tới, ném thẳng từng cú đấm chắc nịch vào mặt mỗi thằng khiến chúng choáng váng ngã vạt ra đất. Không ai bảo ai, cả bọn cùng một lúc xông lên định nhảy bổ vào Jen đánh hội đồng thì anh lại bất ngờ biến mất, rồi đột ngột xuất hiện từ phía sau, giáng vào đầu chúng một loạt liên hoàn cước trúng tâm đầu. Bọn nó chói với... rồi ngã nhào vào nhau, thằng này đè lên thằng kia... lổ nhỏ, chẳng đâu vào đâu cả... Có vẻ biết " địch " hơn mình, tụi nó nháy mắt... rồi vội vàng chạy trốn.

Ngay khi năm anh em nhà Obi vừa đi khuất, Jen lại từ từ tiến đến bên Xư Bi, cởi chiếc áo khoác của mình ra rồi choàng nhẹ lên người con bé... khiến nó đỏ bừng cả mặt. Con bé khẽ lắp bắp...

- Sao... sao anh biết em ở đây...

Jen phì cười, một nụ cười thật đáng yêu.

- Vì em gọi anh mà! Không nhớ sao...

- Hơ... nhưng...

"... lúc đó Jen đâu có ở đây... chẳng nhẽ hần nghe thấy được sao... " – Xư Bi thảm lắm bầm..

" Dù ở xa đến đâu, anh vẫn nghe thấy được đấy! " – Jen lại quay sang nhìn nó, trả lời đồng dạng tuy nó lí nhí chẳng nên lời...

" Trời ạ! Nói bé vậy mà cũng nghe thấy được... " – thờ dài.

.....

Bóng Jen và Xư Bi đã đi khuất khỏi căn phòng, lúc này, một người mặc áo đen mới từ từ bước ra, khẽ mỉm cười chua chát... con nhóc đó làm bầm nguyên rùa...

" Jen ạ! Dù không biết rõ anh là ai... Nhưng thực sự anh đã làm tôi phải khó chịu rồi đấy!!! Động tới YuMi này là không xong đâu!!! "...

Cánh cửa đóng lại cái rầm. Và hình ảnh của YuMi cũng chột biến mất vào hư không..

.....

" Cám... cảm ơn anh... " – Ngồi xuống bên một hàng ghế gỗ gần cổng trường, con bé lại thảm lắp bắp trong run sợ... có lẽ, vì dư chấn của vụ khủng hoảng tinh thần vừa nãy, nó vẫn chưa quên hết được.

" Kẹo mút nhé! " – Jen hồn nhiên hỏi.

" Thôi! Em nghĩ cafe nóng thì hơn! " – Con nhóc khẽ nheo mày... lúc nào mà cũng kẹo mút thì có mà chết vì ngọt à.

" Ủm! Đợi một chút ha! " – Nói rồi, Jen lại chạy vọt đi về phía có máy bán cafe.

Một lát sau, hần quay lại, trên tay cầm hai cốc cafe nóng hổi, vừa đưa cho con bé, vừa thổi phù phù khiến hai đôi má nó bỗng chốc căng phồng... nhìn xinh không chịu được!

" Cẩn thận kéo nóng nha! " – Jen ngồi xuống bên cạnh nó rồi căn dặn.

Nó ậm ừ... xong chột nhớ đến chuyện hôm qua, con bé lại hỏi.

" À mà... cuốn sách... "

" Sao?! Em không đọc được hả! " – Jen nói như thể đã đoán trước được chuyện gì.

" Anh biết rồi à?! Vậy sao còn đưa em... nó toàn chữ cổ! " – Xư Bi khẽ chau mày bực bội.

" Hi! Cuốn sách đó không thể đọc bằng mắt! Mà phải lắng nghe bằng tai... "

Nói rồi, Jen chợt mỉm cười khi chỉ vào đôi tai của mình, đôi tai có chiếc khuyên hình cánh thiên sứ...

" Sao cơ... "

" Tự tìm hiểu đi nhé... " – Vừa dứt lời, Jen đột ngột đứng dậy... chắp hai ngón tay đặt lên trán chào con bé, rồi lững thững bước đi trong sự ngỡ ngàng của nó... ngỡ ngàng đến mức chẳng nói được câu nào...

" Nghe bằng tai sao????!! "

.....

Còn đang ngỡ ngàng vì không hiểu ý nghĩa trong lời nói kỳ quặc của Jen ban nãy, thì bất ngờ, tiếng chiếc xe Limo đột ngột dừng lại trước mặt con bé khiến nó giật bắn cả mình. Giọng Yul từ trong xe cất ra bên ngoài cửa sổ.

" Còn ngồi đây làm gì hả!! " – Hấn quát – Cái tên khùng TT___TT!

Bước vào trong xe, nó vẫn lặng lẽ đến đáng ngờ, đầu óc chỉ mông lung nghĩ về lời Jen nói " đọc sách mà lại nghe bằng tai sao?! ".

" Đứng vậy đây! Cuốn sách ấy phải được nghe bằng tai! " – Giọng Yul ngồi bên cạnh bất ngờ cất lên khiến nó phải giật mình quay lại... sao cả Yul cũng biết... à mà ừ nhỉ... sao Yul lại biết về cuốn sách đó????!!... Hấn lục đồ của mình à ~"~

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trận chiến của quỷ

Có ai nói ngày hôm qua tôi thất bại.

Nhưng ngày hôm nay, tôi phải làm lại từ đầu...

Tập trung sức mạnh – cho một trận đấu mới.

Con bé khề nheo mày, chăm chú nhìn hấn rồi cười tò mò.

- Hey! Sao anh lại biết!

Có vẻ như chỉ là một lời nói lỡ lời, hấn vội vàng áp ứng... rồi quay ngoắt đi như thể chẳng bận tâm.

- Bỏ đi!

- Này!!! Bỏ là bỏ thế nào!!! Tôi không chịu đâu đấy! Anh đang giấu tôi điều gì hả!!!

- Tôi nói là bỏ đi cơ mà!!!

Nghe tiếng Yul quát, có vẻ hấn bực mình rồi. Con bé cũng đành im im... Rồi bất thành *** h, nó lại quay ngoắt sang nhìn Yul... cười cười nham hiểm.

- Yà... Tưởng to tiếng nạt nộ tôi là xong hả!! Đừng tưởng tôi dễ bắt nạt nha...

Nói rồi, nó từ từ giơ lên những ngón tay, đan xen vào nhau uốn éo... rồi mỉm cười đe dọa. Thấy thế, Yul bỗng tái mặt.

- Cô... định làm gì...

- Định làm gì hả... Chết này!!! Là anh khiêu khích tôi đấy nhá!!

Vừa dứt lời, con bé lập tức nhảy bổ vào Yul, liên tục chọc léc khiến hấn nhảy tung tung lên như phải bóng... Vừa cười vừa mỉa...

- Buông ra!! Cô muốn chết à!!! Á á á....

.....

Bác tài xế khế tò mò quay lại nhìn, rồi mỉm cười thích thú – " Lần đầu thấy cậu chủ bị bắt nạt đấy! ".

.....

... " Cuốn sách phải được nghe bằng tai... bằng tai thật sao??? "...

Trở về phòng, nó cứ lăm bằm như vậy hoài. Vội vàng mở cuốn sách ra, nó cố gắng " lắng nghe " thêm một lần nữa...

" Ừ hừm... hummmm... Sao chẳng có cái quái gì thế nhở!!! " – Ngồi im, mắt lim dim được một lát, nó lại thờ dài chán nản vì thậm chí chẳng có lấy một chữ nào " bay " vào tai con bé cả.

" Con không nghe thấy được đâu!! " – Tiếng Bụt bắt ngờ cất lên khiến con bé suýt thì ngã nhào xuống đất!!!

" Có cần thiết phải đột ngột như vậy không ạ!!! " – Nó loạng choạng, rồi lại lều bàu... " Mà Bụt nói không nghe thấy được là sao?!! " "

Trầm ngâm một lát, Bụt lại mở lời.

" Phải có ma lực. "

" Ma lực?! Chẳng phải con cũng có ma lực sao?! " "

" Ma lực của con quá yếu! Nó không đủ để đi sâu vào tiềm thức của cuốn sách này."

" Vậy con cần phải khiến ma lực mạnh lên?!! " "

" Ừm "

" Nhưng bằng cách nào?!! " "

" Tập trung sức mạnh của Quỷ... "

" Nhưng... con không... "

" Con phải nghĩ mình là Quỷ. Khi thực sự là Quỷ, con mới có thể phát huy được hết khả năng tiềm tàng của mình... "

Nói rồi... Bụt bỗng biến mất... tan biến vào hư vô... khiến nó ngỡ ngàng ở lại... ngờ ngác không nói được câu gì.

.....◆◆.....

" Hừm... thôi mặc kệ! Tắm cái đã!! " – Lắc đầu một cái, con bé cố gắng trấn tĩnh lại mình bằng một việc làm đơn thuần của cuộc sống con người.

Bước xuống làn nước ấm trong veo đang sục sôi vì hơi khói... Nó trầm mình vào những cảm giác tuyệt vời nhất trong ngày có thể cảm nhận được – đó là bên nước – bên cái bồn tắm!!! Lặng im lắng nghe hơi thở của từng làn nước đang quện vào thân thể... những cô bong bóng xà phòng khẽ đẩy mình bay lên không khí... rồi vỡ tan vào tận hư không. Nó khẽ mỉm cười, rồi quấy chân nghịch ngợm vài cái, tiếng nước reo lên như một bản nhạc tuyệt vời... du dương, róc rách.

Nhắm mắt lim dim... con bé muốn thả hồn vào làn nước... rồi bất chợt, nó nhận ra tiếng rung! Tiếng rung trong từng hơi thở... cách mà nước chuyển động cũng khiến nó phải giật mình!!! Giật mình!!! Phái rồi!!! Con bé chợt giật mình nhào dậy!!! Vuốt mắt một cái cho đầu óc thêm tỉnh táo. Nó vội vàng đứng dậy rồi bước trở về phòng... tiến đến cuốn sách, nhưng lại vô tình lướt qua thành gương treo tường... Và nó thấy – rất rõ – một đôi cánh – đang dần lớn lên – Không kịp nữa rồi!!!

" Tôi đã biết phải làm gì, và tôi đang cố gắng thực hiện điều đó! ".

.....

Sáng hôm sau, nó nhào mình tỉnh dậy, trước khi đám người hầu kịp tiến vào phòng và gõ trống còi. Không ăn sáng, con bé vội vàng chạy ra vườn hoa sau nhà. Hít một hơi thật sáng khoái, nó thấy bà Mom đang chọn lựa vài bông hoa để trang trí cho bàn ăn trong nhà... con nhóc cũng lóc cóc chạy theo. Vẩy tay chào thật tươi.

- Hi! Mom sunbeanim!

- Sunbeanim?! Cô gọi ta là sunbeanim?!!! – Bà tròn mắt nhìn con bé, có vẻ rất ngạc nhiên.

Nhưng ngược lại với thái độ khó hiểu ấy, Xư Bi lại cười trừ miễn, khoác lấy vai bà, con bé giơ tay mượn chiếc kéo, rồi khéo léo chọn ra vài bông hồng tươi tắn nhất mà đến Mom cũng chẳng kịp nhìn.

- Cháu nghĩ những bông này hợp cho bữa ăn sáng đấy sunbeanim ^^!

Cầm mấy bông hồng mà Xư Bi chọn lên, Mom cũng mỉm cười vì thích thú.

- Sao cô biết chúng hợp cho bữa ăn?!

- Vì chúng nói với cháu như thế ạ ^^!

Con bé thân nhiên trả lời, nói rồi, nó lại lon ton biến mất... Để lại một nụ cười vương vấn trên môi sunbeanim, bà khẽ thì thầm khi tận hưởng hương hoa.

" Hoa thơm quá! Và con bé cũng sẽ là một bông hoa đẹp! "

.....

Bước vào phòng ăn, nó lại đụng độ " quý ông " Yul, hần cũng chuẩn bị " chiến đấu " cho bữa sáng...

- Ý chà! Nhóc con! Sao hôm nay dậy sớm vậy!!!

- Plè! Đừng có gọi tôi là nhóc con! Anh chẳng hơn tôi là mấy đâu!

- Hai tuổi đấy – Yul gọn lòn.

- Quá ít để gọi là anh... – Xư Bi cũng chau mày.

- Nhưng đủ nhiều, để trở thành chồng! – Yul thầm cười vì câu nói đắc thắng này...

" Ừ... anh thắng rồi... có bao giờ tôi cãi được anh đâu... " – Con bé khẽ làm bầm, rồi phì cười theo hần!

.....

Ngày hôm nay, nó tung tăng bước tới trường...

Ngày hôm nay, nó dậy thật là sớm...

Ngày hôm nay, nó luôn nở nụ cười trên môi...

Vì ngày hôm nay, nó được ông mặt trời gọi dậy...

Vì ngày hôm nay, nó được gió đùa vui...

Vì ngày hôm nay, nó đã biết lắng nghe bằng tai – mọi vật...

Và ngày hôm nay, ngay cả cuốn sách " luật Truy Hồi " cũng không ngoại lệ.

.....

Mở chiếc tủ cá nhân thân thuộc bên dãy hành lang ra, con bé chợt giật mình khi nhận thấy... một lá thư trong tủ nó!! Một lá thư à?! Màu đen. Lạ nhỉ?! Ai mà lại gửi thư màu đen cho mình nhỉ?!

Tò mò, con bé phải bóc ra xem ngay lập tức. Và quả thật là không ngoài dự đoán của nó, lá thư có in hình cánh dơi với những lời lẽ khiêu khích của bọn quỷ ác.

" Người Truy Hồi! Muốn bắt chúng tôi không?! Nếu cảm thấy mình có đủ lòng can đảm thì hãy một mình tới [...]. Chiều nay, 5 giờ, khi mặt trời chấp lặn. "

Bóp chặt lá thư trong tay, nó tự nhủ... " mình sẽ không lùi bước! "

.....

Chiều nay, một mình nó, dẫn thân vào căn phòng lần trước... Vẫn cái căn phòng tối om đầy đáng sợ ấy... nhưng lần này nó không run rẩy... vì nó biết... mình đã có thể " nghe " được sách rồi!

Cầm chặt cuốn sách " luật Truy Hồi " trong tay, con bé mạnh bạo tiến bước. Cánh cửa bất giác chợt mở cái ỳnh... Nó khẽ ngó quanh rồi chậm bước vào trong... Bất thành *** h, cánh cửa lại đóng sập cái rầm... bóng tối chợt vây quanh, nhưng nó sẽ không giật mình nữa.

Giương đôi mắt của loài Thiên Quỷ lên nhìn xung quanh... thực sự là chẳng thấy gì cả... vậy thì phải nghe bằng tai thôi! Nghĩ thế, nó liền nhắm chặt mắt lại, tay đặt lên chiếc vòng... và tập trung suy nghĩ...

"Có tiếng gió chuyển động – bên phải!!". Nhanh như cắt, con bé vội cúi mình né tránh...

Tiếng một hồn ma bất giác vang lên bằng giọng mũi khiến nó không khỏi rùng mình.

- Khá đấy! Nhóc con! Không ngờ mày cũng biết sử dụng đôi tai doi!

"Đôi tai doi sao??! Vậy bản năng này là của loài doi à..." – Con bé thăm lăm lăm, nhưng không để mắt tập trung, nó vội vàng nghiêng mình né gió thêm một lần nữa. Quả nhiên... suýt nữa thì trúng đòn rồi!! Bây giờ nó không thể nhìn... tất cả chỉ có thể trông cậy vào đôi tai.

- Obi! Con nhỏ này biết "nghe" rồi! Nó né nhanh quá! Phải làm sao đây!

- Không việc gì phải sợ... để tao xem nào... Hiện cả lên đi!

- Nhưng...

- Hiện cả lên! Nó "nghe" thấy cả rồi thì còn tàng hình làm quái gì nữa!

Nói rồi, cả bọn bỗng chốc chột hiện hình, và nó đã nhìn thấy rõ từng đũa... Nhưng lần này hình dạng lại rất khác, trông chúng hoàn toàn không giống.. một con người.

Chúng có đuôi, mắt thì đỏ quạch, đôi tai dài và to, nhọn hoắt... với làn da xanh lè, nói đúng hơn là tím than... Nhưng không có cánh?!

- Ngạc nhiên lắm hả con ranh?! Đây mới là hình hài thật của chúng tao đấy!

- Thế nào! Đẹp không!!

- Hó hó hó!!!

Vừa nói, chúng vừa cười hô hô lên với nhau... như một lũ điên...=."

- Xấu hoắc!! – Con nhóc lạnh lùng, thốt ra một câu như dội cả gáo nước lạnh vào mặt bọn chúng...

"Hất!!! " – Thăng Obi lập tức hất đuôi lên... quật thẳng vào người con bé. Vì chưa kịp đề phòng, nó đã vô tình trúng đòn mà không kịp né... Thật đau quá! Chiếc đuôi có gấn sừng khiến nó bị rách toạc cả một phần cánh tay...

Chưa kịp trả đòn, cả đám lại hòa nhau, không ai bảo ai xông lên quật túi bụi vào người con bé... Vẫn như lần trước, nó bị quây lại thành một vòng, thậm chí không còn đường chống cự, cũng chẳng có đường lui, mà lần này thì còn dã man hơn lần trước... Máu ở tay và chân nó bắt đầu ứa ra rom rớm... Xót quá đi mất!!!

Mím môi chịu đựng, nó co mình, cuộn lại vào một góc... cả cơ thể rung lên như trúng tà... mà thực ra thì "tà" thật! Mỗi lúc một đau đớn, cảm giác máu nóng đang chảy thành từng làn... nó thấy hơi thở mình mỗi lúc một ngoi ngóp... nhưng rồi... bất giác... nó thấy có tiếng kêu... tiếng kêu phát ra từ chiếc vòng thánh giá...

"Hỡi năng lực tiềm ẩn của loài Thiện Quỷ... hãy phát huy tác dụng... hãy dẹp bỏ mọi điều xấu xa... hãy đánh tan ma pháp!!! Giúp tôi siêu thoát vòng hồn!! "

.....

Những lời nói ấy... cứ văng vẳng bên tai nó... khiến cả người con bé... bỗng chốc... nóng bừng lên...

Cảm giác như đôi vai đau nhức...

Cảm giác như có thứ gì đó đang cố trồi lên...

Cảm giác... dường như... nó sắp mọc cánh!!!

Phải rồi!!! Một đôi cánh doi hoàn hảo!!!

Một đôi cánh doi màu đen huyền bí...

Với những chiếc sừng sắc nhọn màu bóng tuyết tuyệt đẹp...

Bất thành *** h, con bé bay vụt lên cùng không khí...

Nó nhìn xuống dưới, và thấy lũ vong hồn đang hoảng sợ...

Chúng nháo nhác nhảy lên, cố gắng đâm vào chân con bé...

Nhưng vô ích, vì đôi mắt Xư Bi bắt đầu phát sáng...

Một thứ ánh sáng huyền diệu màu đỏ như nham thạch...

Con bé khẽ lướt qua... mọi vật đều bùng nổ!!!

Tất cả – từ thằng Obi – đến Oban – và tất cả đám đàn em của chúng

Như bị cuốn vào luồng khí nóng mà con bé đang tạo ra...

Một luồng khí nóng... giống như một chiếc thông lọng khổng lồ...

Bóp nghẹn cơ thể của bọn quý ác và khiến chúng lơ lửng trên không trung...

Di chuyển tùy ý muốn theo tiềm thức của người Truy Hồi...

"Đừng!!! " – Một tiếng nổ lớn bất ngờ phát ra từ trong căn phòng ấy...

Và người ta chỉ nhìn thấy những ánh sáng xanh đang nhạt nhòa trong mắt con bé...

Đó là những linh hồn bướng bỉnh đang bất buộc bị tiêu tan...

Chúng bị hút dần vào trong chiếc thánh giá...

Một phần hồn... là một phần ánh sáng..

Khiến thứ màu đen trên đôi cánh dơi kia dần phai màu...

Nó mỉm cười, khi nhận ra mình đã hoàn thành nhiệm vụ!

"Mình làm được rồi sao?!! " – Nhiệm vụ của một người Truy Hồi

Vui quá! Con bé khẽ cười.

Nói rồi, nó lại buông mình hạ xuống mặt đất...

Từ từ, bước ra khỏi căn phòng đầy tội ác...

Chắc hẳn, nó sẽ chẳng bao giờ muốn quay lại nơi đây nữa...

Khẽ quấy bàn tay, nó điều khiển cho cánh cửa đóng lại cái " Rầm!!! ".

.....

Đám hồn ma lâu la và con bé đã cùng đi mất...

Giờ thì chỉ còn lại YuMi cùng bóng tối ngập tràn.

Nó ngồi gục xuống đất, khẽ mỉm cười... cất lên những tiếng thật chua chát!!!

"Na Xư Bi! Đừng vội mỉm cười! Rồi mày sẽ sớm phải khóc thôi! Chờ đấy! "

Con nhóc rít răng... rồi nắm chặt đôi tay...

Giọng của Yul từ đâu bất ngờ phát ra khiến ai thấy cũng phải giật mình.

"Dừng lại ngay được rồi đấy! YuMi ạ! "

"Yul... anh... Sao anh lại ở đây... "

"... " – Yul lặng im, hắn đưa mắt nhìn đi chỗ khác, như lảng tránh để khỏi phải trả lời.

"Ha!!! Đúng rồi!!! Chính anh... chính anh đã giúp con nhỏ đó!! Em biết mà... Bảo sao... Một mình nó thì không thể làm như thế được!!! "

"Thôi bỏ đi " – Vẫn câu nói cũ, Yul chột quay lưng lại... hắn chậm bước...

"Bỏ là bỏ thế nào!!! Sao anh dám làm vậy cơ chứ!! Đường như anh đã quên thân phận thật của mình rồi thì phải?!! " – YuMi hét lên trong sự tức tối, tiếng con bé vang lên trong căn phòng kín khiến mọi vật đều trở nên đáng sợ...

" Em không cần quan tâm " – Yul vẫn lạnh lùng... bước tiếp...

" Nó là cái gì!! Nó là cái gì mà khiến anh dám hủy diệt cả dòng loại của mình để giúp đỡ cho nó!! " – YuMi khẽ nghiêng răng... Tiếng nó rung lên cảnh cách.

" Là vợ anh. " – Yul đồng dục.

" Vợ anh?!! Vợ anh á!!! Cái con nhỏ đó mà xứng làm vợ anh á!!! Nhìn em đây này!!! Em mới là vợ anh... " – Vừa nói, nó vừa vội vàng chạy tới, nắm chặt lấy tay Yul... đưa mắt nhìn trần trời.

Vội vung mạnh tay ra, Yul trừng mắt nhìn có vẻ bắt đầu bức xúc.

" Đủ rồi đây YuMi đã! Đừng quên tất cả những gì em có bây giờ... đều là do anh tạo nên! "

" Cũng đừng quên... mạng sống mà anh có bây giờ... cũng từng là do em cứu!!! " – Tiếng YuMi bắt ngờ hét lên... gần như trúng tim đen khiến Yul phải đột ngột dừng bước...

" Anh không quên. " – Yul quay lại, hần nhìn, đó không phải là một cái nhìn trù mền, nhưng cũng chẳng mấy lạnh lùng... Vì đối với Yul, YuMi cũng là một người quan trọng – nhưng quan trọng trên tình nghĩa, vì cô là người em gái kết nghĩa duy nhất... chứ không phải tình yêu... thứ tình yêu mơ hồ mà YuMi luôn lâm tưởng... Yul đã quá mệt với việc phải chạy theo để dỗ dành nó. Giờ thì kết thúc được rồi đây. Một con người lạnh lùng và đầy tự tôn như hần thì không thể chấp nhận được điều đó.

Thấy Yul nói, ngắn gọn, mà có vẻ thực sự nghiêm túc, YuMi cũng im, nó không dám rít lên thêm một câu nào nữa... Lặng lẽ nhìn Yul dần chìm vào bóng tối... YuMi chỉ biết đứng nhìn trong vô vọng... Con bé khẽ gục xuống mặt đất... Nó nhìn vào đôi mắt mình qua làn nước... Và một giọt đã rơi...

" Em yêu anh mà... Yul... "...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tấm lòng của quý

Tôi biết – Quý cũng có một tấm lòng...

Tôi biết – Quý cũng có thể được yêu...

Nhưng tôi không biết – rằng có được một tình yêu thì phải trả giá...

Trở về nhà, nó lon ton trải bước trên khắp đại sảnh, chào mọi người từ anh hầu bàn đến cô giúp việc, đối với tất cả mọi người – nó đều nở nụ cười thật tươi. Thậm chí, ngay khi gặp bà quản gia Mom già khó tính, con bé còn không ngần ngại... hôn chụt một cái vào má khiến bà gần như chết đứng!!!

" Cái con bé này! Hôm nay làm sao thế hả?!! " – Mom vội vàng vuốt má... eo... ghê quá mất thôi... Mom già nhưng chưa đồng tính nhá!! Nói rồi, Mom lại nheo mắt cười nhìn theo bóng con nhóc tung tung chạy vào phòng...

" Hi hi!! Hôm nay con vui!! " – Con bé vừa đi, vừa tung tăng nói...

.....

Hehe! Thì hôm nay nó vui thiệt mà! Tự tay thu phục được năm vong hồn độc ác! Mảnh cánh màu đen trên chiếc vòng thập giá cũng tự nhiên phai chút màu sang trắng... điều đó... chắc chắn báo hiệu điềm lành... nó vui quá!

" À... phải rồi! Phải biến hình mới được!! " – Nó nhớ là hôm nay, trong trận chiến, con bé đã có thể biến hình... dường như rất đẹp, mà nó chưa kịp nhìn thấy...

Lon ton chạy ra trước gương, nắm chặt chiếc vòng thập giá trong tay, nó nhắm mắt lại, miệng thầm lẩm bầm... " Tập trung sức mạnh... tập trung sức mạnh... "...

Thế rồi... " Bùm!! " một cái!! Con bé ngỡ ngàng mở mắt ra... nhưng... lác xịt vì bộ cánh không như mong đợi của nó...

Đó chỉ là một bộ váy kiểu cosplay đơn thuần, chẳng có cánh, cũng chẳng có sừng... thế là sao?!!

Con bé khẽ nheo mắt nhìn, rồi hậm hực... Đúng lúc đó, tiếng Bụt chọt cát lên văng vẳng trong đầu...

" Vì con vẫn chưa vận hành đủ ma lực... "

Ngơ ngác quay lại nhìn, nó chẳng thấy ai cả... Chắc là Bụt tàng hình, con bé đành ngâm ngùi nói chuyện một mình với bé Gấu (coi bé Gấu là Bụt).

" Hơ... nhưng... rõ ràng... chiều nay con đã biến hình được rồi mà... con còn mọc được cánh nữa nhá!! "

" Đó không phải là con... quyền năng của con thực sự vẫn chưa đủ để thực hiện được đẳng cấp ấy... Ất hẳn, đã có thể lực lớn hơn tiếp thêm sức mạnh cho con... "

" Ô... Sao Bụt biết ă... "

" Vì khi mọc được cánh doi... chỉ có thể con đã là Quý!! "

... Nói rồi... giọng Bụt bỗng biến mất... khiến con bé phải mơ màng... " Là cánh doi của Quý sao??!! Vậy mình đã được một con Quý giúp sao... có khi nào...??!! "

Mà thôi, cũng chẳng sao, bộ cánh này cũng đẹp chán! Chụp vài kiểu ảnh post lên blog khoe bọn bạn đã ^^!

.....

Sáng hôm sau, con bé cũng dậy từ thật sớm, hí hục lao vào bếp, quyết tâm làm cái món bánh gì đó... mà người ta không rõ... chỉ có thể nghe thấy tiếng dao dợ rơi lũng cùn, cùng những tiếng nổ đùng đùng từ căn phòng phát ra... thật đáng sợ!!

Hoàn thành được chiếc bánh socola có in hình "vị ân nhân" đã giúp đỡ nó, con bé lại thăm mím cười mẩn nguyen với bộ mặt cháy nhem nhuốc trên môi...

" Cô chủ mấy ngày nay thật lạ! " – Đám người hầu lại tiếp tục xì xào...

.....

Ngày hôm nay không biết có phải là một ngày đẹp trời lắm ngay không... mà mọi chuyện đến với nó... dường như đều rất đổi suôn sẻ...

Này nhé! Lạ lùng từ lúc bước chân vào cổng trường, tất cả đám học sinh con nhà giàu đều quay ngoắt ra nhìn nó, rồi chào hỏi rất dịu dàng, thậm chí còn rủ con bé đi dự tiệc, party sinh nhật này nọ... như kiểu làm thân ý!!! Chả hiểu luôn!

Thậm chí, còn chưa nói đến vụ... khi vào lớp...

Cả đám bạn đều quay ngoắt ra nhìn nó, rồi riu rít chạy tới nhờ nó duyệt hộ cho cái kịch bản " Romeo và Juliet " mới soạn...

Cầm tờ kịch bản trong tay... mắt con bé như hoa lên... vì toàn là chữ...

" Híc híc! Ai có thể tóm tắt lại giùm tớ được không?! "

Thằng Đầu Heo vội vàng giật lấy, rồi hí hửng chạy lên bục giảng, khẽ hắng giọng, rồi đồng dục đọc bài...

"

Ngày xưa ngày xưa...

Tại thành Verona, có hai dòng họ thù nghịch nhau sâu sắc: Capulet và Montague.

Nhưng trớ trêu thay, chuyện tình giữa chàng Romeo (dòng Montague) và nàng Juliet (dòng Capulet) lại nảy nở, và họ quyết định làm đám cưới lén lút với nhau...

Trong khi đó, gia đình Juliet đã sắp xếp một đám cưới rất đổi hoàn hảo cho nàng với Paris, mặc dầu Juliet đã van xin không ngót lời để khỏi bị ép duyên với tên Paris.

Lúc này, Juliet cảm thấy mình ở đang ở trong một tình thế rất khó xử: một bên là gia đình, một bên lại là tình yêu với Romeo. Do đó, có người thân bày kế cho Juliet, rằng nàng cứ giả vờ băng lòng lấy Paris. Rồi khi gia đình đã buông lỏng vòng kiểm soát, nàng sẽ gửi thư cho Romeo đến đón ở ngọn Hải Đăng phía Đông biển cả, lúc ấy, hai người sẽ gặp nhau và chạy trốn đến một nơi xa xôi... một nơi không ai biết...

Nhưng trớ trêu thay, vì ngày xưa không có điện thoại hay e-mail, nên nàng đành phải viết thư tay để gửi đến báo tin cho Reome biết kế hoạch này.

Và cũng thật không ngờ, bởi Juliet bất ngờ đồng ý chịu làm đám cưới nên cả hai gia đình mừng quá, quyết định làm đám cưới sớm một ngày...

Trong con hoảng hốt không biết làm sao, nàng Juliet quyết định gói gém đồ đạc để chạy trốn. Nhưng mọi việc dường như chẳng mấy suôn sẻ, với sự

giúp đỡ của mù phù thủy độc ác và đám lâu la (?), gia đình Paris đã kịp đuổi theo Juliet đến ngọn hải đăng, và không may thay, trong lúc hỗn loạn, nàng đã vô tình "trúng chương" của mù phù thủy và ngã lăn ra đất... "trở về với ông bà tổ tiên"...

Quá đau khổ trước cái chết đột ngột của Juliet, chàng vội vàng bỏ cả công việc đánh giày chuyên nghiệp của mình (?) để chạy đến với nàng. Ngồi bên xác Juliet, chàng đã không cảm nổi nước mắt và lòng thương, bèn cúi xuống trao lên môi nàng một nụ hôn ngọt ngào cho dù nàng đã mất... Nhưng thật may thay, nước mắt và tình yêu của Romeo đã khiến những vị thần trên trời phải động lòng trắc ẩn, ban phép nhiệm màu xuống khiến cho Juliet bất ngờ tỉnh dậy... Chàng ngỡ ngàng nhìn nàng, rồi ôm trầm lấy Juliet trong sự hạnh phúc, kết thúc truyện là một tràng vỗ tay trong sự ngất ngây của mọi người... Ha ha ha!!! "

Thằng béo vừa dứt lời, cả lớp cũng vừa vỗ tay không ngớt, kẻ khóc người sụt sịt... Còn con bé thì chèm chẹp...

- Ông có cần phải cười khà ồ ở cuối truyện như thế không =..=!!

- Hi hi! Thì tôi không kiếm được cảm xúc mà!

- Hờ hờ... cảm xúc dâng trào quá nhò! Đến nỗi "chém gió" dào dạt còn "bay" cả bản gốc...

- He he! Thì lớp mình là vậy mà! Đã làm thì phải làm bút phá chứ ^^!

- Sặc! Lạ hờn! Bút phá kiểu này... ông Shakespeare mà biết thì chắc ông đội mồ tính sổ ấy nhò!!!

- Ủ há!!! Ha ha ha!!!

"Thôi nào mấy ông bà! Cười vừa thôi, ông giám thị vào đây giờ, không định bốc thăm chọn nhân vật à?! " – Nói rồi, nhò lớp trưởng khệnh khạng bê ra một thùng đầy những lá phiếu, rồi bắt bọn nó phải lần lượt lên chọn để phân vai.

Con bé cũng lon ton lên cùng...

Nhưng – thật không may (không biết là có may hay không nữa) – con bé lại bốc trúng phải vai "nàng Juliet"... Còn cái Chan thì chọn nhầm phải vai "mù phù thủy độc ác". Vì thế, nghiêm nhiên, vai hoàng tử lại được giao cho... "ông chủ Yul"??!!!

Con bé như hét lên khi nghe tin động trời này... nó đứng dậy phản đối ầm ỹ!!!

- Sao mà vậy được!!! Yul sẽ không đồng ý đâu! Vả lại, hần cũng đâu có học lớp mình!!!

Mặc cho nó lên tiếng phản đối kịch liệt, cả lớp vẫn trầm ngâm hội đồng ý kiến...

- Ủây! Lo cái gì?! Thứ nhất – đây là kịch chung của toàn trường, mọi thành viên đều có trách nhiệm tham gia. Thứ hai – không những thế, Yul còn là chồng cậu... vợ chồng mà đóng kịch một đôi, quá hợp còn gì! Đừng có chối!!

Bọn bạn vừa dứt lời, mắt nó như trở ra... gằn lặt khỏi tròng...

- Hờ... sao các cậu lại biết...

- Hờ hờ!!! Thì tin được báo ầm trường!!! Có ai mà không biết!!

"Yaaa!!! Sao lại thế được nhò!!! Chắc chắn có kẻ xấu xa nhúng tay vào chuyện này rồi!! Làm sao mà rủ được Yul tham gia vào vở kịch này đây... mất mặt quá..." – Xư Bi lại thở dài buồn bã...

.....

Nhắc đến kẻ xấu, chúng ta cũng không thể bỏ qua được một nhân vật có tên Kim Yu Mi, bởi ở phía hành lang bên kia, chỗ góc khuất nơi chẳng mấy người qua lại... có hai kẻ chẳng ra gì đang bàn mưu tính kế một kế hoạch "cực kỳ nham hiểm"... dành cho Na Xư Bi.

"Cô không hối hận khi làm việc này chứ?! " – YuMi khẽ nhủ mày, giọng đầy khiêu khích.

Giật vội lấy chiếc bùa ếm trong tay YuMi, Chan nhìn nó giọng đầy căm phẫn...

"Không bao giờ!!! Lần này tôi quyết cho con bé ấy một bài học..."

"Tốt lắm! Cô phù thủy dễ thương của tôi..." – Nói rồi, con nhò lại đập nhẹ lên vai Chan rồi xoa xoa như những người bạn... chúng đưa ánh mắt mà quý nhìn nhau... không chớp.

.....

Buổi cuối chiều cũng là lúc Xư Bi vội vàng chạy ra khỏi lớp, nó nhanh chân tiến thẳng tới phòng Thư Viện, rồi ngó quanh để tìm kiếm Jen sunbea – vị ân nhân tốt bụng.

Trong suy nghĩ của nó, ngay từ đầu, con bé đã luôn thấy sunbea thật lạ rồi, có cái gì đó mơ hồ và bí ẩn... giống như Yul vậy, nhưng Jen tốt hơn ^^! Và nó nghĩ thế, chắc chắn, "kẻ" giúp mình ngay hôm qua – không ai khác – chính là Jen.

- Jen sunbea!! Jen sunbea...

Con nhóc vừa đi quanh, vừa hét toáng lên như thế, vì lúc này cũng đã xế chiều nên chẳng có mấy người tham gia thư viện – không phải ngại, vụn hết cỡ volume.

Vừa đi, con bé vừa liếc quanh, mắt đảo liên hồi, nhưng sunbea thì chẳng thấy đâu... mà chỉ thấy... có tiếng bước chân đang từ từ đi theo sau nó... Tiếng "lộp cộp" mỗi lúc một to... dường như tỉ lệ thuận với tiếng tim nó đập vậy... "Bùm bụp... bùm bụp"... Mô hôi thì chảy đầm đìa, tuôn ra không ngớt... Đôi chân nó run rẩy gần như sắp gãy vậy... Bất thình *** h, nó quay ngoắt lại, rồi quyết định tung chiêu...

"Phải mà không vậy!!! Á á á!!! " – Vừa hét, nó vừa cầm hộp bánh, đập túi bụi vào kẻ theo sau ấy – "Ya ya!!! Chết đi này!!! Dám hù bà này!! "

"Á á!!! Anh đây mà!!! Em làm sao vậy!!! " – Tiếng Jen bắt ngờ cất lên khiến con bé phải đột ngột dừng tay... ngờ ngác... nó đàn mặt rồi hạ bánh xuống...

"Hơ... Jen sunbea... "...

.....

Ngồi bên chiếc ghế gỗ, con bé lại thờ phào nhẹ nhõm... nhưng cũng nặng nề không kém... vì thành quả của nó TT__TT!!

- Trời đất! Sunbea à... anh xuất hiện rồi thì sao không kêu lên một tiếng! Làm em hết hồn hà...

- Thì anh cũng định kêu rồi mà, nhưng thấy nhóc đang tập trung tìm kiếm cái gì đó nên tò mò đi theo ^^!!

- Trời ạ!!! Em tìm anh mà!!!

- Hơ... tìm anh à... có chuyện gì vậy...

"À... là cái này... mà thôi >

"Hử?! Gì thế!! Em đang giấu cái gì đó!! " – Nói rồi, Jen vội vàng quay ngoắt ra phía sau... tò mò nhìn hộp bánh...

"Không... không có gì đâu... " – Thấy Jen đã bắt đầu để ý, nó vội vàng giấu vội!!!

"He he!! Đưa anh xem nào!! Là bánh hả!! " – Nói rồi, Jen lại neho mảy, rồi cố gắng "trần" lấy hộp bánh...

.....

"Không không... đừng có xem mà... đừng có... " – Còn chưa dứt lời... bánh đã nằm gọn lỏn trong tay Jen... vì hần có phép thuật mà TT__TT!

Jen ngồi cười tủm tỉm, rồi hí hửng mở vội hộp bánh ra... cùng vẻ mặt nhột nhạt của con bé...

"Oh my...!! Cái gì thế này... " – Cả hai đứa cùng đồng thanh kêu lên khi nhìn thấy "khuôn mặt lệch lạc của Jen" đã bị méo xệch đi vì "trận chiến".

"Đã bảo đừng có nhìn rồi mà... " – Xư Bi vừa nói, vừa quay vội mặt đi, mếu máo...

"Ha ha ha!!! Kute quá đi mất thôi!!! Đúng là mặt mình có khác! Nhìn thế nào cũng vẫn kute!!! " – Jen cười phá lên như để đánh tan không khí nặng nề giữa hai đứa nó, một phần cũng khiến con bé phải ngờ ngác quay ra nhìn... vừa cười vừa khóc.

"Thật... thật ý à... " – Rồi nó lại ngó ngó vào nhìn chiếc bánh... – "Ừ há! Vẫn kute! Em làm mà lại ^^! "

"Hi... " – Jen chợt phì cười trước cái vẻ ngây thơ đến ngô ngố của con bé, vừa để khóc và cũng vừa để cười...

.....

Quét một chút bánh lên đầu ngón tay, Jen thản nhiên đưa lên miệng rồi mút cái chụt... khiến nó phải nuốt nước miếng ừng ực...

Nhìn nó mắt long lanh, Jen lại quét một miếng nữa rồi giơ lên trước mặt con bé...

- Nhóc ăn không?!!

- Ăn được không ạ...?! (Ý nó là liệu ăn có bị ngộ độc không ạ?!)

- Vậy nhóc thấy anh có ăn được không?! (Ý hần là nhóc thấy anh ăn có bị ngộ độc không vậy?!).

- Hừm... không ạ...!

Nói rồi, nó mỉm cười, rồi khẽ rụt rè mút bánh cái chọt từ tay hấn...

"Chà... vị socola ngọt ngào mình làm ngon quá... hehe!!! " – Con bé khẽ liếm môi, rồi phì cười khảnh khạch ^^!

Chiều nay gió dịu dàng... từng đợt gió nhẹ nhẹ khẽ lay lay làm rung chuyển những cánh bồ công anh thả mình bay theo làn gió... như mang theo cả tấm lòng của Quý... một tấm lòng đã bắt đầu rung động...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vở kịch của quý

Đôi khi ta không thể tin những điều ta nhìn thấy...

Đôi khi ta phải thận trọng với những gì rất đáng tin...

Đôi khi... ta phải thức tỉnh mình để nhận ra sự thật.

Trở về nhà, nó vẫn nằm dài thơ thẩn, suy nghĩ mãi về cuộc nói chuyện cuối buổi chiều nay...

- À! Mà sao tự dưng nhóc lại làm bánh tặng anh vậy?!

- Hừm... Là để cảm ơn hôm qua anh đã giúp em mà...

- Ủa! Có giúp gì sao?!! Anh nhớ là hôm qua chưa gặp nhóc?!

- Ủ ha... nhưng em tưởng... chiều qua...

- Chiều qua anh ngủ cả buổi ở phòng thư viện ^^!

- Vậy à...

Nghe hấn nói, lòng con bé cũng có chút buồn buồn, nó buồn vì hấn không phải người đã giúp nó, và nó buồn vì vẫn chưa thể biết được người thực sự giúp mình ngày hôm ấy là ai...

À... mà phải rồi!! Nhắc đến chuyện giúp đỡ! Nó còn phải nhờ Yul giúp chuyện này mới được...

Vừa nhìn thấy Yul đang uống trà ở phòng khách, con bé lập tức lon ton chạy tới, miệng cười hết sức ngọt ngào... khiến Yul sặc nước lên tận họng - __-"

- Yul!!!! Yul ơi Yul à....

"Phụtphụtphụt!! " – Hai dòng nước đột ngột bắn phụt ra từ mũi Yul, hấn nhăn nhó – " Cô bị uống nhầm thuốc gì rồi hả!!! Đừng có nói cái giọng đáng sợ ấy!!! Rùng hết cả mình!!! "

- Thì tôi tưởng anh thích ^^! Mà thôi, không thích thì thôi... Giúp tôi việc này nhé!! – Mắt nó chớp chớp.

- Giúp cô á?! – Đặt nhẹ cốc trà xuống, Yul lại phân trần... – Sao tôi lại phải giúp cô nhờ!

- Vì... vì... – Con bé bắt đầu lắp bắp...

- Nói vì tôi là chồng cô đi... – Vừa xoay xoay cốc trà, Yul vừa khẽ nheo mày đầy tự đắc.

Phân vân một hồi, rồi nó vẫn quyết định...

- Không nói!!!! Nhất định không nói >"

- Hừm! Bướng nhò!! Vậy thì thôi!!!

-... Hu hu... Thôi mà... giúp tôi đi!! Năn nỉ đó... sunbea...

- Hự!! Đã bảo là đừng nói với tôi bằng cái giọng ngọt lịm đó cơ mà! Ghê quá đi mất...

Thế rồi, trầm ngâm suy nghĩ một hồi, Yul quyết định đặt ra thêm một điều kiện.

- Thôi được rồi! Vậy bây giờ, tôi sẽ đưa ra một điều kiện, nếu cô chịu nhận lời... tôi sẽ giúp.

Nuốt ực cục nước miếng đang nghẹn ở tận họng, nó cố gắng bình tĩnh... rồi gật đầu đồng ý...

- Hừm! Thôi được rồi, ra điều kiện đi!

- Đến buổi party của các nhà quý tộc cùng tôi...

- Há????!!!!

Con nhóc hét toáng lên trên sự giật mình của tất cả đám người hầu. Thấy mọi người đều quay ngoắt lại nhìn, nó mới chịu khe khẽ...

- Nhưng tôi...

- Lại làm sao nữa đây...

- Nhưng mà tôi... tôi xấu xí thế này... và lại... tôi không phải quý tộc... tôi không thể...

Nó nhăn nhó, rồi cố viện tất cả những lý do có thể nhất...

- Không có gì là không thể cả! Người của Yul này, chẳng lẽ xấu xí được sao?!

"Hơ... ý hấn nói... là mình không xấu à... " – Con bé bất giác ngây người, rồi đỏ mặt vài giây...

Yul cũng ngập ngừng khi đọc được ý nghĩ của con bé, hấn toàn lơ lòi... (nhưng là những lời thật lòng đó!).

- Này... đừng có đứng đắn ra như thế! Tôi không có ý khen gì cô đâu! Vậy còn điều kiện của cô là gì?!

Nhẹ nhàng ngồi xuống, con bé cũng thán nhiên nhấp một chút trà lên, rồi ra điều kiện.

- Hãy đóng một vở kịch cho trường cùng tôi...

- Há????!! Cái gì?!!! Cô bảo tôi đóng kịch trước trường?!!!!

- Đúng vậy! Chỉ một vở kịch thôi mà!!

- Này!!! Không được đâu!! Tôi không thích xuất hiện...

- Yà... đừng có nuốt lời nhá!!! Anh đã hứa rồi đấy!!!

- Không... kệ mặc cô!! – Yul giãy nảy lên, kiên quyết phản đối cho bằng được!!!

- Vậy thì tôi cũng không thèm đi đến buổi tiệc tùng gì nữa... – Con bé thờ ơ.

-... Híc... Cô thật là... – Đến lúc này thì Yul cũng đành bất lực!

" Thỏa hiệp thành công ^0^!!! ".

.....

Sáng hôm sau, nó phải dậy từ rất sớm – để chuẩn bị cho buổi biểu diễn mà, lục cục biết bao nhiêu là công việc...

Vừa bước vào phòng tập kịch, tất cả mọi người đã quay ngoắt ra nhìn nó, rồi bắt con bé phải ngồi im trên ghế... để cho bọn chúng mặc sức "hoành hành" trang điểm...

Bỗng, cái Chan cất tiếng lại gần...

- Xư Bì! Mình nói chuyện với cậu một lát được không?!

.....

- Có chuyện gì vậy Chan?! – Con bé tung tăng.

- À... là cái này... – Nói rồi, Chan lập tức chỉ tay lên chiếc dây chuyền hình thập giá của nó...

Đặt vội tay lên ngực, con bé nắm chặt lấy chiếc dây chuyền, hồi hộp...

- Có chuyện gì với nó sao?!

- Ừm... à... mà có đây! Cậu nhìn xem! Nó màu đen, thậm chí lại có hình cánh dơi nữa, thật là phản cảm! Trong khi bộ đồ công chúa thì thướt tha thế này... tớ chắc rằng mọi người sẽ không đồng tình đâu...

- Thật vậy à... – Xur Bi thờ dãi lo lắng – Vậy mình phải làm sao đây?!

Nó vừa dứt lời, cái Chan đã vội chia tay ra... tỏ lòng muốn giúp đỡ.

- Hãy để mình cầm hộ cho! Chỉ một lát sau vở diễn thôi!

- Nhưng... – Xur Bi rụt rè, dù Chan là bạn thân, nhưng nó vẫn ngần ngại khi mạo hiểm cuộc sống...

Ngay khi thấy Xur Bi có vẻ lưỡng lự, Chan lập tức tỏ vẻ bức mình, mặt nó xị lại rồi bày đặt bước đi...

- Vậy đây! Cậu không tin mình! Thế thì thôi vậy...

Thấy Chan hậm hực, sợ nhỏ giận dỗi, Xur Bi vội vàng tháo ngay chiếc dây chuyền hình thánh giá trên cổ nó xuống rồi đặt nhanh lên tay Chan...

- Đừng giận mà Chan! Minh tin cậu ^^!

Vừa nhận được sợi dây chuyền, nó không hiểu sao YuMi và Xur Bi đều cùng cảm thấy quan trọng đến thế, nhưng nó biết, con bé đã bắt thóp được Xur Bi. Nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, nó nở một nụ cười mãn nguyện...

- Cảm ơn cậu đã tin mình! Xur Bi yêu quý!

.....

[Trở lại vở kịch]

Sau khi cẩn trọng đưa chiếc vòng cho Chan, Xur Bi vội vàng bước ra sân khấu trong tiếng reo hò của toàn thể đám học sinh phía dưới...

Vừa nhìn thấy Xur Bi – trong hình ảnh một nàng công chúa thực sự, lung linh với chiếc váy bông bênh trắng xóa và nụ cười rất đỗi ngọt ngào. Tất cả như hết loạn lên vì vẻ đẹp thiên thần của nó... Có vài thằng con trai mê gái còn... ngất lịm...

"Na Xur Bi!!! Bạn thật là đẹp!!! "

"Na Xur Bi!!! Cậu xứng đáng làm công chúa lắm!!! "

Tiếng tụi bạn ở phía dưới bắt ngờ cất lên khiến trái tim con bé không khỏi rộn ràng... Trước đó, nó không bao giờ nghĩ việc lên sân khấu lại được mọi người đón chào đến tuyệt diệu thế này.

.....

Và vở kịch bắt đầu...

Dưới ánh trăng của thành Verona rực rỡ...

Nàng Juliet nhẹ nhàng bước ra ban công cửa sổ...

Và vô tình... nàng thấy được chàng Romeo đang đứng sẵn dưới kia...

"Woaaaa!!! " – Tiếng bọn con gái bắt ngờ hét toáng lên ầm ĩ rung động cả một vùng sân khấu khi thấy Yul từ từ bước ra từ trong cánh gà...

"Aaaaa... anh Yul!!! Anh ý đẹp trai quá à!!! " – Vừa nhìn thấy Yul, tụi con gái liền rít lên không ngớt lời...

Con bé cũng phải lăm bằm không lên tiếng (xúc động quá mờ!).

"Đẹp trai thật... " – Nó thậm nuốt nước miếng nơi cổ họng.

Yul cười, một nụ cười siêu đẹp để dành tặng mọi người – nhất là nó... bất chợt, hất ngược lên nhìn nó... rồi khẽ nhếch môi cười khiến con bé gần như chết đứng dưới ánh trăng thành cổ (Ôi zời ôi!!!).

.....

Cuộc đối thoại vẫn diễn ra tốt đẹp, cho đến khi... Yul vô tình nhìn thấy chiếc vòng hình thánh giá trên cổ Xur Bi đã không còn đâu nữa!!! Hắn khẽ mím môi lầm bầm bực bội – " Cái con nhóc ngốc này! Đã bảo là phải giữ cẩn thận rồi mà! Mất rồi làm sao đây!!! "... (Ủa?! Mà bảo bao giờ thế?!!).

Vì quá lo lắng trong lòng, nên ngay khi kết thúc đoạn đối thoại, Yul lập tức bỏ đi khỏi sân khấu trong sự ngỡ ngàng của mọi người – không ngoại trừ cả nó – " Yul làm sao thế nhỉ?! ".

.....

Bước đến trước cánh cổng của Quý, Yul sừng sững bước vào trước sự tôn kính của bao vong hồn. Tất cả đều ngả mình cúi chào khi thấy hắn như một... đế vương.

Yul lạnh lùng nhìn quanh, rồi hỏi một tên cận vệ.

- YuMi đâu?!

Hắn vẫn cúi đầu rụt rè... nhưng lắp bắp không dám trả lời.

- Dạ... thưa... thưa ngài..

Bất thành *** h, tóm chặt lấy cổ áo anh ta, hắn xóc ngược lên rồi vặn một cách tàn bạo.

- Ta hỏi... chứ không cần người hành lễ...

Mỗi lần bóp là một lần móng tay hắn cào mọc dài ra... như xiết chặt lấy cái cổ đầy gân mạch kia... khiến tên cận vệ hoảng hốt!!!

- Đãi... đãi của Rồng!! Thưa ngài!!

" Bịch! " – Yul buông tay, rồi quăng thẳng hắn xuống đất mà không thèm nhìn lại đến lần thứ hai. Yul bước...

.....

Đứng trước cánh cửa của rồng, hắn thấy có hai con màu lam tím đã chặn ở trước đó từ khi nào. Chúng gầm gừ và quất đuôi liên tục khi thấy Yul xuất hiện – bởi đây là lãnh địa của YuMi.

Vẫn tiếp tục bước thẳng, Yul quắc mắt nhìn – một đôi mắt đỏ quạch màu của máu.

- Tránh ra...

" GRÀOOOOO....!!!! " – Tiếng hai con rồng bắt ngờ bay đến, chặn ngay trước mặt Yul và thổi phù phù vào người hắn một luồng khí nóng như nham thạch. Những chiếc nanh kia đang rung lên mỗi lúc một kinh hoàng...

- Ta bảo tránh ra!!!

Nói rồi, nhanh như cắt, hắn bắn thẳng những tia màu đỏ từ mắt mình... phóng vút lên trời khiến chúng tạo thành những quãng mây mang màu than sẫm.. mỗi lúc một rõ rệt. Bầu trời dần như tách rạn ra... rồi bất thành *** h, hai tia sấm sét to bằng cột đình bất ngờ dội thẳng xuống miệng chúng khiến hai con quái vật đột ngột rách họng mà ngã vật ra đất... chết lản quay!!

Nhìn chúng cháy xèo xèo cũng giống như hai con rồng nướng vậy.

- Ta đã bảo là tránh ra mà...

Yul khẽ nhếch môi cười rồi một tay đẩy thẳng cánh cửa sắt cao hàng trượng sang một bên khiến tất cả đám vong hồn đều phải há hốc mồm mà hoảng hốt...

" Oh man... "!!!

.....

" Cánh cửa rồng đã bị phá hủy! " – YuMi khẽ mím cười khi nhận được tin này – " Quả không hổ danh là... "...

Ngay khi con bé còn chưa kịp dứt lời, Yul đã ùng ùng từ đâu xuất hiện, hắn quắc mắt lên nhìn con bé... rồi trong tích tắc, Yul đột ngột áp sát YuMi, xéch ngược cổ nó lên mà hỏi tội. Thở những luồng khí nóng vào mặt cô tiểu thư nông nổi, Yul lạnh lùng.

- Chiếc vòng đâu...

Chạm nhẹ những ngón tay mềm mại lên bàn tay rắn chắc của Yul, YuMi khẽ gầy chúng ra một cách nhẹ nhàng, rồi buông mình nằm dườn dẹo trên chiếc giường ma thuật... vuốt ve những chiếc đầu lâu một cách thích thú... nó đưa mắt nhìn Yul, đầy mê hoặc...

- Vội gì nào... đùa vui chút chứ...

YuMi vừa dứt lời, Yul cũng khẽ mỉm cười... rồi nhẹ nhàng trườn mình lên người con bé. Nhưng ngay tức khắc, hắn bắt ngờ tóm chặt lấy cổ con bé... bóp mạnh!!!

- Vòng đâu?!

- Hức... hức... Từ từ đã nào... làm gì mà nóng thế... ừc...

Vừa nói, nó vừa cố gắng thở hắt ra những đợt hơi ngắt quãng... rồi đưa mắt qua nhìn con rồng – loài rồng được mệnh danh là bảo vệ giới nghiêm của Địa Ngục.

"Hắc Mao Long?!" – Yul cũng đưa mắt qua nhìn, rồi lạnh lùng buông tay ném thẳng con bé xuống giường, liếc.

- Đừng bao giờ khiến anh phải quát đến lần thứ hai. Chiếc vòng ở đâu...

- Một quý ngài mạnh mẽ như anh chẳng lẽ lại không tự tìm được sao...

- Đừng thách đố!

Nói rồi, Yul lại nhanh như cắt – hắn chuyển trông mắt của mình sang màu xanh tím, rồi khẽ quét một đợt. Miệng Yul mấp máy.

"Tìm của rồng?!" – Hắn đưa mắt qua lờm YuMi.

- Giấu khéo đấy!!!

- Tìm nhanh đấy!

YuMi cũng khẽ mỉm cười, rồi nó lại giờ giọng thương lượng... dường như nghĩ mình đang thắng thế?!

- Yul... anh biết, Hắc Mao Long có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với sự tồn vinh của Địa Ngục chúng ta phải không?! Nó là vật thánh thần có sức mạnh tuyệt đối mang trong mình trọng trách bảo vệ giới nghiêm của Địa Ngục. Liệu anh có sẵn sàng tiêu diệt nó, để đổi lại sự an toàn cho một con Thiện Quỷ vất vả còn chưa sạch không?! Nghĩ kỹ lại đi nhé...

- Em muốn sao đây?!

"Ồ lại với em... hoặc chiến đấu với rồng." – YuMi nhoen cười, một nụ cười khinh khỉnh... mang trong mình đầy lòng đắc ý...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nàng juliet – Bắt ma trên sàn diễn

Bạn ở bên cạnh tôi – nhưng tôi không thấy...

Bạn thay đổi – tôi cũng không hay...

Chỉ biết rằng – trong giây phút này... người đã không còn là bạn tôi nữa...

Bye bye...

"Em đã thấy anh chấp nhận đàm phán bao giờ chưa?!" – Yul quay lại hỏi.

"Em thích cái tính đó của anh đấy!" – YuMi khẽ thảm thì...

.....

"Sẽ nhanh thôi! Rồng.."

Nói rồi, Yul bắt ngờ bay vút lên tầng không, hắn thần nhiên lượn lơ trước mặt con quái vật bằng đôi cánh màu đen huyền thoại của mình...

" Vồn nhau chút nhé... Ta không muốn làm người đau... "

Vừa dứt lời, Yul lại nhảy phắt lên đầu nó, bám chắc vào đôi sừng của con quái vật, rồi dùng bàn tay đầy ma thuật của mình... vận thật mạnh... xuyên đến tận óc khiến nó phải quấy loạn lên vì đau đớn... cái đuôi khổng lồ dài đến hàng trượng đập xối xả xuống mặt đất cũng khiến cho Địa Ngục phải rạn nứt phần nào.

" Ô không! Mày hư quá! Thế này thì phải chấm dứt trò chơi sớm rồi!" – Yul thở dài, rồi ngay lập tức, hấn đột ngột phi thẳng vào miệng con rồng, nhanh chóng chui xuống tận huyệt, cố gắng tìm đường dẫn tới quả tim.

YuMi vẫn đứng bên ngoài, vừa nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng đó, con bé chột hét lên kinh hãi!!!

" Không phải như thế!!! Rồng!! Mau nhả anh ấy ra!!! "

Mặc cho YuMi – tức tân chủ nhân của nó có ra lệnh thế nào, con rồng vẫn quẩn loạn lên vì đau đớn... những khối đất chứa đầy nham thạch dưới chân nó mỗi lúc một rạn nứt nhiều hơn vì con chấn động kinh hoàng.

Lúc này Yul đã nằm gọn trong cơ thể con quái vật, hấn vội vàng bay vào trong mọi ngõ ngách để tìm cho ra quả tim quý. Chà! Nó quý cũng chỉ vì được chọn là nơi cất giữ chiếc vòng. Chui đến tận can, Yul giật mình dừng lại khi thấy quả tim khổng lồ chứa đầy máu nóng đang hoạt động thoai thóp trước mặt mình, từng mạch gân đang rung lên vì đau đớn...

" Ở đâu nhỉ?! Sao không thấy?!" – Yul bực mình khi chỉ thấy mỗi trái tim không, hấn quyết định lại một lần nữa chuyển trọng tâm mình sang màu xanh tím để quét xuyên suốt cả trái tim..

" Đây rồi! Giữ tâm điểm! Con bé này cũng hiểm thật! " – Nói rồi, nhanh như cắt, hấn xọc thẳng những ngón tay đã đâm thành nanh vuốt vào giữa tim con quái vật, mò quanh một lúc... Chỉ một lát sau, Yul đột ngột rút ra chiếc vòng đã tanh mùi của máu, vội vàng cất vào trong trái tim mình, Yul bay vút ra ngoài trước sự bất ngờ của bao nhiêu yêu ma quanh đó...

" Bùm!!! " – Một tiếng nổ lớn phát ra từ trong bụng của con quái vật, ngay khi Yul vừa kịp bước chân ra ngoài, YuMi ngỡ ngàng nhìn thấy rồi nhanh chóng chạy đến, liên miêng cầu xin Yul...

- Yul!! Anh không thể làm thế! Nó là linh vật!!!

- Giờ nó là linh vật của em! Hãy tự lo cho quái thú của mình...

- Xin anh... hãy cứu nó... nó sắp chết rồi...

Chẳng thèm ngoảnh mặt lại, dang rộng đôi cánh đầy quyền uy của mình ra, Yul bắt ngờ bay vút lên trời cao trước khi vút lại một lời cảnh cáo.

- Không có sự tha thứ dành cho kẻ phản bội!

.....

Bay vút lên tầng không, hấn hòa mình vào màu đen của hắc ám... rồi cố gắng vượt qua cánh cửa Luân Hồi – nơi ngăn cách giữa Địa Ngục và thế giới con người... để bay đến một nơi đang có cuộc hỗn chiến – cuộc hỗn chiến giữa người Truy Hồi và thế giới Vong Hồn.

Trở lại trường trung học quý tộc SoRoYang, nơi đang diễn ra một vở kịch hết sức hấp dẫn nếu như không có sự góp mặt của mũ phù thủy xinh đẹp – Chan và đám lâu la ma quỷ thực sự bỗng dưng xuất hiện.

" Mùi của hắc ám?! " – Xur Bi giật mình quay lại nhìn khi nó đang diễn đến cảnh chạy trốn khỏi đám lâu la gia đình nhà Paris.

Đáng nhẽ ra trong cảnh này, con bé phải ngoan ngoãn chịu ăn một đòn của phù thủy rồi ngã vật ra đất, giả vờ chết để Romeo đến cứu, thế là xong phim. Nhưng ở trong hoàn cảnh này, nếu mà nó vô tình bị trúng một đòn thật thì chắc là " toi đời " luôn chứ chẳng phải là đóng kịch đơn thuần nữa mất!

Vội vàng trốn chạy, con bé đang luống cuống không biết làm sao... thì bất ngờ... Romeo xuất hiện!!!

Cả sân khấu như hét ầm lên vì trở lại đột ngột của chàng hiệp sĩ mặt sắt.

" Mau tới cứu công chúa đi!! "

" Bọn họ hóa trang tuyệt quá! Nhất là đám ma quỷ!! Cứ y như thật vậy!! "

Lũ học sinh bên dưới lại bàn tán xì xào... (thì chẳng là thật chứ còn gì nữa TT__TT!)

" Yul sao?! " – Bất ngờ, con bé quay ngoắt ra nhìn, rồi như chấn tỉnh lại mình... nó giật nảy khi nhận ra đó không phải là hấn.

- Jen sunbea!!! Sao anh lại ở đây!!!

Xur Bi vừa dứt lời, Jen vội vàng tiến tới rồi bịt gấp miệng nó lại, thầm lẩm bẩm để mọi người không thể nghe thấy.

- Đừng nói to như vậy... anh chỉ đóng thay thôi!

Con bé lại lườm bâu...

- Thế Yul đâu ạ?!

- À... ừm... anh ấy có việc quan trọng..

- Lại việc quan trọng...

Con nhóc vừa dứt lời, thì một nhát kiếm từ đâu bất ngờ bay đến khiến Jen phải vội nghiêng người kéo nó theo để tránh đòn... Vô tình, lại tạo thành một cảnh vô cùng "romantic". Chàng Romeo khẽ nghiêng người kéo nàng Juliet lại để tránh đòn, khiến nàng phải chới với chao mình ngã vào lòng chàng hiệp sĩ...

" Ôi!!! Manly quá!!! "

" Tớ ghen với cô ấy!!! "

... Bọn con gái lại hét loạn lên phấn khích...

Mặt con nhóc cũng đỏ gay... ngập ngừng một lúc, rồi nó vội vàng đẩy ra...

- Bây... bây giờ... em phải làm sao đây...

Bất ngờ, bé vút nó lên không trung bằng đôi cánh thiên thần... Jen khẽ thào thì vào đôi tai con bé...

- Hãy thể hiện bằng tất cả những gì em có...

- Nhưng... mọi người... a... đôi cánh...

Con bé còn đang ú ớ chưa kịp hết lời, thì bất thành *** h... Jen lại buông tay "ném" nó cái vèo xuống đất khiến con bé sợ đến hú hồn! Nó đứng tim... Nhưng rồi cố trấn tĩnh lại mình, hít hơi thở thật sâu, chỉ cảm nhận mà không suy nghĩ... nó cố gắng đưa thân mình bay theo làn gió... Và ngờ ngàng... con bé đã làm được! Nó đang bay?! Phải rồi!!! Nó đang giữ được mình lơ lửng giữa tầng không trong tiếng hét kinh hoàng của mọi người. Ai cũng phải trầm trồ ngạc nhiên... thậm chí, ngay cả nó cũng vậy. Bởi nó tự hào – mình là một Thiện Quỷ – mình đã bay – bằng chính khả năng của mình – không phải nhờ đến sự giúp đỡ của Jen, cũng không phải là nhờ đến một nguồn sức mạnh bí ẩn của "vị ân nhân" nào đó... Nó hạnh phúc khi thấy mình... biến hình!!!

Giữa tầng không... nhắm chặt mắt lại, con bé chọt hết lên bằng tất cả sức mạnh của mình...

" Vong hồn... siêu thoát!!! "

Vừa dứt lời... một luồng ánh sáng chói lòa bất ngờ phát ra từ cơ thể con bé... khiến trang phục của nó đột ngột thay đổi?! Không còn là bộ váy công chúa kiêu diễm... mà thay vào đó... là trang phục chiến binh!!! Với chiếc quyền trượng dũng mãnh trên tay, nó sẵn sàng tiến lên tiêu diệt kẻ ác.

Từng nhịp đập, từng bước chân... mỗi lúc một vững vàng...

Khẽ nháy mắt ra hiệu cho Jen quay bọn ác ma lại thành một bầy, con bé mỉm cười, rồi nhanh như cắt, nó giơ vút chiếc quyền trượng lên cao... miệng lầm bầm đọc một câu thần chú nào đó... mọi người cứ trố mắt nhìn... còn cây quyền trượng thì bùng bùng tỏa sáng... Nhưng kỳ lạ thay! Ánh sáng ấy lại được phát ra từ những con ma trá hình... chúng dần dần bị hút hết sinh lực, rồi vùn vụt bay vào chiếc quyền trượng kia. Mãn bất ma kết thúc, cũng là lúc tất cả mọi người đều trầm trồ vỗ tay khen ngợi.

Jen lặng lẽ bước tới gần, tặng cho con bé một nụ cười thiên thần ngay sau chiến thắng.

" Em tuyệt lắm, Xư Bi ạ! "...

Nhưng thật trớ trêu thay, ngay khi lời nói ấy vừa chấm dứt... cũng là lúc một luồng ánh sáng màu trắng tím bất ngờ từ đâu bay tới... như một ngọn phi lao... đột ngột đâm thẳng vào tim con bé... khiến nó ngã ngửa ra trong sự bàng hoàng... tất cả đều hết toáng lên kinh hãi! Trong sự ngờ ngàng... nó thậm chí còn không kịp nhận ra nỗi sự thay đổi giữa chiến thắng và cái chết... Chỉ vội vàng... cố gắng quay ngoắt đầu lại... và trong ánh mắt mờ nhạt... nó nhìn thấy... mẹ phù thủy ấy... đang cười phá lên trong sự đau đớn của con bé... đó là Chan – mẹ phù thủy ấy chính là Chan!!!

Vừa thấy Xư Bi chao mình ngã gục xuống đất... Chan đã lại gần, rồi khẽ cời chiếc mũ trùm phù thủy trên đầu mình xuống, nó cúi xuống nhìn Xư Bi, cười khà ó...

" Hô hô hô!!! Chết đi con nhãi ranh!!! Nếu không phải vì mày thì Jen đã không... "

Không để cho Chan kịp nói hết lời, Jen vội vàng bước tới, kéo tuột cô ta vào trong phía cánh gà để khỏi ảnh hưởng đến "sự thật" của vai diễn.

.....

Tất cả mọi người đều lặng đi trước cái chết của nàng... Trong con giồng tổ ấy, người ta khiêng nàng vào trong một chiếc lồng kính, đặt nàng nằm trên chiếc đệm trải đầy những cánh hồng tươi... Trước cái chết ngỡ ngàng, người ta chỉ thấy nàng giống như đang ngủ... dường như nàng chỉ mới nhắm mắt lại... và đôi môi vẫn còn mọng tươi...

Nhưng bất ngờ... chàng hoàng tử bước tới...

"Hey hey!! Hình như ở đây đang có sự nhầm lẫn với nàng bạch tuyết ngủ trong rừng thì phải?!" – Một vài khán giả bỗng cất tiếng ngạc nhiên... vì sự thay đổi nội dung đến kì cục (?!).

"Không nhầm đâu..." – Bất ngờ, giọng Yul vang lên trong sự trầm trồ của tất cả lũ con gái...

Vừa dứt lời, hần chột bước tới, cất đôi cánh doi đầy mê hoặc đi, Yul nhẹ nhàng tiến đến bên Xur Bi... Và hần lạnh lùng ngồi xuống...

Xur Bi vẫn không biết gì cả, nó chỉ cảm thấy như mình đang chìm trong giấc mộng... một giấc mộng mơ hồ... không thể rõ thực hư?!

Nhưng trong cơn mơ... nó thấy có một người đang gọi nó... đó là...

"Ồ nhóc con!!! Đã bảo là không được tháo vòng ra rồi mà!!! Có biết nguy hiểm lắm không!! Nếu lần sau mà còn làm mất nữa là cô chết chắc... ít nhất là với tôi đấy!!!" – Tiếng hần khê thì thầm bên tai nó, khi mở nắp quan tài...

"Yul?!!" – Bất thình *** h, nó chột giật mình... rồi vội vàng mở mắt dậy...

"Đúng là anh rồi... đúng là cái tiếng nói ấy... tiếng nói của người bí ẩn trong phòng thể chất..." – Con bé ngáp ngừng... nó nhìn thẳng vào mắt Yul mà đồng đặc từng lời...

Nhưng bất ngờ, không để cho Xur Bi kịp nói hết câu... Yul đột ngột cúi xuống... rồi nhẹ nhàng đặt lên môi con bé một nụ hôn ngọt ngào với danh nghĩa là để "bịt miệng"...

Hần mỉm cười... một nụ cười có thể khiến cho trái tim người ta ngừng đập...

Và khuôn mặt nó cũng đang nóng bừng lên như vậy...

Ngay khi Yul vừa chạm môi xuống... tất cả mọi người phía dưới sân khấu đều hét âm lên một cách phấn khích... họ reo hò cổ vũ không ngớt lời...

"Wow!! So cool!!"

"Tuyệt quá!! Họ lấy đâu ra đôi cánh vậy?!!!"

"Tại sao tôi không thấy có chiếc dây nào?!!!" – Thăng Đầu Heo hét lên kinh ngạc sau khi được chứng kiến tất cả những màn bay ngoạn mục trên sân khấu...

"Yeahhhh!!! Hôn rồi!!! Tuyệt quá Romeo!!..."

"Chưa từng thấy vở kịch nào diễn xuất tuyệt như vậy..." – Ông hiệu trưởng trầm trồ...

"Kỹ xảo ấn tượng quá! Phải học nghề của họ mới được!" – Một vị giám khảo làm trong ngành điện ảnh khê mở miệng làm bầm...

.....

Trong tất cả những tiếng cười cùng hàng loạt những tràng vỗ tay ấy... lại có một người lặng lẽ đứng trong cánh gà... lòng thầm nhói.

.....

"Dậy được chưa cô nhóc?!" – Nói rồi, Yul khê cúi xuống, rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn tay con bé một vật gì đó một cách vội vàng khiến nó bất ngờ nóng bừng cả người... "Chiếc vòng thánh giá chẳng?!"

Đúng là vậy! Chính là chiếc vòng thánh giá ấy... Kết thúc vở kịch, cũng là lúc con bé khe khê mở lòng bàn tay mình ra... và nó thấy "báu vật" đã suýt để làm mất...

Quá xúc động và không kiềm nổi sự vui mừng, Xur Bi đột ngột nhảy cẫng lên rồi ôm trầm lấy Yul trong sự ngỡ ngàng của hần và toàn bộ khán giả. Bỗng chốc... trong giây phút đó... trái tim của kẻ lạnh lùng vô tình trở nên nóng rực...

.....

"Yà!!! Cô mê trai đến thế hả!!! Đừng có mà thấy người ta đẹp trai quá mà làm bừa đó nha!!!" – Nói rồi, Yul vội vàng đẩy nhẹ nó ra rồi nhanh chóng bước vào phía trong cánh gà... để giấu đi sự ngượng ngùng trên đôi má.

Xư Bi khẽ mỉm cười, vì nó cũng đã kịp thấy Yul ngượng ròi, con bé lon ton chạy vào theo hân...

.....

Trở về bên trong phía cánh gà, nơi hành lang tắm tối, lúc đó, nó mới chợt nhớ đến Chan.

Nhìn vẻ mặt xanh xao hốc hác của con bé, Xư Bi đoán ra ngay là nó bị ếm bùa, nhưng bùa gì thì không biết. Đưa ánh mắt trần trối quay sang nhìn Jen, Xư Bi vội vàng cầu xin sự giúp đỡ...

- Bạn ấy bị bùa ếm đúng không anh!!! Làm ơn giải cứu em với!!!

Jen nhìn... trên nét mặt và thái độ đến khó hiểu của nhỏ Chan, lơ đãng... nhưng đằng đằng sát khí...

- Có vẻ như không chỉ là yểm bùa... – Jen nói với giọng ái ngại.

Bỗng, có tiếng cười bất ngờ cất lên vang vọng cả một khu vực hành lang lạnh lẽo... tiếng cười ấy cứ dai dẳng mãi cho đến khi đập vào tai Xư Bi... YuMi lúc này xuất hiện tự khi nào trong sự bàng hoàng của con bé...

- Ha ha ha!!! Khá khen cho anh... Jen! Bác sĩ bắt tài vô dụng đôi khi cũng chẳng đoán có chút đúng đâu chứ nhỉ?!!!

YuMi nhìn Jen – một cái nhìn khinh khỉnh... có vẻ gai mắt vì nhiều lần phá rối.

- Cảm ơn... vì lời khen đầy mỉa mai... – Jen đáp lễ.

Ngay lập tức, Xư Bi cũng chợt chen vào... vì lúc này, nó thậm chí còn chẳng đủ bình tĩnh mà nghe họ đấu đá lẫn nhau nữa.

- YuMi! Làm ơn cho tôi biết... loại bùa ấy là sao?!!!

Bất ngờ, nhìn thẳng vào mắt Xư Bi, đôi ngươi của cô ta đột ngột căng lên trông thấy sợ...

- Đó không chỉ đơn giản là bùa... mà còn là sự tự nguyện...

- Bùa tự nguyện sao?!!!!

- Phải! Đó là loại bùa giúp con người thôi thúc sự kìm hãm trong lý trí của mình...

- Ví dụ?!

- Ví dụ... nếu một người đang yêu... thì bằng mọi giá... cho dù có không được đáp lại... người đó cũng sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn để đoạt cho được người mình thích...

Vừa nói, YuMi lại vừa đưa ánh mắt mong muốn sang nhìn Yul, nhẹ nhàng đặt tay lên ngực hân, vuốt ve thèm khát khiến cho Yul phải bực mình hắt vùi...

- Còn loại của Chan?!

- Đó là bùa Hận!!!

- Hận sao???? Chan đang hận ai??!

- Cô!!! Chính cô!!

Nói rồi, YuMi đột ngột giương ánh mắt căm thù lên nhìn nó, như có lửa trong đó... YuMi bất ngờ ấn một ngón tay lên trán Xư Bi, hất ngược...

Xư Bi loạng choạng, nó suýt ngã nhào nhào... may mà có Jen kịp đỡ, những lúc như thế, Yul lại chợt thấy chạnh lòng.

- Không thể nào!!! Sao Chan lại có thể hận tôi được!!!

- Có chứ! Sao lại không nhỉ?! Vì cô ta yêu... yêu một người không hề yêu cô ta... mà lại dành tình cảm cho một người khác...

Vừa nói, YuMi lại vừa đánh ánh mắt lạnh lùng qua nhìn Jen, đẩy về gai góc... khiến anh phải chợt chau mày quay đi.

Nói rồi, YuMi lại tiếp...

- Cô... chính cô... cô là nguyên nhân gây ra tất cả!!! Cô là đồ ăn cướp!!!

Vừa nói, YuMi vừa tiến dần tới Xư Bi, rồi hét toáng lên như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Trước ánh mắt đầy căm giận ấy, Xư Bi lại thấy sợ... nó cảm thấy muốn đứng tim và chạy trốn... Vì thực sự không hiểu... mình có lỗi gì với Chan... nhưng sau tất cả những gì Chan làm với nó... nó lại thấy sợ... cả thái độ của YuMi nữa...

- Em thôi ngay đi!!!

Bất ngờ, Yul vội chặn lại, hần tóm lấy vai YuMi, đẩy lùi con bé ra sau vài bước... khiến YuMi ngỡ ngàng...

- Anh đẩy em... Anh đẩy em?!! Vì con bé đó?! Anh dám đẩy em à!!!

Vừa nói, YuMi vừa hét như thét vào mặt Yul khiến hần mỗi lúc một bức mình. Bất thình *** h, Yul trừng mắt nhìn... rồi cúi xuống, áp sát vào mặt YuMi... chuyển trông sang màu đỏ...

" Vừa phải thôi! Đừng để anh phải cầu! "...

Yul vừa dứt lời, YuMi như sững người, con bé chợt cảm thấy sợi lạnh chạy dọc sống lưng... nước mắt dâng tràn... YuMi bước vội...

- Anh... nhớ đấy...

Nói rồi... hình ảnh nó dần lùi vào bóng tối... Chỉ còn lại Yul, Xư Bi, Jen và Chan...

Thở phào nhẹ nhõm sau khi YuMi đi, mặc dù không hiểu chuyện gì... nhưng nó vẫn cố gắng cầu xin " hai anh zai " một sự giúp đỡ.

- Một trong hai người... có thể giúp em việc này được không..

-...?!

.....

" Xóa sạch trí nhớ?!!! " – Cả hai anh chàng cùng bất ngờ khẽ thốt lên.

" Ừm... phải... em muốn Chan quên hết mọi điều kể từ khi gặp em... em không muốn trách bạn ấy... nhưng cũng không muốn phải tiếp tục đối mặt với một người hận mình như vậy nữa... " – Xư Bi rụt rè...

Chẳng cần nó phải nài nỉ thêm lần nữa, cả hai tên lại cùng gật gù...

" Okie! Thưa công chúa ^^! "

.....

[Sau khi Xư Bi chạy đi lo dọn hậu trường cho buổi diễn...]

Chỉ còn lại mình Yul và Jen đối thoại bên góc hành lang, Yul mở lời...

" Sao ngài không dùng phép thuật của mình để cứu con người " – Yul hỏi.

" Vì ta không thể... như thế là trái với luật trời. Còn ngươi?! Tại sao ngươi lại dám dùng phép thuật của mình để cứu con người?! " – Jen tiếp lời...

" Vì con người đó là... vợ tôi! " – Yul đồng đặc trả lời...

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bữa tiệc của quý

Đôi khi... khi làm Quý...

Tôi cũng phải phá luật...

Không phải lúc nào cũng có thể hành động cứng nhắc...

Hãy rung động trước một trái tim yếu mềm...

Trở về nhà, nó đã nghĩ mãi... Cầm chiếc dây chuyền mang hình thánh giá trên tay, con nhóc lại nghĩ đến nụ hôn của hần. Một nụ hôn... thực chất... mang

ý nghĩa phục sinh. Có lẽ, hân hôn mình... cũng chỉ là để chữa lành vết thương trong cơ thể mà thôi. Nhưng đối với nó... đó còn là một nụ hôn đầu tiên trong đời... một nụ hôn tuyệt vời trước sự chứng kiến của bao người... còn nó – thì nằm trong quan tài - __-". Dù sao thì cũng lãng mạn lắm, vì con bé đã được mặc bộ đồ của công chúa, được hôn bởi một "hoàng tử" và được nằm trên một chiếc... quan tài trải đầy hoa hồng... rất là "romantic".

"Hừm... vậy nên... có nên cảm ơn hân vì tất cả những chuyện vừa qua không nhỉ?!"

Nghĩ vậy, nó liền bật dậy khỏi giường, rồi lóc cóc chạy sang phòng hân... giữa đêm khuya.

"Cốc cốc cốc..." – Con bé rụt rè gõ cửa.

"Ai đó?!" – Tiếng Yul từ bên trong vọng ra.

"Là tôi đây..." – Con nhóc thở ngập ngừng... càng nghĩ, nó lại càng run.

"... Hừm?! Xư Bi hả?!" – Vừa dứt lời, Yul liền bấm một nút trên chiếc điều khiển đa năng khiến cánh cửa của hân bất ngờ mở toang..

Con bé ngỡ ngàng bước vào... thì thấy Yul đang nằm xem... "XXX".

Toát hết cả mồ hôi, nó vội vàng quay ngoắt mặt đi... tìm đập thành thịch.

"Trời ạ! Cái tên đáng ghét này!!! Sao ba cái thứ phim lãng nhăng như vậy mà hân cũng dám xem cơ chứ!!! Bảo sao hôm nào cũng nghe thấy mấy cái tiếng động lạ... Thiệt tức chết!!" – Con nhóc vừa quay ngoắt mặt ra ngoài cửa, vừa lẩm bầm..

- Có chuyện gì vậy?!

Lấy hết vốn cam đảm của mình đang có, nó cố gắng quay ra... rồi cúi gầm mặt xuống..

- À... tôi muốn... cảm... cảm...

Thấy nó lấp bắp, Yul chột chen lời... khiến Xư Bi như được giải thoát.

- Sao?! Muốn cảm ơn tôi hả?! Vậy thì không cần rụt rè vậy đâu, cứ ngủ lại đây một đêm là được...

Nói rồi, hân lại đặt tay lên chiếc giường êm ái, vừa vỗ vỗ vừa tỏ vẻ muốn mời nó lên.. Thậm chí, Yul còn nhoén miệng cười nham hiểm, ánh mắt hân như chuẩn bị phát tác bùa mê...

- Quên cái chuyện ấy đi! Anh đúng là đồ khi gió!!! Bản chất xấu xa thì không bao giờ thay đổi được mà!!! Người như anh thì khỏi cần cảm ơn!!! Mắc công!! Tạm biệt!!

Nói rồi, nó dùng dùng gắt lên rồi chạy vội ra khỏi phòng, nhưng tiếng Yul đột ngột vang lên khiến nó như bị kéo vớ lại..

- À mà này... ngày mai..

"Ngày mai?!!" – Yul biết ý định trong đầu của mình rồi sao, đúng là đồ xâm nhập bất hợp pháp =.=!!

- Cô còn nhớ thỏa thuận giữa chúng ta chứ?! Ngày mai nhớ chuẩn bị cho cẩn thận để đi dự tiệc cùng tôi đấy! Đừng có mà bỏ trốn!

"Hừ... thế mà cứ tưởng... rút cục thì cũng chỉ vì cái thỏa thuận đáng ghét đó mà thôi!!!" – Nghĩ rồi, Xư Bi đóng rầm cửa lại, trước khi nó gắt lên tức tối.

- Biết rồi!! Đồ lảm chuyện!!

"Không lảm chuyện thì cô quên mất đấy... Cô ngốc ạ! Tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì sao" – Xư Bi đi rồi, chỉ còn lại mình Yul trong căn phòng vắng. Nhìn theo bóng con bé, hân lại khẽ mỉm cười...

.....

"Hừ!!! Thế mà mình còn định rủ hân đi chơi cơ đấy!!! Đúng là cái tên lang sói ấy thì không bao giờ nghĩ được chuyện gì tốt đẹp mà!! Không xxx thì cũng lên giường... mắc ối mất thôi>""

.....

Sáng hôm sau, ngay khi vừa đặt chân bước tới cổng trường, một đám bạn đã chạy ra chào nó... Và đi đến đâu cũng vậy, mọi người đều quay ngoắt ra chào con bé, có vẻ hứng khởi lắm..

- Ha!!! Xư Bi à!! Hôm nay trông bạn đẹp quá!!!

- Vờ kịch hôm qua đúng là rất tuyệt đấy!

- Anh Yul đâu rồi?! Hai người không đi cùng nhau à?!
- Cuối tuần này nhà mình tổ chức tiệc, bạn cùng tham gia nhé!
- Xư Bi... vào câu lạc bộ của mình đi!!!

Vừa đi, nó vừa bị mọi người bắt đầu như một con mồi ~~~!. Tất cả là vì dư âm của vở kịch hoành tráng hôm qua sao?! Hay còn một nguyên nhân sâu xa nào khác nữa?!

.....

Vừa bước vào lớp, nó đã thấy cả một hàng băng rôn trải dài khắp tường, mang tên "Chúc mừng công chúa Xư Bi xinh đẹp!!" để chào đón con bé. "Không biết là vụ gì nữa, nhưng thế này thì tôi chết mất!!!"... nó thầm lẩm bẩm.

Tóm thằng Đầu Heo lại một góc, con bé nheo mắt nhìn.

- Thế này là sao vậy?!
- À... từ từ đã nào! Tụi tớ chỉ muốn chúc mừng thôi mà...
- Hả?! Chúc mừng?! Mà chúc mừng cái gì?!!!!

Con nhóc vừa dứt lời, cả lớp lại nhảy ầm lên sung sướng...

"Ha ha ha!!! Nhờ thành công vang dội của vở diễn, mà thầy hiệu trưởng và tập đoàn ban giám khảo đã quyết định tài trợ cho trường ta đi du lịch rồi đó!!! "... Vừa nói, tụi nó vừa nhảy cẫng lên rồi hét ầm thích thú...

"Vui lắm sao?! " – Nó khề chau mày trước thái độ... thái quá của tụi bạn.

Bỗng, tiếng một đứa con gái lại dịu dàng vang lên từ phía sau lưng nó... đó là Chan.

- Phải vui chứ! Vì tớ nghe nói đó là một phần công lớn của bạn mà!
- À... ừ... ừm... – Xư Bi khề cúi đầu gật gù cho qua chuyện.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đó, Chan vẫn tiến gần tiếp cận.

- Mà bạn là học sinh mới tới à?! Trông bạn lạ quá! Tớ tên là Chan!
- Còn tớ là Na Xư Bi!
- Cái tên hay quá ^^! Bạn có thể ngồi cùng mình?!

Nghĩ tới lời mời lúc trước, Xư Bi lại khề giật mình, rồi vội tránh né... nó không muốn "vở kịch bi thảm" lại tái diễn như lúc trước...

- Hi... thôi! Có lẽ là mình đã tìm được chỗ khác rồi ^^!

.....

Ngày hôm nay, nó phải về nhà thật là sớm, đúng y như lời hấn nói, thậm chí con bé còn chẳng được lang thang nơi thư viện nữa. Trống tan trường vừa dứt điểm, chiếc xe Limo cùng bác tài xế điển trai râu dài đã xuất hiện lù lù ngay trước cổng khiến nó lại thờ dài chán nản.

Trở về nhà, tất cả mọi người đều đứng đứng ra đón, rồi còn chưa kịp ứ ứ gì, con bé đã bị kéo tuột vào một căn phòng – mang tên Trang Điểm.

Và phòng tên sao thì người vào cũng sẽ bị "hành hạ" y như vậy...

Từ công đoạn vuốt lại đầu tóc cho đến chọn lựa trang phục, nó đều được các nhà chuyên gia lo hết một cách kỹ càng. Trang điểm thì tàn mần lâu gần chết, chỉ ngồi trên một chiếc ghế tựa xoay thôi mà nó bị "quay" đi khủng khiếp.

Kết thúc màn trang điểm, cũng là lúc một "con vịt hấp" được ra lò...

Không hiểu hấn đã đứng chờ ở bên ngoài được bao lâu, mà ngay khi vừa nhìn thấy nó... thì cái vẻ mặt lạnh lùng đó... thoáng chút ngạc nhiên cũng bắt đầu phải chuyển sang ngỡ ngàng... Yul mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng mà rất chỉ là lạnh lùng, có vẻ đó cũng là một nụ cười mang ý nghĩa hài lòng.

Thấy Yul cứ dờ ngơ ra mà ngắm nhìn, con nhóc lại mạnh dạn tiến lên vài bước, rồi cố gắng nhún tới gần sát mặt hấn, vẩy vẩy tay...

- Hey!!! Cái tên gốc kia... làm gì mà như người mất hồn thế hả?!!!

Chợt nhận ra con nhóc đã kề ngay sát mặt mình... Bất ngờ, hai má Yul lại nóng bừng lên trông thấy, trái tim lạnh lẽo của hấn cũng bắt giắc đập lên thành thịch. Vội vàng đẩy nhẹ con bé ra xa khỏi người mình, Yul vờ tỏ vẻ không hài lòng rồi quay sang quát tháo...

- Yà!!! Mấy người làm ăn cái kiểu gì đấy hả?!! Chỉ có thể biến từ con vịt hóa thành con ngan thế này thôi sao??! Coi chừng tôi đuổi việc hết đấy!!!

Vừa nghe thấy Yul mắng, mấy bà chuyên gia chợt co rúm người lại, rồi lấp bắp thanh minh...

- Xin... xin lỗi cậu chủ!!! Nhưng chúng tôi đã làm hết khả năng của mình rồi... Và lại, cô ấy trông cũng rất tuyệt mà...

- Tuyệt... tuyệt cái...

Yul vừa mở miệng, còn chưa kịp quát thì con bé đã vội lườm...

- Anh định nói... cái là cái gì cơ?!!!

Thấy thế, hấn lại giả vờ làm ngơ...

- À... cái... cái... chẳng cái gì cả!!! Thôi chuẩn bị đi nhanh lên! Vì cô mà mất thì giờ quá!!!

Nói rồi, Yul lại dùng dùng nổi giận, hấn vội bước đi thật nhanh để khỏi phải đối mặt con bé... Mặt đỏ bừng.

Xư Bi khẽ nhìn theo, rồi nó lại bĩu môi... phì cười – "" Xí! Cứ làm trò! "

.....

Bước đến lâu đài cổ cũng là địa điểm tổ chức cuộc party. Tất cả mọi người đến đây trông đều quý phái quá, nhưng mà có lẽ là nó và hấn trông cũng không đến nổi tẹt – con bé thầm nhủ cho an lòng.

Vừa bước xuống xe, Yul đã mở cửa cho con bé, rồi lịch thiệp chống tay sang một bên để cho nó khẽ vòng vào. Đi cùng Yul hôm nay, nó lại chợt trở nên bẽn lẽn, và nó cũng thấy Yul lịch thiệp hơn hấn vậy (toàn lừa tình thôi quơt;).

Yul và nó khoác tay nhau từ từ tiến vào phòng, nhưng vừa bước tới đại sảnh, tất cả mọi người đã quay ngoắt ra nhìn tụi nó, đám phóng viên thì bấm máy chụp hình choanh choách khiến Yul phải khẽ chau mày, may mà có mấy ông vệ sĩ kịp thời ra chặn lại rồi rước hai người an toàn vào trong.

Yul đi tới đâu, các quý bà cũng phải khẽ xì xào... và con bé cũng vậy, nó khiến các quý ông đều phải trầm trồ ngưỡng mộ. Bỗng, một lão già quý tộc từ đâu xuất hiện, nói chuyện với Yul một lát thì lại quay sang, mở lời muốn mời nó nhảy...

"Hu hu!!! Biết tính sao đây?! Trông ông ta dề quạ à!! " – Con bé khẽ nhăn mặt khi bắt gặp ánh mắt háo sắc của lão ấy, nhưng mà nó vẫn phải cười cười...

Đang loay hoay còn không biết phải ứng xử ra sao, thì may thay, Yul kịp thời chặn lại. Hấn vội vàng nắm lấy tay con bé, lịch thiệp từ chối " ông già " rồi vội vàng kéo ra cùng nhảy...

" Xin lỗi! Cô ấy là vợ tôi! " – Lời nói đó, như khắc sâu vào trái tim nó, khiến con bé chợt cảm thấy rung động một cách lạ lùng...

Dưới ánh đèn màu vàng êm dịu, Yul nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay con bé, còn tay kia đặt nhẹ vào bên hông, và đôi chân thì bắt đầu di chuyển như mọi người...

Đối mặt với Yul trong điệu nhạc, nó lại thấy trống ngực mình chợt đập liên hồi... nhưng con bé lại bối rối.

- Yul... tôi... không biết nhảy...

Mặt Yul lúc đó... phải nói sao nhỉ... đột ngột tái sầm lại. Nhưng chỉ thoáng vài giây, Yul chợt nghĩ ngay ra cách giải quyết. Bất ngờ, hấn vòng tay ra đằng sau, rồi ôm trầm lấy cả người nó... khiến con bé phải trở mắt quấy ra. Giữ chặt Xư Bi trong lòng mình, Yul vội vàng cúi xuống sát mặt nó, rồi thì thầm bên tai con bé.

" Nếu cô không muốn mất mặt thì hãy lặng yên đi, đừng có mà giãy nảy lên như thế... "

" Nhưng... anh... " – Mặt nó bắt giắc nóng bừng, cũng giống như Yul vậy... nhưng hấn đang cố giấu đi cảm xúc thực của mình, vì Yul là một người khó hiểu như thế mà.

" Hãy thả mình theo điệu nhạc, lắng nghe, và đưa đẩy bước chân, chỉ cần ôm tôi thôi... " – Nói rồi, hấn lại đột ngột tóm lấy tay con bé, rồi nhẹ nhàng đặt ra đằng sau lưng mình... khiến nó ngượng ngừng khẽ rụt lại... nhưng rồi đành để im.

.....

Thả mình trong tiếng nhạc du dương, nó như lặng im chìm mình vào khung cảnh, tưởng chừng như không muốn mở mắt ra nổi nữa... Cho đến khi, con bé bắt giắc chợt nghe thấy tiếng khóc đầu đây... đó là tiếng khóc của một đứa bé...

" Mẹ ơi!!! Mẹ đâu rồi!!! Hu hu hu!! Sao mẹ lại bỏ con!! "...

Nghe đến đây, con bé chợt giật mình tỉnh lại. Bỗng, nó mở tròn mắt ra, rồi cố gắng nhìn vội xung quanh để tìm đứa bé.

- Cô làm sao thế?!

- Có một đứa bé...

-?!

.....

Nói rồi, nó đột ngột dừng lại, không nhảy nữa... mà tập trung đi tìm đứa bé thì hơn. Nghĩ vậy, Xư Bi vội vàng chạy đi, nó để ý khắp nơi... cho đến khi... thấy một vong hồn đang khóc!!!

Xư Bi bàng hoàng đứng lại, cả người nó như cứng đờ, rồi sững sờ trước cảnh tượng đó. Nó thấy... một hồn ma đang khóc!

Cô bé trông tội nghiệp lắm, nó nằm gục ở một góc bàn, cả người co ro không sức sống... Tiếng khóc cứ mỗi lúc một cất lên, như xé tan tâm hồn của Thiện Quý.

Lặng lẽ bước lại gần, Xư Bi tò mò ngồi xuống rồi khỏi con bé.

- Em tên là gì?!

Con bé khẽ khóc nức lên rồi ngập ngừng trả lời câu hỏi.

- YuZu...

Xư Bi mỉm cười, rồi nó nhẹ nhàng cúi xuống gần hơn, cố gắng trấn tĩnh tâm hồn non nớt của con bé bằng một nụ cười thân thiện.

- Sao YuZu lại ở đây! YuZu ra ngoài này với chị nhá...

Nói rồi, Xư Bi lại đưa một bàn tay của mình ra, tỏ vẻ muốn mời con bé... nhưng nó lại có vẻ lúng túng, dường như nó đang sợ... sợ vì một cái gì đó mơ hồ...

- Không sao đâu... chị sẽ không làm hại YuZu đâu mà...

Vừa nói, Xư Bi lại vừa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay con bé, rồi nhấc bổng nó ra ngoài bằng một cái ôm ấm áp.

- Thấy không! Chị Xư Bi không muốn làm hại em đâu mà. Bây giờ thì trả lời chị một câu này nhé!

Con nhóc khẽ gật gật đầu, rồi Xư Bi lại nói tiếp.

- Sao em lại ở đây?! Mẹ em đâu rồi?!

Vừa nhắc đến hai chữ " mẹ em ", bỗng, con bé lại khóc òa lên rưng rức...

- Mẹ YuZu... Hức!! Mẹ bảo YuZu ở lại đây... rồi mẹ không trở lại... mẹ bỏ YuZu đi rồi!! Hức hức!!!

Bất giác, không kiềm nổi cảm xúc của mình, Xư Bi lại ôm trộm con bé trong tay, rồi xoa nhẹ vào lưng nó.

- Thôi nào, YuZu đừng khóc! Bình tĩnh kể chị nghe nhé...

.....

Sau một hồi kể lể, cuối cùng con bé cũng đã cho Xư Bi biết mọi đầu đuôi câu chuyện. Đúng lúc đó thì Yul cũng xuất hiện, hẩn giật mình khi nhìn thấy đứa trẻ đang đi cạnh con bé.

- Cô chạy đi đâu mà mất cả xác thế hả!! Làm tôi... hơ...

" Một hồn ma!!! " – Bất ngờ, Yul hét toáng lên khiến cho cả hai đứa đều giật mình.

- Một hồn ma!! Sao nó lại ở đây?!! Sao cô còn không nhanh tay bắt nó đi!!!

- Anh làm ơn im lặng đi một chút có được không!!

Bất ngờ, Xư Bi quát thẳng vào mặt hẩn khiến Yul khẽ sái lòng... " Ủ ừm... nhưng nó là sao chứ?!" – Yul nói ngập ngừng.

- Một cô bé bị bỏ rơi...

Nói rồi, nước mắt của con bé lại khe khẽ rơi, vô tình, nó chợt nhớ lại những ngày trước kia, những ngày nó bị ông bố đầy đọa, nhốt kín trong phòng rồi đột ngột đem ra trao đổi như một thứ hàng hóa. Những ngày hôm ấy, nó đã từng thấy hận lắm... Vì vậy, nó lại càng cảm thông đối với YuZu. Nhưng dường như nước mắt của Xư Bi cũng không khiến cho Yul tin vào câu chuyện của con bé kia hơn là mấy.

Nó bảo rằng nó bị mẹ bỏ rơi lại đây, rồi nó lại muốn Xư Bi đi cùng nó đến một nơi tăm tối để tìm mẹ, đó là một đường hầm chạy ngầm đã bị bỏ hoang từ lâu... bốc mùi và ẩm thấp. Có lẽ, với khả năng của Xư Bi thì chưa đủ để nhận ra, nhưng đối với Yul... hẳn thấy rõ được mùi hắc ám.

Vẫn tiếp tục đi theo bước chân dẫn lối của một hồn ma nhỏ tuổi, nó nói " mẹ em bỏ em lại ở chỗ này... ". Nói rồi, bất thành *** h, nó chạy thẳng tới chỗ đường ray, nơi có một chiếc tàu hỏa đang vù vù lao tới...

Xư Bi giật mình, mắt con bé như lóa lên vì ánh đèn tàu, rồi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, nó vội vàng quên mình lao thẳng vào đường ray để cứu lấy đứa bé...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngày nghỉ của quỷ 1

Đôi khi Quỷ cũng muốn nghỉ ngơi...

Một ngày để cơ thể buông lơi...

Truy Hồi mãi cũng quá mệt rồi...

Nhưng nó sẽ nghỉ... cùng một người...

Là ai đó?!

Chẳng biết là có thể cứu được hay không nếu như không phải là Yul đang có mặt ở đó... Vừa thấy con bé định lao vút vào đoàn tàu đang chạy vùn vụt, ngay lập tức, Yul vội vàng tung đôi cánh, rồi đột ngột lướt vụt qua, kéo tuột cả Xư Bi lẫn đứa bé thoát khỏi đoàn tàu...

Ngay cả khi đã đặt hai đứa xuống nơi mặt đất an toàn, Yul vẫn vội vàng thờ gấp... Hẳn nhìn Xư Bi, đang ôm chặt con bé YuZu trong tay, mắt trừng lên rồi lia lịa quát!!!

- Cô bị điên rồi hả!! Hâm!! Hay dở hơi!!! Xem chút nữa là tiêu mạng rồi đấy có biết không!!! Sao lúc nào cô cũng ngẩn ngơ như thế hả?!!!

Vừa mắng, Yul vừa thở hắt ra tức tối... nhưng thực ra là hấn lo, hẳn đã rất lo... nếu như lúc đó... chỉ cần chậm một giây thôi... không hiểu số phận Xư Bi sẽ như thế nào nữa. Nói rồi, hẳn bắt ngờ ôm trằm lấy Xư Bi... thật chặt... để có thể lặng yên nghe thấy những tiếng " ung ức " đang nấc lên nơi cổ họng của con bé... " Xư Bi đang khóc " – Yul cảm nhận thấy vậy. Nhưng hẳn vẫn ngồi im, vì hẳn không muốn quấy rầy con bé.

- Cứ khóc đi... đồ ngốc...

Nhẹ nhàng vuốt lên làn tóc nâu mềm mại của con bé, Yul chợt giật mình khi thấy linh hồn của YuZu đang từ từ tan biến theo mây trời.

- Xư Bi! Nhìn kia!!!

Vội vàng quay ngoắt ra đằng sau, lúc này nó mới ngó người nhớ ra sự tồn tại của của đứa bé... " YuZu đang bay?!! ".

- YuZu!!! Em làm sao thế này?!!

YuZu nhìn nó, vừa khóc, nhưng vẫn mỉm cười... con nhóc nhẹ nhàng bước đến, vuốt nhẹ đôi tay lên bờ má Xư Bi, rồi khẽ nói.

- Em nguyện cầu cho chị được hạnh phúc! Xư Bi ạ! Chị là một người tốt! Nếu em nói ra sự thật này... chị có thể tha thứ cho em không?!

- Sự thật gì?! – Xư Bi ngờ ngác nhìn.

Nói ra những điều này, YuZu có vẻ ngập ngừng lắm, nhưng thời gian không còn nhiều, nên nó quyết định nói hết.

- Thực ra, em không phải là một hồn ma bị bỏ rơi gì cả!!!

- Sao cơ??!!

Xur Bi bất ngờ hét toáng lên, còn Yul thì thâm trầm – " Ta biết mà! ".

- Thật vậy! Thực ra, em chỉ là một hồn ma bị sai khiến, được nhận mệnh lệnh từ tiểu thư YuMi. Cô ấy có sức mạnh rất quyền uy ở vương quốc bóng tối, vậy nên, em không thể kháng lệnh. Đáng nhẽ ra, nhiệm vụ của em là phải dụ chị đi vào cõi chết. Nhưng chị đã quá tốt... tốt đến nỗi em không thể làm vậy! Vì từ trước đến nay, em chưa từng thấy một người Truy Hồi nào lại có thể gạt bỏ đi sứ mệnh của mình để giúp đỡ cho vong hồn cả. Em cảm ơn chị nhiều lắm, cũng xin lỗi chị nhiều hơn nữa. Nhưng có lẽ thời gian còn lại không đủ để em báo ân với chị được nữa rồi. Cảm ơn chị đã cho em những giây phút hạnh phúc... để em có thể tự mình siêu thoát vong hồn..

- Siêu thoát?! Em sẽ siêu thoát sao?!!

- Ừm... phải vậy! Nếu không thì linh hồn em sẽ bị tan biến mất! Chị có thể tha thứ cho em được không?! Có như vậy thì em mới có thể ra đi thanh thản được...

- Ừ! Chị tha thứ cho em.. YuZu của chị..

Nói rồi, Xur Bi đột ngột ôm trầm lấy nó, cố gắng níu giữ vong hồn con bé lại... nhưng không thể! Linh hồn nó mỗi lúc một bay xa, rồi dần dần tan biến, những giọt ánh sáng thoát ra từ cơ thể YuZu có màu xanh lục... chúng thật đẹp... cũng như tâm hồn của con bé vậy... Xur Bi khẽ mỉm cười, trước khi giọt nước mắt nó chợt tuôn rơi...

Có lẽ, chưa bao giờ, nó cảm thấy nuôi tiếc một hồn ma như thế...

Thứ ánh sáng ấy bay vút lên trời, rồi bất thành *** h quay ngược trở lại chiếc vòng thánh giá đeo trên cổ con bé. Nó chợt cảm thấy ảm nồng kỳ lạ... đó là cảm giác khi một vong hồn đã yên giấc nghỉ ngơi... và bên cánh dơi cũng dần chuyển màu thành trắng... tuy chỉ một chút thôi!

YuZu đi rồi, Yul cũng quay sang nhìn nó, trước khi rời khỏi bến tàu ngầm, Yul có nói...

" Hứa với tôi! Đừng bao giờ khóc khi không có tôi bên cạnh! Nhé! "

Xur Bi ngập ngừng... nó không trả lời... mà chỉ khẽ cười cười... chắc cũng gọi là đồng ý!

.....

Trên con đường trở về nhà, lúc này, ngồi trong xe, ngay bên cạnh Yul, nó mới rụt rè nói.

- Này Yul... Cảm ơn anh... vì chuyện vừa nãy, và cả buổi chiều ngày hôm trước nữa! Cảm ơn anh đã cứu tôi... nhưng còn...

- Gì nữa?!

- Chuyện về đôi cánh...

Bỗng Yul lạnh lùng, tính tò mò của hần chợt biến đi đâu mất, có vẻ muốn gạt đi thì hơn!

- Biết rồi thì không cần hỏi.

- Ừm...

Nói rồi, hai đứa lại tiếp tục im lặng như thế. Có lẽ không khí sẽ rất nặng nề cho đến khi Yul chợt mở lời.

- Này!

- Hà?!

Nói đến đây, hần lại ngập ngừng...

- Chuyện ngày mai... cứ vậy đi nhé...

Con bé lại tròn xoe mắt ngơ ngác trước một câu nói lấp lửng, không có đầu mà cũng chẳng có đuôi của hần.

- Chuyện ngày mai... là sao cơ?!

Có vẻ ngượng ngùng, Yul lại gắt (hần luôn cố gắng giấu đi những cảm xúc khó hiểu của chính mình bằng cách gắt lên như thế).

- Còn hỏi nữa! Chuyện hôm qua mà cô muốn nói ý...

Yul vừa dứt lời, nó lại chợt nhớ tới chuyện hôm qua... nhưng rồi " Ý! Sao hần biết được nhi... a... thiệt tình... cái tên đáng ghét này!!! " – vừa nghĩ ra nguyên nhân, con bé đã bắt đầu hăm hè trách móc. Nó gất toáng lên ghê gớm.

- Anh dám đọc suy nghĩ của tôi à!!

- Làm gì mà ghê thế... chắc tôi phải bị bỏ tù ấy nhờ! (Yul vờ đùa).

- Chứ còn gì nữa!! Xâm nhập ý nghĩ của người khác là vi phạm quyền cá nhân đấy!!! Anh có biết không?!!

- Xùy xùy! Ở với cô cũng quá bị bỏ tù rồi còn gì nữa! (Yul lại cười cười).

- Á à!! Anh muốn chết hả!! Ai lỗi tôi về cái nhà này chứ!!! Chết này!!

Nói rồi, con bé đùng đùng nổi giận. Nó nhảy xùng lên mà... chọc léc hần, khiến Yul ngồi tránh né không yên, vừa cười vừa mếu.

- Cô có thôi ngay đi không!!! Đừng cù nữa!!!

- Ha ha!! Chết đi!! Lần sau thì chờ cái tội đột nhập nhà!!

Vừa nói, nó vừa lấy tay chọc vào hông Yul nhiệt tình khiến ông tài xế ngồi trước cũng phải quay lại phì cười.

" Cậu Yul dạo này vui thật! "

.....

" Tài xế Kang, tôi nghe thấy những gì anh nghĩ đấy nhớ... "

" Vâng... thưa cậu chủ (____ "!" ".

.....

Sáng hôm sau, khi Yul còn chưa kịp tỉnh dậy, hần đã thấy Xur Bi lóng ngóng lên vào phòng mình tự khi nào.

Con bé rất vui, ngày hôm nay nó dậy sớm lắm, tự mình chuẩn bị mọi thứ từ đầu tóc cho đến trang phục chứ không phải nhờ tới mấy vị chuyên gia nào nữa, và nó muốn Yul cũng vậy! Nghĩ thế, con bé liền ton ton chạy sang phòng Yul, rồi huỳnh huych nhảy lên giường hần, kéo mạnh cái chăn bông đang quấn quanh mình hần dậy, miệng kêu gào.

- Yul!!! Dậy đi!! Máy giờ rồi hả!!!

Xur Bi càng kéo, Yul lại càng cố sức lăn tròn cho cái chăn tự giật ngược lại, thấy muốn oải!

- Hừ... để yên cho tôi ngủ... mới sáng sớm mà...

Dùng hết sức mình, Xur Bi nóng mặt, nó xắn vội tay áo lên rồi bất thành *** h... kéo tuột chiếc chăn ra khỏi mình hần... Nhưng rồi...

- Yulllll!!! Dậy!!! Anh hứa là đưa tôi đi chơi rồi cơ mà... a... Á á á á á!!!

Vừa nói, Xur Bi vừa hét ầm lên như kẻ gặp ma. Mặt nó đỏ bừng... vì... Yul không mặc quần áo >"'_

.....

Một lát sau, sau khi chờ Yul hồi phục tâm lý ổn định, hần lò dò bước xuống, nét mặt có vẻ xanh xao trong bộ vest măng màu xám xịt, hết như tâm trạng của mình. Bỗng, con bé lại gất ầm lên.

- Anh mặc cái gì thế hả!! Đi chơi với tôi mà mặc như vậy à! Đi thay bộ khác mau!!

Bị con bé mắng, mặt hần cứ dần ra... ngơ ngác... Một tên quý tộc thì chỉ thế thôi =.="!

- Sao cơ?! Bộ này thì làm sao?! Thế cô bảo tôi phải mặc như nào?!

- Như tôi vậy nè!!

Nói rồi, Xur Bi thích thú xoay một vòng, rồi kéo tuột Yul đi thay trang phục theo ý muốn của nó ^^!

Yul thở dài... " Đúng là đồ ngốc rồi hơi... ".

.....

[Tiếng động phát ra từ phòng trang phục...]

- Yà!! Cô làm cái gì vậy!! Đừng có động vào người tôi!! Đồ dê cụ!!

- Đứng yên đi nào!!! Anh ngộ nguyệt kinh quá!!!

- Quên đi!!! Tôi sẽ không bao giờ mặc ba cái thứ đồ bụi bặm như vậy đâu!!

- Không mặc thì cũng phải mặc!! Hôm nay anh phải nghe theo tôi!!

- Sao tôi lại phải nghe theo cô!! Tôi chỉ nhận lời đi chơi cùng cô thôi cơ mà!!

- Đi chơi cùng là phải nghe lời tôi!! Anh có yên đi không!!

- Yên làm sao được mà yên!! Đừng có bắt tôi mặc cái thứ đồ ấy!!!

- Đứng yên nào!! Mặc vô đi!! Tôi bực mình với anh quá!!!

- Nói to vừa vừa thôi!! Người hầu nghe thấy hết bây giờ!!!

.....

Tụi nó cứ mặc sức cãi nhau trong phòng thay đồ... mà không thèm bận tâm xem.. tiếng " loa " của hai đứa đã vang xuống đến tận phòng khách, thậm chí, người làm vườn cũng nghe thấy được!

.....

Sau một hồi " tra tấn ", dưới bàn tay thiết kế đạt tới trình độ " điêu luyện " của con bé. Thăng Yul đã biến thành một kẻ " bụi bặm " đúng chất đường phố như thế này đây.

.....

Sửa soạn xong, hấn cứ ì ạch mãi không dám xuống, đến nỗi con bé phải kéo tay lôi đi mới chịu nhấc chân dịch chuyển.

- Này! Anh bị làm sao thế hả?! Trật khớp à?!

- Không... cô bắt tôi ăn mặc thế này! Sao tôi dám xuống..

Tưởng chừng như thế là không hay, vì bình thường hấn luôn mặc đồ vest chỉnh tề chứ không bao giờ ăn mặc nhố nhăng như vậy cả... hấn sợ... người làm sẽ cười.

Nhưng thật bất ngờ! Ngay khi bước xuống đại sảnh, cả đám giúp việc đều đứng sững ra rồi trầm trồ không ngớt... khiến Yul sượng nổ cả mũi.

- Yaaa!!! Cậu chủ hôm nay trông xinh trai quá ha!!!

- Ủ! Dễ thương quá ý!!!

Thấy mấy cô hầu xì xào, thực ra là Yul thích lắm đấy, nhưng hấn vẫn giả vờ làm lì, hắng giọng lạnh lùng, rồi vội bước qua.

- Vớ vẩn! Tôi đẹp trai chứ không xinh trai!! Ngồi đó mà bàn tán tôi đuổi việc hết bây giờ!!!

" Ẹ!! Tự cao thấy ón!!! " – Con nhóc thâm lắm bằm.

- Chú Kang!! Mau chuẩn bị xe...

Yul vừa cất lời, Xư Bi đã vội vàng túm vai, bịt miệng hấn lại, con bé cau có.

- Đừng có gọi!! Anh làm cái trò gì thế hả!!

Vội vùng ra, Yul lại càu nhàu.

- Có cô làm cái trò gì ý!!! Không gọi xe thì chẳng nhẽ chúng ta đi bộ à!!

- Không... không đi bộ...

- Vậy thì còn đi bằng cái gì nữa?!

Khẽ mỉm cười, nó lại đột ngột tóm chặt lấy tay thằng nhóc, rồi kéo vụt đi theo ý thích của mình.

- Chúng ta sẽ đi xe buýt!!! Ha ha ha!!!

- Cái gì?!! Xe buýt!!!

.....

Dừng lại trước trạm xe buýt, Yul cứ đứng lì kéo mãi mà chẳng chịu đi, đơn giản cũng bởi vì đám đàn bà con gái đang đổ lán sang đường để coi mặt hán. Họ thót lên trầm trồ.

- Waa!! Cậu ta là ai vậy!! Đẹp trai quá!!

- Phải đấy!! Trông cứ như người mẫu điện ảnh vậy!!!

- Anh ơi!! Cho em làm quen với!!

Thấy Yul đang bị kẹt, Xur Bi cũng bất giác cảm thấy khó chịu vì đám đàn bà con gái, thế rồi, nó vội vàng chạy phắt ra, đột ngột nắm lấy tay Yul kéo vụt đi trước sự tò mò và tức giận của bao người. Thậm chí, ngay cả khi đã yên vị trên xe buýt rồi, con bé vẫn còn ngoái đầu lại... lêu lêu...

- Cô cũng trẻ con vừa thôi!!!

Thấy Yul lăm bầm tức tối, nó lại chột quay ngoắt ra, rồi cắn nhằn khó chịu.

- Này nhé!!! Thế mà đứa trẻ con này lại vừa cứu anh khỏi mấy bà chị kia đấy!!!

Chẳng thêm nghe lấy lời biện minh của con bé, hán lại vờ ngoái đầu ra cửa sổ, nhìn dòng người qua lại một cách thờ ơ...

- Tại cô kéo tôi ra ngoài này đấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngày nghỉ của quý 2

Một chiếc vòng... trong câu chuyện cổ tích...

Người ta nói... nếu hai người cùng đeo một đôi... thì số phận của họ sẽ mãi gắn liền với nhau...

Liệu tôi có tin được không?!

Xe dừng lại ở một trạm xe buýt khác, cũng là lúc Xur Bi vội vàng tóm lấy tay Yul, kéo bật dậy trước ánh mắt mơ màng đang ngái ngủ vì phải dậy sớm của hán...

- Hừm... cô làm cái gì thế!!!

Mặc Yul cầu nài, vẻ mặt ỉu xìu của hán cũng chẳng thể làm giảm bớt đi sự hào hứng của con bé được.

- Dậy dậy mau!! Đến nơi rồi!!

Lục cục bước xuống xe, Yul nhìn quanh, rồi hán chỉ thấy mùi thực phẩm đã cũ...

- Cái chỗ quái nào thế này!!!

Chột chỉ tay về phía mấy gian hàng nhỏ bên đường, Xur Bi vội vàng nắm lấy tay Yul rồi kéo vụt đi.

- Chợ bình dân đấy!! Ở đây có thể mặc cả thoải mái!! Thích lắm!!!

Vừa bị lôi phắt đi, Yul lại vừa gào toáng lên tức tối.

- Cô nghĩ nhà chúng ta thiếu tiền hay sao mà phải đến đây hả!!!

Bỗng, nó quay ngoắt mặt lại, rồi thả tay Yul ra, nói rất đồng đạc.

- Hôm nay tôi sẽ xài tiền của tôi, không phải của anh! Nên đừng bận tâm.

" Trời ạ!... " – Yul lại lăm bằm...

.....

Bước tới mấy gian hàng nhỏ nhỏ xung quanh, nó chợt dừng lại ở một tiệm lưu niệm bên đường, nhìn mấy vật phẩm đã cũ được bày bán la liệt, mắt con bé lại sáng lên trông thấy!

" Cô ta thì thích cái quái gì ở những thứ rẻ tiền như thế này chứ!! " – Yul khẽ lầu bầu.

Mặc kệ lời Yul nói, con bé vẫn chăm chú nhìn vào những thứ mình thích, rồi đột nhiên, nó chợt nhảy cẫng lên khi đã chạm được một món đồ.

Con bé bắt đầu đơn dả.

- Hey!! Ông chủ! Bán cho tôi chiếc vòng này được không.

Nói rồi, nó liền chỉ vào một chiếc vòng bạc có màu bóng như đồng, trên đó còn khắc những hình thù gì đó rất kỳ quái... nhưng mà con bé vẫn rất thích, vì đó chính là chiếc vòng cổ có in hình trong một câu chuyện cổ tích mà nó từng đọc qua hồi bé, đến bây giờ... nó vẫn nhớ như in vậy.

Thấy con bé nhìn chiếc vòng có vẻ say sưa, ông chủ hàng lại bắt đầu giở giọng buôn bán.

- Ô! Cô bé này có mắt tinh đời đấy! Đó là chiếc vòng cổ được chạm khắc rất tinh xảo! Chỉ có một cặp trên đời thôi!

Nghe đến đây, Xư Bi lại càng thích thú, nó liền hỏi giá ngay.

- Vâng! Bao nhiêu hả ông chủ?!

- 50.000 won. Tôi bán ngay!

Hự! Lời lão nói ra thân nhiên mà ngọt như cả nhát gừng chém vào mặt con bé.

Nó tái mặt, rồi khẽ mờ ví ra... liếc mắt nhìn trần trời...

" Hức hức! Những 50.000 won lận, dù thích lắm, nhưng còn biết bao nhiêu kế hoạch tiếp theo... thôi đành đành dùm sau vậy! ".

Nghĩ vậy, nó liền xì mặt, rồi vội vàng bước đi cho khỏi bị níu kéo >"

Yul thấy vậy thì rất lạ, nhưng cũng chẳng vội đuổi theo, vì rõ ràng là hắn đã đọc được những dòng suy nghĩ của con bé rồi mà... Có vẻ là nó rất thích, nhưng lại không đủ tiền mua, thế mà vừa nãy thì cứ liên miêng nói " tôi giỏi mặc cả ở chỗ này lắm "!. Thế đấy! Đúng là đồ con gái...

Thờ dãi một cái, rồi Yul quyết định hỏi mua. Dù sao thì nó cũng là "vợ" hắn. Ngoái đầu lại xem thử! Chợt... Yul cũng cảm thấy như bị chiếc vòng bắt mắt hồn... thực ra là thấy rất bắt mắt!

Hắn vội vàng cầm chiếc vòng lên, rồi hỏi ông chủ đề lý giải nốt những điều khó hiểu của mình.

- Này ông chủ! Chiếc vòng này... tôi sẽ mua. Nhưng hãy nói cho tôi biết ý nghĩa của nó được không.

Nghe Yul nói vậy, thì lão lại có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng rồi cũng gật gù cho biết.

- Chà! Cậu có vẻ tinh ý nhỉ! Đúng là chiếc vòng này có ý nghĩa sâu xa thật đấy...

" Thực ra nó là một chiếc vòng đã rất cổ, có ý nghĩa ban phước cho một đôi yêu nhau. Nếu người này tặng người kia thì sẽ đem lại điều phúc lành cho người được tặng. Ngoài ra, nếu cả hai người đều đeo một cặp vòng này, thì duyên phận mãi mãi sẽ được gắn liền bên nhau, không bao giờ phải chia rời... ".

- Ông nói là có hai chiếc vòng?!

- Phải! Chỉ có hai chiếc trên đời này...

Nói rồi, lão liền rút từ trong ngăn kéo ra một chiếc vòng nữa, rồi đặt lên bàn song song với chiếc vòng kia... Quả nhiên giống hệt nhau. Những điều tưởng như mê tín ấy lại khiến Yul chợt trở nên hồi hộp. Hắn liền đặt cả xấp tiền lên bàn.

- Ông khắc thêm cho tôi dòng chữ này lên cả hai chiếc vòng được chứ?!

.....

Cầm chiếc vòng màu bạc đã cũ trên tay, Yul nắm chặt rồi vội vàng chạy đuổi theo con bé.

"Na Xư Bì!!" – Tiếng hấn chọt cát lên từ phía sau khiến nó giật mình quay ngoắt lại.

Đột ngột cầm lấy bàn tay con bé, hấn khe khẽ đặt vào bên trong một vật gì đó khiến nó thấy sống cả người! Từ từ mở ra, nó như chết đứng khi thấy chiếc vòng mà mình hằng ao ước... Nhưng kỳ lạ ghê... Yul đã mua cho nó ư?!!

Vô cùng xúc động, nhưng vẫn phải trấn tĩnh lại mình, khẽ ngược đôi mắt nghi ngờ lên nhìn "ông chồng tốt bụng", Xư Bì chau mày.

- Anh lại "xâm nhập" vào tâm trí tôi phải không?!

Nghe con bé nói... hấn lại cứng đờ cả người... lắp bắp không dám chối quanh...

- Ồ... tôi... thực ra...

Thậm chí còn chẳng để cho Yul nói hết câu, Xư Bì đột ngột nhảy cẫng lên rồi ôm trùm qua vai hấn, con bé vui sướng đến nỗi muốn thốt lên thành lời.

- Lần này thì tôi cho phép đẩy Yul ạ! Anh thật tốt quá!!

Trước cái ôm bất ngờ của con bé, mặt Yul bỗng chốc nóng bừng lên, tim đập loạn nhịp. Hấn bối rối, rồi vội vàng đẩy mạnh con bé ra một cách lúng túng.

- Yà!! Làm cái gì thế hả!! Cô đúng là đồ dê cụ!!!

- Hà hà!!! Thích quá lại cứ làm trò! Mặt anh nóng bừng lên rồi kìa...

- Đâu có!! Tại trời nóng quá đấy chứ!!!

- Eo ơi!!! Xạo vừa thôi!! Giữa mùa đông lấy đâu ra mà nóng!!

- Thì tại đông người... nghẹt thở thế này cơ mà...

Yul vừa đi, vừa lau bàu cái cổ...

.....

Đặt hấn sang dãy phố Trung Hoa, nơi có đủ thứ hàng buôn từ thực phẩm đến đồ đặc hạ giá tụ tập về đây. Trên các dãy hàng bán bên đường, những thứ mùi thơm phưng phức lập tức khiến nó như bị hút hồn, rồi sà vào ngay một cửa tiệm hủ tiếu.

Vội vàng ngồi xuống, con bé cất giọng hí hửng.

- Bác ơi! Cho cháu một bát mì hủ tiếu!

- Có ngay!!!

Thấy con bé ngồi ăn rất là ngon, nhưng nhìn bát mì lục đục đủ các thứ hỗn hợp, Yul lại khẽ chau mày, lè lưỡi... khiến nó ăn cũng mất cả ngon.

- Hừ!! Không ăn thì ra chỗ khác, đứng lờn vờn bình luận làm người ta nuốt không trôi!!!

Yul thờ ơ rồi cũng đưa chân chạy vội, hấn lượn lờ trên các con phố nhỏ cũ kỹ, rồi dường như bị thu hút bởi một món ăn Trung Hoa – đó là những cây kẹo có màu đỏ, viên tròn tròn trông rất bắt mắt. Lập tức, Yul đứng đĩnh bước tới gần... rồi tiện tay, làm luôn vài cái mà không thèm xin phép. Thán nhiên đứng ăn một cách rất vô tư, khiến cho ông chủ hàng chỉ biết đứng trố mắt ra nhìn... Rồi bất thành *** h, hấn lại vơ cả một rổ kẹo, chẳng nói chẳng rằng... cầm cúi chạy về phía con bé!!!

Nó đang ăn, rất chuyên tâm và vô cùng ngon miệng, thì đột nhiên... bị phá đám bởi ông chủ hàng từ đâu bước tới, miệng liên tục gào thét và tiến về phía nó... mà thực ra là tiến về phía Yul đang ngồi ngay cạnh nó.

Lão ta gào lên tức tối.

- Cái cậu kia!!! Có trả kẹo cho tôi ngay không thì bảo!! Tính ăn kẹo mà không trả tiền à!!

Con nhóc cứ trơ mắt nhìn, rồi từng lời rành rọt đập vào tai nó khiến con bé sống cả người, nhưng khi quay ra... định mắng thì lại thấy Yul đang ôm hộp kẹo có vẻ rất là nâng niu, hấn cứ giữ khư khư như thế... yêu quý mấy cây kẹo lắm ý! Xư Bì đành chep miệng, rồi đưa mắt hỏi Yul.

- Yà! Anh thích mấy cây kẹo này lắm hả?!

Yul không trả lời, hấn chỉ gật gật. Ừm, thế là đủ hiểu rồi, vì Yul ít khi biểu lộ cảm xúc thực của mình lắm mà, thế mà lần này hấn lại gật đầu, thôi thì...

- Ông chủ! Tôi sẽ mua hết chỗ kẹo hồ lô này! Đừng có máng anh ta nữa.

Nó cất tiếng trả tiền nhưng mà lòng thì... đau nhói nhói...

Sau khi lão bán hàng đã đi rồi, Xư Bi mới bắt đầu quay sang cau có với Yul hết lời.

- Yul!!! Sao anh ăn mà không trả tiền!!! Tài phiệt mà như thế hả?!!!

Yul thờ dài, nhưng kẹo thì vẫn giữ trong tay...

- Vì tôi đưa séc mà ông ta không chịu nhận...

- Ôi trời ơi!!! Ở cái chỗ này thì ai xài séc mà thanh toán cho anh!!!

"Đúng là đôi lúc, hấn cứ như tên ngố ý mà..." – Xư Bi lại làu bàu rồi kéo phất hấn đi...

.....

Mãi mới được trở lại "thế giới văn minh", Yul thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Xư Bi kéo hấn tới một tòa nhà cao ốc là trung tâm giải trí của khu này. Vừa đi, Xư Bi lại vừa lăm bằm tính toán.

- Yà! Cô đang lăm bằm cái gì thế hả?!

Nghe thấy Yul hỏi, Xư Bi lại gất ầm lên...

- Anh ý!!! Còn làm gì nữa!! Vốn tôi định ăn thêm bao nhiêu món, nhưng cuối cùng lại bị tiêu hết vào chỗ hồ lô của anh rồi!!!

Biết mình có lỗi, nhưng Yul vẫn cố cãi dài.

- Còn lâu đi!! Có mà tại cái đồ con sâu ăn tạp nhà cô ngầu ngẩn với chỗ mì lục đục ý!!!

- Yà!!! Anh nói cái gì cơ?!! Anh bảo ai là con sâu ăn tạp!!! Anh bảo cái gì là thứ mì lục đục hả!!!

Xư Bi vừa dứt lời... mặt hấn lại căng lên, rồi vờ huyệt sáo lú lo... chánh thấy ớn!

.....

Nhưng thôi được rồi, tạm tha cho hấn, vì Xư Bi còn phải bận giải quyết nốt "mấy thú vui" của mình mà. Quà nhiên, đúng là như vậy, ngay khi nhìn thấy cửa hàng Bowling ở tầng chúng vừa đi qua, con bé vội vàng kéo phất tay hấn rồi lòi xềnh xệch lại, hí hửng...

- Chơi cái này nhé!

.....

- Yà!! Nhìn đây này!!!

Vừa dứt lời, Xư Bi chợt cầm quả bóng bowling lên, mắt hướng tâm, rồi ngắm ném có vẻ rất là chuyên nghiệp... Nhưng ôi thôi, mỗi lần nó ném, là một lần bóng lăn sang sân bên khác, không thì cũng lọt khe... Mặt cả hai đứa tái đại, rồi dần dần...

"Cô ngu quá!!" – Yul bắt giác lên lời.

"Tôi ngu thật!!" – Xư Bi đành gật gù chấp nhận.

Nói rồi, nó lại giật mình, rồi quắc mắt sang nhìn Yul vì vừa bị hấn chửi đều mà không biết, đặt quả bóng xuống, nó lại buông giọng thách thức.

- Yà!!! Anh nghĩ là anh giỏi lắm hả?!!! Có giỏi thì ném thử xem nào!! Đừng có ở đó mà nói tôi!!

Yul ngheh mặt, rồi giật phất quả bóng trong tay con bé, đưa lên tay mình...

- Ném thế nào...

- Sặc! Anh không biết ném hả?!!

Yul ậm ừ, có vẻ ngượng ngượng vì cái nhìn khó hiểu của mọi người xung quanh lập tức đổ dồn tới hấn.

- Ừ thì... ừm... từ nhỏ tôi có bao giờ tập cái này đâu...

- Thế anh tập cái gì?!

- Bắn súng, cưỡi ngựa, đánh gold... mấy thứ đó thì tôi đều biết!

Bỗng, nó chột nhảy căng lên khi Yul vừa dứt lời, rồi tỏ vẻ thích thú.

- Haaa!!! Anh biết nhiều vậy sao?! Vậy khi nào dạy tôi cưỡi ngựa nhé?!!

- Hừm... để xem xét đã...

Nói rồi, Yul lại được thể vênh mặt, khể hắng giọng gắt con bé dạy hấn chơi bowling.

"Này... anh phải để tay vào đây nhé, cúi người xuống thế này, vừa lực thôi... rồi ngắm mục tiêu, và ném!" – Xư Bi cũng cúi xuống, và hướng dẫn rất tận tình.

Nhưng mặc nhiên, Yul lại chơi cho một gáo nước lạnh vào đầu.

- Nói chuyện nghiệp thể mà làm như con gà! Ha ha!!

- Hừ! Đồ chết tiệt... Có giỏi thì anh...

"Viuuuu!!! Ràmmmm!! "... Thậm chí, Xư Bi còn chưa kịp dứt lời, thì Yul đã nhanh tay ném vù một cái khiến các chướng ngại vật phía trước bắt giắc đổ cái rầm... không chừa lại một tên.

Mặt nó nghệt ra, rồi như bị bắt mất hồn, con bé há hốc mồm lên nhìn hấn!!

- Anh dùng phép thuật đấy hả?!! Rõ ràng là phép thuật phải không!!

Mặc Xư Bi lâu bầu, hấn biết thừa là con bé đang "ghen ăn tức ở" nên cũng chả thèm cãi lại mà vẫn thản nhiên tiếp tục... Cho đến khi, đám người xúm lại xem hấn ném mỗi lúc một đông...

"Wow!! Cậu ta chơi giỏi quá!! "

"Ừ! Trăm phát trăm trúng luôn ý!! "

"Uầy! Đáng đẹp mà chơi cũng chuẩn nữa! Ngưỡng mộ thật!! "

Tiếng mấy người nói xì xào xung quanh cất lên khiến Xư Bi ngượng chín cả người, nó lại chột gắt lên tức tối vì thấy mình quá bị nẹp về khi đi cùng với Yul.

- Anh!! Có trả lại tôi bóng ngay không thì bảo?!!

Nói rồi, nó lập tức nhảy phắt lên giắt bóng, nhưng Yul vẫn giữ chắc trong tay, quát lại.

- Yà!! Cô làm cái gì thế hả?!! Tôi đang chơi mà!!

- Mặc kệ anh!! Anh đang chơi bằng tiền của tôi đấy nhá!!!

- Yà... cô đúng là cái đồ ích kỉ mà!! Rủ tôi đi chơi sao còn tính toán chứ!!!

- Cái gì!! Anh chơi sắp nhẵn túi tôi đến nơi rồi!! Sao còn đi xem phim được!!!

- Thì thôi!! Không xem phim nữa! Cô rủ tôi đi chơi thì phải bao tôi chứ!!

- Yaaa... tôi bao hết vào cái chỗ hồ lô ngọt lợ đầy của anh rồi còn gì!!

- Nó không ngọt lợ, mà nó ngọt lịm...

- Sao cũng được!! Mặc kệ anh!! Trả tôi đây!!!

- Không!! Tôi đang chơi, chưa đã mà!!!

Vừa nói, hai đứa vừa nhảy căng lên cãi nhau, rồi giành giật quả bóng đến tội nghiệp (tội nghiệp quả bóng ý).

Thấy vậy, tất cả mọi người đều nghệt mặt, rồi tản đi xa... kéo lo... có án mạng - _-"!

Ở phía xa xa, nhưng thật ra là cũng ngay cạnh đó, ông chủ hàng đã chú ý tới tụi nó từ lâu, ngay từ khi hai đứa vừa bước chân vào cửa hàng. Rồi quyết định làm trò gì đó, ông bắt ngờ gạt một chiếc cần trên bàn điều khiển, khiến cho tất cả những dây đèn trên trần nhà đều bắt ngờ vụt tắt... nhưng thay vào

đó... là những tia sáng lấp lánh ánh lung linh được lan tỏa nở rộ nơi sàn nhà như những bông hoa bé tí. Chúng " nở " thành từng dãy khiến cho căn phòng mỗi lúc một lãng mạn với tiếng nhạc du dương bắt ngờ cất lên từ đâu đó. Hai đứa đều ngơ ngác nhìn, rồi quay sang hỏi nhau.

- Lại một trò phép thuật nữa à?! – Xư Bi khẽ chau mày.
- Không! Cái này thì tôi không biết! – Yul vội xua tay.
- Hi! Dù sao thì cũng tuyệt thật! Chúng đẹp quá!! – Xư Bi trầm trồ.
- Yà!! Nhưng còn một trò phép thuật hay hơn nữa đó! Muốn xem không?!

Vừa dứt lời, Yul chợt lờ tờ séc trong ví mình ra, rồi bất ngờ đột ngột biến chúng thành một tập tiền dày cộp... khiến cho con bé há hốc mồm, mắt sáng trưng!!

- Waa!! Ở đâu ra mà nhiều vậy!!
- Phép thuật của Quý đó baby! – Yul khẽ nhếch môi cười tự đắc!!
- Ha ha!! Tuyệt thật!! Thế này thì chơi đã rồi!! – Xư Bi cười phá lên thích thú.

Nói rồi, nó liền vội vàng chạy lăng xăng đi khắp các dãy, hai đứa hồn nhiên thoải mái chơi " điên cuồng " mà chẳng phải sợ ai phá đám... " vì Yul đã phù phép cho tất cả mọi người ra ngoài rồi mà ^^! ".

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thiện quỷ – Không chỉ có một

Đôi khi... Trong cái thế giới nhỏ bé này...

Thậm chí... Chỉ ở một góc nào đó thôi...

Ta cũng thấy được sự trùng hợp...

Sau khi bước ra khỏi phòng bowling, tay hai đứa đã mỏi nhừ và tê cứng vì... chơi quá đà. Tụi nó lại vội vàng tiến tới phòng chiếu phim để xem cho kịp... Nhưng ôi thôi!! Bộ phim hài mà con bé muốn xem đã chiếu gần hết rồi... cái trò bowling chết tiệt (lại quay sang đồ lỗi đấy!). Thôi thì đành... xem tạm bộ phim mà vậy. Yul nhón cười hứng khởi – vì hẳn đâu có biết sợ ma.

Con nhóc run run, nhưng rồi cũng phải gạt đầu đồng ý. Lấy vội hai cốc coca to tương cùng một suất bắp rang bơ loại bụi, hai đứa tăng tăng tiến vào phòng... chọn ghế.

- Ngồi đâu bây giờ?! – Yul hỏi.
- Gần đầu đi, xem cho rõ! – Xư Bi trả lời...

Và chính câu trả lời bỗng bật không suy nghĩ ấy đã khiến con bé phải khóc thét... Bởi mỗi lần những hình ảnh kinh dị xuất hiện, việc đầu tiên mà chúng đập vào mắt Xư Bi là rõ nhất vì con bé ngồi ngay gần đầu. Mà mỗi lần như vậy, thậm chí, không hết, cũng không khóc thét như bọn con gái ngồi xung quanh, Xư Bi lại bất tỉnh *** h chộp vội lấy hộp bắp rang bơ rồi đưa lên che kín lên mặt mình... khiến cho Yul toàn bị vô huyệt. Muốn ăn cũng không ngon miệng, Yul lăm bằm tức tối một cách bực bội.

Rồi khi những cảnh kinh dị đã qua đi, Xư Bi lại thờ phào nhẹ nhõm rồi từ từ đặt hộp bắp rang bơ xuống... thì tất cả đã hết rồi! Thậm chí, sót không còn một hạt!!

Yul tái mặt, hần hét ồm lên tức tối:

- Đồ con sâu ăn tạp!!!!

Mặc kệ cho Yul nạt, con bé vẫn thản nhiên hút cốc coca của mình rồi đứng đưa chân một cách thích thú. Cho đến khi, coca cũng của nó hết, con bé mới bắt đầu liếc mắt qua nhìn cốc của Yul... vẫn còn đầy ụ. Đôi mắt nham hiểm chợt sáng lên, Xư Bi đột ngột quay ngoắt sang nhìn Yul, đôi giọng ngọt ngào.

- Yul à...

Giật bản cả mình, Yul vội vàng quay sang quát tháo.

- Cô nói cái giọng gì thế!! Nghe khiếp chết đi được!!!

Miệng nói với Yul, nhưng tay nó đã mò dần sang cốc coca của hần.

- Coca của tui hết rồi..

Bất thành *** h, chộp vội lấy cốc coca của mình, Yul cố gắng giữ thật chặt mặc dù không thích uống!!

- Yà!! Tránh ra mau!! Con quỷ tham ăn kia!! Cô hết thì mặc cô chứ!!!

- Không!! Tôi hết thì anh phải cho chứ!!

Nói rồi, ngay lập tức, nó giật phắt cốc coca trên tay Yul một cách đột ngột khiến cho hần... không có đường chống cự. Cầm cốc coca còn đầy ụ trên tay, con bé lại nhoeo cười thích thú, rồi đưa lên miệng hút sùn sục.

- He he he!! Thế là tóm được rồi nhé!!

- Yà!! Trả đây!!

Yul vội vàng vùng dậy, nhưng nó vẫn thản nhiên uống tiếp, rồi chớp mắt nhìn nham hiểm.

- Nà! Giỏi thì uống đi!! Tui đã đặt môi vào rồi đó!

Nhìn làn môi con bé đã đặt sát dính lên đầu ống hút... Yul lại quay đi nhìn nhẩn nhó...

- Eooo... Cô thật là mọi...

.....

Một lát sau, sau khi cả cốc coca của Yul cũng đã hết, bụng con bé mới bắt đầu căng phình lên một cách khó chịu. Nó biết – đó là dấu hiệu của việc uống nước quá nhiều! Nhưng mà giờ Yul đang chặn chân lại thế kia, làm sao mà đi được! Đã vậy, nó lại giờ trò nhõng nhẽo...

- Yul....!!!

- Eo!!! Tôi đã bảo là cô thôi ngay cái giọng đấy đi cơ mà!!!

- Nhưng tôi...

Con bé ngượng ngùng, nhưng rồi lại chẳng dám nói thành lời... chuyện "bức bối" thế cơ mà...

Thấy con bé gọi mình, gọi lại ấp úng chẳng nói gì... Hần mới bắt đầu sinh nghi, và quyết định "đột nhập" vào suy nghĩ của con bé.

"Ui yaa!!! Cái bụng chết tiệt này!! Mới uống có chút xíu mà đã quá tải rồi hà!! Khó chịu quá đi mất thôi!!".

Ý nghĩ của con bé vừa chấm dứt. Chợt, Yul quay sang nhìn... mặt dần dần, rồi lại vội quang sang chỗ khác, bật phá lên cười.

- Há há há!! Biết ngay mà!! Cái đồ ăn tạp!! Uống cho ắm vào!!! Thích tranh phần của tôi à!!

Yul vừa cười, vừa ôm bụng ngặt nhẽo, nhưng rồi, vô tình bắt gặp ánh mắt đáng thương cùng bộ mặt nhọt nhọt của con bé, hần đành cố nín nhịn, rồi rút chân cho đi qua.

- Thôi đi đi này! Kêu "xì" ra đây thì ai chịu trách nhiệm đâu!! Ha ha ha!!!

Xư Bi vừa đi, nó vừa ôm bụng một cách nặng nề, rồi quay lại lườm nguýt Yul một cái...

"Hừ! Yul... anh nhớ đó! Bây giờ tôi đang cuống nên tạm tha cho anh nhớ!! Lúc về rồi biết tay tôi!!" – Nói rồi, nó vất chân chạy vội...

Yul vẫn cười phá lên thích thú - ____-".

.....

Trong lúc đó, tại khu đại sảnh của tầng chiếu phim, có một con bé cũng đang gặp rắc rối với cái bụng như nó – nhỏ tên là Yoon Ji Chun. Vì mới tới khu giải trí này lần đầu nên Chun còn không biết khu vệ sinh ở đâu, bởi vậy mà nó vẫn cứ loay hoay tìm mãi mà chẳng thấy. Cho đến khi, nó lón ton "tóm" được một anh bảo vệ.

- Hey... Chào anh! Anh có thể chỉ cho em phòng vệ sinh ở đâu được không ạ?!

Và sau đó, ngay lập tức, nó được ông ấy dắt đến... phòng vệ sinh nam.

Có lẽ do "cuồng" quá mà nó cũng chẳng kịp nhìn lấy cái chữ "khu vực vệ sinh chỉ dành cho nam" treo to tướng ngay bên ngoài. Gấp gáp cảm ơn rồi con bé phi thẳng vào trong... tìm đường "cứu nước" ngay khẩn cấp. Nhưng ôi thôi... ngay khi vừa bước chân vào phòng vệ sinh, con bé dường như chết đứng khi thấy cả đám con trai đang quay ra nhìn nó, rồi lại thần nhiên quay vào "giải quyết" tiếp như bình thường – có lẽ – họ – không nghi ngờ – nó.

Lờ mờ bước vào trong, có lẽ đành nhắm mắt làm ngơ cho qua chuyện, tìm tạm một phòng nào đó để "xử lý" cái đồng lục đục trong bụng nó cái đã. Nhưng... trời ạ! Tất cả các phòng ở đây đều được thiết kế theo kiểu... chỉ dành cho con trai!!!

Ra ngoài, ra ngoài vội! Con bé vội vàng bước thẳng ra ngoài rồi thở phào nhẹ nhõm, có lẽ nào người ta lại nhầm lẫn mình đến thế chứ?!

"A... Đây rồi! Phòng vệ sinh nữ ở ngay bên cạnh!" – Chẳng kịp nghĩ nhiều, nó phăng phăng phóng vào đó.

.....

Cánh cửa vừa mở ra, và Chun vừa đặt chân bước vào...

Ngay lập tức... không khí trong phòng vệ sinh bất giác trở nên trầm trọng..

Đám con gái tro mắt nhìn... nhiều đứa còn khóc thét..

Ji Chun vẫn đần đần... nó chẳng hiểu tại sao bọn kia lại cư xử như thế...

Rồi bất thành *** h, bàn chải, xà phòng, son, lược vv...vv được phi ra tứ tung, ném thẳng vào người con bé, cùng những tiếng hét kinh hoàng!!!

"Oh my god!!! Bảo vệ!! Bảo vệ đâu!! Ở đây có thằng biến thái!! Sao lại để con trai vào đây!!!".

"Á á á á!!! Biến thái!! Đồ bệnh hoạn!!!".

Tiếng bọn con gái hét lên thảm thiết trước sự chứng kiến của bao thằng con trai đỏ dòn ra hóng hót.

"Hơ... cái thằng nhóc này... Nó cũng vừa mới vào đây rồi mà!"

"Ủ há! Chú em sang đây sao không giải quyết luôn đi mà còn vô đó làm gì?!"

"Chắc chắc! Liệu nhi?! Chọc ghẹo vào đám con gái là khổ lắm đấy!!".

.....

Nghe mọi người mắng nhiếc, bình luận cứ như tát nước vào mặt, rồi những lời lẽ xối xả chẳng ra gì, khiến cho nó phải bực mình hét toáng lên cay cú.

- Mấy người điên hả?!? Tôi là con gái!! Con gái vào phòng vệ sinh nữ thì đã làm sao?!!

Đúng lúc đó, một ông bảo vệ đột nhiên chạy lại, túm lấy tay nó rồi vòng ra đằng sau, nhất quyết không cho nó cựa quậy. Thậm chí, anh ta còn khề thì thào vào tai con bé "đừng nói cho ai biết là tôi dắt cậu vào đây đấy nhé!".

Ji Chun vừa dứt lời, ngay lập tức, bọn con gái liền phá lên cười rồi buông lời giễu cợt.

- Ha ha ha!! Bây giờ còn có thể loại con trai thích nhận mình là con gái nữa cơ đấy!!!

- Bệnh hoạn quá đi mất thôi!! Nói mòm thì có gì để chứng minh nào?!

Một con nhỏ tóc xoăn, kiêu kì đứng đĩnh đi đến trước mặt nó, rồi nheo mày cất lên cái giọng thách thức đối với con bé. Chun cũng chẳng ngại ngần, ngay lập tức, nó gạt phắt tay con nhỏ kia, rồi đặt thẳng lên ngực mình, khề mồm cười...

"Giờ thì sao?!".

Nhỏ kia gạt mình, lập tức rút vội tay lại, rồi lấp bắp mãi mới nói lên lời...

"Ư... ừm... hơi bị nhỏ nhưng cũng gọi là có...".

Nghe lời con nhỏ kia, cả đám đều tròn tròn mắt nhìn, rồi không ai bảo ai, kéo nhau chạy thẳng ra khỏi khu vực nhà vệ sinh. Chỉ riêng cái Xư Bi là không như vậy, bởi... trước khi Ji Chun bước vào phòng vệ sinh, nó đã kịp nhìn thấy chiếc vòng thánh giá biểu tượng cho loài Thiện Quỷ cũng đeo trên cổ con bé. Hoang mang suy nghĩ, nó quyết định đứng lì bên ngoài để chờ.

.....

Ngay khi Ji Chun vừa bước ra ngoài, nó đã giật mình khi thấy Xur Bi đang đứng đợi ngay cạnh cửa.

- Ya!! Cô làm cái trò gì mà đứng rình tôi đây hả?!

Bỏ qua câu trả lời, Xur Bi chỉ nhìn thẳng vào mắt nó... rồi ngay lập tức vào thẳng vấn đề tiếp theo. Nó đồng dặc hỏi.

- Cậu... cũng là Thiện Quý?!

.....

Ngồi uống trà ở căn phòng ngoài đại sảnh, Chun và Xur Bi đều ngáp một hơi dài rồi đưa chiếc dây chuyền cho nhau xem. Vừa uống, Xur Bi lại vừa tò mò nhìn Chun, rồi nó hỏi.

- Cậu làm Thiện Quý được bao lâu rồi?!

- Hơn một tháng...

- Wa! Lâu vậy đó hả?! Tớ mới làm có gần một tuần hà! Mà cậu thu phục được bao nhiêu vong hồn rồi?!

Nói đến đây, Chun lại có vẻ muốn lảng tránh, đôi mắt nó trùng buồn...

- Mới mười lăm con thôi...

- Hà?! Mới mười lăm vong hồn thôi á?! Nhưng... thời gian chỉ còn gần hai tháng mà...

Xur Bi vừa dứt lời, Chun cũng thờ dài, nhưng rồi nó lại chột cười, một nụ cười rất thân nhiên và có vẻ vẫn yêu đời.

- Thì đã làm sao chứ?! Dù sao thì tớ cũng muốn làm Quý mà!

Lời Chun nói...

Bất giác...

Như kim đâm vào ngực nó...

Tự dưng làm nó nhói đau...

Sao lại có thể như thế được?!

Sao có thể coi rẻ mạng sống của mình như thế được?!

Làm người không muốn lại muốn làm Quý là sao?!

Cậu ta không nghĩ tới nỗi đau mà gia đình đang phải mang nặng khi thấy cậu ta mất hay sao?!

Thậm chí... nếu cậu ta là một con Quý...

Chỉ nghĩ tới đây thôi, có lẽ không kiểm soát nổi cảm xúc của mình nữa, Xur Bi đột ngột đứng phắt dậy và xin phép được đi trước.

Nhưng trước khi nó đi, Chun cũng chột gọi với lại khiến nó phải quay đầu... ngo ngác.

- Hey!! Chờ chút đã!!

- Gì vậy?!

- Chúng mình còn chưa biết tên nhau mà?!

- Ừ... ừm! Tớ là Xur Bi! Na Xur Bi!!!

- Hi hi!! Cái tên hay quá!! Còn tớ là Chun! Yoon Ji Chun!

Chun vừa dứt lời, Xur Bi cũng chỉ kịp mỉm cười một cái rồi nó lại vội vàng chạy ngoắt đi, để lại cho Chun một nỗi niềm tiếc nuối đến khó tả trong lòng.

.....

Trở về phòng chiếu, nó lon ton bước vào, cố gắng không đánh động ảnh hưởng tới mọi người xung quanh. Nhưng vừa mới kịp an tọa lại tại chỗ, thì trước mặt nó đã bắt gặp hiện lên hai chữ " The end " to đùng!! Hu Hu!! Tức quá mà!! Chỉ tại... mà thôi... tại mình chứ tại ai... Xur Bi thờ dài buồn chán.

Rồi nó lại ngược qua nhìn Yul... A! Yul đang ngủ, hần ngủ thật là say. Đường như tiếng hét của mọi người cũng không làm phiền đến giấc ngủ của hần, vì ma quỷ đối với hần cũng có là cái gì đâu. Xur Bi thầm phì cười rồi lại cố gắng lay Yul dậy.

Đang ngủ mà lại bị lay dậy, Yul chợt vùng mình tức tối như ở nhà, cũng may mà mọi người đi hết rồi đấy!

- Yà!! Các người làm cái gì vậy!! Muốn tôi đuổi việc hết hả?!!

Yul gất lên nhưng Xur Bi lại hằm hè, nó khề gằn giọng theo kiểu "anh chị".

- Cái gì cơ?!! Anh bảo đuổi việc ai cơ?! Dám đuổi cả tôi á?!!

Đến lúc này, sau khi nghe thấy cái giọng quen thuộc của Xur Bi cất lên, Yul mới chợt tỉnh cả người.

- Hơ... là cô đấy à?! Tôi đang ở đâu thế này... ha... A! Đúng rồi!! Tôi đang xem phim!!

Hần chợt reo lên như bắt được vàng vì đã nhớ ra tất cả, nhưng con bé lại dội ngay một gáo nước lạnh vào mặt khiến cho hần càng tỉnh ngủ.

- Anh đang xem phim... hay là anh đang ngủ... Hà?!!!

Xur Bi gào toáng vào mặt hần khiến cho Yul chợt giật mình, nhưng dường như cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Xur Bi xuất hiện, hần lò dò...

- Hơ... mà sao cô lại ở đây... tôi tưởng cô đi "xử lý" cái bụng rồi cơ mà?!

Yul khề nhoeén cười khiến cho nó lại đỏ chín cả mặt, rồi vội vàng gạt đi mọi chuyện, nó cậm cúi bước thẳng ra ngoài, để lại một mình Yul ngồi cười khoái trá.

"He he! Định chơi tôi à! Đầu có dễ! " – Yul cười mím.

.....

Ra khỏi tòa nhà giải trí, lúc này cũng đã quá chiều, Yul một mình vờn vai vài cái rồi tỏ ý bảo nó về.

- Hey! Con sâu ăn tạp! Muốn rồi đó, muốn về chưa?!

Câu hỏi lấp lửng của hần lại khiến nó cười toe, con bé nhoén miệng một cái rồi hí hửng trả lời.

- Chưa đâu! Tôi còn muốn anh đi cùng tôi đến một nơi nữa!

-?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cầu trượt

Tôi có một chỗ trốn...

Nó ở cạnh hồ cát...

Nơi gần chiếc cầu trượt...

Tôi có một ngôi nhà...

Dừng lại trước cửa nhà Xur Bi, con bé cứ bấm chuông mãi, nhưng cũng chẳng có ai ra trả lời. Nhìn cái vẻ mặt hào hứng của nó mỗi lúc một xị lại, Yul bắt đầu đùa cợt.

- Yà!! Thì ra cô rủ tôi đi chơi là có mục đích cá nhân hả!

Con nhóc căng mặt lên, dường như nó chẳng thèm chối, vì tất cả các địa điểm cần đi con bé đều lên kế hoạch trong ngày rồi mà.

- Ở đấy! Thì làm sao?! Ngày của tôi, tôi thích làm gì chả được.

Nhìn mặt con bé cứ mỗi lúc một sưng lên vì chẳng có ai ra mở cửa, chắc hẳn đang thất vọng lắm... nên Yul cũng chẳng buồn đùa. Hắn lại giục về.

- Thế bây giờ về được chưa?! Tội đời lắm rồi!!

Bỗng, con bé nghĩ một hồi, rồi nó lại đột ngột quay ngoắt ra nhìn hắn, nắm chặt lấy tay thẳng bé, kéo vụt đi trong sự háo hức của mình!

- Chơi một lát đã!

.....

Trước mặt hai đứa bây giờ là một khu sân chơi đã cũ kỹ với vài thứ đồ tè nhạ như: cầu trượt, xích đu, hồ cát vv.... Nhưng con bé vẫn mỉm cười thật tươi rồi tung tăng chạy đến đó. Hắn thở dài rồi lê bước lại gần. Nhìn con nhóc hí hửng xúc từng làn cát một cách chăm chú để xây lên lâu đài mà hắn khẽ phì cười "không biết là cô ta dễ thương thật hay giả nai nữa! "

Đang lơ mơ suy nghĩ, bỗng... tiếng con bé cất lên gọi khiến hắn giật cả mình.

Cầm cái xẻng xúc cát trong tay, Xư Bi đưa cho Yul một cái rồi bắt xúc cùng.

- Yà! Xây cùng tôi lâu đài cát đi! Trò này vui lắm đó!

Nhìn con bé cứ hí hục xúc cát, rồi đắp lấy đắp đê, Yul lại bật cười mà gắt toáng lên.

- Cái đồ ngốc này... Cô mấy tuổi rồi đấy hả?!! Trẻ con hay sao mà chơi trò này chứ?!!

Nghe Yul quát... mặt Xư Bi chợt xị lại... rồi dường như sắp rụng nước mắt...

Nó vút phệt cái xẻng xúc cát xuống đất rồi hậm hực...

- Hức... Sao anh lại mắng tôi... Tôi chơi thì xia gì đến anh chứ... Hồi nhỏ tôi vẫn hay chơi trò này cùng các chị mà... Chỉ là... bây giờ... Hức...

Trước nước mắt của con gái, Yul lại chợt thấy chạnh lòng, hắn lúng túng, rồi ngập ngừng vài câu mà không biết phải dỗ dành như thế nào!

- Yà... đừng có khóc nữa... Đây!! Tôi mới nói có thể mà đã khóc thật đấy à! Yà... cái con nhóc này...thiệt tình...

Vừa nói, Yul lại vừa cúi xuống, *** ** nước mắt của con bé. Nhưng bất thành *** h, nó chợt bật dậy rồi vung cả một nắm cát vào mặt Yul, chống nạnh đứng lên cười ha ha.

- Ha ha ha!! Tưởng tôi là đồ con nít hay sao mà dễ khóc dữ vậy!!! Trêu anh chút thôi nhá!! Đúng là đồ cả tin mà!!!

Bất ngờ bị cát bắn vào mắt, mà lại là từ con nít ranh như thế, Yul dụi dụi một cách tức tối rồi vội vàng đứng dậy đuổi theo.

- Gru... con nhỏ kia!!! Có đứng lại không thì bảo!! Tôi mà tóm được thì cô chết mới tôi!!!

Vừa chạy, nó lại vừa quay mặt lại lêu lêu một cách thích thú, rồi vội vàng nhảy tuốt lên chiếc cầu trượt, phi vòng tròn cho Yul khỏi bắt được ^__^!

- Hà hà!! Thế cơ mà! Giỏi thì tóm hộ cái!!

Yul cũng hùng hục đuổi theo, nhưng ngay khi chạy đến cầu trượt, vừa mới định trượt xuống một cái... thì hắn kẹt... Kẹt bởi nổi người quá đông và chân quá dài nên không thể nào trượt được, đành kẹt dính ở đó! Xư Bi đứng nhìn mà cười khoái trá.

- Ha ha ha!! Chết chưa!! Chân dài cho lắm vào!!

Yul nhìn Xư Bi mà mặt cứ sưng lên, mỗi lúc một cau có, nhưng cũng chẳng làm gì được nên đành hậm hực ngồi im.

- Yà!! Thế mà có người muốn chân dài như tôi cũng chả được đấy!

- Thế cơ mà!! Vậy thì cứ ngồi đó đi nha!!

Nói rồi, nó lại giả vờ chạy đi chỗ khác khiến cho Yul lo phát sốt, chả lẽ lại chịu kẹt ở đây!!! Mà đang chỗ công cộng nên hắn cũng chẳng thể biến hình, thật rắc rối!

Tuy là nói rằng bỏ đi như thế, nhưng thực chất con bé đã lên ra đằng sau tự khi nào. Với ý định bất thành *** h đập cho thẳng bé một cái, nó quyết định nhẹ nhàng tiến ra phía sau, rồi đột ngột xuất hiện... khiến cho Yul ngỡ ngàng còn chưa kịp choáng... thì nó đã nhanh chân đập thẳng hắn bắn ra khỏi cái cầu trượt rồi. Chống nạnh cười thích thú, con nhóc vỗ tay với đầy vẻ đắc ý của mình.

- Ha ha!!! Thế là trượt được rồi nhá!!!

Thoát nạn rồi, Yul mới bắt đầu xắn tay áo lên tính sổ, mắt nhìn nó, quắc lên lườm, hằm hè...

- Quả này thì cô chết thật rồi! Con sâu ăn tạp ạ!!

Vội vàng đứng dậy, đóng kín mấy ô cửa trên cầu trượt, nó vội xua tay.

- Này... Từ từ đã! Anh làm thế là lấy oán báo ơn đấy nhé! Tôi vừa mới... đập anh xuống cho khỏi kẹt cơ mà!!!

Đứng bên ngoài " căn nhà bé nhỏ " treo veo trên chiếc cầu trượt, Yul khoanh tay thờ dài hậm hực rồi cố gắng ngó vào bên trong, hần thấy nó đang ngồi co ro rúm rỏ, chắc là sợ mình rồi!

- À há! Cô giúp tôi hay nhỉ?! Mà tính ngồi trong đó mãi há?!

- Kệ tôi!! Ngồi trong đây cũng được!!

- Hờ hờ! Tí nữa bọn trẻ con nó ra thì nó phá cho... sập nhà!!

Ngơ ngác ngó ra ngoài, thấy chẳng có " bọn trẻ " nào cả, Xư Bi lại nghênh mặt tuyên bố.

- Quên cái chuyện đó đi! Đây là nhà của tôi! Lãnh thổ của tôi! Thách đũa nào dám phá!!!

- Ôi má ơi!! Lãnh thổ của cô á!! Cô có bị ám đầu không đấy hả!!!

- Có anh ám đầu thì có!! Từ nhỏ đây đã là nhà của tôi mà. Mỗi lần bị bố đánh, giận quá tôi đều trốn ra đây...

- Trốn ra đây... Qua đêm luôn à?!

Nói đến đây... bỗng, giọng nó chợt dịu lại, rồi có vẻ như là không muốn đùa nữa.

- Ủm! Cũng được mà, sau mỗi lần " dạt nhà " như vậy là bố thương tôi hơn lắm lắm. Nhưng cũng chỉ được một thời gian thôi rồi ông lại đầu vào đó. Tuy thế, nhưng sau này tôi cũng biết là làm thế là không phải, để bố mẹ lo là mình không tốt...

Nghe con bé nói, Yul lại trầm ngâm.

- Ồ... con sâu ăn tạp cũng biết đúng sai cơ đấy...

" Hừ!! Hần lúc nào thì cũng trêu được!! Điện mắt!! " – Nghĩ vậy, nó liền nhảy phắt ra ngoài, rồi lại đối mặt chí chóc!!

- Tôi là con người chứ không phải con sâu nhó!!

- Thì cô cũng béo ục ịch như con sâu vậy!! Ha ha!!

- Không phải... tôi không béo TT___TT!! Đồ tăng băng tự kỷ!!

- Hừ... cô nói ai là tăng băng tự kỷ cơ?!!

- Anh chứ ai!! – con nhóc lè lưỡi kiên quyết.

- Ya!! Có cái đồ con sâu ngốc nhà cô thì có!!

Nói rồi, hần chợt gào ầm lên khiến cho con bé cũng phải to tiếng, cứ thế, hai đứa cứ không ngừng cãi nhau... mặc nhiên, đám người chú ý xung quanh cũng mỗi lúc một nhiều. Cho đến khi, hai bà chị bắt ngờ đi qua.

- Hơ... đằng kia có phải Xư Bi nhà mình không?! – Chị Xư Man chỉ trỏ.

- Ha... đúng là cái Xư Bi nhà mình rồi đó! Thế còn cái cậu bên kia...aaa... – Bất thành *** h, bà Xư Min hét toáng lên choe chóc.

" Đẹp trai quá!!! " – Nói rồi, cả hai bà đều chạy quỳnh lại rồi hét toáng lên phấn khích khi nhìn thấy tên Yul.

Bà Xư Man đập vào vai cái Xư Bi bùm bụp rồi tít mắt cười.

- Yaaa!! Xư Bi này!! Không ngờ em cưới chồng rồi mà còn đi ngoại tình đó nha!!

Bà Xư Min thì không ngừng... sờ soạng, *** mới đến từng milimet trên body của Yul, rồi lại xuyết xoa.

- Ui cha!! Cậu bồ xinh trai quá!!! Thế này mà không giới thiệu cho bọn chị!!!

" Em thật là một cô gái hư đó Xư Bi! " – Nói rồi, hai bà lại nắm lấy tay nhau rồi đột ngột chỉ về phía con bé, cười nhăn nhó.

Trước cảnh tượng " quái dị " như vậy, cả hai đứa cùng nghệt mặt rồi quay sang nhìn nhau, thở dài. Yul ghe vai Xur Bi, nói thì thầm.

- Bệnh này là di truyền đúng không?!

Biết Yul có ý khích đều mình, con bé liền véo ngoắt vào tay hắn một cách thật mạnh rồi quắc mắt hầm hè.

- Anh thích chết hả?!

Thấy hai đứa kẻ cẩu, người véo, mấy bà chị lại bụm miệng cười rồi tỏ ý muốn mời tụi nó về nhà chơi. Nhưng lúc này cũng đã quá chiều, nhìn quanh một lúc rồi Yul lại giả vờ ho hắng vu vơ khiến Xur Bi cũng đủ hiểu. Mà gặp được hai bà chị cũng là tốt rồi, chỉ còn thiếu bố nữa thôi, tò mò... nó lại hỏi.

- Ba có nhà không chị?!

Nhắc đến ba, nét mặt hai bà chợt có vẻ buồn buồn...

- Ủm... ba hả... ba không có...

- Ủa?! Sao giờ này ba còn chưa về?!

Bà Xur Min vội cười cười rồi nói tránh đi.

- À... ba đi về quê có chút việc rồi ý mà! Thôi cũng muộn rồi đó! Hai em về sớm đi kéo tối!!

Nhìn thái độ của hai bà có vẻ không bình thường, nhưng tụi nó vẫn phải gật gù cúi đầu chào rồi nhanh bước trở về, tuy trong lòng đều có chút nghi nghi.

" Yul này! Anh có thấy hai bà ý đang giấu giếm chuyện gì không?!" – Xur Bi dăm chiêu hỏi.

" Ủm... hình như là có! " – Yul cũng ậm ừ.

" Vậy anh có biết không! " – Con bé quay sang ngo ngoác.

" Cô bị hâm à!! Làm sao mà tôi biết được! " – Yul lại gất lên.

" Híc... Thi tôi tưởng anh đọc được suy nghĩ của người ta mà... " – Con bé cúi đầu xuống rụt rè...

" Xì! Chẳng phải cô bảo tôi không được làm thế nữa còn gì... " – Yul nói chậm rãi rồi vội bước đi...

Xur Bi ngo ngoác nhìn theo, như giật mình hiểu ý... – " Hắn... coi trọng lời nói của mình sao?! ".

.....

Trên đường về, nó vẫn hoang mang nghĩ mãi về lời cái Chun từng nói. Rồi bất giác, nó mở miệng hỏi Yul.

" Yul này! Nếu có một ngày, Thiện Quý không muốn đi thu bắt linh hồn nữa, mà lại muốn bước vào thế giới của Quý thì sao?! ".

....

" Này Yul... tôi đang hỏi anh đấy... anh... " – Còn chưa kịp dứt lời, nó chợt quay sang gọi, thì đã thấy Yul ngủ tự khi nào rồi. Con nhóc khề mím cười, rồi chăm chú ngắm nhìn Yul, nhìn cái vẻ đẹp lạnh lùng ấy được trút lên bởi một lớp nắng trông cũng thật dịu hiền dưới ánh mắt lim dim. Và cũng chẳng thể lý giải gì sao, lúc đó, nó cứ muốn lặng im nhìn mãi như thế...

.....

Thực ra thì Yul nghe thấy cả. Người như hắn kẻ cả khi đã thiếp đi vẫn có thể nghe rõ từng lời rành rọt xung quanh mình mà...

Nhưng, riêng lần này, cái con người lạnh lùng ấy... lại có ý nghĩ kỳ quặc đến nỗi... rằng... " Xur Bi muốn làm Quý ".

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiếp cận con quỷ

Note: Chap này có vài cảnh nóng —> dành cho 16+ đấy nhá! Ai 16- đọc xong miễn kêu ca

Tắm cùng tớ nhé! Chỉ hai đứa mình mà thôi... không mặc gì cả!

Sáng hôm sau, nó cứ trần trọc mãi... Mà thực ra là trần trọc mãi từ tận đêm hôm qua, đến nỗi sáng hôm nay... vắng mắt nó thâm quầng.

Mệt mỏi chưa hết, vừa bước xuống nhà, nó lại đụng ngay tên Yul. Cũng chẳng hiểu sao, hần cứ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng đeo trên tay con bé, rồi mỉm cười thích thú, thật khó hiểu... nhưng con bé cũng chẳng quan tâm!!

.....

Ngày hôm nay lớp nó có học sinh mới, nghe bọn con gái xì xào thì sẽ là một cậu thanh niên rất điển trai. Nhưng, ngay khi "cái cậu thanh niên" ấy vừa bước vào lớp, con bé đã gần như chết đứng khi nhận ra đó là Chun!!!

Sao Chun lại học ở đây?! Lại còn cùng lớp nó?! Thậm chí, không ngần ngại, bạn ấy thân nhiên tiến ngay tới chỗ nó, và nháy mắt xin ngồi cạnh.

- Tớ ngồi đây được chứ?!

- Ừ... mà ừm... tùy cậu...

Con bé ậm ừ mà vẫn thấy run run, không hiểu sao nó lại có cảm giác lạ kỳ này từ cậu ấy. Có lẽ nào... là do hai đứa đều là Thiên Quỷ?! Hay con bé lo lại bị chiếm mất "địa bàn"... He he! Mà chắc là không đâu. Vì Chun thích làm Quỷ cơ mà... nghĩ tới đây, Xư Bi chợt thấy chạnh lòng.

.....

Đang huyền thoại nói chuyện, bỗng, cô giáo chợt gọi phát Chun lên, mà mặt có vẻ nóng giận lắm?!

Chun vẫn tung tung, nó có vẻ khênh khênh trong cái lớp này. Nhưng điều đó lại càng khiến tụi con gái nhà giàu rít lên vì thích thú.

- Sao em lại khai man giới tính!!! – Cô gắt lên hỏi.

Con bé vẫn ngơ ngác, cầm cái tờ sơ đồ lớp lên và đưa mắt qua nhìn chữ girl to đùng trên tên nó. O! Nhưng như thế là đúng mà...

Chun lúng túng...

- Thừa cô... em đâu có khai man.

Nói rồi, đột ngột cầm lấy tay cô, xong... đặt phát lên ngực mình... khiến cô giật mình rụt lại. Mặt có vẻ tái nhợt – y như cái con nhò tóc xoắn ở khu giải trí.

- Cô thấy sao ạ?! – Chun khẽ nhếch môi, cười và hỏi.

Trước thái độ có vẻ khinh khỉnh của Chun, cô lại càng thấy nghi ngờ, nhưng... so với những gì cô vừa "chạm phải" thì... hai má cô bỗng chốc nóng bừng.

- Ừm... hơi nhỏ... nhưng cũng gọi là có! – Cô ậm ừ mà chỉ muốn nói nhanh cho qua chuyện – Thôi! Em về chỗ được rồi.

Chun trở về, ngồi phịch xuống bên cạnh nó, rồi nhoen cười, con bé cũng cười theo – nhưng là một "cái" cười rất gượng. Nó vẫn còn lan man nghĩ... "tại sao cả hai lần, sau khi sờ ngực Chun người ta đều nói thế nhỉ...".

.....

Tan học cũng là lúc Xư Bi vội vàng đi tìm Jen, đã hai ngày nay con bé không gặp hần rồi, tự dưng lại cảm thấy... thiếu thiếu?! Nó không biết phải giải thích cái cảm giác này thế nào nữa... nhưng có một điều con bé biết rõ... khi vắng Jen – nó thấy trống trải trong lòng, chẳng hiểu như thế có gọi là nhớ không ~"!~!

Tuy nhiên, ngày hôm nay thì nó không thể đi được một mình, vì từ sáng tới giờ Chun cứ bám dính lấy con bé hoài. Nhưng mà nó cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm, vì dù sao... có một người bạn đồng hành cảnh cũng tốt mà!

Vừa bước vào cửa thư viện, nó đã vội vàng nhìn quanh, nhưng mà chẳng thấy Jen ở đâu cả. Con bé liền lóc cóc dắt tay Chun chạy về phía cuối thư viện, đó là một góc phòng mà chẳng mấy ai lui tới, cũng là nơi mà lần đầu nó và Chan cùng đọc truyện ở đây.

"A ha! Thấy rồi... một cái chân đang thò ló ra ngoài!" – Con bé thảm reo lên trong lòng như thế rồi vội vàng chạy tới... bắt quả tang!

Ý cha... Jen đang ngủ nè! Hần đọc sách gì mà ngủ thiếp say. Nhưng phải công nhận là Jen nhìn góc độ nào cũng thấy đẹp thiệt đó... hiền lung linh... Mặt con bé lại sáng lên trong thấy. Rồi nó vội giắt quyển sách trên tay Jen ra, lúnh quýnh xua xua qua mặt hần...

"Hi... anh tỉnh rồi!!" – Con nhóc chợt nhoẻn cười khi thấy Jen tỉnh dậy. Khuôn mặt vẫn còn mơ màng vì cảm giác ngái ngủ của hắn nhìn cũng thật yêu! Xư Bi tắt mắt...

Nhưng những điều đó lại chợt làm Chun cảm thấy chạnh lòng. Con bé cũng ngồi xuống theo Xư Bi.

- Hi anh! Em là bạn của Xư Bi!

Jen nhòai dậy, dang tay hít thở vài cái rồi nheo mắt nhìn Chun...

- Bạn trai à?!

Vừa nghe Jen hỏi, Xư Bi lại tái mặt, nó vội chối ngay!!

- Á! Không phải đâu! Cậu ấy là con gái mà!!

Xư Bi vừa dứt lời, Jen cũng tròn mắt quay ra nhìn... rồi dường như ngạc nhiên lắm lắm, hắn phì cười.

- Cá tính thật!!!

"Cá tính?!" – Đó là điều đầu tiên mà Chun nghe thấy từ một đứa con trai. Trước kia tụi nó toàn chê Yul là "bệnh hoạn". Nghe Jen nói... Chun lại chợt cảm thấy ấm lòng. Có lẽ, chính những cử chỉ thân thiện ấy khiến cho Jen trở thành chàng hoàng tử bạch mã trong lòng đa số mọi người.

- À! Hôm nay tìm anh có việc gì thế?!" – Jen quay ra hỏi.

- A... suýt thì em quên mất... – Nói rồi, nó vội vàng lấy ra từ trong cặp một mẫu giấy nhỏ nào đó và bẽn lẽn đưa cho Jen sunbea một cách ngượng ngùng – Cái này...

Cầm mẫu giấy lên xem, Jen trầm ngâm rồi lại ngược lên nhìn nó.

- Vẽ mời đi picnic sao?!

- Ừm... vâng ạ! Vì thầy hiệu trưởng nói em có thể mời 5 người nên...

- Mời anh hả... nhưng mà anh cũng có rồi! – Jen cười cười.

- Há?! Sao cơ ạ! – Con bé chợt ngược lên nhìn rồi tò vò lúng túng, trông nó có vẻ buồn buồn.

Thấy thế, Jen vội xua tay, hắn mỉm cười rồi nhanh chóng cất tờ vẽ vào túi sách một cách cẩn thận và nhanh chóng an ủi Xư Bi.

- Đùa thôi! Anh chưa có đâu! Cảm ơn nhóc nha...

Jen vừa dứt lời mà cái vẽ mặt bí xị của nó lập tức bị đánh tan đi nhanh trông thấy, nó nhoẻn miệng cười... một nụ cười rất thơ ngây...

.....

Chiều hôm ấy, sau khi bước ra khỏi thư viện, Chun có kéo Xư Bi lại và nói với nó một điều – có vẻ rất khẩn khoản.

"Xư Bi... làm ơn... cho phép tớ ngủ lại với cậu hôm nay được không!" – Chun ngập ngừng nhìn nó.

"Hả... sao cơ..." – Nó cứ trở mặt ra nhìn, vì dù sao thì Chun trông cũng rất giống một thằng con trai. Và cái yêu cầu ấy thì tất nhiên là làm nó ngượng.

"À... ý tớ là... ngày mai trường mình tổ chức đi du lịch rồi, mà chỗ ở của tớ hiện nay tạm thời chưa kiếm được... cậu... có thể..." – Chun vẫn bối rối, mặt nó mỗi lúc một đỏ bừng.

"Ừm! Được thôi! Vội về cùng tớ bây giờ luôn nhé!" – Nói rồi, nó kéo thẳng tay Chun về phía xe và vẫy vẫy con bé đi cùng. Chun cũng rụt rè bước theo như thể ngượng ngùng. Nhưng thực chất, đó chỉ là một cái mánh!

.....

Tối hôm ấy, khi Xư Bi cùng Chun vừa bước vào nhà thì đã đụng độ ngay bà quản gia già Mom sunbeanim. Vừa thấy Chun trong dáng vẻ của một thằng con trai, bà đã nheo mắt nhìn một cái thật khó hiểu... rồi lại chỉ ậm ừ vài câu...

- Bạn cô chủ à?!

Con bé cũng ngập ngừng, trong lòng chợt dâng lên chút run run...

- Huhm... dạ...

- Vậy vào đi!

Nói rồi, bà nghiêng tay mời nó vào trong rồi tung tung đi qua như chẳng có chuyện gì. Thế mà con bé đã nghĩ là sẽ rắc rối lắm đấy!

.....

Nhưng rắc rối mới thật sự bắt đầu khi Chun gặp phải Yul tại bàn ăn, ngay khi con bé vừa ngồi xuống cùng Xur Bi, Yul đã đập bàn cái "choang!" rồi quắc mắt nhìn.

- Ai?!

Trước thái độ vô cùng đáng sợ đối với "người lạ" của Yul, Xur Bi lại chột giật mình đến nổi gai ốc!

- Hơ... là bạn tôi...

Ngước ánh mắt qua nhìn sầm ***, hần lại quay ra hỏi Chun.

- Bạn trai hay bạn gái...

Ngay lập tức...

Không trả lời...

Chun chỉ từ từ tiến lại gần Yul...

Và cũng ngay lập tức...

Dường như đã đoán được câu trả lời...

Xur Bi vội vàng hét toáng lên ngăn lại...

"Chun!! Đừng làm thế!!" – Tiếng nó bắt ngờ hét lên khiến cho cả Chun và Yul đều đột ngột dừng lại, nghệt mặt quay ra nhìn con bé.

- Cô bị điên à?!

- Cậu làm sao thế?!

- À... à tở... mà thôi! Chúng mình lên phòng đi!

Nói rồi, Xur Bi ngại ngần kéo vội tay Chun, rồi lóc cóc chạy lên phòng. Cái hành động quái đản ấy cũng đủ cho Yul thấy rằng Chun là con gái ^__^!

.....

Trở về phòng, buông tay Chun rồi ngồi phịch xuống giường, nó cũng thở phào mệt mỏi.

Vẫn lặp lại câu hỏi cũ, Chun ngước qua nhìn nó, chau mày khó hiểu.

- Cậu làm sao thế?!

- À... không có gì đâu! Thôi... mình đi tắm đây!

Con bé ấp úng trả lời, dường như nó muốn lảng tránh câu hỏi đó bằng cách chạy vào phòng tắm. Vốn vậy, nó luôn thích được giải quyết những rắc rối trong đầu của mình bằng cách tìm đến... những làn nước. Nước sẽ giúp nó gột sạch tâm hồn.

Nhẹ nhàng trút bỏ quần áo... nó từ từ thả mình vào làn nước... lặng im ngắm nhìn những làn khói bốc lên mỗi lúc một nhạt nhòa... Và hơi ấm của chúng sẽ giúp cho nó được cảm thấy thoải mái hơn. Nhắm mắt lại và trườn mình trong làn nước, nó cảm giác được rằng chúng đang thư giãn cho mình bằng những chuyển động hết sức nhịp nhàng... cũng giống như công việc xoa bóp vậy!

Nhưng – bỗng dưng – có tiếng "bồm!" khuấy động làn nước... Và con bé vội vàng quay ngoắt ra... để nhận diện kẻ lạ mặt đang định "xâm nhập" vào làn nước tuyệt vời của nó...

"Aaaa... là Chun!!!" – Nó như hét toáng lên trong đầu khi nhìn thấy Chun đang... mình trần xuống nước.

Con bé cũng nhẹ nhàng trút bỏ chiếc khăn tắm trên người mình ra rồi từ từ nhúng chân vào làn nước. Nó khẽ kêu "á!" lên một cái khiến cho Xur Bi phải giật mình.

- Chà! Tuyệt quá ha!! Phòng tắm nhà cậu rộng thật đấy! Thậm chí nó còn hoành tráng hơn cả một cái bể bơi công cộng loại lớn nữa...

Xư Bi âm ừ, nhưng rồi nó cũng phải vội vàng quay đi... Vì sao?! Vì Chun trông quá giống một thằng con trai!! Với khuôn mặt đẹp và bộ ngực thì lép xẹp, phần dưới thì cũng được nước che đi mất rồi. Vậy nên, khi nhìn Chun với tầm nhìn đối diện... nó cứ có cảm giác như... mình đang tắm cùng một thằng con trai mình trần vậy...

Khởi, nước và hơi ẩm... mỗi lúc... càng làm cho Xư Bi cảm thấy mặt mình nóng dần lên hồi hộp... Nhịp tim con bé mỗi lúc đập một nhanh, cứ "thình thịch" ngập ngừng một cách khó tả... không biết có phải là do nó sợ hay không nữa!

Bất thình *** h... Chun trườn lại gần nó, rồi khẽ thì thầm bên tai con bé...

"Yà... sao lúc này cậu lại phản ứng mạnh vậy..." – Chun khẽ cúi đầu xuống sát bên tai Xư Bi mà thì thầm..

"Humm... tớ..." – Nó vẫn ngượng ngùng nhưng không dám nói thành lời.

"Là vì... cậu sợ tớ sẽ để cho Yul làm như thế này đúng không?!" – Nói rồi, bất ngờ, Chun đột ngột luồn tay về phía trước, nâng nhẹ ngực nó lên khiến con bé sững sờ...

"Chun..." – Nó khẽ giật nảy cả người, cơ thể như đờ đẫn vì run rẩy...

Chun đang từ từ mò lên trên ngực nó... Cái cách mà con bé di chuyển những ngón tay khiến nó chợt cảm thấy khoái cảm đến lạ lùng! Không hiểu vì sao nữa... nhưng trong lúc này, thì một mình Xư Bi... không thể chống lại được. Nó cứ cố cắn răng chịu đựng... nhắm tịt mắt mặc cơ thể dần trôi... Mà cũng không thể nói là chịu đựng được! Nó đang cảm nhận cơ mà... cảm nhận những luồng điện kỳ lạ đang sộc lên một cách khó tả trong cơ thể mình... khiến chúng dường như cứng đờ... mặc dù Xư Bi đang tự cảm thấy ghê tởm. Phái! Nó đang tự cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình... Bởi... con bé đang làm cái việc đáng xấu hổ này với một đứa con gái!!!

Nhưng... cho dù có biết thế thì đã ích gì... nó đang bị Chun trói chặt bởi một sợi dây xích vô hình trong tay... những ý thức về thân thể tuyệt nhiên bị gạt bỏ đi đâu mất! Để lại đó là một nỗi phản kích đến lạ thường...

Tuy nhiên... không chỉ dừng lại ở đó... thậm chí... Chun còn dám trườn tuột xuống phía dưới... xuống cái nơi cấm kỵ của bọn con gái... đó là...

"Không!! Chun!!! Dừng lại đi!!! " – Bất thình *** h, nó hét toáng lên trong sự sợ hãi... Nó sợ, nếu... lại một lần nữa... nó sẽ không kiểm soát nổi bản thân mình. Lần trước, đối với Yul, như thế đã là quá đủ rồi... Nó quyết sẽ không để bản thân mình bị mất tự chủ thêm một lần nữa đâu... "xin lỗi... Chun..."

Hai đứa còn đang ngỡ ngàng xong chưa hết... Thì bất thình *** h, từ đâu, Yul đột ngột xông vào rồi hét toáng lên một cách khủng khiếp. Hấn tròn mắt nhìn Chun đang mình trần ôm chầm lấy Xư Bi một cách thân thiết... mà mặt nóng bừng lên trông thấy!

"Hai người đang làm cái trò quái gì trong này thế hả!!!!" – Yul tri triết...

"Anh... anh..." – Hai đứa cũng trở mắt ra nhìn Yul... rồi phải mất vài giây sau giai đoạn ngỡ ngàng... chúng nó mới kịp nhận ra là mình đang không mặc gì... còn Yul thì hoàn toàn khác giới...

"Ôi trời ơi!!! Biến khỏi đây mau!! Anh làm cái quái gì mà dám xông vào trong này thế hả!!!!" – Vừa nói, hai đứa vừa lấy nước hắt té tát vào người Yul khiến hắn cứ ngỡ ra không hiểu gì...

"Còn đứng đó nữa hả!! Cút ngay!!!" – Phải đợi Xư Bi quát thêm cho vài câu nữa thì Yul mới lờ mờ bước ra khỏi phòng... đầu óc vẫn phân vân như cái đồ Tự Kỳ>"

.....

Yul vừa bước ra khỏi phòng thì mọi thứ cũng dường như trở về yên lặng. Nó quay ra nhìn Chun, khẽ nhăn mặt rồi áp úng... Nhìn cái vẻ ngại ngùng của nó, Chun lại chợt bật cười, con bé cười thích thú.

- Ha ha ha!!! Cậu dễ thương thật!! Lần đầu tiên thấy một cô gái mạnh mẽ như cậu đấy!

Đột ngột, nó lại quay ngoắt ra nhìn Chun, rồi ngược mắt hỏi một cách ngỡ ngàng.

- Tớ sao?!

- Ừm! – Chun cười, nói rồi cậu ta lại quấy nước – Thường thì... mỗi khi tớ làm như vậy... chẳng có cô gái nào chống cự lại nổi cả!

Nghe Chun nói, nó cũng đỏ bừng cả mặt... bởi...

- Thực ra thì... nếu cậu chỉ tiến thêm một chút nữa thôi... chắc tớ cũng không kháng cự nổi đâu... – Xư Bi ngập ngừng nói.

Nheo mắt qua nhìn nó, Chun lại càng tỏ vẻ đắc ý.

- Ô! Vậy sao?! Thế là tớ cũng suýt thành công rồi đấy nhỉ! Chỉ còn thiếu chút nữa thôi... he he...

Nghe Chun nói, Xư Bi có vẻ thấy khó chịu... nó lại quay sang nhìn Chun rồi nhún nhó.

- Sao... sao cậu... lại... lại có thể làm điều này với con gái?!!!

- Hừ! Con gái ý hả?! Con gái thì đã làm sao?! Họ luôn sẵn sàng làm "điều đó" với tớ! Thậm chí... còn trả tiền cho tớ để lên giường nữa đó...

Chun vừa nói, lại vừa nhún nhó cười, điều đó khiến Xư Bi cảm thấy khó xử, vì nó cảm giác như Chun là một kẻ ăn chơi, mà Xư Bi thì lại chẳng ưa cái loại người đó lắm! Nó khẽ rùng mình...

- Cậu... lên giường với bất cứ ai trả tiền cho mình sao?!

- Không!! – Chun đột ngột lạnh lùng, rồi nhìn thẳng vào mắt nó, con bé nói hết sức nghiêm túc – Cậu nghĩ tớ tùy tiện thế à?! Cũng phải chọn người chứ! Nhưng mà tùy cảm giác thôi, thích thì "free" cũng được... hầu như... toàn là tớ chủ động ^^!

"Eo... " – Con bé khẽ nhún nhó. Quả thực, phải nói là càng lúc nó càng cảm thấy ghê... ghê vì những gì mà Chun đang nói... nhưng càng nói thì nó lại càng muốn nghe. Vì thế, những câu hỏi vẫn tiếp tục được đặt ra...

- Híc! Thế cậu đã làm chuyện này... bao nhiêu lần rồi?!

Có vẻ ngạc nhiên khi Xư Bi hỏi mình như thế, nhưng Chun vẫn hết sức thản nhiên trả lời, nó đưa đầu ngón tay lên đếm... lăm bầm từng cái tên rồi nhanh nhẩu.

- Tầm chín lần rồi!!!

- Những chín lần?!! Toàn là với con gái sao?!!

Xư Bi tròn mắt ngạc nhiên lên nhìn, miệng nó há hốc mà Chun phải phá lên cười...

- Ha ha!! Cậu làm gì mà ngạc nhiên thế!! Chẳng nhẽ lại với con trai... nhưng... lần đầu tiên của tớ là với con trai thật đấy... lúc đấy tớ chưa trở thành người như thế này...

Chun nói mà đôi mắt nó khẽ liếc nhìn dòng nước, dường như không muốn tiếp tục phải đối diện với Xư Bi...

- Kể cho tớ được không?! – Xư Bi hết sức tò mò, nó đã bắt đầu nài nỉ... và... cảm thấy hứng thú!!

- Không!!! – Chun lạnh lùng đáp, nhưng thay vào đó là một thái độ hết sức buồn cười – Tớ sẽ không nói cho cậu về lần đầu tiên, nhưng tớ sẽ nói cho cậu về lần thứ hai! Ok nhé!

"Hờ... cậu ta nói về chuyện lên giường mà nghe cứ như đi dạo ý nhờ?! Nhưng dù sao thì... mình vẫn muốn nghe... Tò mò quá!!" – Xư Bi lại nhún nhó cười gượng gạo, rồi nó gật đầu đồng ý nghe.

Tuy nhiên, thái độ của Chun thì lại cho thấy rằng cậu ta đang có vẻ ngượng ngùng...

- À mà... cậu không được cười đầu đấy nhé... vì...

- Một cô gái à?! – Xư Bi thản nhiên.

- Ờ... Đó... là người con gái đầu tiên tớ yêu – Chun ngập ngừng nói, rồi nó bắt đầu đi vào câu chuyện

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Những rắc rối trong lòng...

Bạn có một tình yêu...

Dù đó là đồng giới...

Nhưng cũng đừng nghĩ ngợi...

Hãy là bạn mà thôi...

Chun nhìn nó... ánh mắt có vẻ trầm buồn... chúng bắt đầu trùng xuống và hoang

mang đi vào câu chuyện...

.....

Có lẽ ngay từ đầu, đó đã không phải là một mối tình đẹp... khi mà người Chun yêu... cũng là bạn gái của anh trai Chun. Cô ấy mới 15 tuổi và anh trai Chun thì đã 19, hai người họ sống chung với nhau dưới một mái nhà... y như một đôi vợ chồng. Và tất nhiên, hằng ngày, chứng kiến những cảnh ôm ấp trước người mình yêu và anh trai thì quả là một cực hình! Nhưng Chun vẫn cố chịu... vì nó hiểu rằng... nó không thể...

Nhưng rồi, ngày hôm ấy, cái ngày có thể coi là định mệnh... Khi anh Chun đi picnic cùng bọn bạn – hai ngày ba đêm mới về – Chun và nhỏ đã sống chung một mái nhà – chỉ có hai đứa mà thôi...

Nghे tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm... nó biết là nhỏ đang mình trần... những xúc cảm bị dồn nén bấy lâu nay chợt tuôn trào trong cơ thể... nắm chặt tay... nó đã cố để kiềm chế lại mình... nhưng không nổi! Bất thình *** h, con bé xông thẳng vào phòng tắm, nó tròn mắt thấy nhỏ đang mình trần hòa cùng làn nước... khuôn mặt như đỏ ửng lên vì ngại ngùng. Hai cuống tai Chun cũng nóng lên như vậy...

Nó cứ nhìn... còn nhỏ thì cũng chỉ biết đứng đực ra đấy thôi! Nhỏ không nói gì, rồi ngơ ngác... " Chun... sao cậu lại vào đây?!" – Nhỏ cất tiếng hỏi Chun, còn Chun thì không trả lời... dường như nước đã làm cho nó kịp tỉnh lại... Con bé vội vàng bước ngay ra khỏi phòng. Nhưng, nhỏ đuổi theo?! Nhỏ đã đuổi theo nó... và ôm trầm lấy nó... Trong giây phút đó, nó cảm nhận được... bộ ngực trắng trong mềm ngai của nhỏ đang áp chặt vào lưng nó... cho dù chỉ ngăn cách nhau bởi một mảnh vải. Mặt con nhóc như nóng bừng lên, rồi bắt giác... nó quay lại nhìn.

Cầm chặt tay nhỏ giờ lên, Chun trừng mắt nhìn con bé... rồi nó nói với giọng dịu dàng – nhưng dứt khoát.

" MiXu... tớ... yêu cậu... Có thể, cậu sẽ coi câu nói này như một trò đùa... nhưng đối với tớ, đó là sự thật! " – Chun đồng dục nói, xong, nó nhẹ nhàng gảy tay con nhỏ ra... rồi vội vàng chạy thẳng lên phòng...

Không thể giải thích được xúc cảm bấy giờ của Chun là thế nào... nó ngập ngừng và khó chịu biết mấy... nhưng cho dù có dấu thế nào đi chăng nữa... thì nó vẫn phải nói... và nó đã được nói!!! Điều đó – đối với Chun – như thế là quá đủ!

Ngồi gục trong phòng... nó khóc... nó ôm mặt khóc... tiếng nấc cứ cất lên hòa cùng dòng nước mắt... Rồi MiXu cũng xuất hiện... nhỏ vội vàng mở cửa bước vào phòng nó. Ngay lập tức, nhảy lên giường... và... ôm trầm lấy con bé... Nhóc bẽn lẽn...

" Chun... tớ cũng yêu cậu... thật đấy... không đùa đâu... " – MiXu vừa nói, giọng nó vừa rung rung...

Chun ngơ ngác quay ra nhìn, dường như... nó còn ngỡ ngàng đến nỗi chưa thể tin nổi vào những điều mà mình đang nghe nữa...

.....

[Trở lại với hiện thực]

- Và... hai cậu đã làm chuyện đó à?!

- Ừm... Cô ấy đã dạy tớ! Thực ra thì lúc đầu tớ cũng không biết làm thế nào... vì trước mắt tớ chỉ là một đứa con gái...

- Ừm há! Thế hai cậu đã làm thế nào?!

- Dùng "*** toy", cô ấy đã đưa cho tớ một cái *** toy rồi bật vài cuộn phim cấp ba trong đồng băng đĩa đòi trụ mà anh tớ hay xem...

- Và... – Mặt Xư Bi mỗi lúc một nóng bừng lên, vừa vì hơi ấm, mà cũng vừa vì nhịp tim đang đập thình thịch trong cơ thể nó... – Hai cậu đã làm thế à...

Chun gật đầu, một cái gật ngược ngừng, nó không nghĩ là Chun có thể rụt rè như thế...

- Vậy sau này?! Sau này thì sao?! Liệu... anh cậu có biết không?! – Nó lại tiếp tục tò mò hỏi... mặc cho cơ thể mỗi lúc một run lên vì những cảm xúc lạ kỳ.

- Không biết... vì tớ và cô ấy đã chia tay ngay sau ngày hôm đó... – Chun cười nhạt.

- Chia tay ngay sao?!! Sao lại như thế?!! – Con bé trở mặt ra mà ngỡ ngàng...

- Ừm... và có vẻ cô ấy đã rất buồn... Nhưng tại thời điểm đó... thì tớ không thể nào tự cho phép mình hành động như thế được... Còn ba, còn mẹ, còn ông anh trai... liệu... nếu chấp nhận tình cảm của cô ấy rồi... tớ có còn dám đối mặt với họ nữa không – Chun khẽ mím môi tự dằn vặt, có vẻ nó đang cảm thấy đau khổ lắm... vì những cảm xúc ngày nào chợt ủa về trên khóe mắt... chúng đỏ hoe!

- Thế là cậu đã chia tay à?! – Xư Bi nói có vẻ buồn buồn, nó gật gù, nhưng rồi cũng cho rằng điều đó là sáng suốt... Tuy nhiên, những suy nghĩ ấy đột ngột bị ngắt quãng cho đến khi nó nghe Chun kể tiếp phần còn lại của câu chuyện...

.....

" Cậu sẽ trở thành người yêu của tớ chứ?! " – MiXu nghiêng đầu nhìn nó rồi nheo mắt cười hiền dịu... Nụ cười đó, nó sẽ mãi không bao giờ quên... nhưng... chỉ có thể khắc sâu trong lòng...

Mọi việc xong xuôi, bỗng, Chun lạnh lùng đứng dậy, trước khi bước ra khỏi căn phòng, nó có nói với lại một câu...

" Hãy quên tất cả những chuyện này đi! Xin lỗi, nhưng mình không thể đâu... "

Và câu nói đó... Đã là nguyên nhân chính... giết chết MiXu... cũng như kết thúc cái cuộc đời ngắn ngủi mà đầy đau thương của con bé...

Cha bỏ, mẹ mất, nó được anh trai Chun thương yêu và gia đình hẳn chấp nhận, được ở trong một căn hộ cũng không đến nỗi tồi tàn... và được gặp Chun. Nó đã yêu Chun – một tình yêu thầm lặng. Và thật vui, khi Chun đã ngó lơ... Nó cứ ngỡ... nó cứ ngỡ rằng mình có thể chịu đựng tất cả... Nhưng rút cục, Chun đã là người ra đi...

Sau ngày hôm ấy, anh trai Chun về, họ vẫn cư xử như bình thường. Nhưng, chỉ có MiXu là trầm lặng hơn... Con bé dường như không muốn làm " chuyện ấy " với anh trai nó nữa. Mặc dù mỗi lần như vậy lại là một lần tìm Chun nhói đau.

Hai tuần sau...

.....

Kể đến đây, bỗng... cậu ấy dừng lại... giọng ngập ngừng như không muốn kể tiếp...

- Hai tuần sau?! Có chuyện đã gì xảy ra vậy?! – Con bé lại mắt tròn mắt dẹt, cố kiếm câu trả lời...

Hít một hơi thật sâu từ những làn trắng khói mờ đục, Chun mỉm cười... một nụ cười rất dối chưa chút... mà Xư Bi có thể cảm nhận được nỗi đau...

- Cô ấy chết... Tớ nghe tin cô ấy đã bỏ đi... bỏ về nhà của mình. Và người ta đã phát hiện ra xác của cô ấy bị rơi từ tầng bốn xuống... cơ thể cô ấy dường như gãy rụn... Anh tớ không hiểu vì sao... cũng không biết lý do... nhưng... tớ biết...

Vừa nói, Chun vừa khóc nức lên, nước mắt nó chảy mỗi lúc một nhiều... ướt nhòa cả hai bên má... Con bé khóc... dịu dàng... không mạnh mẽ. Có lẽ, lúc này đây, nó thực sự cần một bờ vai... Và Xư Bi cũng khẽ kéo đầu con bé dựa vào vai mình, ôm ấp... Nó biết, dù sao thì Chun vẫn cứ là một đứa con gái... thật vậy!

.....

Và cả đêm hôm ấy, hai đứa cứ trần trọc mãi không ngủ được. Chun thì kể chuyện, còn Xư Bi thì lắng nghe... Ôi! Nói chung là toàn những chuyện từ trên trời dưới đất... Nhưng rút cục, chung chung lại... vẫn là những vấn đề quanh " *** ". Eo! Nói ra thì thật là ngại... nhưng thật đấy... đôi lúc, nó lại thấy ghê rợn chính mình... Kinh thật! Sao lại đi nghe những chuyện này chứ?! Sao lại có hứng thú với chúng chứ... Và sao lại tò mò... Nếu đề hỏi thì có biết bao nhiêu cái tại sao... Nhưng tạm thời thì cứ lắng nghe cái đã... Nghe để mà hiểu thì đã làm sao nào?! Không thể để mình thành đứa ngờ nghệch mãi được! Cũng phải trưởng thành lên chút chứ! Ôi... mà sau cái đêm ấy thì tầm hiểu biết của nó cứ phải gọi là " dày dặn " lên nhiều ấy chứ... Nghĩ thế, nó lại phì cười.

Bỗng! " Nhóp! " một cái, con bé gãy nãy cả người!

- Á!! Chun!! Cậu làm cái gì thế!!

- Ha ha!! Thì bọn con gái vẫn hay làm thế này với nhau mà! – Chun vừa bóp lấy ngực nó, vừa cười khàn khặc!

- Bỏ tay ra ngay! Có tin là tớ đá bật cậu ra khỏi giường không!! – Xư Bi chau mày tức tối, giọng có vẻ nghiêm túc.

- Ok! Được rồi! Được rồi... Cô bạn khó tính! Ái chà... của cậu không quá to nhưng lại rất nhạy cảm đấy nhì?! Ha ha ha!! – Chun vừa nói, vừa cười hà hà một cách khả ố...

Xư Bi đỏ ửng cả mặt, Chun vừa dứt lời thì nó cũng kịp bật dậy, đá phăng Chun bay thẳng xuống giường.

- Á à! Liệu mình nhì! Dám đá tớ cơ à! Cậu sẽ phải hối hận đấy!!

- Oh yeah! Thử xem nào... Cô bạn tomboy!

Nói rồi, hai đứa nhảy bổ vào nhau, đập chần đập gối bay tung tóe. Tiếng động lực cục lan sang tận cả phòng bên, nơi mà Yul đang ngậm ngùi xem xxx.

" Grừ... " – Hẳn chau mày rồi vội tắt tivi đi, chống tay vào cằm mà bực bội – " Hừ!! Hai con ngốc đó đang làm gì mà ầm ầm lên thế nhì?! Toàn những tiếng động lạ... chẳng để cho ai ngủ cả!! Điên mất!! ".

.....

Sáng hôm sau, sau một đêm trần trọc... tất nhiên là trần trọc rồi, cả căn nhà... có ai ngủ được vì chúng nó đâu... Chun và Xư Bi lại dậy sớm... rất là sớm!!!

Vốn theo kế hoạch của nó là mình sẽ tự tay làm Obento cho cả đội. Chà! Nhưng cũng chẳng biết là có phải lập dị hay không... khi mà cả trường đều quyết định ăn nhà hàng còn đội cái Xư Bi lại tự làm như vậy. Nhưng cũng chẳng sao! Vì theo quan niệm của nó... picnic như thế mới vui mà ^^!

Oài! Lực cục suốt cả một buổi sáng... cuối cùng thì cũng đã xong. Và thành quả nỗ lực của chúng nó là đây...

Hộp này là của Xư Bi nè. Con bé tự làm riêng cho mình, và cũng nhất quyết ôm khư khư... quyết không đổi cho ai cả. Mặc dù... Chun đã nài ni hết cỡ!

(Xinh nhờ! Hai con heo trông thật là yêu!)

Còn đây là của Chun. Yà... cũng dễ thương lắm đấy chứ!

Cuối cùng, hộp của Yul... con bé lóc cóc bước ra trước mặt hắn, rồi cố gắng giơ lên cái hộp com cho ngang mắt hắn (kéo hắn lại chê nó lùn!).

Nhưng... bất thành *** h... thậm chí còn chẳng để cho con bé kịp nói câu nào, Yul đã giật phắt cái hộp com trong tay nó, rồi hí hoáy mở ra xem sao.

" Cái gì đây?!! " – Yul chau mày, ra vẻ không hài lòng..

Con bé cũng nhún nhún, cố rướn mắt để nhìn thấy thứ mà Yul đang tò mò... Rồi nó lại thờ dài.

" Cái mặt anh đấy! "

" Cái gì?! Cái mặt tôi á! Tôi mà xấu thế này á?! Tôi để ngồi giữa bao giờ?!! " – Vừa nói, Yul vừa bắn như súng liên thanh vào mặt nó khiến cho con bé phải bực mình đến nổi đòi lại hộp com.

" Xấu hả! Xấu thì trả lại tôi đây! Ai cần cái tay anh xía vô chứ!! " – Nó gất lên tức tối. Nhưng Yul lại đẩy ra, cứ giữ tay ấn đầu con bé xuống (lợi thế chiều cao), rồi ton ton cầm hộp com đi cất...

" Yà! Không được đâu! Dù sao thì cô cũng đã cho tôi rồi! Bây giờ nó là của tôi! Cô không có quyền quyết định nữa! Hà hà hà!! " – Nói rồi, hắn lại ôm chặt cái hộp com rồi cười khà ồ...

" Đứng là tên điên! " – Xư Bi nhìn theo, nó thờ dài, rồi lại lăm bằm chán nản – " Sao ba có thể gả mình cho một gã khủng như thế này được chứ!! Ước chi... người đó phải là... " ... Nghĩ đến đây, nó lại siết chặt hộp Obento dành cho Jen sunbea trong tay, lon ton trở về phòng, mỉm cười thích thú.

.....

Vừa mở cửa bước vào phòng, nó đã gần như chết đứng khi thấy Bụt bất thành *** h xuất hiện... lộn tùng phèo từ trên trần nhà... thò lò đầu xuống đất!!

Nó sững người, suýt thì đánh rơi cả hộp com... may mà tinh thần vững chắc. Con bé hét toáng lên cay cú >"" Mr. Quy lão – sư phụ của Sơn Gò Ku nổi tiếng chứ ai!

Nhìn lão lệnh khệnh đi tới, ai nấy cũng hết lời kinh ngạc! Nhưng không thể để mọi người kịp sinh nghi, con bé đã vội vàng bước tới rồi liến thoắng giới thiệu.

- A ha! Giới thiệu với mọi người... đây là Mr. Bụt... à mà nhầm.. bác tôi...

- Bác cô á?!! Ông ta làm cái quái gì ở đây?!!

Bà Mom gất lên cấu kính rồi nghênh mặt bước về phía cái xe...

Con nhóc gãi gãi đầu ấp úng...

- A... chẳng là... bác của cháu đột ngột lên chơi... nhưng lại chẳng có người quen thân thích nào ở đây cả... Liệu... bác ý có thể tham gia picnic cùng chúng ta không ạ?!

Xư Bi vừa dứt lời, ngay lập tức, mọi người lại quay ngoắt ra, rồi hét vào mặt nó một câu... rất nhanh.

- Không!!

Bà Mom thì tiếp tục cau có, khiến nó càng lúc càng khó xử vì hai bên.

- Cô nghĩ làm sao mà lại có thể để một lão già ăn mặc rách rưới như thế này lên chiếc xe sang trọng của chúng ta được hả?! Thích thì tự kiếm lấy cái gì mà đi theo!!

Nói rồi, bà bước thẳng lên xe rồi đóng rầm cửa lại, khiến hai " bác cháu " đều ngờ ngàng quay ra nhìn nhau.

Con bé nhún nhó, nói bằng giọng nghi hoặc.

- Ô! Có một tình yêu ở đây sao?!

Không vội nản lòng, Bụt vẫn xua tay rồi làm như rất thần nhiên.

- Hề hề... từ từ sẽ có...

Nói rồi, "Úm ba la xì bùa" cái bùm một phát! Ngay lập tức, hiện ra trước mặt nó là một con xe "đời đầu chạy dầu không chạy xăng" mang dáng vẻ cổ kính siêu đỉnh bất thình *** h xuất hiện... khiến tất cả mọi người xung quanh đều phải quay ngoắt lại mà thất kinh...

- Wa! Chơi bời à nha!!

Khẽ vuốt mớ tóc chẳng có mấy sợi của mình hất lên một bên, Bụt nghênh mặt cười đắc ý.

- Lại chẳng! Không chơi thì làm sao!!

Mom vẫn chẳng thèm ngược lại nhìn, bà còn tiếp tục cong cớn...

- Xi! Để xem lão già quê mùa thì làm được gì với thứ đồ cổ ấy!

- Cung đừng coi thường anh!

Vừa dứt lời, ngay lập tức, Bụt nhảy phắt lên xe... rồi sau một tiếng nổ ầm trời vang như pháo đội, có âm thanh mang hơi hướng kiểu như... "Bùm! " bắt ngờ vang lên... khiến tất cả mọi người trong xe đều phải ngơ ngác ngoái lại nhìn vì Bụt đã vượt qua mặt họ từ lúc nào không biết!

Không giấu nổi sự ngỡ ngàng, Mom cũng phải quay ngoắt ra mà thoảng thốt!

- Oh man! So cool!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyến picnic kỳ dị!

Đến trước sân bay cũng là lúc nó phải đối mặt với bọn con gái hội cái YuMi... Chết mất thôi! Một lũ ông ọ!

Thật vậy, dường như không trừu chọc nhau là không được hay sao ý?! Mà ngay khi vừa gặp con bé, cái YuMi đã cất tiếng chua ngoa.

- Ô!! Xem ai đến đây thế này! Hạng thường dân như mày mà cũng bày đặt đi cùng bọn tao hả! Hố hố hố...

Giận tím mặt, nó cố nín môi để khỏi phải gây chuyện... Nhưng lạ thay, Yul lại chẳng bỏ qua dễ dàng như thế, hần đột ngột bước ra trước mặt YuMi, quàng tay lên vai con bé rồi siết nhẹ, quăng vào tai lũ con gái một câu thật lạnh lùng trước khi không ngoái lại lần nữa.

- Cô ấy đi với tôi! Không đi với các cô! Biết thân biết phận thì im mồm lại đi!

Cả lũ giật mình, sợ đến tái mặt, cái YuMi có vẻ tức lấm mà không nói được gì. Dù sao thì trong cái trường này, hay ở bất cứ đâu cũng vậy, Yul vẫn quyền lực hơn nó. Xư Bi lạnh người... nó chợt cảm thấy rợn mình vì ánh mắt lạnh lùng của Yul ban nãy. Thật khiến người khác phải nể sợ.

Khi không có ai, nó lại khẽ kéo cổ áo Yul xuống gần mặt mình, rồi lẩm bầm bên tai hần khiến Yul khẽ mỉm cười (cũng không biết là có phải hần cười thật hay không nữa).

" Cảm ơn anh! ".

.....

Bước lên máy bay, quả nhiên là tại nó khỏi phải đụng độ với bọn nhà giàu hồng hách, bởi vì Yul và Jen đã thuê phòng Vip dành riêng cho cả đội rồi. Thích thật! Xư Bi duỗi chân dài rồi vươn mình thờ mạnh, nó khẽ ngược mắt nhìn ra bầu trời qua khung cửa kính màu trắng trong suốt được ánh lên bởi những tia nắng đầu ngày... từng đàn chim bay lượn đẹp quá... mà liệu chúng có bị đâm phải máy bay không nhỉ?! Những suy nghĩ vớ vẩn ấy chợt thoáng hiện lên trong đầu nó rồi lại tan biến vào không trung vô tận... như những sợi mây chỉ kịp lượn qua trên ngọn núi vậy.

Nó khẽ mỉm cười, lần đầu tiên được đi máy bay, nhưng ngồi im như thế này cũng thích... Tuy nhiên, ngồi yên mãi đến hàng giờ thì lại chẳng thích chút

nào!

.....

Bước xuống sân bay cũng là lúc máy bay vừa hạ cánh, dừng lại trước mắt tại nó ở đây là một hòn hải đảo vô cùng xinh đẹp mang hương sắc của xứ sở Kim Chi – đảo Jeju.

Trở về khách sạn, con nhóc lóc cóc dọn đồ vào phòng...

" Ôi! Phòng ở đây cũng đẹp quá! Thích ghê!! " – Cái Xư Bi khẽ thốt lên khi vừa bước vào trong

" Oài... Đến đây cả chục lần rồi, chán thấy ngán! " – Giọng Yul từ đâu cất lên khiến nó giật bắn cả mình, vội vàng quay ngoắt lại...

- Á! Yul!! Sao anh lại ở đây!!!

Đứng dựa vào thành cửa, hần nhoeùn cười đắc ý.

- Hơ... tôi cả cô là vợ chồng, không ở cùng nhau thì ở đâu...

Nói rồi, hần lại lững thững bước vào, có vẻ thần nhiên lắm. Con bé sợ đến tái mặt, nó dần lùi lại rồi bất giác... ngồi bệt xuống giường, cứ nhớ tới vụ lần trước mà tự nhiên thấy rùng hết cả mình. Chẳng hiểu sao, Yul cũng dần tiến tới... càng lúc càng cuồng, bất thành *** h, nó vợ vội cái gối, rồi ném thẳng vào mặt Yul... đập túi bụi, vừa hét vừa đẩy ra khỏi phòng..

- Cút ra ngoài mau!! Anh định ngủ cùng phòng với tôi đấy hả! Tính giờ trò gì chắc!!

- Á á! Nhưng đây là phòng chung của chúng ta mà!! Cô làm cái trò gì đấy!!

Tiếng Yul ôm đầu tránh gối vẫn còn tiếp tục vọng đến tận hành lang...

.....

Buổi trưa là lúc tất cả học sinh toàn trường đều tụ tập đông đủ tại nhà hàng nổi tiếng nhất ở đây để ăn uống. Nhưng riêng hội cái Xư Bi, tất thầy gồm sáu đứa tại nó đều lần lượt theo chân con bé ra ngoài bãi cỏ để kiếm chỗ bày biện thức ăn – thế này mới đúng chất picnic chứ.

Thế mà rút cục, từ công đoạn sắp xếp cho đến bày biện thức ăn... vẫn là một tay nó phải làm tất. Thở dài bất lực, nhưng không sao, sau khi thức ăn được mang ra đầy đủ thì tất thầy mọi người vẫn cười tươi tắn - ___-". Nhất là anh Jen, đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì lại được con bé bèn lên mang ra hộp com đã được " im " sẵn từ hôm qua rồi ngại ngần quay sang tặng. Nó giờ lên bằng hai tay... nhưng lại cúi gằm mặt xuống khiến Jen ngỡ ngàng rồi cũng phải phì cười. Nhận lấy hộp com đã được bọc màu hồng cẩn thận với họa tiết con heo trông đến là dễ thương, Jen lặng nhìn một lát rồi lại quay sang cười với Xư Bi, một nụ cười thật nhẹ nhàng dưới ánh nắng của những ngày cuối thu như thế để thay cho lời cảm ơn đối với con bé vậy.

Jen cười, còn Xư Bi thì cúi đầu bẽn lẽn, mặt nó đỏ ửng lên vì ngượng ngùng trông đến là đáng yêu.

Nhưng lại chẳng ai thèm để ý đến cục tức đang nghẹn trong họng Yul vì đã vô tình chứng kiến được tất cả những hình ảnh "vô cùng tình tứ" ấy! Yul định ngồi bật dậy... nhưng có cái gì đó lại bỗng nhiên thôi thúc hần – " hãy nhịn đi!" nên thằng bé cũng đành im im mà ngồi xuống. Cố gắng nuốt cục tức đang đè nặng trong bụng bằng cách lập tức mở hộp com ra rồi liên tục xúc lấy xúc để cho đỡ ức... Nhìn hần lúc ấy mà ai cũng phải phì cười... " Yul sắp chết đói hay sao ý?! ".

.....

Ngồi trong nhà hàng, tất cả lũ con gái đều dán mắt quay ra ngoài sân mà nhìn bọn họ. Lòng thầm đổ kỵ vì ghen tức. Cái SôRa chột quay sang ườn ẹo với YuMi, như có ý muốn châm chọc lòng tự tôn của con bé.

- Chị YuMi!! Nhìn bọn nó kìa! Sao lại cười nói vui vẻ đến thế cơ chứ!

Cố gắng chẳng thèm quan tâm, YuMi vẫn tiếp tục lạnh tanh như thái độ vốn có của mình.

- Mặc xác tụi nó, quan tâm làm gì cho bản mắt!

Nhưng không chịu dừng lại ở đó, cái Xu Ah lại tiếp lời.

- Ô! Nhìn kia! Chẳng phải kia là chiếc vòng đôi huyền thoại mà mọi người vẫn thường nói hay sao?!

- Ủ há! Đừng đấy! Sao Yul sunbea và con nhỏ Xư Bi lại đeo chung một đôi như thế nhỉ?! Chắc chắn phải có chuyện gì đây!

Vừa nói, hai con nhỏ vừa cố tình đánh mắt quay sang nhìn YuMi có vẻ tức tối. Vốn đã chẳng định quan tâm, nhưng nghe chuyện lại dính tới " anh Yul của nó " nên con bé lại càng lộn ruột. Bóp chặt chiếc cốc thủy tinh vẫn còn chút rượu trong tay, nó rít mạnh lên rồi bất thành *** h đập cái " Choang! " xuống mặt đất...

- Na Xư Bì! Mây đã đi quá xa rồi đấy!!!

.....

Thấy Yul cứ tiếp tục cầm cúi ăn, lúc này, Xư Bì mới chợt để ý thấy chiếc vòng giống hệt mình cũng đeo trên tay hắn. Bỗng, nó chợt dừng lại rồi vội hỏi.

- Này Yul! Sao anh lại đeo chiếc vòng giống hệt tôi thế?!

Bỗng nhiên bị hỏi trúng tim đen, Yul đột ngột dừng khựng lại, thiếu chút nữa thì sặc com, rồi vội vàng giấu ẻm đi lúng túng.. Hắn lại gất lên như cái vè cau có hăng ngày.

- Yà!! Gì chứ! Tiền của tôi, tôi thích mua cái gì chẳng được! Cô cầm tôi chắc!!

- Hơ... không! Tôi không có ý đó... chỉ có điều... sao nó lại giống hệt tôi vậy...

- Giống hay không thì... thì mặc xác tôi! Trên đời này thiếu gì thứ trùng hợp! Sao cô lảm chuyện thế! Ăn... ăn com đi!

Nói rồi, Yul lại cầm cúi quay đi ăn như thể chẳng muốn trả lời nó nữa. Nhưng cái vè ngập ngừng, mỗi lúc một lúng túng của hắn lại càng làm cho con bé phải sinh nghi. Nó khề nheo mày khi nghe hắn giải thích một cách ngang phè như thế. Vì theo như trong truyền thuyết đã từng nói " chiếc vòng chỉ có một đôi thôi mà... ".

À phải! Một đôi! Nói đến đây nó mới sực nhớ ra ý nghĩa của chiếc vòng... và cả chuyện nếu hai người cùng đeo chúng nữa... Tự dưng, nó đỏ mặt.

.....

Bước tới bãi biển, nó chợt giật mình khi thấy sóng bất thành *** h nhào tới chân mình... con bé vội vàng rút lại, mặt tái xanh, cảm tưởng như nó sắp bị nuốt chửng bởi những khối nước ấy vậy! Bỗng... có tiếng gọi từ phía sau khiến cho con bé phải giật mình quay lại.

- Xư Bì! Qua đây chơi trò ném bóng nước không?!

Thấy Chun đang hớn hờ cầm quả bóng nước trong tay vẫy gọi con bé, nó cũng lúng túng lại gần rồi quyết định nhập bọn.

- Ủm! Chơi thì chơi! Luật ra sao đây?!

- Như vậy nè, mọi người sẽ oằn tù ti rồi xếp thành một vòng tròn, chờ tới lượt ném của mình thì quăng bóng cho người kia, ai làm bóng rơi hoặc bóng vỡ thì phải ra ngoài! Ok chứ! Bóng nước đây, cẩn thận. He he!!

Vừa nói, Chun vừa nhìn nó rồi cười nham hiểm... làm như đáng sợ lắm ấy...

.....

Thấy Xư Bì bắt đầu tham gia, YuMi không hiểu sao cũng bỗng nhiên nhập bọn. Làm cả lũ đều bở ngỡ... " YuMi mà cũng chơi cùng trò này á?!!! ".

Nhưng mọi chuyện đâu chỉ có đơn giản như thế, trong đầu nó, tất cả đều đã được suy nghĩ sắp đặt kỹ lưỡng hết cả rồi... một trò đùa dành cho con bé – Na Xư Bì – YuMi khề nhếch môi mỉm cười.

.....

Bóng vừa tới tay Chun, rồi nhanh lẹ chuyển qua tay YuMi, có vẻ vẫn rất là vui... Cho đến khi, nó đột ngột quăng trúng mặt Xư Bì... một túi không chỉ là bóng!!!

- Sao lại là bột?!!! – Chun bỗng hét toáng lên trong sự bàng hoàng lẫn với mọi người.

YuMi phẩy tay, nó thản nhiên bảo là không biết. Rồi tung tung bỏ đi cùng với những tràng cười đắc ý. Để lại Xư Bì cùng với đồng bột hòa lẫn nước nhom nhóp dính đầy trên mặt...

v

Miệng nó tím bầm, mắt quàng lên những tia lửa vì quá đỗi tức giận. Lập tức đuổi theo, nó gọi lại con bé...

- Yu Mi... Kim Yu Mi!!!

- Sao cơ?! Mày gọi tao á?!

Con nhỏ khề ngoái đầu quay ngoắt lại, nhovn cười khinh khỉnh có vẻ không quan tâm... Nhưng bất thành *** h, cả một túi bột từ đầu dội thẳng lên đầu con bé... khiến tất cả mọi người xung quanh lẫn nó đều ngờ ngàng đến sững sờ...

Há hốc mồm, nó thờ... thờ hất ra từng đợt vì tức giận. Giận đến tái người, lần đầu tiên YuMi bị xúc phạm đến thế. Cho dù từ trước đến nay nó có gây ra

bất cứ chuyện gì thì cũng chẳng ai dám đối xử hỗn xược với con bé đến vậy. Trợn mắt nhìn, nó tiến lại gần Xư Bì, gần như quất lên vào mặt con bé.

- Con nhỏ khốn kiếp này! Sao mày dám xử xự với tao như thế hả!!!

Cũng ngược mắt lên nhìn, Xư Bì lờm... một cái lờm lạnh ngắt bằng ánh mắt thờ ơ đến đáng sợ – nó cũng đâu phải loại vừa.

- Tôi chỉ trả lại những gì bạn đã "tặng" mà thôi! Ném bóng mà?! Không vui sao?!

- Yà!! Cái con khốn này!!!

Nói rồi, nó lập tức giơ tay lên, tính quất vào mặt con bé... "khí kinh" quá mạnh đến nỗi Xư Bì cũng không kịp cúi người, nó chỉ có thể đứng yên chờ bị đánh! Chẳng hiểu vì sao lại thế... mà lực phát ra từ YuMi rất đáng sợ... đến nỗi Xư Bì có cố gắng thì cũng không sao kiểm soát nổi... nó sắp phải nhận một cái tát đing người – Xư Bì biết thế!!

Nhưng lạ thay... một bàn tay... bất ngờ chặn lấy tay con bé – YuMi sững người – thậm chí nó còn không thể chống cự.

Xư Bì đã nhắm tịt mắt lại, tất nhiên là nó chẳng muốn nhìn cảnh mình bị tát bởi một con bé khác. Nhưng rồi... ội... một lúc, nó lại chẳng thấy có chuyện gì xảy ra cả?! Ngơ ngác mở mắt ra... con bé ngờ ngàng nhìn... khi thấy Jen đang hằm hằm chặn lấy tay kẻ đương định đánh nó...

- Jen... Jen sunbea?!!

Bất ngờ vùng mạnh tay ra, YuMi quắc mắt nhìn cả hai, rồi quay đi tức tối.

- Hừ! Các người cứ nhớ đây! Vụ này còn chưa xong đâu!!!

"Đừng sợ nhé!" – Jen nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên bờ vai nó để xoa dịu nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng...

"Ừm... vâng ạ!" – Nó khẽ cúi đầu gần gập, nhưng thực sự là vẫn còn giật mình khi nhớ lại ánh mắt đáng sợ lúc ấy của YuMi – chúng bắt giắc đỏ lên như hai viên thạch hồng đầy uy lực khiến Xư Bì không thể nào chống cự... y như Yul vậy!

Nhắc đến Yul thì cũng y như rằng là Yul đang đứng nhìn tất cả, từ đằng xa, nhưng không ra mặt... vì đã có Jen mất rồi! Bất giác, hần cảm thấy mình thật vô dụng khi không thể kịp thời bảo vệ được con bé. Nắm chặt những khối cát trong tay, hần bất ngờ bóp mạnh khiến chúng phải đột ngột tan biến vì sức nóng nơi bàn tay...

.....

YuMi đã nói là nó sẽ làm. Quả thực, con bé sẽ không chịu để Xư Bì yên cho đến khi nào nó tự mình cảm thấy được người giận. Và con giận lúc này thì nóng lắm... nóng đến nỗi muốn bốc hơi luôn được. Đặt nhẹ bàn tay lên chiếc vòng hình thánh giá có cả hai cánh đều màu đen, nó khẽ mỉm cười rồi huyết sáo gọi biển khơi...

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thủy quái

Lon ton chạy đến bên bờ biển, nhìn từng làn sóng chọt đến chọt đi ủa tới chân nó như vẩy đùa đùa khiến con bé lại chọt giật mình! Nó vội vàng lui lại như không muốn bước tiếp nữa, mặt xanh xao...

- Xư Bì! Em sao vậy?! – Giọng Jen dịu dàng bất ngờ cất lên.

Ngơ ngác quay ra nhìn, con bé lại cúi đầu bối rối... cố gắng mãi mà nói chẳng lên lời.

- Hum... em... em...

Nhìn con bé cứ đưa mắt liếc xuống làn nước mà hoa lên vì do dự, Jen chọt cười thầm vì hần đã hiểu ra ngay. Vội vàng đi kiếm đâu đó một cái phao bơi, Jen mỉm cười đưa cho nó.

- Cầm lấy này. Có thể thứ này sẽ giúp được em.

Nhận lấy chiếc phao bơi xinh xắn hình... con vịt. Xư Bì hơi ngệt mặt, nhưng rồi nó cũng cố gắng trấn tĩnh lại mình bằng cách hít thở thật nhịp nhàng rồi nhoen miệng cười cảm ơn với hần. Dù sao thì cũng đã ra tới biển rồi, chẳng lẽ lại không liều mình... xuống tắm!

Nghĩ thế, nó liền ním môi, rồi lon ton chạy thẳng ra biển theo sự chỉ dẫn của Jen sunbea. Thấy nó cứ nắm chặt tay mình, hơi run lên vì sợ hãi, mặc dù đã

có phao làm "bạn", Jen lại phì cười thích thú – "Sao mà nhóc ngổ thế! "

Chìm mình lẳng lẳng nơi bờ biển, để nước chỉ có thể dâng tới ngang ngực mình thôi, Xư Bi bắt đầu buông phao ra và tập vùng vẫy. Cầm chắc lấy tay Jen, nó cố gắng thả mình lơ lửng rồi quẫy quẫy đôi chân để người đừng đưa theo nhịp nước... Được một lúc, nó cảm thấy như cơ thể mình đang tự được nâng lên, rồi thử thả tay Jen... con bé thấy mình vẫn nổi, quá sung sướng, nó hét toáng lên rồi nhào mình bơi tiếp.

- Ya!! Jen oi!! Em bơi được rồi nè!! Hay quá!!

Vừa nói, nó vừa lượn nhào đi vài vòng, cười thích thú... Mà không thèm để ý – mặt Jen đang nghệt ra vì con bé vẫn đang xài phao bơi - __-"

.....

Càng bơi xa, nó lại càng cảm thấy như sóng đang đẩy mình... đẩy mỗi lúc một chới vơi, dường như mắt kiểm soát! Nó lại sợ. Chợt giật mình bởi một thứ gì đó đang cuốn lấy chân nó... Bất thành *** h, giật mạnh, cả người con bé chới vơi rồi ngã nhào xuống nước, mặt nó bị chìm sâu, ngạt nước đến nỗi không thở nổi nữa... Cố gắng vùng vẫy, nó đang cố gắng hết sức để quẫy lấy chân mình ngoi lên mặt nước. Nhưng dường như là vô vọng... những cái xúc tu tròn nhòn cứ nhất quyết cuốn chặt lấy chân nó, mỗi lúc một chìm con bé xuống sâu hơn. Nó sợ, nó muốn khóc thét lên trong làn nước...

Nhưng rồi, bất chợt, nó thấy một đàn cá heo vô tình bơi qua, từng con, đang cố gắng áp chặt lấy người nó rồi kéo nó lên trên, đám còn lại thì ra sức gầy những cái xúc tu kia ra khỏi cổ chân con bé. Lẳng lẳng dần lên mặt nước, nó cảm thấy mình như vừa được giải thoát...

Vội vàng nhao lên mặt nước, nó cố gắng bám vào một thứ gì đó có thể kéo mình lên được. Và... con bé đã vô tình ôm trằm lấy một người... ôm thật chặt và áp sát mặt!! Người ấy... tên là Jen! Mặt nó đỏ bừng, ngập ngừng lúng túng khi phải nhìn hấn trực diện gần đến như thế... Vội vàng buông ra, nó lại chới vơi suýt ngã, con bé lắp bắp xin lỗi rồi chạy vội lên bờ.

Jen ở lại, hấn sờ nhẹ lên môi... khi cảm giác được có thứ gì đó mềm mại vừa lướt qua môi mình... Jen nhìn theo con bé.

Ở bên kia, phía trên cao boong tàu, Yul cũng đã vô tình nhìn thấy tất cả. Tại sao lại cứ như thế!! Tại sao lại cứ để hấn phải nhìn thấy được tất cả những hình ảnh đó! Những thứ mà hấn không muốn nhìn... vì chúng khiến cho con tim Yul chợt nhói. Một cảm giác lạ lùng nhưng khó chịu. Yul không hiểu.

.....

Vội vàng trở lại bờ cát, Xư Bi tìm gặp Chun, con bé vẫn đang tán chuyện với mấy cô bạn gái, nhưng vừa thấy Xư Bi ra gặp thì thôi ngay ^^!

Tung tung đi ra, Chun bất ngờ bị con bé tóm chặt lấy tay rồi lôi tuột ra một góc.

- Chun! Tớ phải kể cho cậu ngay chuyện này!

- Gì thế... – Chun gãi đầu rồi lau bầu xoa tay.

- Tớ... vừa bị kéo tuột xuống nước... – Con bé lắp bắp trả lời.

- Hà! Chắc lại là tụi con trai chơi mấy trò hù dọa thôi! – Chun xua tay có vẻ chẳng lo ngại lắm. Nhưng Xư Bi thì lại rất mực bức mình, nó gất lên.

- Là những cái xúc tu đấy!!!

Xư Bi vừa dứt lời, Chun liền giật bản mình rồi ngồi bật dậy. Con nhóc tròn mắt thót lên hoảng hốt.

- Xúc tu?!! Cậu nói là những cái xúc tu sao?!!!

- Ừm... phải... như của một con bạch tuộc khổng lồ vậy, tớ cảm thấy thế! – Xư Bi gật đầu sợ hãi.

Hai đứa còn đang ngỡ ngàng, chờ người ra nhìn nhau... thì bỗng nhiên, có một ông già mình trần tóc bạc, đầu lẳng bóng đột ngột xuất hiện, ngồi xuống xen vào giữa câu chuyện.

- Quái vật Ya Kan. Nó đã xuất hiện... – Ông cụ lầm bầm

- Quái vật Ya Kan?!! – Cả hai đứa tròn mắt ra nhìn rồi quay ngoắt về phía ông cụ.

Lão gật đầu, rồi từ tốn kể tiếp, nghe có vẻ... rất là thật!

- Nó là một con quái vật của biển cả, nắm trong tay sức mạnh khó lường với những chiếc xúc tu dài đến trăm trượng, dài và mạnh. Mỗi nhát quật của nó khiến cả bầu trời rung chuyển, cũng là nguyên nhân gây ra những vụ đắm tàu đột ngột không trở lại. Đã biết bao con người phải chôn mình nơi bụng nó mà không được siêu thoát...

Cụ già vừa nói đến đây, hai đứa lại chợt giật mình rồi thót lên nhìn nhau.

- Cụ nói là những linh hồn không được siêu thoát?!!

- Phải... có rất nhiều... phải đến hàng chục mạng đã ra đi nhưng chưa được trở lại nơi Suối Vàng...

Vừa nói, lão vừa từ từ đứng dậy rồi lui cùi đi mất. Hai con ngơ ngác quay ra nhìn nhau, ngẫm nghĩ một hồi, rồi nó nói.

- Cậu cũng có suy nghĩ giống tớ chứ! Chun?!

Chun khẽ gật đầu, nó mỉm cười do dự...

- Có lẽ vậy...

.....

Trở lại căn phòng tối nơi mà lão cùng một người ra lệnh, lão già khúm núm nhìn rồi run rẩy...

- Thưa... thưa tiểu thư... tôi đã hoàn thành nhiệm vụ...

- Tốt lắm... giờ thì hãy biến đi...

Nói rồi, cái YuMi tóm chặt đầu ông lão, vặn mạnh một cái rồi thổi phồng khiến hắn biến thành hư không... Chỉ còn để lại trên mặt đất một chút cát đen rải rác như bột vụn.

Con nhỏ khẽ mỉm cười, lặng lẽ nhìn ra phía biển... thấy hai đứa đang ngồi làm bữa tán chuyện về con thủy quái... Nó lại nhếch môi thật khinh khỉnh rồi búng tay cái "pốc! ".

" Bingo! ".

.....

Chiều tối, lúc này bầu trời cũng đã bắt đầu chuyển màu sang xanh xám, nhìn mặt biển mà nó có cảm giác như chúng dày và sâu hơn.

Nắm chặt tay Chun cùng đi tới bờ biển, bỗng... Xư Bi dừng khựng lại, nó có vẻ bối rối...

- Chun...

- Sao vậy?!

- Tớ... bơi không giỏi lắm... – Nó nói với vẻ rụt rè, e ngại.

Chợt, Chun phì cười, rồi xua tay như vẽ chẳng đáng lo lắm. Đặt hai bàn tay lên vai Xư Bi, nó nhìn thẳng vào mắt con bé.

- Nghe tớ nhé! Cậu phải tin tưởng vào khả năng của mình. Quý thì không biết sợ, và Quý cũng chẳng cần bơi. Chỉ cần tập trung, cậu có thể giữ thăng bằng ở bất cứ đâu cũng được.

Chun nói... có vẻ rất đồng dạng... khiến nó yên tâm. Gật đầu, con bé cũng mỉm cười đồng ý, rồi nắm chặt tay Chun... hai đứa bắt đầu từ từ bước xuống biển.

Ồ! Lạ thay!! Con bé đang đi – nó đang đi dưới biển – là đi đấy nhé! Không phải bơi?! Tại sao nhỉ?! Vì nó có Chun bên cạnh, Chun khiến nó như được tiếp thêm sức mạnh, từ một Truy Hồi.

.....

Đi đến tầm giữa biển, bỗng, Chun dừng khựng lại, khiến nó ngỡ ngàng quay sang...

- Cậu sao vậy?!

- Có... có cái gì đó...

"... Cuốn lấy chân tớ!! " – Chun vừa dứt lời thì cũng bất thành *** h, cậu ta bị kéo sâu xuống biển... bởi một thứ gì đó!!

Xư Bi bàng hoàng ngập xuống theo, nó sợ hãi chìm mình trong làn nước... khi nhìn thấy con quái vật kia đang ngoe nguẩy từng cái xúc tu dài vô tận như muốn đập tan tất cả.

- Xư Bi! Tập trung sức mạnh, tạo vòng xoáy đi!!

Chun đột ngột xuất hiện bên cạnh nó, rồi như hét vào tai con bé – rất đồng dạng – " Tạo vòng xoáy đi!! " – Nhưng nó nào có biết vòng xoáy là gì????!!

Thấy Xư Bi cứ ngơ ngứ nhìn ra nhìn sau câu nói, Chun lại thở dài, rồi nét mặt chợt tái nhợt đi vì vô cùng lo lắng!

- Đùng... đùng nói với tớ... là cậu không biết làm đấy nhé?!

Con nhóc khề gật đầu, thật là ngại ngùng khi phải thú nhận ra điều đó. Chun là một " thợ săn " lành nghề hơn nó mà.

Nhưng không vội mất bình tĩnh, vẫn nắm chặt lấy tay con bé, dường như truyền sang cho nó một thứ sức mạnh nào đó... Nó chợt thấy cả cơ thể mình như nóng bừng lên kỳ lạ!!

- Tớ đã hiểu rồi!

- Vậy thì làm đi!

Ngay lập tức, cả hai đứa liền dang rộng đôi tay, rồi cố gắng sử dụng sức mạnh của mình để hút sạch những làn nước xung quanh rồi tạo thành một khối cầu lỏng xoáy, ném tới tấp vào con quái vật với hy vọng mong nó sẽ bị hút vào đó... Khối cầu mỗi lúc một mạnh, và lực hút cũng càng ngày càng lớn... dường như đang tạo thành một ốc vòi rồng cuốn trong làn nước... Thật kinh khủng!!

- Liệu... dùng " nước " có thể thắng được " nước " thật chứ?!!

- Không chắc vậy, nhưng mà mong là thế!!

Chun nói có vẻ dè chừng, làm cho nó càng lúc càng lo sợ, lực hút từ ốc vòi rồng mà tụi nó tạo ra càng lúc càng lớn... như muốn hút luôn cả hai đứa nó vào vậy! Phải cố gắng lắm mới giữ được thăng bằng đấy! Nhưng – dường như – chính con quái vật kia – và Chun – cũng không thể trụ nổi. Ngay lập tức, khi con quái vật vừa bị hút vào ốc xoáy... thì cũng là lúc nó kịp thời móc ghéo những chiếc xúc tu vào chân Chun lúc nào không biết... khiến con bé không thể nào giãy ra... chỉ có thể cam tâm chui vào bụng con thủy quái.. Nhìn từng làn nước như cuốn Chun đi mỗi lúc một xa, sâu thăm thẳm nơi đại dương huyền bí – tối đen và vô tận. Xư Bi dường như khóc thét lên và muốn nổi điên ngay tại đó! Nó chỉ muốn đâm phá và đập tan một thứ gì đó... nhưng xung quanh... duy nhất – chỉ là nước!

Người con bé bỗng chốc nóng bừng...

Đột ngột, nó cuộn tròn cả người lại...

Cảm tưởng như có thứ gì đó đang muốn nuốt cả lấy tâm can đó...

Nóng đến cháy ruột gan...

Rồi bất thành *** h...

Nó bung ra...

Cùng đôi cánh!!

Nó – lại mọc cánh?!!

Đó là đôi cánh dơi huyền bí lúc trước...

Khiến con bé có thể "bay" trong nước?!

Thật kỳ lạ... là nó đang bay?!

Đôi cánh có thể giúp con bé thăng bằng ở bất cứ nơi nào...

Kể cả trên trời hay dưới nước – thật tuyệt!

Thậm chí còn chưa kịp hết ngạc nhiên...

Thì bất thành *** h, hai bàn tay nó lại nóng rực lên...

Rồi bung ra những quang lửa sáng lòa...

...Có thể tồn tại trong môi trường nước?!...

Sao kỳ lạ vậy?! Lửa mà có thể hiện hữu trong làn nước sao?!!

"Vì đó là lửa địa ngục! Lửa địa ngục có thể thiêu cháy tất cả, không ngoại trừ nước" – Một tiếng nói bất ngờ vang lên trong đầu nó...

Con bé như sực tỉnh.

Nó chợt ngó người nhận ra... khi thấy con quái vật lại trôi dạt từ trong vùng ốc xoáy...

Luống cuống, nhưng không vội hoảng loạn.

Ngay lập tức, con bé cố gắng tập trung tất cả sức mạnh của mình...

Biến nước thành lửa, và biến lửa trở thành vật để tiêu diệt thủy quái – con quái vật đã nuốt chửng bạn nó!

Từng quãng sáng mỗi lúc một lớn dần, nó mạnh lên trên bàn tay con bé...

Rồi như được mạch đường,

Xư Bi vội vàng ném thẳng từng khối cầu tích tụ đó vào vòng xoáy...

Khiến chúng bất thành *** h biến thành vòng xoáy lửa!

Lại một lần nữa – con quái vật bị hút vào vòng xoáy – không chút sức kháng cự.

Và... nó cháy tan... tan theo làn nước... tan theo cả những gì mà Xư Bi muốn níu kéo lại – xác của Ji Chun.

Ồ! Kỳ lạ thay! Ngay khi nhắc tới Ji Chun – thì xác con quái vật cũng lập tức sáng bừng, rồi bất thành *** h bắn ra thành từng mảnh... Dường như nó vừa bị xé nát từ bên trong vậy.

Đúng thế! Nó đã bị xé – xé nát bởi hai cây Long Trâm luôn dính liền trên đôi tay Ji Chun. Và cậu ta đã dùng chúng để chém tan xác con quái vật hồng thoát ra bên ngoài!

"Thật may quá! Chun... cậu còn sống!!" – Xư Bi nước mắt rung rung vội vàng chạy nhào tới ôm lấy con bé.

Chun cũng nghẹn ngào đón lấy vòng tay của con bạn, nó vỗ vỗ lưng, cố gắng an ủi... vì chưa bao giờ đáng sợ như thế này! – "Quên nó đi. Tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi!"

Hai đứa bám lấy nhau, rồi vội vàng ngoi lên mặt nước.

Ngay khi tụi nó vừa thoát ra được đến bên ngoài, thì bất thành *** h, từ dưới lòng biển, hàng chục những quãng sáng màu xanh lam tuyệt đẹp đột ngột bay vút lên trời rồi tự nguyện hút tuốt vào trong chiếc vòng thánh giá của hai đứa... khiến tụi nó ngỡ ngàng khi nhìn thấy một phản cánh dơi đã chuyển màu sang trắng một cách rõ rệt!

"Tuyệt diệu quá!" – Xư Bi reo lên thích thú rồi quay sang nhìn Chun, nhưng dường như nó lại chẳng có vẻ thích thú mấy đối với những chuyện này. Vì... con bé vẫn luôn nuôi một ước vọng... được làm Quý?!!

Thấy Xư Bi một mình đánh bại được quái vật như thế, Chun cũng không khỏi ngỡ ngàng, nó vội vàng quay sang hỏi con bé.

- Xư Bi này! Làm thế nào mà cậu có thể...

Chun còn chưa kịp nói dứt lời, thì Xư Bi đã ton ton nhảy vào hòng nó.

- Hi hi! Có lẽ là vì tớ giận quá đấy! Ai bảo con quái vật đó dám ăn thịt cậu mà ~~~!

Chun cười, một nụ cười thật nhạt – như có vẻ vẫn còn nghi hoặc nó, rồi đột ngột khoác lấy vai con bé, hai đứa lại cười tươi rồi lon ton trở về đất liền.

- Thật vậy à?! Thế thì cậu mạnh đấy!

- Ủm... có lẽ...

Xư Bi chỉ nói vậy thôi... chứ nó cũng không dám nhận hoàn toàn là mình. Nhưng nó biết, ngay khi đôi cánh ấy xuất hiện, nó đã nhận ra người giúp mình... một lần nữa – là ai rồi!

.....

Trong lúc đó, trên ngọn đồi, Mom và Bụt đang ngồi tán chuyện... thì bỗng, có một quãng sáng màu xanh lam chọt lóa lên trên mặt biển khiến cả hai người ngỡ ngàng. Bụt vội chớp lấy cơ hội của "nàng" ngay.

- Ày... Mom có thấy không?! Sao Băng đó!!

Mom đang mãi miết nhìn, chọt, quay sang lườm Bụt. Giọng rất đàn chị.

- Sao Băng mà bay từ dưới biển lên được hả!!!

- Ồ thì... sao biển (___)"!!

... Đúng là chỉ có Bụt mới được "khinh" như thế!...

.....

Trở về phòng, nó gặp Yul, con bé vội vàng đến bên, rồi rụt rè cảm ơn hấn.

- Cám... cảm ơn anh!

Vừa nhìn thấy con bé, Yul đã quay ngoắt đi, hấn lạnh lùng.

- Có chuyện gì mà cảm ơn!

- Vì... vì... vừa nãy... chẳng phải anh đã giúp tôi sao?! Đôi cánh đó...

- Chẳng có đôi cánh nào hết! Tôi không biết! Đi ngủ đây.

Nói rồi, Yul gạt phất đi rồi vội vàng nhảy thẳng lên giường, hấn trùm chăn lại, quay đi chỗ khác, lòng hậm hực nghĩ về những chuyện đã xảy ra... cái hôn đó... cứ khiến Yul phải dăm chiêu mãi... Hấn không biết! Nhưng thực sự là hấn đã rất giận. Đó là những cảm xúc khó hiểu luôn dâng trào khi thấy Xư Bi thân mật với bất kỳ "một thằng con trai" nào khác. Yul không muốn thế, nhưng cũng không thể thân nhiên nói thẳng ra được. Đó là sự tự tôn. Yul coi trọng điều đó... và Yul vẫn luôn giấu mình trong cái vỏ bọc khép kín thật khó chịu như vậy.

Thấy Yul cứ chối đây đấy, mặc dù biết, nhưng Xư Bi cũng đành thờ dài, nó bỏ qua... rồi ngại ngần mãi mà không dám nhảy lên giường ngủ... vì bên cạnh là Yul >"

.....

Sau khi tất cả mọi người đã trở về phòng, Xư Bi và Chun cũng vậy, YuMi mới từ từ bước ra bờ biển, cầm một miếng xúc tu đã bị sóng đánh dạt vào bờ trên tay... nó khẽ rít lên cay cú khi thấy con quái vật của mình đã bị biến thành món bạch tuộc nướng. Nỗi hận đối với Xư Bi dâng lên đến nghẹn họng, con bé nhất quyết phải trả thù, hai hàm răng nó nghiến vào nhau lên tiếng càn cách nghe mà ghê rợn...

Bỗng, từ phía xa, có một người mặc áo choàng đen, khăn phủ kín toàn thân từ từ bước tới. Bất thành *** h xuất hiện phía sau YuMi, hấn khẽ đặt bàn tay chỉ còn xương khô của mình lên vai nhỏ, rồi thì thầm bằng giọng mũi.

- Thừa tiểu thư! Việc gì người phải quá đau buồn và tổn hao quân lực vì con nhỏ đó như vậy! Chỉ cần sử dụng một chút sức mạnh và đầu óc, sẽ khiến nó phải ra đi thôi mà...

YuMi khẽ quay đầu lại nhìn người mặc áo choàng đen đang khúm núm, rồi nhoen miệng cười đầy nham hiểm.

- Thật vậy sao... Hắc Linh Sứ?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chiếc vòng

Chiếc vòng – một định mệnh gắn kết giữa hai con người...

Liệu có thể dễ dàng làm mất?!

Hãy suy nghĩ. Bạn sẽ tìm ra câu trả lời.

Đừng để bóng tối làm cho mù lòa tâm trí...

Sáng suốt lên!

.....

Sáng hôm sau, khi vừa thức dậy... nó đã chẳng còn thấy Yul đâu nữa rồi. Có lẽ, hấn chẳng muốn phải ở bên cạnh con bé lâu đâu... nó thầm nghĩ vậy rồi lại thờ dài nhào dậy, đứng đỉnh tiến tới cái tủ quần áo để chọn một bộ sao cho thật là phù hợp với buổi leo núi ngày hôm nay.

Lọc cọc một hồi, cuối cùng nó cũng đã chọn được một bộ ưng ý, xinh xắn năng động – đúng chất Na Xư Bi!

.....

Lon ton chạy lại phía đại sảnh, nơi có Jen và đám bạn đang đứng chờ nó đã lâu. Vừa thấy con bé xuất hiện, Chun đã nhăn mặt cau nhàu...

-Cậu làm gì mà lâu la thế hả!!

-Hi! Tớ ngủ quên đi mất!

-Hừ... lần sau mà còn lề mề như thế nữa là tớ bỏ lại luôn đó!

-Hee! Biết rồi mà! Xuất phát thôi ^ _ ^!

Trước khi lên núi, thầy hiệu trưởng còn đến từng lớp để phát cho mỗi đứa một cây gậy giữ thăng bằng, bởi đêm qua trời mưa to nên đường trơn dứ lẫm, phải cẩn thận!

* Con mưa ấy là do đợt bão mà hai đứa tạo ra đấy!

.....

Lóc cóc trèo lên đến lưng chừng núi, bỗng... trời tự dưng tối sầm lại, rồi đen kịt, mỗi lúc mộtมืด mù khiến cho đứa nào đứa nấy đều hết sức hoảng sợ, cái Xư Bi cũng vậy. Trong con hoang mang, bỗng, có một kẻ nào đó đã giở trò, đánh tráo từ chiếc vòng trên tay Xư Bi, chuyển thẳng vào túi áo của anh Jen, khiến hần tự dưng có cảm giác nặng nề... Nhưng ngay lập tức, khi chuyện đó vừa diễn ra xong xuôi thì bầu trời xám xịt cũng dần quang trở lại, màu chóng trở về cái vẻ trong sáng vốn có của nó khiến cho ai nấy đều bình tâm đi tiếp. Jen và Xư Bi cũng tuyệt nhiên chẳng để ý gì về sự thay đổi trong chốc lát đó cả, họ vẫn tiếp tục cố gắng leo lên ngôi chùa trên núi. Còn cái YuMi, nó cười thâm

.....

Hi hục mãi mới leo lên tới được đỉnh núi, nơi mà có các nhà sư cư ngụ trên một ngôi chùa cổ tại đó – rất khang trang và thanh tịnh.

-Không khí ở đây dễ chịu thật! – Cái Xư Bi hít hà!

-Ừm... tiện cho việc tụng kinh! – Cái Chun lại cười toe!!

-Ặc! Cậu đi mà tụng kinh ấy! – Con bé nhăn nhó.

"Kengggggggg!!! " – Hai đứa đang mãi ngồi chí chèo, bỗng... có tiếng chuông chùa bất ngờ vang lên như âm vọng cả không gian, đánh thức cả một vùng rừng núi bởi bản nhạc thiên thần này... Hai con nhóc cũng giật mình đứng dậy, lóc cóc đi theo ông trụ trì tới một ngôi đền cổ, nơi mà tất cả mọi người đã tập trung đầy đủ để chờ viết sớ (?!).

-Cái gì thế nhỉ?! – Chun tò mò khi nhìn thấy mọi người đang cầm cúi viết...

-Không biết! Lại đằng kia hỏi đi! – Vừa nói, nó vừa kéo tuột tay con bé chạy lại phía Jen, nơi mà anh cũng đang đứng đưa cây bút, trầm tư nghĩ ngợi về một cái gì đó mơ hồ... mà nó không biết!

Ngồi phịch xuống cùng Chun, Xư Bi hí hửng ngó sang tờ giấy Jen đang viết... thì hần vội vàng giật lại, có vẻ ngượng ngùng. Con nhóc nheo mày, nó lại xì mặt một cách khó hiểu vì hành động ấy.

-Anh đang viết cái gì vậy?!... À... cả mọi người nữa?!

Jen ậm ừ, rồi rụt rè đặt tờ giấy đang cất lên mặt bàn, nhưng vẫn cố che đi, có vẻ như không muốn cho Xư Bi thấy... và tất cả mọi người cũng vậy. Bấy giờ, trụ trì mới lại gần giải thích.

-Chắc các con tới muộn nên không biết. Đây là một truyền thống dành cho người đến thăm chùa. Mỗi người sẽ nhận được một tờ sớ để tự viết về những suy nghĩ dành cho một vài người bạn thân nhất của mình. Sau đó treo chúng lên cây cổ thụ kia, để mọi người cùng nhau chọn lựa, tìm hiểu xem suy nghĩ của bạn mình về mình như thế nào...

-Cũng hay đấy chứ! Thầy cho con một tờ được không ạ! – Sư vừa dứt lời, con bé cũng chọt reo lên thích thú rồi xin một tờ ngay, Chun cũng vậy.

Nói rồi, hai đứa liền nhận lấy giấy và cầm cúi viết...

Đầu tiên, chúng phải chọn người đã, nhìn xung quanh, hai đứa nháy mắt với nhau... rồi nghĩ thêm vài nhân vật quan trọng trong cuộc đời mình để suy ngẫm. Ngẫm đủ rồi thì bắt đầu viết thôi!

.....

Một lát sau, sau khi công việc viết lách đã xong xuôi, Chun cùng Xư Bi hí hửng chạy lại cây cổ thụ, con nhóc nhíu mày nhìn nhỏ bạn, cười tinh nghịch.

-Hey! Cậu viết gì về tớ thế! – Xư Bi nháy mắt đầy nghi hoặc.

-He he, cứ chờ đấy! Chút nữa đọc sau... – Vừa nói, Chun vừa nhoen miệng cười nham hiểm.

.....

Nhún... nhún... Xư Bi cứ nhún mãi, cố gắng với một cách khó khăn lên cái cành cao nhất mà nó muốn chọn, bởi tất cả các cành xung quanh đều bị chiếm đóng hết cả rồi. Nhảy xuống, nó đành thở dài thườn thượt vì thất vọng – "chắc mình không treo được rồi! ".

Đang nản chí, định bỏ đi, thì... bỗng, Yul xuất hiện, hần chợt nắm lấy tay con bé, rồi với nó lên thật cao, tới gần đỉnh của ngọn cây ấy để mắc cho bằng được tập sớ màu hồng. Vừa mắc, nó vừa mỉm cười e ngại. Nhưng, nụ cười ấy cũng đột ngột biến mất, khi Yul vô tình nhìn thấy chiếc vòng trên tay con bé mà hần tặng đã chẳng còn đâu nữa. Bất giác mím môi, Yul cảm thấy tim mình chợt nhói... khi chưa hiểu rõ chuyện gì. Hần lạnh lùng buông tay xuống, rồi nhìn thẳng vào mắt con bé, đầy nghi hoặc...như thể là đang hỏi cung nó vậy, làm con bé sợ!

-Chiếc vòng đâu rồi?!

Yul vừa dứt lời, nó cũng bối rối giơ tay lên, nhưng rồi lại vội vàng rút xuống... vì lo sợ.

-Chiếc vòng?! À... nó đây... Ồ...

Nó ngơ ngác nhìn lên cổ tay mình... và hết sức bàng hoàng vì tuyệt nhiên không thấy chiếc vòng đâu cả?!!

"Không thể nào!! " – Con bé khẽ lắc đầu lo sợ, nó đưa mắt nhìn lên khuôn mặt lạnh lùng của Yul mà tái dại đi vì e ngại... liệu hần có giận không?!

Nhưng hình như là giận lắm, trông Yul « nóng » thế kia cơ mà! Đôi mắt cứ phùng phùng lên vì rực lửa. Yul khẽ nhếch môi cười, một nụ cười thật khinh khinh mà cũng đầy chua chát. Nó muốn nhắm mắt làm ngơ mà không thể. Trước cái vẻ nóng giận bề ngoài ấy, có lẽ, bên trong... Yul cũng đang đau lòng lắm! Nó cảm nhận được thế mà! Và nó đứng

.....

Yul quay đi, lòng hần trĩu nặng, lo lắng về một cái gì đó thật mơ hồ... Một nỗi lo, không phải chỉ vì chiếc vòng, mà nó thật ý nghĩa... Chắc con bé cũng chẳng coi trọng chiếc vòng đó đâu, cũng giống như đối với Yul vậy. Con bé cũng chẳng coi hần ra gì cả! Nghĩ thế, Yul lại càng giận, hần nắm chặt bàn tay mà như muốn đâm tan cả quả núi... Nhưng không thể, phải kiềm chế cảm xúc lại, cái nỗi băn khoăn này... là chưa từng có!

.....

Mọi người đều đi, đi cả rồi, sau khi đọc tám sớ... Nó gõ cửa Yul và Jen xuống khi nhìn thấy cả hai đều có tên mình trên đó. Vội vàng mở ra đọc, con bé thật ngỡ ngàng trước những gì Yul viết. Chỉ vắn vắn có hai dòng, nhưng nó thật khó tả.

"Đồ ngốc! Cô biết chiếc vòng mà chúng ta đang đeo không?! Cô biết ý nghĩa của nó đúng không?! Và cô cũng hiểu... vì sao mà tôi lại đeo nó chứ?! Vì vậy... đừng làm mất nhé! Con sâu ăn tạp điên khùng... "

Ặc!! Có phải không vậy!!! Đến viết sớ mà hần cũng chọc nó nữa!! Hần mới thật là điên khùng! Khiến cho người ta phát tức... nhưng mà lạ... vì những lời hần viết... nó in sâu, và cần phải suy ngẫm... Suy ngẫm xong thì lại chợt giật mình! Chẳng nhẽ những gì hần nói là đúng! Chẳng nhẽ hần cũng nghĩ vậy?! Chẳng nhẽ... hần coi chuyện này quan trọng lắm sao?! Thế thì lại càng không ổn rồi... Nó đã làm hần thất vọng, nó đã làm hần mất lòng tin... Chắc hẳn là hần đang giận nó lắm! Khó mà bỏ qua... Con bé thầm mím môi nghĩ ngợi, rồi nó lại thở dài, mở bức sớ thứ hai – của Jen.

"Nhóc là một thiên thần! Anh nghĩ vậy đấy! Cho dù nhóc có đang là loài Thiện Quỷ đi chăng nữa. Hãy cố gắng nhé! Thu bắt thật nhiều vong hồn vào. Có gì khó khăn cứ hỏi. Yên tâm là anh luôn sẵn sàng muốn giúp. Vì đối với anh, nhóc đã là một người đặc biệt! Một người mang lại cho anh nụ cười... Nhóc tin không?! "...

Eo... những lời của Jen... khiến nó ấm! Nói đúng hơn là « nóng », nóng bừng cả mặt rồi nè! Gấp sớ của Jen lại, mà mặt nó đỏ gay... ngượng ngùng quá! Hi hi ^__^! Jen cũng thật lạ... cái gì mà đặc biệt chứ! Vừa nói, nó vừa lấy tay đập bàn bồm bộp... như một con hăm. Nhưng gạt cái vụ ngại ngùng phẫn khởi ấy sang một bên cái đã, việc quan trọng bây giờ là phải đi tìm lại chiếc vòng. Nó thầm tự nhủ, rồi vội vàng đứng dậy, chạy ngay xuống núi, mặc cho mọi người đã sắp đến sân bay, chuẩn bị khởi hành trở về thành phố.

.....

[Tại sân bay].

Đã sắp 8 giờ rồi, Chun nhìn quanh, nhìn mãi... mà chẳng thấy Xư Bi đâu. Nó lại vội vàng chạy lại hỏi Jen xem tình hình.

-Anh Jen!! Anh có thấy cái Xư Bi đâu không?! – Con nhóc vừa nói, vừa thở gấp hồi hộp.

Vậy mà hần lại thản nhiên như chẳng biết chuyện gì. Thậm chí, còn ngơ ngác hỏi lại con bé.

-Hờ... Không! Ủa! Em không thấy Xư Bi đâu à?! Sắp bay rồi mà!!

-Thì đúng vậy, sắp bay rồi, thế mới chết chứ!!! Em đã đi tìm mãi mà chẳng thấy đâu, gọi điện thì tắt máy. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này không biết nữa! Con nhóc này lại định đùa chúng ta à... – Vừa nói, nó vừa nhăn nhó lo ngại. Ngoài miệng thì ra vẻ nham nham, nhưng thực sự là rất lo...

rất lo...

Thấy thế, YuMi lại thầm cười, nó khẽ chặc miệng thích thú, có vẻ đắc ý lắm lắm...

-Hà hà! Sắp có kịch hay để xem rồi!

.....

Nhìn quanh cũng chẳng thấy Xur Bi đâu, mà máy bay thì lại chuẩn bị cất cánh. Mặc dù bức mình lắm, nhưng vẫn phải gạt bỏ tự trọng sang một bên, lần đầu tiên, thay vì nóng lòng, hắn lại vội vàng chạy vụt về phía núi... Để lại sự ngỡ ngàng cho tất cả thấy mọi người.

Vừa đi, Yul vừa lau bầu tức tối, nhìn lên chiếc vòng màu bạc đã xin màu trên tay, Yul lại càng bức bối. Nhưng cứ nghĩ đến việc con bé đang gặp rắc rối, nỗi lo lắng trong lòng hắn lại mỗi lúc một dâng đầy.

.....

Vội vàng đến nỗi chẳng còn bận tâm đến đôi cánh, Yul một mình trèo lên ngọn núi, chẳng với chút pháp thuật trong tay... hắn muốn tự mình tìm thấy con bé bằng sức lực của mình... Tuy vẫn còn rất giận, nhưng lo lại càng nhiều hơn.

Một bước...

Hai bước...

... Rồi hi hục mãi...

Cuối cùng... Hắn cũng tìm thấy nó...

Con bé ngốc nghếch đang cặm cụi tìm kiếm chiếc vòng kia...

Thấy nó bị thương...

Yul vội vàng chạy lại...

Hắn gắt!

-Đồ ngốc! Làm cái quái gì mà ra nông nổi này hả?!! Cô có biết mấy giờ rồi không?! Tính ở đây làm người miền núi à!! Đúng là con sâu hồ đồ!!

Yul cứ mắng một tràng, còn Xur Bi thì chỉ biết lặng im ngồi nghe, rồi nó chợt phì cười.

-Sao anh lại tới đây...

Như bị bắt thóp, Yul chợt giật mình, rồi bất thành *** h nhắc bổng con bé lên, chẳng nói chẳng rằng, hắn bung ra đôi cánh rồi bay vụt lên không trung... đưa nó trở về dần chân núi... nhìn từ trên cao xuống dưới, cảnh vật thật là đẹp, cứ lấp lánh lung linh y như một hòn đảo phát sáng vậy! Xur Bi mỉm cười thích thú... nhưng ngay lập tức, nó lại bị Yul hăm hè.

-Đừng có mà vội cười! Tôi chưa bỏ qua cho cô đâu! Về nhà tính tiếp.

Yul nói mà mặt lạnh lùng khiến nó thấy rùng cả mình, im lặng rồi run run...

.....

Kể từ ngày hôm đó, cho tới lúc về nhà, và mấy ngày hôm sau cũng vậy... Chẳng nói chẳng rằng, Yul lúc nào cũng làm lì y như một kẻ mất hồn, lạnh lùng vô cảm. Không cách nào tiếp cận được, không khí trong nhà thì mỗi lúc một nặng nề, người hầu hay quản gia cũng đều phải kín tiếng. Không ai dám làm hắn giận! Nó cũng vậy, vì thế lại càng im... Ngột ngạt... Con bé thấy khó thở!!

"Nó muốn bỏ đi!! Sống cùng nhà với nhau mà khắc nghiệt thế này thì chỉ bằng bỏ đi cho thanh thản!" – Ý nghĩ ấy vừa lóe lên... thì con bé cũng ngay lập tức thực hiện. Nó bỏ đi, không một ai biết!

.....

Một ngày bình thường cũng như bao ngày bình thường khác, trời quang mây tạnh, nhưng ngay khi Yul vừa trở về – không thấy Xur Bi đâu, tìm khắp nhà cũng chẳng thấy... thời tiết lại nổi giông bão ầm ầm!! Người trong nhà ai nấy cũng lo sợ... sợ nó không về... sợ lại bị giáng tội oan... nhưng không ai dám hé răng vì e ngại.

Yul thờ dãi, ngồi lì trong phòng suy ngẫm một đêm, rồi sáng hôm sau, hắn quyết định đứng dậy, gạt bỏ lòng tự trọng sang một bên, Yul dè dè bước ra ngoài tìm nó.

Hắn đi tới khắp mọi nơi, tất cả những nơi mà chúng nó đã từng cùng đi qua, từ khu phố Trung – Hàn, đến phòng chơi bowling, rồi thư viện vv... Nhưng

tuyệt nhiên – chẳng thấy! Lòng lo lắng... nổi lo sợ mỗi lúc một nhiều... hấn lo rằng con bé sẽ biến mất, hấn lo rằng con bé sẽ chẳng quay trở lại. Kim nén cái cảm xúc này sao mà rất khó, nó khó hơn nhiều so với ngày đầu gặp mặt... Biết mà... Nếu biết trước thì đã cố giữ khoảng cách, nhưng giờ là quá muộn!

Thậm chí, ngay cả bây giờ đây, cái tôi cao ngất trời của « quý ông Yul » cũng bị bác bỏ, bởi... hấn phải tới tìm Jen – hy vọng cuối cùng để thấy được Xur Bi. Hấn mong con bé sẽ ở đó, vì chẳng còn nơi nào khác nữa, nhưng càng nghĩ, lại càng thấy bức mình! Nếu Xur Bi mà ở đó, vừa vui, mà chắc cũng vừa nổi điên lên mất! Cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, Yul vừa cố tự đánh hạ bản thân, vừa lê bước mệt mỏi tới đó... cả ngày hôm nay, hấn chân trần đi tìm nó.

.....

Tới nhà Jen, Yul bấm chuông... một cách do dự. Chẳng mong gì khi Jen sẽ thấy Yul tìm đến, chắc hấn sẽ cười vào mặt mình mất. Nhưng không phải vậy, Jen cũng hết sức bất ngờ.

Bước ra khỏi căn nhà đồ sộ to như một tòa lâu đài màu trắng – tòa lâu đài giống như nơi cư trú của một thiên thần, Jen ngạc nhiên khi thấy Yul xuất hiện.

Không vào khi được mời, Yul chỉ đứng ngoài lẳng lặng, hấn đông đặc.

-Xur Bi đâu?!

-Xur Bi?! Cô ấy không có ở nhà anh sao?!

Jen vừa dứt lời, Yul lại chợt thấy lạnh cả người... vậy là hy vọng cuối cùng cũng dập tắt! Chẳng còn nơi nào để đi cả... không thèm trả lời Jen, Yul ngoảnh mặt trở về...

Nhưng ngay khi hấn vừa mới kịp bước ra tới bậc cửa, Jen đã vội vàng kéo tay lại rồi đặt vào lòng bàn tay hấn một vật gì đó... to bản mà lạnh ngắt – Chiếc vòng!

Yul trở mắt nhìn, ánh mắt hấn như rung lên vì tức giận, hấn học ngược lên với ý nghĩ Jen là kẻ gây chuyện, Yul hằm hè.

-Sao anh lại có chiếc vòng này?! Đừng có nói với tôi là « không biết » đấy!

Không phải là không biết! Jen có biết, nhưng chỉ là ngờ ngợ, vì vậy... nghĩ gì nói đấy luôn.

- Nhật thực...

Chỉ vắn vắn có hai từ khiến cho Yul phải nghiêng đầu khó hiểu. Hấn chờ đợi câu trả lời tiếp theo. Jen thờ dài, rồi lại nói tiếp.

-Ngày hôm ấy, sau khi có hiện tượng nhật thực bất ngờ xảy ra. Tôi không biết, nhưng cảm giác có thứ gì đó nặng nề bỗng nhiên rơi vào tôi. Có thể chỉ là cảm giác nên tôi không bận tâm, nhưng trở về nhà mới biết... lúc đó thì có lẽ đã là quá muộn. Chuyện giữa anh và Xur Bi xảy ra khiến cho tôi không tài nào tiếp cận được, đến hôm nay mới có dịp...

Nắm chặt chiếc vòng trong tay, hấn mím môi... rồi chợt nhớ tới sức mạnh của YuMi – chỉ YuMi mới có thể làm được điều này... hấn lại cảm thấy hối hận... hối hận vì đã trách Xur Bi. Vội chạy vụt đi trước khi ngoái đầu nói với lại.

-Tại sao anh không dùng chuyện này để gây chia rẽ giữa bọn tôi?!

-Vì tôi không thích dùng thủ đoạn.

-Có lẽ thế! Cảm ơn.

Đó là lần đầu tiên, Yul cảm ơn một người nào đó, cho dù, hấn ở phe đối lập với mình.

.....

Những bước chân dồn dập trải dài trên con đường đại lộ sâu hun hút... tưởng chừng như chẳng có điểm dừng. Tâm trạng hoang mang, thậm chí hấn còn chẳng biết là mình đang đi đâu nữa... Phải tới nơi nào để tìm thấy con bé đây?!

Bỗng, trong đầu hấn chợt vang lên một vài lời nói...

" Tôi có một ngôi nhà...

Tôi có một chỗ trốn...

Đó là lãnh địa của tôi... "

" Chiếc cầu trượt! " – Yul vội vàng chạy ụt tới đó, không do dự.

Chương 20: Cần có một niềm tin?!

Hãy tin tôi...

Làm ơn đừng nghi hoặc...

Cho tôi một cơ hội.

Tôi sẽ làm lại từ đầu!

Ở bên tôi thôi nhé...

Hồng học chạy miệt mài trên con đường đại lộ, mặc dù đôi chân đã rã rời nhưng Yul vẫn nhất quyết không dừng bước. Vì một khi đã xác định được mục tiêu, hắn sẽ không bao giờ bỏ cuộc... Và kể cả lần này cũng vậy. Vẫn biết, khó có thể nhận được lời thứ tha...

Vội vàng chạy tới khu tập thể, nơi có một sân giải trí với những thứ đồ chơi đã cũ mèm và có phần hoen gỉ... Yul đột ngột dừng lại khi nhìn thấy Xư Bi đang cặm cụi nghịch cát đằng kia, có vẻ chú tâm lắm!

Hình như... con bé đang cố đắp lên một hình tượng nào đó, có vẻ hơi giống mặt của Yul. Hắn chợt phì cười, nhưng nụ cười ấy lại nhanh chóng bị dập tắt khi mà Xư Bi lập tức đắm tan đồng cát bằng tất cả sự bức tức của mình, con bé hăm hè trong nước mắt...

- Cái đồ Yul chết tiệt!! Chỉ vì một chiếc vòng mà anh dám đối xử với tôi như thế sao?!! Có biết là sống với người căm thù khó chịu thế nào không hả?!! Anh đúng là cái đồ ích kỷ mà!!

Vừa nói, con bé vừa đâm bùm bụp vào cái tượng cát khiến cho chúng mỗi lúc một nát ra méo mó. Ngay lập tức, Yul vội vàng chạy tới chặn lại, mặt nhăn nhó.

- Yà! Cái đồ ngốc nghếch kia!! Sao mà cô ác thế hả!! Tính đập nát cái mặt tôi ra đấy à!! Trông thâm như vậy còn chưa đủ hả?!!

Tiếng Yul vừa cất lên... khiến cho nó chợt giật mình... như sống người... rồi vội vàng quay ngoắt lại... giương mắt nhìn ngơ ngác.

- Yul... sao anh lại ở đây?!!

Thấy Xư Bi cứ nhìn mình chằm chằm, có vẻ rất chi là xúc động, Yul lại vội vàng quay đi bối rối. Hắn cứ làm như là bức mình lắm ý!!

- Hừ!! Tôi không ở đây thì ở đâu hả!! Cô có biết cô bỏ đi như thế... làm... làm tôi... à không! Làm mọi người trong nhà lo lắng lắm không hả!! Mom đã thức mấy đêm mất ngủ vì mong cô về rồi đấy!! Cô đúng là cái đồ vô trách nhiệm mà!!!

Yul cứ mắng, cứ nói ra một tràng... thậm chí còn chẳng thèm ngớt lời, bởi... đó mới chính là những suy nghĩ mấy ngày nay của hắn. Cho đến khi, Xư Bi chợt ngắt lời, con nhóc thân nhiên nhảy vào chen ngang.

- Yà! Xạo vừa thôi chứ! Làm gì đến mấy ngày?! Tôi mới bỏ đi có một hôm mà!!

- À... ừ... thì... bỏ qua!! Dù sao thì cô cũng thật là vô trách nhiệm!! Sao cô dám bỏ đi mà không nói với tôi một tiếng hả!

- Hơ! Buồn cười nhè! Tôi bỏ đi mà con phải nói với anh là sao!!

Nói đến đây, bỗng... mặt Yul đỏ bừng lên, rồi ậm ừ suy nghĩ một lúc, hắn lại áp ứng...

- Vì... vì... Vì cô là vợ tôi!! Ngay khi cô được gả cho tôi thì cô đã là người của tôi rồi!! Vậy nên... khi tôi chưa nói ra đi thì cô nhất quyết không được đi đâu cả!! Chỉ ở bên tôi thôi...

Yul vừa nói... tiếng hắn lại cứ bé dần... rồi như hết hơi, thì thảo đến khó hiểu. Con nhóc cũng phì cười, rồi đột ngột, hắn lại tóm lấy tay nó, và nhanh chóng đeo vào đó một chiếc vòng mang tên đã từng bị đánh mất ^^!

Nhận lại chiếc vòng, ngắm nó lung linh trên tay mình, con nhóc cứ ngơ ngác, rồi đưa mắt qua nhìn Yul, neho mày với về mặt thật – là – khó – hiểu!

Yul lăm bằm..

- Đừng có mà làm mất nữa đấy!

Con nhóc cũng lấp bắp.

- Nhưng... sao lại... tôi tưởng...

Hắn gắt, mặt đỏ gay... nhưng dường như cũng có chút ngượng ngùng.

- Là Jen... hắn nhặt được... Không biết sao nữa... Nhưng... Đừng có mà làm mất nữa đấy!! Không thì cô chết chắc!!!

- Nhưng... tại sao...

Nó vẫn cứ thắc mắc, bởi chẳng hiểu vì sao mà chiếc vòng lại ở trong tay Jen được. Nhưng chẳng thèm để cho con bé kịp nói hết câu, bất thành *** h, hắn vòng tay, ôm chặt lấy con bé... khiến nó ngỡ ngàng... gần như chết đứng.

Ôm chặt con bé trong tay, hắn chỉ muốn cứ như thế này mãi... không rời, rồi lại thì thầm bên tai con nhóc.

- Yà! Đừng có nói với tôi là cô chưa xem mặt bên trong chiếc vòng bao giờ đấy!

" Mặt bên trong của chiếc vòng?! Có gì hay hay sao?! " – Vừa được gợi ý, ngay lập tức, nó liền lật mặt bên trong của chiếc vòng ra xem... và vô cùng bất ngờ trước dòng chữ đã được khắc trên đó từ bao giờ.

" Yà! Đồ con sâu ăn tạp ngốc nghếch! Ngay khi tôi đeo chiếc vòng này cho cô... cũng là lúc định mệnh của cô được gắn chặt với cuộc sống của tôi rồi đấy! Vậy nên... đừng có mà bỏ chạy. Tôi sẽ không tha cho cô đâu!! Hãy mãi ở bên cạnh tôi thôi... "...

....

Hai má nó chợt nóng bừng, rồi rụt rè vòng tay qua lưng hắn, ôm thật nhẹ khiến Yul cảm thấy cứng cả người... đôi môi hắn khẽ mỉm cười... Và trong giây phút đó, chỉ một cái gảy tay cũng khiến mọi vật xung quanh bất ngờ trở nên sáng bừng, lung linh như đom đóm..

.....

Sau khi đã làm lành lại với nhau, đi trên con đường, cùng chung bước, bất giác... trong lòng hai đứa đều có những xúc cảm lạ kỳ về sự rung động với người bên cạnh mình... mặc dù trước đó chưa bao giờ nhận ra.

Đang riu rít tay trong tay, bỗng... có tiếng xe ga từ đâu xẹt qua rồi chặn đứng hai đứa khiến con bé khẽ giật mình.

- Bọn nào thế này!!

- Hắc ám! – Yul khẽ phân trần.

- Hắc ám sao?! Vậy bọn chúng là... chết tiệt!! – Con bé khẽ mỉm môi, vì nó lại nghĩ đến YuMi, chắc hẳn cô ta là thủ phạm!

Đẩy lùi con bé lại ra đằng sau lưng mình, Yul bước lên che chắn. Hắn cất giọng rất đồng dạng mà uy quyền.

- Để anh! Với lũ hạng bét này thì chỉ một cái búng tay cũng đủ tiêu tủng!

Nghe giọng Yul nói, lạnh ngắt mà vững vàng, khiến tất cả lũ côn đồ đều chợt thấy sợ. Tuy vậy, chúng vẫn cố để không biểu lộ ra ngoài, thẳng cảm đầu chợt bước lên to tiếng!

- Mày nói cái gì!! Thằng ranh con! Hôm nay ông sẽ cho mày chết!!!

Nói rồi, tức tốc, hắn nhảy phắt lên đỉnh cầm dùi đâm vào mặt Yul, nhưng chẳng thể đơn giản như thế, không né, Yul vẫn sừng sững đứng lại, rồi đợi hắn tới thật gần, Yul mới phẩy một ngón tay, khiến cả người hắn đột ngột té nhào... vô kiểm soát! Bọn đàn em vội vàng chạy ra đỡ lại, rồi chân chừ không dám tiến lên, mặc cho Yul đã dần dần bước tới... xoay nhẹ cả bàn tay...

Bỗng, chẳng hiểu làm sao mà con bé lại đột nhiên chặn lại, cầm chặt lấy tay hắn, nó đưa mắt nhìn trân trân..

- Yul... để phần con lại cho em giải quyết nhé!

Khẽ tái mặt, Yul thờ dãi rồi lại chau mày phân đối.

- Hừm... không được! Em còn yếu lắm!!

- Đi mà... – Nó lại nài nỉ mãi không thôi!

Bất giác phì cười (bắt lực), Yul đành ngáp ngừng đồng ý.

- Híc! Thôi được rồi!! Cần thận đấy nhé!

Yul vừa kịp dứt lời thì Xur Bi cũng lập tức nhảy vọt lên, biến hình trong phút chốc.

Nhìn nó xuất hiện trước đám côn đồ với bộ trang phục của Quý trông thật là yêu... à mà nhảm! Dừng mánh ^^!

Đứng trước bọn con đồ, cầm chắc cây trượng vàng trong tay, nó khẽ đưa tay xoay xoay vài nhát rồi tiến tới... từng bước rầm rập!

Thấy con bé cứ hùng hổ bước lên, thẳng đầu đàn lại khẽ nheo mày chep miệng.

- Hà hà! Để xem con ranh con như này thì làm được gì nào!!

- Làm như thế này này!!

Vừa dứt lời, nó bất ngờ nhảy lên, xoay mình quạt cái đóp cây trượng Quý vào bụng hai thằng béo, rồi nhanh chóng quay ngoắt lại, quăng chân quất mạnh vào đầu hai thằng còn lại khiến chúng ngã vật ra đằng sau, loạng choạng choáng váng...

Xoa đầu đau nhói, mấy thằng lại rầm rập gầm ghè tiến lên, tính bỏ nhào lấy nó. Thấy thế, Yul vội vàng tiếp ứng... nhưng lại chợt dừng lại, khi thấy Xur Bi – bây – giờ – mới – bắt – đầu – hành động.

Nó chợt lùi về phía sau vài bước, dang hai cánh tay đẩy sức mạnh ra, rồi xoay xoay như thể đang muốn hút một vật gì đó. Thằng đầu đàn lại chep miệng.

- Yà! Muốn tập trung khối cầu hà con! Nhưng ở đây làm quái gì có năng lượng thiên nhiên cho mày tập hợp! Chịu chết đi con!!

Nghe hắn nói thế, Xur Bi lại khẽ mỉm cười, thế rồi, ngay lập tức, nó xoay mạnh hai bàn tay, khiến tất cả những luồng không khí xung quanh đều cuốn tuột vào lòng bàn tay nó, tạo thành một khối cầu khổng lồ mang màu trắng đục như không khí đậm đặc, rồi bất thình *** h, con bé tung chưởng cái bùm khiến cả đám đều té nhào ra chới với...

- Không khí chẳng phải cũng là năng lượng thiên nhiên hay sao! Nhận đòn vì sự ngu ngốc này đi!!!

Vừa nói, nó vừa chĩa mạnh những ngón tay, đâm ra thành hàng ngàn những " sợi " không khí, trắng muốt và sắc buốt như thép vậy! Đám du côn còn chưa kịp hoàn hồn đã phải tái mặt với đòn tấn công tiếp theo, những sợi không khí "mọc" ra từ tay con bé bất ngờ cuốn chặt lấy cổ chúng, rồi nâng vút lên tầng không, quay tròn chúng như những hạt bụi bé nhỏ, rồi bất thình *** h, hút tuột chúng vào lỗc vòi rồng trên không đã được tạo ra ban nãy... khiến chúng kêu thét lên trong kinh hoàng rồi dần dần biến mất... chỉ còn để lại những quãng sáng xanh dần dần xuất hiện, bay vút vào trong chiếc vòng thánh giá của con bé, tạo lên một màu trắng sáng bên vùng cánh màu đen... và... lỗc vòi rồng cũng dần biến mất.

Nắm chặt chiếc vòng hình thánh giá trong tay, nó lại áp nhẹ vào ngực mình rồi thảm thờ phào nhẹ nhõm. Tay trong tay trở về nhà, Yul cũng phải trầm trồ khen ngợi.

- Yà! Em mới học được những chiêu ấy từ bao giờ vậy?!

- Hum... em cũng không biết nữa! Từ khi nghe được cuốn sách thì mọi chiêu thức cứ tự dưng xuất hiện trong đầu như vậy đấy!

- Ô! Thế à! Xứng đáng là vợ anh! Ha ha!!

- Yà!! Quên đi nhé!! Anh vẫn chưa được duyệt đâu!!

- Vậy thì còn phải chờ đến bao giờ?!!

- Hi hi! Cứ từ từ cái đấy!

.....

Tuy đi trên đường vui vẻ là thế, nhưng ngay khi vừa về đến nhà, Yul đã phải tức tốc gọi đám người hầu vào phòng Thư Giãn để mát xa cho cái chân rã rời của mình. Cũng phải thôi, bởi cả ngày hôm nay hắn đã phải lóc cóc đi tìm con bé bằng đôi chân trần suốt mà!

Còn Xur Bi, ngay khi vừa mới mở cửa bước vào phòng, con bé đã phải hét toáng lên hoảng hốt vì... cái đầu Bụt lại thò lò từ trên trần nhà lủng lẳng treo xuống TT___TT!!!

Vừa hét, vừa đập, vừa tát túi bụi...

- Á á á á á!!!! Maaaaaaaaaaaaa!!!

Tiếng hét của con bé bất ngờ cất lên, đột ngột vang vọng xuống cả tầng dưới, nơi mà Yul và đám người hầu còn đang xoa bóp chân tay, bỗng, hắn lại vọng tiếng lên hỏi.

- Có chuyện gì vậy?!

Sau khi đã định thần lại được... đó là Bụt, con bé lại liền lấp bắp cho qua...

- A ha... con ruồi!! Có một con ruồi!!

"Sặc! Có mỗi con ruồi mà cũng phải sợ! Đúng là đồ con gái!" – Yul lại lầm bầm.

Đột ngột bị ăn cả một tràng tát liên hoàn, Bụt ngỡ ngác bỏ nhào mình xuống đất, xoa má kêu ca.

- Hừ... Người ta đẹp lão thế này mà con dám bảo là ruồi hả!!!

Ngồi phịch xuống giường, nó cũng lâu bầu chẳng kém

- Xi! Đây là may con chưa ví với doi đây nhá!!

- Hí hí! Doi thì được! Ta cũng đang học tuyệt chiêu lộn mình của doi đây mà ^^!!

- Sặc... thì ra phòn là do thể (___)!!

Nhẹ nhàng gác chân lên chiếc giường quen thuộc, con bé lại ngoe nguẩy rồi đưa mắt qua nhìn Bụt tò mò.

- À... Mà vụ hôm đi picnic!! Bụt nói dối con nhé!!

Nhắc tới "vụ hôm đi picnic", bỗng, Bụt lại chột giật mình, cười xuề xòa rồi chối đây đẩy.

- Ày dà! Dối đầu mà dối! Ta nói thật mà ^^!

- Thật mà như thế à!! Mom sunbeanim ghét Bụt thấy ón á!!

Nói đến đây, mặt Bụt lại xị xuống, rồi trầm ngâm..

- Đầu... ghét đầu mà ghét! Bây giờ yêu rồi!!

- Yà! Yêu thật không?! Tự dưng cứ thấy lạnh cả người nhá!!

- Cái gì!! Ý con là bảo ta "chém gió" hả!!

- Thì lại chẳng ạ!!

Vừa nói, nó vừa lăn ra giường mà cười, rồi như sực nhớ ra lý do vì sao Bụt đến, con bé lại đột ngột ngồi bật dậy, vuốt nước mắt (cười ra nước mắt!).

- À! Mà quên mất! Hôm nay Bụt tới tìm con có việc gì không ạ?!

- À phải ha! Ta quên hỏi con chuyện này...

Vừa nói, Bụt lại vừa cuộn mấy sợi râu đã bạc màu trắng phớt của mình lên mà trầm ngâm.

- Tháng này con đã thu phục được bao nhiêu vong hồn rồi?!

Nghe Bụt nói, nó mới sực nhớ ra, rồi vội vàng đưa tay lên từng ngón tính nhẩm.

- Hừm... xem nào... từ vụ bắt được năm anh em nhà thằng Obi, rồi bọn vong hồn trên sàn diễn, tới bé YuZu thì tự nguyện, còn con quái vật biển cả hôm picnic nữa... Tính đến đây... A quên! Vừa nãy con cũng mới thu phục được mấy vong hồn nhập xác nữa nè! Chắc cũng khoảng hơn ba mươi rồi đấy!

Nó vừa cười nhăn nhó, vừa chăm chú tường thuật lại cho Bụt, Bụt cũng gật gù cười rồi nghiêng đầu tỏ vẻ hài lòng.

- Ừm! Mới tháng đầu thế là khá đấy! Tuy nhiên, quãng thời gian này con mới chỉ thu bắt được một phần ba số vong hồn cần thiết thôi. Còn hai tháng nữa, con phải cố gắng... Nếu không... con biết hậu quả sẽ ra sao rồi đấy!!

Vừa nói, giọng Bụt lại vừa trùng xuống dần... rồi từ từ biến mất vào hư không... khiến con bé cứ bị ám ảnh mãi bởi những câu dặn dò ấy! Bước tới chiếc gương cạnh tủ gần giường, nó lại khẽ đưa tay lên ngực rồi từ từ cởi từng chiếc cúc trên áo ra, để lộ ra đó là một vùng lưng trắng muốt đã bị nhuộm màu đen bóng bởi những hình xăm mang hình cánh quỳ. Bàn thần nhìn lại mình, nó bỗng nắm chặt bàn tay rồi tự nhủ...

"Phải cố gắng lên! Na Xư Bi ạ! Tao không muốn mày phải chết!!"...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bữa tiệc màu tím

Một bữa tiệc đến từ thiên nhiên..

Một bữa tiệc không chỉ là sự bù đắp...

Một bữa tiệc – chỉ có riêng hai đứa.

Và có Mom – người mẹ của thiên nhiên.

Sáng ngày hôm nay thức dậy, nó thấy mọi sự đều rất lạ. Không tiếng chuông, cũng không một tiếng gõ trống, nhưng với thói quen bị đánh thức thường ngày nên nó vẫn có thể tự mình dậy sớm.

Nheo mắt nhìn xung quanh, con bé tròn mình tỉnh dậy, rồi như càng ngạc nhiên hơn... khi thấy xung quanh mình là một màu hồng tuyệt diệu với những cánh hoa đỏ tươi được rải khắp nhà. Còn chưa hết ngỡ ngàng, nó lại chợt vô tình tìm thấy câu trả lời cho riêng mình – đó là tờ giấy màu hồng xinh xắn được đặt ngay ngắn cạnh kệ để bàn – của Yul chẳng?!

Ừ! Của Yul thật! Vội vàng mở bức thư ra, con bé hồi hộp đưa mắt đọc...

"Yà! Đồ ngốc ăn tạp! Dậy mau đi thôi! Ngủ nướng thế hà!! Ăn mặc đẹp vào nhé! Rồi nhanh chóng ra phía sân sau cho anh. Nhớ tìm tới khu rừng màu tím ấy, đi sâu vào trong em sẽ thấy được sự ngạc nhiên – sự ngạc nhiên bất ngờ anh dành cho em đây! Tuy nó không phải là một cái gì to tát, nhưng chẳng phải em vẫn luôn mong có một đám cưới cho ra trò đó sao. Ừm... tuy bây giờ anh chưa thể làm được... nhưng sau này... thì nhất định đây! Tin anh nhé! Còn bây giờ thì hoạt động đôi chân đi nào ^^!"

Gấp bức thư lại, con nhóc lại lườm – "Hừ!! Gì mà đồ ngốc ăn tạp chứ!! Hấn nói cứ như mình là con hợi ý! Đáng ghét!! À... mà sự bất ngờ đó là sao ha... phải đi xem mới được!" – Nghĩ tới đây, con bé lại vội vàng bật dậy khỏi giường, vừa đi vừa cười sung sướng, cố gắng chọn một bộ quần áo thật đẹp cho mình, lòng thầm hát vu vơ...

.....

Bước xuống phòng khách, con bé cứ ngó quanh... bởi chẳng thấy bóng dáng một ai trong nhà cả. Thế thì thôi vậy, đi tìm Yul cái đã, nghĩ thế, nó vội vàng rào bước đi nhanh.

Nhưng đi được một lúc, con bé bắt đầu cảm thấy... nản vô cùng!! Vì phía sau sân nhà mà hấn nói... thật xa quá là xa TT__TT! Cứ như là cả một vùng công viên bách thảo khổng lồ ý... mà có cả cây, rừng, chim ca, vượn hót... Ôi trời ơi!! Tìm được cánh rừng màu tím ấy thì cũng chết mệt!!!

Hơ.. nhưng mà... grọt đã... chẳng phải... phía trước kia... là cánh rừng màu tím sao??!! Nó thẳm lấp bấp trong đầu rồi cố gắng đưa chân rào bước thêm một lần nữa... khi phát hiện ra bí mật ở cánh rừng phía sau... Nó thật tuyệt!

.....

Trong lúc đó, ở tại một căn phòng khác, Yul cũng đang hí hoáy bày trò cho mình với những cánh hoa xinh xắn màu tím biếc và chiếc máy ảnh kỹ thuật số có thể "chụp phát ăn ngay" để dành tặng cho Xư Bi một điều thật bất ngờ!

Cắm cúi gói, rồi chọn, rồi lại cất, xong thì bọc, cuối cùng là chụp ảnh, mỉm cười thật manly, rồi lóng ngóng gắn từng bức hình xinh xắn lên đầu mỗi cánh hoa khiến chúng trông thật tuyệt – Yul thậm chí cười mãn nguyện trước khi đem đi tặng con bé.

Ngồi đợi mãi ở khu rừng màu tím phía sau nhà, Xư Bi bắt đầu cảm thấy phát lo vì Yul chẳng tới – liệu hấn lại có chuyện gì à?! Hay là đi chơi với gái rồi!

Con nhóc còn đang khẽ lăm bằm... thì Yul nhẹ nhàng từ đâu bước tới.

Đặt lên bàn tay nó một bông hoa màu tím xinh xắn... rồi bất giác, lòi ra từ phía sau lưng cả một bó hoa thật to với đủ những hình ảnh to nhỏ của hấn gắn đầy lên chỉ chút =.=!!

- Xùy! Sao lại còn có cả ảnh anh trên hoa thế này! Xấu chết! – Nó khẽ phi cười, đùa với Yul.

- Ừm! Anh chỉ xấu thế thôi! Không thích thì trả lại đây! – Yul cũng nheo mày trêu lại.

- Eo eo... quên đi! Đưa em rồi là của em luôn á! Không có chuyện lấy lại đâu nha! – Vừa nói, nó vừa giữ chặt lấy bó hoa, giấu ém ra phía sau lưng mình... y như cái lần tặng com cho Yul vậy.

- À... mà sao tự dưng hôm nay lại mời em ra đây vậy! Không ngờ phía sau vườn nhà mình lại có một khu rừng tuyệt vời đến vậy đấy! – Con nhóc khẽ ngồi xuống rồi trầm trồ.

" Còn nhiều điều tuyệt vời mà em không ngờ lắm đấy! " – Yul khẽ mỉm cười, nói rồi, hần liền lấy ra từ trong không khí một chiếc nhẫn bạch kim có màu vàng sáng rạng rỡ nhẹ nhàng trượt lên tay Xur Bi khiến nó lại càng trở nên đẹp đến lạ lùng.

Chiếc nhẫn óng ánh, có màu kim sa, ngay khi nó vừa được trượt lên tay Xur Bi cũng là lúc một bản nhạc hòa ca từ hoa lá bất ngờ cất lên... du dương và rung động cả một khu rừng sắc tím.

" Không ngờ khu rừng bí mật này lại có nhiều điều tuyệt diệu đến vậy! " – Xur Bi lại cất tiếng trầm trồ nghe kinh ngạc.

Lá và hoa... đều biết hát... những bản nhạc tuyệt vời đến từ thiên nhiên.

Nhẹ nhàng cúi đầu thấp xuống bên Xur Bi, Yul khẽ thì thầm vào tai nó một điều gì đó rồi lại dịu dàng đưa con bé vào những bước nhảy điệu kỳ.

Nắm lấy tay nhau, Yul và Xur Bi cùng bước ra khiêu vũ... đó là một bữa tiệc tuyệt vời đến từ thiên nhiên... đến từ bà mẹ của lòng đất – Mom sunbeanim.

.....

Mấy ngày hôm sau là đến lễ hội trang phục truyền thống thường niên của trường nó – trường quý tộc trung học SoRoYang – nơi mà những con quý quyền lực nhất chọn làm nơi cư ngụ.

Lễ hội sẽ được bắt đầu vào lúc tám giờ tối, Xur Bi rất hí hửng, nhưng Yul thì ngược lại... Mặc dù Xur Bi có hết lời mời mọc đến đâu thì hần vẫn cứ ngồi im, đóng cửa và ở lì trong phòng... đọc xxx!!!

Híc híc! Thở dài chán nản, Xur Bi đành quyết định đến lễ hội một mình rồi gặp cái Chun sau cũng được, mong sao có anh Jen đến cùng thì càng tốt... he he!!!

Hi hục chuẩn bị trang phục hanbook ở nhà sao cho thật là đẹp, rồi con bé mới sẵn sàng bước tới trường, hào hứng nhập cuộc với buổi lễ hội đầu tiên kể từ đầu năm học tới giờ.

.....

Vừa thấy bóng cái Xur Bi xuất hiện, Chun đã vội vàng buông tay mấy cô bạn hâm mộ rồi chạy ra chào đón.

Bất ngờ quàng tay qua cổ cái Xur Bi, ôm chặt khiến con bé giật bắn cả mình, cái Chun cười hớn hờ.

- Hey!! Con bạn của tôi, sao mấy hôm nay không thấy cậu xuất hiện thế hả?!! Đi ở ả à?!! – Vừa nói, Chun vừa lau bầu nghi hoặc.

Vội vàng gỡ tay Chun ra khỏi người mình... kéo mọi người để ý!

Nó lúng túng mà đỏ bừng cả mặt...

- Uhm... ừm... cũng có chút chuyện, nhưng mà giải quyết xong cả rồi!

- Sao sao!! Có chuyện gì?! Kể cho tớ nghe với được không?!!

Vừa đi, Chun vừa kéo tay Xur Bi và đòi kể chuyện một cách hào hứng khiến cho ai ai cũng phải chú ý nhìn!

Bỗng... nó chợt dừng lại... khi đụng phải một người... đến nỗi rơi cả cây kẹo mút đang cầm trên tay người ấy! Hai đứa lúng túng cúi xuống nhặt... rồi vô tình cụng cả đầu >_< "

Xur Bi lăm bằm khi nhận được phần thưởng, vì nó cũng biết thừa là Chun đã xử dụng mánh. Nhưng Chun mặc kệ, dù sao thì vẫn cứ là phép thuật của mình, nó vẫn vui!

Cho đến khi bước tới cửa hàng ném pháo bông, cuộc chơi của tụi nó mới thực sự bắt đầu. Lần này thì chỉ có Jen và Xur Bi tham gia thôi, cầm hai suất pháo bông trong tay, mỗi phần gồm năm cây pháo, hai đứa quyết định thi nhau xem ai phóng được trúng nhiều mục tiêu hơn thì thắng... He he!

Jen là một tay thiện xạ, vì vậy nhất định không thể thua. Nhưng Xur Bi cũng là một kẻ ném đá có nghề... nên cũng quyết không chịu lùi bước. Màn "đấu đá" diễn ra vô cùng căng thẳng... khi mà từng cây pháo được phi ra, cái trúng thì nổ đoàng đoàng, bung ra từng làn pháo trắng xóa và ánh vàng kim trông thật tuyệt, còn cái trượt thì nằm lẩn lộn một chỗ... trông chẳng ra gì =..=!"

" Cuộc chiến " kết thúc cũng là lúc năm cây pháo bông nằm trong tay hai đứa đều hết sạch, và... chẳng có ai chiến thắng cả!

Lý do rất đơn giản và cũng tất, lẽ, dĩ, ngẫu nhiên khi pháo của hai đứa cứ rầm rầm bay đến mà choảng nhau, vỡ tan và bắn hòa trong không khí, tạo nên một khung cảnh thật là tuyệt đẹp!! Còn tất cả mọi người xung quanh thì cứ ngược mắt lên nhìn, không thèm chớp!

" Waaa!!! Tuyệt quá đi mất!! Họ ném làm sao mà toàn trúng nhau vậy!!! "

" Haa... nhìn thích ghê ta!! "

Tất cả mọi người đều trầm trồ cổ vũ, nhưng mặt con bé thì cứ ỉu xiu ra như cái bánh thiêu... cho đến khi, ông chủ hàng cầm một con gấu bông to bự dần dần bước lại, giơ ra trước mặt nó và tặng lại cho con bé.

- Hơ... – Nó ngơ ngác ngược mắt lên nhìn...

- Tặng cho cháu đấy, vì hai người hôm nay đã thực sự làm cho buổi lễ hội trở nên náo nhiệt hơn! – Ông chủ cười phúc hậu và đưa con gấu vào tay con bé.

- Wa... cho cháu sao?!! CẢM ƠN BÁC NHIỀU NHA!!! – Vừa nói, nó vừa thích thú ôm chầm con gấu vào lòng mình, cười tít mắt!!!

Vừa đi, con nhóc vừa thích thú cầm lấy con gấu, rồi hít hà thật là vui, ngược mắt qua nhìn Jen, nó cũng khi khi cảm ơn một cách ngượng ngùng – có con gấu một phần cũng là nhờ công hần mà.

.....

Đi đến cuối khu lễ hội cũng là lúc tụi nó bị chặn đứng lại bởi một nghĩa địa ma phía trước! Mà nói là nghĩa địa ma cũng không hẳn, bởi nó giống như một mê cung thì đúng hơn! Chợt dừng lại... Chun chậm bước tiến về phía trước và tò mò hỏi ông bảo vệ – hẳn mặc áo choàng đen, chỉ để lộ ra mái tóc màu vàng.

Con bé hí hửng

- Hey! Cho hỏi... có trò gì ở đây vậy?!

Tên bảo vệ có vẻ ngạc nhiên, rồi ậm ừ quay ra chỉ cho nó.

- Ủa?! Cô không biết sao! Đi tìm lối đường ra ở mê cung ma là một trò chơi đã phổ biến ở đây từ bao năm trước rồi đấy! Nếu không ngại... tôi có thể cho mỗi người một vé!

Hần ta vừa dứt lời, thậm chí còn không để cho hai đứa kia ú ớ thêm một câu nào, Chun vội vàng kéo tay hai người chạy thẳng vào mê cung. Nhưng vấn đề ở đây là không được đi thành nhóm, mỗi người phải tự lập tìm đường riêng cho tới khi thoát được ra đầu bên kia của mê cung. Hoàn toàn không được lập thành một đội và trong tay chỉ có một cây gậy phát sáng để tìm đường. Cuộc chơi sẽ rất khó khăn khi mà không có quyền giúp đỡ...

Cho dù có là như vậy, Chun vẫn có vẻ rất hứng khởi, còn Jen và Xur Bi thì ngược lại... Con nhóc ậm ừ một cách sợ hãi, thực ra đồng ý tham gia trò chơi cũng chỉ vì con bạn, còn Jen thì chẳng mấy bận tâm vì chơi hay không cũng chẳng thành vấn đề ^__^!

.....

Cuộc chơi bắt đầu cũng là lúc tất cả bọn nó đều phải chia nhau ra và độc lập đi vào ba cánh cửa dẫn tới khu mê cung phía trước... Đó là một mê cung với hàng ngàn vong hồn đang nướng nấu, một nghĩa địa có thật!

Bước vào cánh cửa mê cung đầu tiên, Xur Bi hồi hộp bạo chân thử bước... Chợt, bỗng nó giật bắn cả mình khi nghe thấy tiếng " Ó! " phát ra từ đằng sau! Bất thình *** h... buông tay rơi cả cây gậy...

Rùng mình. Con bé cố gắng đánh thức bản thân và tự nhủ rằng đây chỉ là một trò chơi đơn thuần không đáng sợ. Nghĩ thế, nó lại rụt rè cúi xuống và mau chóng nhặt lấy cây gậy để tìm đường... Nhưng – ngay khi vừa chạm tay xuống mặt đất... thì một bóng ma từ đâu bước tới... lượn lờ ngay trước mắt con bé khiến nó giật bắn cả mình... Rồi cả một vùng bóng tối từ đâu bất ngờ trùm lên cuốn lấy người con bé... cuốn tuột nó về phía sau và đi về đâu thì cũng chẳng ai biết... chỉ biết rằng – bất giác – nó đã biết mất – trong hư không!

.....

Trong lúc đó, Chun và Jen vẫn đang lơ mơ đi tìm đường. Chuyện này đối với Jen thì đơn giản, vì vốn với thứ quyền năng vô hạn của hắn thì việc xác định đường đi và thậm chí bay qua tất cả đám nghĩa địa là việc chẳng khó khăn gì. Nhưng lần này, thay vì sử dụng ma thuật, Jen lại muốn tự đi và tìm lấy đường về bằng chính sức mình... Vì thế... nên cũng mất khá nhiều thời gian - __-"

Còn Chun, mặc nhiên, nó đã thoát ly hoàn toàn ra khỏi khu nghĩa địa, thay vào đó, con bé lại lù lù xuất hiện ở Thánh Địa Ròng – nơi mà YuMi – tiểu thư của đẳng tối cao tầng bóng tối đang ngự trị. Ngạc nhiên khi thấy Chun xuất hiện, vừa vì không hiểu sao nó có thể lùn vào đây, vừa vì thắc mắc bởi sự xuất hiện đột ngột này. Bạn của kẻ thù – liệu có phải là "bạn"?!

Nhẹ nhàng nhấc chiếc quạt đầu lâu ngay bên cạnh mình lên, nó khẽ xòe ra rồi che ngang mặt mình, ve vẩy...

- Ô! Là người sao?! Bạn của kẻ thù... làm sao người có thể tới được nơi này?! Ta ngạc nhiên đấy! – YuMi khẽ nhếch môi mỉm cười nham hiểm.

Gạt đi câu dò hỏi của YuMi một cách bình thản, Chun khẽ tiến tới gần, và ngược ánh mắt đầy lòng ham muốn lên nhìn con bé... chớp nhẹ!

- Tại sao cô không hỏi... vì sao ta muốn tới đây?!

- Hừm... được thôi?! Vậy tại sao ngươi lại muốn tới đây?! – YuMi khẽ mỉm cười, có vẻ đã thấy thú vị.

Đồng dạng trả lời, Chun quý xuống và rất kiên quyết.

- Tôi muốn làm Bạch Linh Sứ – Đại hộ pháp của ngài!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh thức con quỷ tiềm tàng

Một con Quỷ... đã ngủ say trong giấc mộng...

Một con Quỷ... ẩn náu tận trái tim...

Một con Quỷ... khi mà nó nổi dậy và tàn phá!

Con giận dữ... sẽ thật đáng bàng hoàng!

Trước một kẻ đang đặt vấn đề một cách hết sức đột ngột và lại rõ ràng.

Đến một người quyền lực và nham hiểm như YuMi cũng phải thấy bàng hoàng. Cô ta – người bạn thân duy nhất của Xur Bi... mà lại muốn làm Đại hộ pháp cho mình sao?! Chuyện này không phải là đùa đấy chứ?! Nhưng nếu chú tâm và thử trôi mình để đọc những suy nghĩ đương tồn tại trong đầu của Ji Chun thì điều đó lại hoàn toàn là sự thật. Con nhỏ đó thực sự muốn làm Đại hộ pháp cho mình! Vậy cũng hay đấy chứ! Lại một kẻ tay trong... ta thích trò này.

Nghĩ ngợi một hồi rồi YuMi quyết định đồng ý. Nhưng trước khi ban ra sắc lệnh chấp nhận Ji Chun, nó lại muốn đưa ra một điều kiện để thử lòng trung thành.

- Yoon Ji Chun! Ngươi sẵn sàng làm một nhiệm vụ do ta sai bảo chứ?!

- Một... hay muôn ngàn nhiệm vụ cũng được! Thưa nữ hoàng!

* Nói là nữ hoàng là bởi vì trong thế giới của YuMi, tức Thánh Địa Ròng, tất cả những kẻ phục tùng dưới chế độ "ngầm" của con bé đều phải gọi nó là Nữ Hoàng, trừ Yul.

.....

Trong lúc đó, trở lại khu nghĩa địa, tại thời điểm mà Xur Bi đột ngột biến mất.

Nói là biến mất thì cũng không phải, bởi thay vì bị lôi đi đến một nơi khác... thì con bé lại chỉ bị bao bọc bởi một lớp ma thuật tàng hình hắc ám mà thôi! Thứ ma thuật này thực chất một loại bùa yêu cổ xưa có tác dụng làm cho người bị xâm nhập bởi nó sẽ mất hết cảm giác đối với mọi vật xung quanh và có tâm hướng như đang được đưa đi đến một thế giới khác – thế giới của yêu ma. Và trong hoàn cảnh này, Xur Bi cũng đang bị xâm nhập bởi một loại bùa yêu như thế.

Nó ngơ ngác ngắm nhìn cảnh vật xung quanh mình... tất cả là một vùng chết chóc, với những hồn ma thây xác bay là tả xung quanh trông thật ghê rợn. Khẽ rung mình, nó nhúc nhối cả đầu óc bởi những tiếng kêu "O ó!" của lũ quạ tha đang lượn lơ bên tai con bé.

"Aaaaaaa!!!!!!" – Bất giác, con nhóc hét toáng lên như thể không chịu đựng nổi nữa. Dù sao, tiếng hét cũng giúp nó giải tỏa được nỗi sợ hãi đang ngập tràn phần nào trong cơ thể – "Thật kinh khủng! Nơi này là đâu?! Và tại sao mình lại bị đưa đến đây?!" – Con nhóc khẽ lâm bầm trong cơn khủng hoảng. Mắt nó cứ hoa lên vì màu của máu... Mũi nó có thể bị điếc chỉ vì mùi tanh... nó tanh quá sức tưởng tượng mà khiến con bé muốn buồn nôn!

Còn đang hoang mang không biết làm sao thì bất thành *** h từ đâu, một giọng nói âm vọng bất ngờ cất lên từ đằng sau vang vẳng vào tai nó... và kèm theo đó là bóng một người mặc áo choàng đen lơ lửng xuất hiện cùng lũ quạ già đang lượn lơ bên vai. Hẳn khẽ rít lên bằng giọng mũi.

- Ngạc nhiên không?!

"Á!!! " – Con nhóc bất giác giật mình, rồi dường như không kiểm soát nổi nỗi sợ hãi của bản thân, nó lại hét toáng lên lần nữa... rồi bản thân quay lại khi nhìn thấy người kia – cái tên bảo vệ ấy – chính là hắn!!!

- Tại... tại sao ngươi lại muốn hại ta!!! Và ngươi là ai!! Còn đây là đâu!!! Sao lại đưa ta đến đây!!!... – Chết tiệt!!! Những ý nghĩ hoang mang cứ bao quanh và cuốn lấy tâm hồn nó, khiến con bé bất giác trở nên điên dại, nó cứ hét âm lên vô kiểm soát.

Khẽ nhếch môi cười, tiếng hân lại chợt cất lên bằng chất giọng cao ngạo vốn có.

Thật khinh khinh khi nhìn con bé... và dần dần tiến tới lại gần.

- Đề ta hỏi lại cô một câu nhé?! Tại sao ta lại phải trả lời những thắc mắc kỳ quặc ấy nhỉ?! Ở đây... TA LÀ NGƯỜI CÓ QUYỀN! – Bất ngờ, giọng hân vang âm lên khiến con bé giật mình hoảng hốt... vội vàng lùi lại vài bước về phía sau, rồi lại thẳng thốt!

- Vì vì... ta... ta không biết!!! Ta không biết gì hết!! Mau đưa ta trở lại về nhà!!! Ta sợ quá!! Ta không muốn ở đây!! – Vừa nói, nó vừa ôm chặt lấy đầu mình, hét lên trong sợ hãi, mỗi lúc một cảm thấy hoang mang.

- Ha ha ha!! Sợ rồi à!! Tưởng rằng ngươi ghê lắm cơ mà!!! Con ranh Thiện Quý!!!

- Ngươi... ngươi là ai... Sao... sao ngươi biết ta là Thiện Quý?!

Khẽ nheo mày, hân lại hất chân mình rồi bay vút lên tầng không, lơ lửng treo mình trên một ngọn cây rồi ngả mình cúi xuống nói.

- Sao lại không biết! Không biết thì chẳng lẽ ta đưa ngươi tới đây để làm gì?!!

Nghe hân nói tới đây, con nhóc mới chợt giật mình. Chợt giật mình vì từ từ chấp nối mọi sự kiện lại.. Tất cả, tất cả chỉ để nó có thể liên tưởng tới một người..

- Kim Yu Mi!!! Là Kim Yu Mi phải không?! Tại sao... tại sao cô ta lúc nào cũng muốn hãm hại ta như thế?!! Ta đã làm gì sai?!!

- Hà hà! Khá đấy! Cuối cùng thì ngươi cũng đã tìm ra chân tướng của sự việc. Nhưng ngươi biết không, ngươi vẫn còn mù mờ lắm... Bởi... ngươi luôn nghĩ là mình không làm gì sai. Nhưng mọi việc ngươi làm lại luôn khiến tiểu thư của chúng ta chường mắt! Mà tiểu thư chường mắt thì chúng ta cũng cảm thấy không được yên... Vậy nên, trừ khử ngươi là cách tốt nhất!

- Không đúng! Ít nhất thì cũng phải nói cho ta một lý do... ta đã làm phật lòng cô ta chuyện gì chứ!!! Tại sao lại cứ đổ lỗi cho ta!! Thật vô lý!!! – Nó hướng ánh mắt hân học lên nhìn hân, có vẻ bức mình.

Bất thành *** h, lộn nhào người xuống, rồi lại đột ngột xuất hiện ngay trước mặt con bé, hiện ra trước mắt nó là một khuôn mặt khô không khóc chỉ giống đồng xương khô. Nó khẽ giật mình, rồi vội lùi lại vài bước.

- Tất cả... từ khi ngươi xuất hiện... thì cuộc sống của tiểu thư ta đã bị xáo trộn rồi! Tại sao ngươi lại đến bên Quý Vương, tại sao ngươi lại dám mê hoặc hân... Để rồi khi trái tim hân bị đánh cắp... thì tiểu thư ta cũng không yên! Ta không thể tha thứ cho điều đó... Vậy nên, chịu chết đi!!!

Hân vừa dứt lời... thì ngay từ phía sau con bé, hàng ngàn nắm mồ lập tức bật dậy, đột ngột bước ra từ phía trong những quan tài đó là vô số thầy ma đang lò dò tiến tới, lại gần con bé... từng bước một... Cảnh tượng trông thật ghê người!

Chúng cứ tiếp tục tiến bước và dần dần bao vây lấy người con bé... kín chặt xung quanh như một lũ ruồi bọ và thậm chí không còn đường trốn thoát.

Nó hoang mang. Nó hoảng sợ. Nó sợ máu, sợ cả bóng tối.

Nó muốn thoát ra, nhưng lại không thể.

Con sợ hãi và hoảng loạn bất giác lên đến đỉnh điểm..

Con bé ngất đi trong sự kinh hoàng...

Cả người nó bâu lên là một vùng ma quỷ...

Những con quỷ đội mồ không ngừng trà đạp lên thân xác nhỏ bé...

Chúng xúm lại và muốn xé xác nó ra...

Từng mảnh... từng mảnh nhỏ...

Máu rơi... và xác thịt cũng vậy!

Nhưng không phải là nó! Không phải máu của nó!!!

Đó là máu của lũ quỷ kia...

Bất thành *** h, từ trong đám đông, lũ quỷ mọi đột ngột tan xác...

Máu me và thịt xác thối rữa bắn tứ tung..

Hòa trong đó là một vùng lầy lội với thứ ánh sáng nhạt nhòa...

Thứ ánh sáng có màu xanh lam tuyệt đẹp...

Mà nguồn gốc của nó là ở mọi linh hồn...

Chiếc vòng phát sáng.. và con Quỷ thức dậy.

Nó đã tỉnh dậy... sau con say...

Một con Quỷ đã ngủ say hàng trăm năm giấc...

Nó thức giấc với một hình dáng mới mẻ.

Không còn là Na Xư Bi – mà nhìn rất khác!

Nó giống như một vị Nữ Vương đang vùng mình tỉnh dậy...

Đánh thức con giận dữ với một sức mạnh vô biên... quả thật khó lường.

Trùng mắt nhìn, con nhóc tiến lại gần và hỏi:

- Ta đã nói... là tránh xa ta ra phải không?!

Tên Hắc Linh Sứ vội vàng lùi lại, hấn choáng váng vì những gì vừa xảy ra... và bàng hoàng bởi những gì sắp chứng kiến.

Lúc này, trông con bé thật đáng sợ!

Không còn là Na Xư Bi bé nhỏ hiền lành.

Nó thực sự giống một con Quỷ – một vị Nữ Vương của vương quốc bóng tối.

"Đó là SaMaKhan... sao cô ta có thể...!!!" – Hắc Linh Sứ thầm lắp bắp trong run sợ. Lần này thì hấn thực sự rung mình khi thấy Na Xư Bi tung cánh, đó là một đôi cánh màu đen đầy sức mạnh. Không giống những lần trước, chúng dài và sải rộng hơn... với những chiếc gai mang hình gươm giáo và những cái sừng siêu bóng nhọn đang mọc rạn bên trên. Thật khiếp đảm! Trông cô ta giống hệt một con Quỷ... một con Quỷ trong truyền thuyết... một con Quỷ đã từng vang danh trong thế giới thứ ba là máu lạnh – SaMaKhan.

"Nhưng... nhưng không phải bà ta đã chết rồi sao?! Sao... sao con bé này có thể... nó giống hệt!! Nhưng không thể nào... đôi mắt lòng đỏ trông đen đỏ... nó đang thiêu cháy mọi thứ! "

Quét ánh mắt màu đỏ man dại của mình lên khắp mọi nơi, tất cả những nắm mồ đều bỗng chốc bị thiêu rụi.. Hồn ma cũng biến mất ngay theo đó! Nhưng không có một con nào được siêu thoát cả – chúng chết – và chúng hết! Đó không phải là một sự khoan dung... mà đó là một sự trả giá... cho những kẻ đã dám đánh thức con giận của Quỷ.

Sau khi cuộc càn quét của kẻ nổi giận đã được chấm dứt... cũng là lúc nó mơ màng nhận ra sức mạnh của mình... tuy từ nãy tới giờ hoàn toàn là vô kiểm soát!

Rõ ràng, có ai đó đã điều khiển thân xác của mình!

Rõ ràng, đôi cánh này hiện ra mà không cần sự giúp đỡ!

Rõ ràng, đây chính là bản năng tiềm tàng có sẵn trong con người nó...

Một con người... khi sinh ra... đã được sắp đặt số phận phải làm Thiện Quỷ.

Nó mơ màng ngã xuống..

Cả cơ thể bả nhược và không còn chút sức lực để mà đứng nữa...

Xư Bi ngã xuống, đôi mắt nó nhắm nghiền, không chớp.

Nhìn qua tường chừng như con bé đã chết vậy...

Nhưng không..

Chỉ là nó ngủ thôi..

Trở lại giấc ngủ của Quý...

Và có lẽ mọi chuyện sẽ chấm hết!

.....

[Trở lại 5 phút trước đó]

....

Jen chợt dừng lại khi thấy thứ ánh sáng màu xanh. Nó chói lóa và dường như muốn thiêu rụi mọi thứ! Vợ vàng, hần tiến tới, và tò mò bước lại xem.

Tất nhiên, với sức mạnh của Jen thì việc vượt qua kết giới ảo này là việc chẳng khó khăn gì. Chỉ cần một cái búng tay – cũng giống như Yul thường nói!

Ngơ ngác ngấm nhìn, hần ngỡ ngàng khi thấy Xur Bi đang nằm gục dưới đất. Dưới nền cát lạnh và đầm đầy máu thối. Kinh khủng quá! Nhưng sao con bé lại ở đây?! Và phải hứng chịu tất cả những thứ này?! Trông nó suy nhược và dường như kiệt sức. Đôi mắt nhắm nghiền và vẻ mặt xanh xao, nhìn con bé sao mà trông tội quá! Lòng Jen thầm nhói.

Khẽ mím môi lại, anh vợ vàng nhắc bông nó lên và ôm con bé vào vòng tay ấm áp của mình, mau chóng vượt ra khỏi kết giới.

Trong con mơ, nó cảm giác như mình đang được bao bọc bởi một vị thiên sứ...

Lần đầu tiên, Jen dám sử dụng sức mạnh của mình... để cứu... "một con người"!

.....

Ngay sau khi hai đứa vừa thoát ra khỏi kết giới thì đã thấy Chun đứng lù lù chờ ở bên ngoài mê cung. Jen khẽ giật mình: "Sao cô ta có thể thoát ra ngoài nhanh như thế nhỉ?!".

Sau khi được Jen dùng phép thuật tái sinh để chữa lành mọi vết thương và hồi phục ma lực, Xur Bi đã tỉnh lại... nó ngơ ngác nhìn và giật mình khi nhận ra mình đang nằm trong vòng tay Jen. Con nhóc vợ vàng nhảy xuống, mặt nóng bừng.

Thấy Chun cũng đang ở đây, nó lại sức nhớ ra những chuyện lạ lùng vừa xảy, rồi như cái tính bà tám hằng ngày, nó liền kéo tuốt tay Chun đi trước khi ngoái lại chào Jen và hí hửng kể chuyện...

- Chun!! Tớ phải kể cho cậu nghe chuyện này!! Chắc cậu cũng không thể tin nổi đâu!!

- Ô! Thật vậy sao?! Nói thử tớ nghe xem nào?!

Nghe con bé nói với giọng hào hứng, Chun cũng khẽ nhếch môi mỉm cười... Một nụ cười nham hiểm.

(Thực ra thì những gì Na Xur Bi thể hiện vẫn chẳng là gì. Chỉ ngạc nhiên đôi chút, nhưng Hắc Linh Sứ đã giấu mặt thay vì tham chiến. Hần khôn ngoan đấy chứ?!).

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kết thúc một vở kịch?!

Tại sao lại lừa dối?!

Tại sao lại xạo tôi?!

Tại sao lại không cho tôi biết sự thật?!

Tại sao... tại sao lại bắt tôi phải chọn lựa...

... Ngay lúc này!!...

.....

Trở về nhà, nó vẫn còn mệt mỏi lắm, phần vừa vì cuộc chiến kia, phần lại vì những gì tên Hắc Linh Sứ đã nói. Không hiểu sao... nhưng... những lời nói đó... đều khắc sâu... và khiến nó phải suy nghĩ!

Hắn bảo con bé đã quyến rũ ngài Quý Vương?!

Hắn bảo con bé đã cướp đi trái tim của hắn?!

Hắn bảo con bé đã làm YuMi phải đau khổ vì điều đó!

Vậy... Quý Vương là ai... sao lại liên quan đến con bé?!!

Nếu là vì làm YuMi đau khổ... thì chỉ có một lý do... và cũng chỉ bắt đầu nguyên nhân từ một người... Phải chăng?!!!!

Nghĩ tới đây, không kiềm nổi sự tò mò, nó tiến thẳng vào phòng Yul và đòi nói chuyện.

Bước vào căn phòng màu đen u ám, với những băng đĩa xxx và truyện người lớn rải rác khắp nơi (!), Xur Bi lại khẽ rùng mình, nhưng gạt qua mọi điều vớ vẩn, nó phải tìm ngay cho mình câu trả lời cái đã!

Bất ngờ ngồi phịch xuống bên cạnh Yul, nó giật cái tuột cuốn sách " người lớn " trên tay hắn xuống rồi nhìn thẳng vào mắt Yul, chăm chăm nghiêm nghị.

Khẽ nhăn mặt lại, Yul nhú mày rồi tỏ vẻ bức bối, hắn lườm bâu.

- Lại chuyện gì nữa thế?!

Thở dài cúi gằm mặt xuống, nó quay đi chỗ khác rồi bắt đầu hỏi chuyện.

- Hừm... Yul này, em có chuyện này muốn hỏi anh. Nhưng anh phải hứa là trả lời thật nha!

- Hừm?! Chuyện gì cơ?! Để xem đã...

Cái cách nói thờ ơ rất đỗi vu vơ ấy lại càng làm Xur Bi cảm thấy bức mình, nó quay sang hậm hực.

- Gì mà để xem đã chứ! Quan hệ giữa anh với YuMi là sao hả?!!

Khẽ giật mình, Yul có vẻ ngạc nhiên khi Xur Bi hỏi về điều đó, hắn lại chột phi cười.

- Hà... sao tự dưng lại hỏi về chuyện đó vậy! Em ghen rồi à?!

- Yà!!! Không có đâu nha!! Ai mà thèm ghen với cái người như anh chứ! Nhưng mà... đừng có đánh trống lảng!! Mau trả lời đi!!

Thoáng bối rối... Yul chột nghiêm mặt lại, rồi khẽ quay qua nhìn Xur Bi.

- Em thực sự muốn anh trả lời thật?!

- Xi! Tất nhiên là thật rồi!! Không thì em hỏi anh làm gì!!

Khẽ nhếch môi cười có chút do dự, Yul lại thở dài, rồi đi thẳng vào vấn đề.

- Là một người quan trọng...

.....

Lời nói vừa thốt ra... khiến trái tim Xur Bi đau nhói... nó chột thất lại... không hiểu vì sao...

Quan trọng ư?! Quan trọng là như thế nào?! Sao lại nói ra dễ dàng thế! Lại còn ngay trước mặt nó nữa chứ! Ủ thì là sự thật! Nhưng sao mà lạnh lùng thế! Nó cứ thấy đau quá... khi nghĩ trong hắn còn có một người quan trọng hơn mình!!! Cái cảm giác này là gì?! Nó không muốn biết, cũng không muốn phải tiếp tục đối mặt với chúng nữa! Chẳng nhẽ là nó đang ghen... không... không thể nào...

Chỉ nghĩ đến đây thôi nó đã muốn đứng phắt dậy và bước ngay ra ngoài rồi. Nhưng, vẫn còn một điều nữa cần giải đáp. Đây mới là điều nó thắc mắc nhất, và con bé bắt đầu mở lời...

Nó nói bằng giọng trầm trầm... xen chút e ngại.

- Anh... có phải là Quý Vương?!!

Chột giật mình, Yul trừng mắt qua nhìn Xur Bi – cái nhìn ấy khiến nó lạnh cả người, rồi hắn phi cười – để cố giấu đi những cảm xúc " sợ hãi " đang tồn tại trong lòng mình.

Xoa đầu con bé, Yul tò vò về như thể băng quor.

- Yà!! Cái con nhóc này!! Sao em lại nói những điều vớ vẩn gì thế hả?!! Sao anh có thể là Quý Vương được! Quý Vương mà lại thêm làm chồng em sao?! Rõ ngớ ngẩn... thôi mau đi ngủ đi!

Cúi sầm mặt xuống, Xur Bi khẽ quay đi rồi nó bước vội ra khỏi phòng, chỉ kịp ném lại một câu nói thật lạnh lùng nhưng mang đầy hàm ý.

- Em hiểu rồi...

- Hiểu... em thì hiểu cái quái gì chứ?! Sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu... cô ngốc Na Xur Bi ạ!

Xur Bi đi rồi, hần chỉ kịp nhìn theo, rồi khẽ phì cười, đó là một nụ cười chua chát... vì hần đã nói dối... nói dối cả con bé... nhưng không phải là để bảo vệ cho hạnh phúc riêng của bản thân mình. Hần đang cố bảo vệ con bé!

Khẽ nắm chặt bàn tay, Yul thất lại.

.....

Bước nhanh về phòng, nó đóng rầm cửa lại, nhưng vẫn không quên nhìn quanh... nhìn trên nhìn dưới, để xem Bụt có giờ trò hù mình nữa không?!

" Phù! May quá!! " – Nó thở phào nhẹ nhõm khi chẳng thấy ai, rồi lại thản nhiên bước về phía giường của mình.

- Ú ồa!!! Ta ở đây cơ mà!! – Tiếng Bụt bất ngờ vang lên từ phía sau khiến nó giật bắn cả mình, bản thân quay lại khi thấy lão đang nhe nhòn xuất hiện từ phía sau, lêu lêu chào nó!!!

" Hừ... ở đó từ khi nào không biết nữa!! " – Con bé khẽ lầm bầm, nhưng Bụt vẫn nghe thấy. Lão lại treo mình lộn trần nhà rồi ngúc ngoắc cái đầu quăng xuống nhìn nó... Hôi tò mò.

- Oàì! Con có chuyện gì mà buồn bực vậy?!

Ngồi phịch xuống giường, nó nhăn nhó, rồi thờ dãi kể lại chuyện cho Bụt, ít nhất thì vẫn còn có người nghe nó nói!

- Là Yul đó... hần nói... YuMi là người quan trọng! – Vừa nói, con nhóc vừa chau mày lại, có vẻ bức bối lắm!!

Bụt cười khi, rồi lại đưa tay lên trán day day...

- Ấy dà... thì quan trọng thật mà!! – Lão thốt ra câu đó mà rất thản nhiên, khiến cho con bé càng bực bội, nó gất lên.

- Cái gì cơ ạ!!! Sao cả Bụt lẫn Yul đều nói thế chứ!!! Hu hu hu!! – Vừa nói, nó vừa cúi gằm mặt xuống, đấm gối bùm bụp - ____ -!

Ngồi xuống bên cạnh con bé, Bụt lại thờ dãi, nhưng vẫn cái vẻ rất thản nhiên, lão chột đánh lảng sang chuyện khác.

- Thế buổi đi chơi lễ hội hôm nay thế nào rồi?! Có gì vui không con ^^!

- Chẳng có gì vui cả! – Con nhóc lạnh lùng đáp – Trừ... con gấu bông này nè!

Vừa dứt lời, nó lại hí hửng lôi ra con gấu bông mà nó và Jen cùng đạt được, rồi ngồi cười hớn hờ. Chỉ có như vậy, con nhóc mới cảm thấy vui. Ít nhất thì khi nghĩ tới Jen... nó vẫn còn cảm thấy ấm lòng.

Hà... mà nhắc về vụ lễ hội, con bé mới sực nhớ ra những gì đã xảy ra ở mê cung ma, và những biến đổi lạ thường ở cơ thể mình. Nghĩ tới đây, con nhóc vội vàng thuật lại cho Bụt.

.....

Sau khi nghe lại tường tận câu chuyện, Bụt cũng âm ừ, rồi chẳng nói gì nhiều, Bụt chỉ có một điều muốn căn dặn con bé.

" Đó là sức mạnh thật của Quý! Nó chỉ phát huy khi con bị lâm vào tình huống nguy kịch nhất. Nhưng ngược lại, nó cũng giống như một con dao hai lưỡi vậy. Nếu con không biết cách sử dụng cho hợp lý, thì chính linh hồn con... sẽ bị con Ác Quý ấy nuốt chửng. Vì nó vẫn luôn ngự trị trong trái tim con vậy... một con Quý đã ngủ say. Đừng để nó lại bị đánh thức thêm một lần nữa, sẽ nguy hiểm lắm đấy! "

Bụt chỉ nói có vậy thôi, rồi Bụt lại đi, đi về một nơi vô tận, biến mất vào hư không, để lại cho con bé một nỗi tò mò đến mơ hồ mà vô cùng khó hiểu.

" Con Quý đã ngủ say?! Thế nghĩa là sao?!! ".

.....

Vừa bay, Bụt lại mơ hồ suy nghĩ... lo lắng về những điều sắp xảy tới trong tương lai.

" Chẳng lẽ... Con quái vật ấy đã thực sự xuất hiện?! Thực sự muốn thống trị linh hồn của con bé?! Nếu không biết cách khóa lại, một ngày nào đó, sẽ không còn Na Xư Bi nữa... mà chỉ còn SaMaKhan thôi! " – Bụt rất lo ngại, nhưng lại chẳng muốn nói điều này với con bé. Vì đối với nó, nếu nói ra sẽ là một cú sốc. Sẽ ra sao nếu biết trong cơ thể mình luôn tồn tại một linh hồn khác. Một linh hồn của Ác Quỷ ngay từ khi nó chào đời. Nỗi lo lắng đó sẽ càng làm cho con Quỷ muốn chiếm giữ linh hồn của con bé. Vì cơ thể nó là một khối phong ấn đặc biệt.

.....

Trở lại phòng của Yul, từ khi con bé tới, rồi hỏi, nhận được câu trả lời, rồi lại hậm hực bỏ đi. Hẳn cứ băn khoăn suy nghĩ mãi... Nếu một ngày nào đó, nó biết được toàn bộ "sự thật"... Con bé sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?!

Hồi trước thì không sao... nhưng bây giờ thì lại rất lo... vì hẳn thực sự không muốn mất nó. Hẳn bắt đầu biết sợ điều đó!

.....

Sáng hôm sau, vẫn như dự định đã được sắp đặt trước, Chun gọi điện cho Xư Bi và rủ con bé đi chơi. Tất nhiên, với cái tâm trạng bức bối này thì nó rất muốn được xả hơi và ton ton đồng ý. Bước ra khỏi nhà, cũng chẳng thêm nói cho ai biết, Xư Bi vội vàng đến tìm gặp Chun theo như đã hẹn.

Nhưng ngay khi vừa bước ra khỏi cổng, nó đã thấy Chun đứng đợi ở bên ngoài tự bao giờ, cũng có vẻ đã lâu...

Con nhóc ngơ ngác hỏi.

- Hơ... Chun... cậu đến từ bao giờ vậy?! Tớ tưởng...

Chun xua tay, như thể chẳng bận tâm (vì nó muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ).

- Hi! Có gì đâu! Vì tớ nôn nóng được đi chơi với cậu quá ý mà! Minh đi thôi!

Nói rồi, Chun cầm phất lấy tay Xư Bi và kéo vụt đi trong sự ngỡ ngàng của con bé... " Chun hôm nay làm sao thế nhỉ?! Cứ kỳ kỳ... ".

Lóc cóc chạy ra đến công viên, tại nó ngồi lại ở hàng ghế đá một lúc... rồi Chun chợt đứng dậy, bảo là đi mua kem, Xư Bi cũng ậm ừ...

Một mình nó ngồi chờ ở lại, lâu quá, con nhóc lại đưa hai tay lên xuyết xoa vì lạnh...

Từng làn hơi thở ra trắng xóa như sao bông...

Bỗng, có một bàn tay... tóm lấy vai nó... Rồi còn chưa kịp ứ ớ gì, họ – gồm 4 người mặc áo choàng đen, cổ sức lôi tuột nó lên chiếc xe ô tô khép kín và phóng vụt đi cho dù nó có giãy dụa thế nào đi chăng nữa!

.....

Đúng lúc đó, Chun trở về, trong tay cầm hai cây kem... Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Chun ngơ ngác, nó ngỡ người đến mức rơi tuột cả cây kem rồi vội vàng chạy theo chiếc xe đó, miệng liên tục gào thét...

- Yà!! Mấy cái người kia!! Làm cái trò gì vậy hả!! Mau thả bạn tôi ra!!!

Nó chạy, nó hét, nó cố sức đuổi theo... đến mức khản giọng lên được, cho đến khi không tài nào bám dấu được nữa, con nhóc đành gục ngã.

Nhìn bóng Chun miệt mài đuổi theo, nước mắt Xư Bi không ngừng rơi là chẳng... nó thương con bạn quá! Nhưng nó nào có biết rằng... ngay khi chiếc xe vừa mất dấu, và hình ảnh nó cũng vừa tuột khỏi tầm mắt Ji Chun, con nhóc đó đã hết khóc, và thay vào đó là một nụ cười...

.....

Chiếc xe dừng lại ở đâu thì chính Xư Bi cũng không biết, vì nó bị bịt mắt, bịt tai cho khỏi định vị được nữa mà! Chỉ biết, khi tỉnh lại, nó thấy mình đang bị treo như một cây thập giá, mà lại là treo giữa tầng không – không dính móc, không xiềng xích, nhưng lại vẫn cứ lơ lửng... thế mới lạ!

Còn đang loay hoay chẳng biết làm sao để thoát ra, khung cảnh xung quanh thì quá trời rùng rợn, toàn là những đầu lâu với xương xám... Thật kinh khủng!! Nơi này là đâu?!!

.....

Ngay khi ý nghĩ ấy vừa chấm dứt, cũng là lúc cái YuMi từ từ bước ra từ sau tấm rèm đỏ cùng giọng nói của nó vang lên âm vọng...

- Ngạc nhiên lắm hả?! Chắc hẳn ngươi đang tự hỏi... " Sao mình lại ở đây! Nơi đây là chỗ quái nào!! Mình có tội tình gì!!! Sao mình lại bị treo như thế này!! Ôi ai cứu tôi với!! " – Vừa nói, nó vừa diễn tả hành động một cách hết sức lố bịch, cốt là để khiêu khích Xư Bi.

- Đồ dờ hoi... – Xư Bi khề thờ dài, phần vì buồn cười bởi những hành động lố bịch thái quá đó! Chẳng giống khiêu khích chút nào, giống như một con hề ý!

"Siết!" – Xư Bì vừa dứt lời, ngay cả là trong ý nghĩ, YuMi cũng có thể nghe thấy được. Và không thèm đánh, thay vào đó, nó lại siết chặt hơn những sợi dây xích bằng không khí của mình... khiến Xư Bì đau nhói. Nó khễ tái mặt lại, rồi quay ra quát.

- Cô làm cái trò quái gì thế hả!!! Hành động này là sao!! Mau thả tôi ra ngay!!

Bước đến gần Xư Bì, YuMi khẽ ngược mắt lên, rồi nhìn thẳng vào mặt nó, đưa bàn tay lên ve vuốt.

- Ồ không!! Trừ khi cô nói "làm ơn!"

- Quên đi!

- Ồ... được thôi! Vậy thì cứ đứng đó mà giãy dụa! Nói cho cô biết, đó là một thứ ma thuật cổ truyền chỉ có ta mới biết cách giải! Không nghe lời thì cứ chịu khó lừng lo nha! Ta không tin cô có thể chịu được lâu đâu... Ha ha ha!!!

- Yà!! Quá đáng vừa thôi nha!! Rút cục thì tôi đã làm gì cô nào!!! – Vừa nói, nó vừa hét toáng lên vì quá bức mình. Nhưng cho dù có vùng vẫy thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là vô dụng.

Liếc ánh mắt hình viên đạn của mình qua nhìn Xư Bì, nó gất lên rồi quát tháo.

- Câm miệng! Cô có biết cô đã làm gì tôi không hả!! Cô đã cướp mất tình yêu của tôi, hạnh phúc của tôi, cũng như cuộc sống của tôi. Cô khiến tôi hàng ngày phải sống trong đổ ụp và khổ đau. Vậy liệu như thế đã đủ để trả thù chưa hả!! Con hồ ly tinh kia!!

"What?!! Cô ta nói mình là hồ ly tinh?!! Cái con điên này!! Thật hết chịu nổi rồi!! Đúng là đồ ranh hơi!! Liệu mình đã làm những điều đó từ bao giờ cơ chứ!!" – Mím chặt môi lại, Xư Bì khẽ lăm bằm, thực sự là nó "điên" lắm rồi đấy! Nếu mà được thả ra ngay lúc này... thì một cái tát quả là không quá phí!

Nhưng cố gắng kiềm chế cơn nóng giận của mình, Xư Bì vẫn từ từ thờ nhẹ, rồi bình tĩnh nói.

- Buồn cười thật! Lúc nào cũng nói tôi cướp tình yêu của cô, cướp mất hạnh phúc sống của cô! Nhưng rút cục là ai chứ!! Không nói thì làm sao tôi biết được hả!!!

- Yul... Chẳng phải là Yul sao... cái con ranh khôn kiếp này... – YuMi vừa nói, nó vừa dần dần tiến lại gần Xư Bì, giọng trầm thì...

- Cái gì?!! Yul sao?!! Yà!! Mặt cô cũng trở vừa thôi nha!! Cô nghĩ anh ấy là ai mà dám nói với tôi như thế hả?!! Tôi cướp mất tình yêu của cô sao?! Thật nực cười! Nghĩ lại xem vị trí của mình ở đâu đi!

Vừa nói, Xư Bì vừa thở hắt ra từng đợt cho đỡ tức. Mà cũng tức thiệt, dù sao thì trên danh nghĩa Yul vẫn là chồng nó, ít nhiều thì cũng đã gần hai tháng rồi, sao con nhỏ này lại có thể ăn nói trắng trợn như vậy được cơ chứ – "Thiệt tức chết!! Không biết nó có còn tự trọng hay không nữa! Nghe không lọt tai được chút nào cả. Minh mà không nói ra chắc ghen hợm quá!!".

Quên hẳn đi tình thế của mình hiện giờ để nhường chỗ cho cơn tức. Xư Bì vẫn tiếp tục mắng mà chẳng thèm để tâm đến hậu quả của mình sau đó. Kể ra thì nó cũng "nóng" quá mà! Từng là "đầu gấu" một thời mà!

.....

"Cái quái gì thế?! Cô ta đang lên mặt với mình đấy à?! Minh mà phải xuống nước sao?! Cái con nhỏ ngu ngốc này... quá trớn lắm rồi! Chắc cô ta quên mất ai là kẻ cầm quyền ở đây rồi thì phải... Được thôi! Tao sẽ cho mày biết tay!" – Nghĩ vậy, YuMi liền nghiêng răng rồi lập tức "bắn" ra một tràng tức tối!

- Hà! Cô nghĩ vậy thật sao?! Sao cô có thể không biết đến trước sau như thế được nhỉ?! Cô có biết... nếu không có tôi... thì cái mạng của Yul... cũng chẳng còn tồn tại được đến bây giờ không?!

- Cô nói vậy... là sao?!! – Xư Bì chợt giật mình, nó nói bằng giọng ngập ngừng mà vẫn khó tin.

- Hừm... có lẽ là cô chưa biết đâu. Nhưng hôm nay, tôi sẽ dành chút thời gian để kể cho cô câu chuyện này... – Nói rồi, YuMi từ từ ngồi xuống và bắt đầu lan man đi vào câu chuyện...

"Mọi chuyện bắt đầu từ hai trăm năm trước..."

Vào một đêm giông bão, có một hồn ma bé nhỏ đang lang thang nơi nhân gian trần thế. Nó bị mẹ bỏ rơi, nó bị cha đánh đập, nó không muốn sống nữa, và nó đã tự tử. Dĩ nhiên, cuộc sống cũng chẳng phù phàng đối với nó đến thế!

Nhân duyên sống của nó trên trần gian chưa hết, vậy nên, cũng như "ai đó", nó được tái sinh, được nhận một cơ hội sống thứ hai, được chọn làm Thiên Thần hoặc Thiên Quỷ. Và tất nhiên... với cái bản tính bướng bỉnh ấy thì con bé không tài nào chịu bị trói buộc trước những luật lệ khắt khe của thân phận Thiên Thần được, vì thế... nó đã chọn làm Thiên Quỷ (cũng giống như Xư Bì).

Và cuộc sống cứ trôi qua, từng ngày, từng ngày... công việc thu bắt ma quỷ cuối cùng cũng đã gần chấm dứt. Là một con bé thông minh và tài giỏi, nó

chưa từng bị yếu lòng trước bất kỳ một hồn ma tinh quái nào, bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể qua mắt được con bé. Và vì thế, cái ngày tái sinh lần thứ hai ấy cuối cùng cũng sắp tới...

Vậy mà... tất cả... đã sụp đổ... cho đến khi... nó gặp người ấy...

Người ấy... lúc bấy giờ... cũng là một hồn ma như nó!

À không! Nói đúng hơn, người ấy đang là một con Quỷ – một con Quỷ thực sự non nớt. Người ấy không có sức mạnh, và thậm chí là còn yếu ớt hơn nó.

Nhưng nó đã yếu lòng, và nó đã bỏ qua, bỏ qua cơ hội sống cho riêng mình, bỏ qua tất cả... để đi theo và giúp đỡ người ấy.

Bằng thủ đoạn và sự ma mãnh của mình, không quá dễ dàng nhưng cũng chẳng đến nỗi khó khăn khi thoát khỏi sự truy bắt của mọi tinh linh.

Nó không biết vì sao người ấy lại bị truy bắt, nó không biết vì sao người ấy lại bị lùng giết. Chỉ biết, người ấy đang ở đây, bên cạnh nó, và làm cho cái trái tim bé bỏng tưởng chừng đã ngừng nhịp từ lâu của nó lại đập loạn. Và nó biết, người ấy cần một sự giúp đỡ...

Sau khi thoát khỏi sự truy bắt của mọi Thiên Thần, nó cùng người ấy đã quyết định đến với thứ ba và làm lại cuộc đời mới của mình. Tuy vậy, nhưng nó cũng biết, cùng với lúc đó... hi vọng tái sinh lần thứ hai đã mãi mãi rời xa tầm với của nó... Cũng như chiếc dây chuyền đó, nó đã đổi ánh thành màu đen, chuyển hình thành một đôi cánh doi quyền lực. Nhưng nó chấp nhận, vì nó chỉ cần được ở bên người ấy.

Ngày tháng qua đi, nó đã sống, nó đã bị chà đạp. Nhiều lần tưởng chừng như muốn chết, nhưng nghỉ lại, thực ra thì nó đã chết rồi! Chỉ có điều là chưa bị hóa kiếp mà thôi. Nghĩ thế, nó vẫn cứ tiếp tục cố gắng cho tương lai sau này của mình.

Thật may là người ấy lại có sức mạnh! Sức mạnh của người ấy quả thực khó lường. Đến chính nó cũng không thể tin vào mắt mình được nữa. Từ một con Quỷ yếu ớt, bồng chốc, người ấy trở nên trưởng thành, và sức mạnh thì là vô biên.

Cùng với sự khôn ngoan của mình và quyền lực vốn có của người ấy, hai đứa đã mau chóng thống trị được cả thế giới Quỷ, và trở thành kẻ bá chủ của thế giới thứ ba...

Cái cuộc sống ấy qua đi... Từng ngày, từng giây, nó đều cảm thấy mình chìm đắm trong hạnh phúc. Cho dù thứ hạnh phúc ấy có là màu đen! Nhưng nó vẫn chẳng thấy hối hận, thậm chí là một giây.

Cho đến khi... cô xuất hiện! "

Nói đến đây, YuMi chợt dừng lại, nó bất ngờ đứng bật dậy và nhìn thẳng vào mắt Xur Bi, ấn một ngón tay vào trán con bé khiến nó phải khẽ chau mày.

- Cô – chính cô là kẻ đã phá hoại cuộc sống hạnh phúc của tôi! Cuộc sống tưởng chừng chỉ có tôi và người ấy... Tại sao chứ! Tôi không biết tại sao người ấy lại chọn cô làm vợ... Cô có biết... lúc ấy tôi đã hụt hẫng đến mức nào!! Thật không thể tin được! Cái hy vọng đã nhen nhóm từ hàng trăm năm qua bỗng chốc lại bị vụt tắt... chỉ vì một đứa con gái nghèo nàn xấu xí không biết từ đâu xuất hiện... Cái cảm giác đó... nó khiến tôi chỉ muốn điên lên được!! Và tôi muốn giết cô!

Vừa dứt lời, YuMi trừng mắt lên, và lườm con bé. Cái lườm ấy... thật là... lạnh ngắt. Sau khi nghe cả câu chuyện, nó cứ bần thần, rồi bần khoản mãi... rút cục... cô ta kể như vậy là có ý gì... chẳng nhẽ...

- Đừng nói với tôi... người ấy là... – Xur Bi vừa nói, mặt nó vừa tái nhợt đi, lấp bắp tưởng chừng không dám tiếp lời nữa...

- Đúng vậy, người ấy là Yul – chúa tể của vương quốc bóng tối – tức Quỷ Vương!

" Không thể nào!!! " – Xur Bi vừa dứt lời thì cũng là lúc cánh cửa ấy chợt mở ra... và tiếng bước chân... con bé nhận ra được...

" Không tin ư! Vậy cứ chờ xem nhé!! " – Nói rồi, cô ta vội vàng kéo tấm rèm ma thuật lại, tấm rèm có thể che mắt được những người xung quanh cho dù có dùng ma thuật quét ánh mạnh đến đâu đi chăng nữa, dùng thứ này là để tránh cái nhìn xuyên suốt của Yul và cho Xur Bi có thể chứng kiến mọi điều sắp tới...

Vênh váo bước ra ngoài, nó lại ngênh mặt chào mừng Yul trở lại.

.....

Cánh cửa Ròng bất ngờ đổ xuống cái rầm! Và Yul hiện ra, hấn trừng mắt rồi chuyển trông sang xanh để quét quanh một lượt, nhưng mặc nhiên lại chẳng tìm thấy dấu vết gì. Khẽ thở dài, hấn ngược qua nhìn YuMi rồi đột ngột tiến tới tóm chặt lấy cổ họng con bé, bóp nhẹ khiến nó đờ người.

- Xur Bi đâu?!

Cố gắng thở hắt ra bằng giọng gió, nó vẫn cố lấp bắp cho nên câu.

- Sao... sao anh lại nghĩ là cô ta đang ở đây chứ?!

- Em nghĩ mình làm việc hoàn hảo đến nỗi không để lại dấu vết gì ư?! Dám sai cả quan binh của Địa Ngục đến bắt người noi trần gian mà không sợ để lại khí âm à?!

- Hà!! Nếu giỏi vậy thì sao không tự tìm tiếp đi!! – YuMi khẽ nhếch môi mỉm cười, một nụ cười khinh khỉnh.

- Đây không phải là lúc để cười đâu YuMi. Anh không muốn mất thời gian để ở lại cái chỗ "đáng ghê tởm" này! – Yul trừng mắt nhìn, giọng hằn lạnh tanh (cũng thật quá đáng đối với tình cảm của con bé).

Khẽ nắm lấy bàn tay Yul, YuMi lại gầy nhẹ để mình thoát ra...

- Sao lại không?! Đây là nhà anh cơ mà?! Phải không... Ngài Quỷ Vương?!

- Đã từng...

Yul còn chưa kịp nói hết lời thì YuMi đã kịp giải bùa chú, nó khẽ gầy nhẹ ngón tay để cho các xích sắt vô hình cuốn quanh Xur Bi đều tan biến, và tấm rèm cũng bất giác mở ra. Xuất hiện sau đó là một con bé đã bị giam giữ từ lâu, mắt đỏ trừng lên... nhưng đầm nước... không phải là một cái nhìn triu mến, nó rít lên.

"Nói dối.. " – Xur Bi khẽ lầm bầm..

"Xur Bi?!! " – Yul giật mình quay ngoắt ra đằng sau, hần gần như chết đứng khi nhìn thấy con bé...

"Tại sao lại nói dối... Tại sao lại lừa gạt tôi?! Tại sao lại không cho tôi biết sự thật ngay từ đầu!!!! " – Vừa nói, nước mắt nó vừa lăn rơi... từng dòng... không ngớt... lẫn trong đó là những tiếng nấc nghẹn ngào của sự dối trá. Nó thực sự... rất sốc!

"Xur Bi... nghe anh nói đã... " – Yul bần thần, hần trơ mắt nhìn Xur Bi mà họng như nghẹn cứng, không thể nói được câu gì...

"TẠI SAO!! ĐỒ NÓI DỐI!!!" – Bất ngờ, nó hét toáng lên, tiếng hét của nó vang vọng khắp một tầng bóng tối... khiến cho lũ dơi cũng phải bất giác cất cánh bay...

Cùng với dòng nước mắt và sự hối hận... hối hận vì đã tin Yul, hối hận vì đã lấy Yul, hối hận vì đã... dành một chút tình cảm cho hần...

Nó không biết sao nữa... Nhưng cái cảm giác này...ngay bây giờ đây... sự lừa dối... từ một người gần như thân nhất... khiến con tim nó đau thắt.

Tại sao lại như thế này?!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Còn sự thật nào nữa không đây?!

Lại một lần nữa...

Sự thật được mở ra.

Nhưng liệu nó có thực sự là "sự thật"?!

Bởi tất cả mọi chuyện đều có nguyên do của nó.

Và lần này... tôi không tin... tôi không tin vào những gì tôi thấy!

Yul chờ người nhìn con bé bước tới, bất thành *** h, nó tặng cho hần một cái tát đau điếng! Nhưng đau không phải là ở trên má... mà là ở trong tim! Xur Bi bước đi... mà nước mắt hần rơi... rơi ở trong lòng.

Lạnh lùng khẽ ngược qua YuMi, hần trừng đôi mắt đang long sòng sọc những ánh lửa giận lên rồi gằn giọng nói:

- YuMi! Em có biết em đang làm cái quái gì không đấy!

Dù đã hết sức ngạc nhiên trước cái tát giáng trời mà Xur Bi bất thành *** h tặng cho Yul – người mình yêu, nhưng YuMi vẫn ngheh mặt, nó tự đắc vì chẳng còn biết sợ là gì nữa cả!

- Ô! Tất nhiên là biết chứ! Không biết sao em dám làm!

Nắm chặt bàn tay, Yul chỉ khẽ cất lên bằng giọng cảnh cáo.

- Được lắm! Nhưng chỉ duy nhất một lần này nữa thôi! Nếu những chuyện như thế này còn xảy ra một lần nữa... thì anh nhất quyết sẽ không bỏ qua cho em đâu!

Nói rồi, hần lại lẳng lặng bước đi, không một cái nhìn nào nữa, nhưng lòng lo lắng... vì những gì sắp xảy ra. Có lẽ sẽ là một cuộc chiến!

YuMi phì cười, rồi nó chỉ khẽ nhếch môi khinh khinh, ngược ánh mắt đăm đăm nhìn theo Yul, có chút gì lạnh lùng mà xót thương trong đó.

- Yul ạ... cứ nói đi, rồi xem anh có thể làm gì được em không?! Mọi chuyện đã đi quá xa rồi... chúng không thể dừng lại được nữa!

.....

Sau khi Yul đi, chỉ còn lại mình YuMi trong căn phòng vắng, lúc này, Chun và Hắc Linh Sứ mới từ từ bước ra từ trong bóng tối, bọn chúng cúi chào và hết sức kính cẩn khi đối mặt với YuMi. Con nhỏ khẽ nhoen cười với ánh mắt và vẻ mặt hài lòng.

- Làm tốt lắm Bạch Linh Sứ! Có lẽ sau lần này ta có thể thực sự tin tưởng ngươi rồi đây!

Nhưng ngay khi Ji Chun còn chưa kịp cất lời cảm ơn thì Hắc Linh Sứ đã vội vàng chen vào và đưa ra ý kiến.

- Sẽ là tốt hơn nếu chúng ta thêm cho cô ta một đòn giáng trời từ sau lưng chứ nhỉ?!

- Ngươi nói vậy là sao?! Hắc Linh Sứ?!

Hần khẽ nhoen cười rồi lại ngược qua nhìn Ji Chun, đó là một nụ cười thực sự nham hiểm.

- Sẽ thành công, nếu ngài Bạch Linh Sứ chịu cùng giúp đỡ!

Thực sự không hiểu nổi hàm ý trong câu nói này là gì, tuy có chút lo lắng nhưng Ji Chun vẫn phải đành gật đầu đồng ý, nó nói bằng giọng chắc nịch mà không có chút miễn cưỡng nào.

- Bất kể điều gì mà nữ hoàng muốn, thưa ngài!

.....

Trở về nhà, sau khi bay qua những tầng mây và vượt qua giới hạn của địa ngục, con bé vội đóng rầm cửa lại và khóa kín phòng để không một ai có thể bước vào – ngoài nó. Yul cũng vội vàng trở về theo, nhưng không vào phòng con bé, hần chỉ lẳng lặng đứng bên ngoài, định giờ tay lên và gõ cửa để giải thích một điều gì đó, nhưng nghĩ ngợi đôi điều... hần lại buông tay xuống và nhanh chóng trở về phòng mình. Cũng đóng kín cửa y như thế!

.....

Xu Bi biết là Yul đang đứng ở bên ngoài. Nhưng tại sao hần lại không vào?! Tại sao lại lẳng lặng bỏ đi như thế?! Dẫu biết là vẫn đang rất bức... nhưng dù sao... nó vẫn cần một lời giải thích chứ! Có thể thờ ơ như thế được sao?! Chẳng nhẽ nó cứ nói đừng là hần lại dùng luôn và im lặng một cách thần nhiên như thế được à?! Tại sao lại không thể cúi mình níu kéo. Nếu lúc ấy, hần chỉ cần cố gắng với nó lại thêm một chút nữa thôi... tại sao cứ luôn giữ cái vẻ lạnh lùng và cao ngạo như thế chứ! Cái tôi của hần cao quý đến thế cơ à!! Vậy thì đừng mong nó hạ mình mà xuống nước nhé! Trong chuyện này nó không phải người có lỗi, vậy nên, nó sẽ không chịu bất tay làm hòa trước đâu!

Nghĩ thế, con nhóc vẫn cứ khóa chặt cửa và ở yên trong phòng, một mình lăm li suy nghĩ... Mà thực ra thì những thức suy nghĩ ấy cũng đâu có liên quan gì mấy đến chuyện giận hờn. Chúng còn đáng sợ, và khó quyết đoán.

Tại đây, ngay bây giờ, bên trong tâm trí nó... là những suy nghĩ rối ren đang quay mòng mòng khiến con bé không tài nào quyết định được!

Một là ở lại, hai là ra đi! Chọn cái nào đây?!

Tại sao Yul lại là Quý Vương, là đáng tối cao của vương quốc Quý, là người không thể thiếu đối với vận mệnh của thế giới thứ ba. Còn nó, nó đã là vợ hần, nếu nó chấp nhận hần, chấp nhận sự thực này và chấp nhận vị trí sắp tới của mình – nữ chủ nhân của vương quốc bóng tối, cũng đồng thời có nghĩa là con bé sẽ phải mãi mãi mất đi cuộc sống con người, cuộc sống mà nó đã cố gắng và hòng đeo đuổi suốt mấy tháng nay, đã phải ra tay bắt bao nhiêu linh hồn. Vậy mà... chỉ cho đến giờ phút này... con bé lại phải bối rối... trước hai ngưỡng hoàn toàn của trái ngược nhau.

Nó sẽ phải quyết định như thế nào đây?!

.....

Cuộc chiến tranh lạnh diễn ra cũng là lúc bóng tối và sự im lặng lập tức bao trùm cả căn nhà băng giá, khiến mọi thứ đều trở nên vô động, tất thấy mọi người đều không dám cười đùa hay to tiếng với nhau, suy ra cũng chỉ vì sự giận hờn của hai đứa. Và tất nhiên, sự im ắng đến lạ thường này cũng không thể nào lọt qua nỗi tầm mắt của Mom, bà đã bắt đầu thấy nghi ngờ sự việc và vội vàng tìm đến gặp Yul, để hỏi chuyện.

.....

Bước vào căn phòng của bậc đế vương bóng tối, Mom ngồi xuống bên cạnh và khẽ thở dài. Bà nhìn vào khuôn mặt đã tái nhợt vì mệt mỏi của hân mà lòng khẽ nhói đau, Mom liền cất tiếng hỏi.

- Tại sao con không cho con bé một lời giải thích! Dù sao thì nó cũng là con gái... con gái rất yếu mềm..

Chấp hai tay lên trán, Yul lại cất tiếng thở dài, giọng kiên quyết.

- Con không thể... và cũng không muốn!

Khá ngạc nhiên, bà lại nheo mày về khó hiểu.

- Ý con là sao?! Vậy chẳng lẽ con lại cứ để như thế này mãi?!

- Không... không phải! Cũng không hoàn toàn. Nhưng con không muốn phải cố giải thích với « một cái đầu nóng » như thế. Khi nào cô ấy thực sự muốn tin con, lúc đó con sẽ sẵn sàng mở lời.

- Ừm. Vậy ta tin vào con!

Mom chỉ nói có vậy, rồi bà lại khẽ vỗ vai hân và lặng lẽ bước ra khỏi phòng. Nhẹ nhàng như làn gió.

.....

Đang đưa bước nơi hành lang, bỗng, nghĩ ngợi một hồi, bà lại chợt dừng lại nơi cửa phòng con bé, khẽ gõ nhẹ.

- Ta vào được không?!

Nghe thấy tiếng Mom, đang khóc, nó lại khẽ giật mình, gạt vội dòng nước mắt đương vương trên khóe mi, nó khẽ bật dậy rồi âm ỉ mở khóa. Vừa nhìn thấy con bé với khuôn mặt hốc hác và khóe mắt đỏ hoe, bà đã đoán ngay ra rằng nó đang phải chịu đựng những điều đau khổ ghê gớm lắm. Ừm thì bị lừa dối bởi người chồng đã ở cùng nhà với mình gần hai tháng trời, chắc hân cảm giác ấy giống như bị phản bội, thật nặng nề! Nhưng nếu để suy nghĩ kỹ hơn, con bé vẫn cần chín chắn thêm chút nữa. Nghĩ vậy, Mom liền đến bên nó và hỏi thăm, mong có thể đưa ra được vài lời khuyên bảo.

- Con không sao chứ?!

Khẽ nheo cười, một nụ cười thật nhạt, nó đáp lại bằng vẻ miễn cưỡng.

- Con ổn...

- Con chắc chứ!

- Cũng không hẳn ạ! – Con bé khẽ thở dài.

- Có thể kể cho ta nghe vài chuyện được không... – Vừa nói, Mom vừa từ từ ngồi xuống bên cạnh nó, nhẹ nhàng hỏi thăm.

.....

Sau khi đã kể lại toàn bộ câu chuyện cùng những suy nghĩ rồi ren đang quay mòng mòng trong đầu mình cho Mom nghe, nó cũng cảm thấy nhẹ người và sẵn sàng lắng nghe những điều bà nói.

Nhìn thẳng vào mắt Xư Bi, Mom hỏi.

- Con cảm thấy khác nhau như thế nào khi nghĩ Yul là Quý và Quý Vương?!

" Quý... và Quý Vương sao?! " – Mom nói thế là có ý gì, chẳng phải cả hai đều là một... Nhưng, phải rồi! Cả hai đều là một, đều là một loài quý. Vậy có khác biệt gì khi biết hân là Quý Vương?! Chẳng phải trước đó con bé cũng đã biết hân là quý rồi sao! Vậy nhưng, tại sao, lúc này, nó lại có những suy nghĩ tiêu cực đến thế! Có lẽ, một phần là vì bị nói dối, bị Yul gạt đi câu hỏi mà nó đã muốn hân trả lời thực sự lúc trước. Chính hân đã không thành thực trả lời cho con bé... Và chuyện hân lại là Quý Vương thì lại càng lớn hơn. Nhưng con bé vẫn chưa bao giờ nghĩ... giữa Quý và Quý Vương thì có gì khác nhau?! Liệu sau này khi trở thành người, nó có thể sống cùng một con Quý?! Chẳng phải vẫn rắc rối như vậy đây thôi! Chuyện này thật khó hiểu... Nhưng xét ra thì vẫn là tệ lắm! Nó vẫn phải lựa chọn...

Và để phải chọn lựa ngay lúc này thì thật khó!

Thấy con bé vẫn cứ ấp úng chưa thể trả lời, Mom lại mỉm cười hiền hậu rồi nói tiếp. Như thể đang cố gắng thuyết phục nó đừng bỏ đi vậy!

" Xư Bi à, ta không biết là con có nhận thấy hay không... Nhưng trước kia, thẳng bé chưa bao giờ cười, thậm chí còn chẳng biết giận dữ hay ghen tuông việc hạ mình để làm những việc tầm thường cùng một người khác là không thể. Nhưng đến khi quen con, ta thấy nó bắt đầu biết quan tâm đến người

khác, biết khoan dung và trở nên rộng lượng. Sự thay đổi ấy khiến chính ta, người đã chăm sóc nó suốt 200 năm còn không thể tin được. Dường như nó đã trở thành một con người hoàn toàn khác, đôi khi còn rất ngốc nghếch và trẻ con. Đó là một phẩm chất không – hề – vốn – có của Quý Vương. Vì chỉ tới khi quen con, trái tim lạnh lùng buốt giá của nó mới được mở ra ấm áp, vậy chẳng nhẽ con lại lơ lửng nào nhấn tâm đóng chặt nó lại thêm một lần nữa. Ta tin, làm vậy, nó sẽ vỡ tan ra mất! "

.....

Những lời Mom nói đều khiến nó phải suy nghĩ thật nhiều...

Có thật là con bé đã làm nên được một kỳ tích?!

Nhưng kỳ tích ấy lại sắp bị phá vỡ chỉ vì lòng tự trọng của con bé?!

Như thế có đáng hay không?!

Điều ấy còn phải xem xét...

.....

Tối hôm đó, khi đã nhắm mắt lại và chìm mình vào giấc ngủ say, nó miên man đi vào giấc mơ vô ảo vô thực, nhẹ nhàng tới một thế giới dường như quen mà vẫn xa lạ lắm. Đó là ngôi trường ấy – trường trung học SoRoYang, vẫn lớp học ấy, vẫn khung cảnh ấy, nhưng tại sao... mọi thứ ở đây lại gọi cho nó một cảm giác xa lạ đến thế! Không một bóng người, không một tiếng cười, chỉ có tiếng gió khe lay lá xì xào như đang thì thầm trong đêm tối. Tất cả đều khiến nó lạnh ngắt!

Bỗng, trở lại phía hành lang, nó cứ đi lang thang, để rồi dừng lại nơi cuối đường, đó là lúc còn bé nhìn thấy một cánh cửa tủ bỗng dưng mở toang... và nó tò mò tiến lại gần xem thử. Chợt nhận ra đó chính là chiếc tủ đựng đồ hàng ngày của mình, nhưng lại sao nó lại bị mở toang, và ai đã vô tình đặt một lá thư vào trong đó?!. Mà liệu có phải vô tình hay là chủ ý?!. Vì lá thư có bọc màu đen, bên trên còn in hình một đôi cánh dơi màu bạc, liệu... thứ này... chỉ có thể là...

Thôi, không nghĩ ngợi nhiều nữa, con bé vội vàng mở ra xem

Và dòng chữ đầu tiên mà nó đọc được là...

" Chào cô bạn Quý thân mến!

Cô đã quyết định như thế nào rồi?!

Về việc ở lại và ra đi ấy.

Cô muốn sống như một con người, hay gạt bỏ cơ hội sống đã đeo đuổi suốt hai tháng trời của mình để đi theo ngài Quý Vương. Cô nghĩ sao nếu gia đình mình biết cô coi trọng một con Quý hơn cả ba người họ?!. Và cơ hội sống để trở lại làm người của mình sẽ vĩnh viễn ra đi. Nếu cô đến với Yul, cô sẽ hoàn toàn phải an phận thủ thường dưới nơi lòng đất, cô sẽ mãi mãi không được thấy ánh sáng mặt trời, và không bao giờ được gặp lại người thân của mình nữa. Cô có cam chịu được không?!. Nếu không, tôi sẽ cho cô một cơ hội.

Để quyết định được nhanh hơn thôi! Tôi sẽ cho cô một cơ hội để làm lại cuộc đời.

Cô nghĩ sao... nếu rút gọn thời gian ba tháng?!. Chỉ với một con Quý có sức mạnh linh hồn gấp trăm lần những hồn ma yếu ớt kia... Cô sẽ phải đánh thắng nó và nắm lấy hi vọng sống của mình. Cô sẽ không phải nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ bằng một trận đấu thôi! Cô không muốn quyết định được nhanh hơn sao?!. Tôi tin là cô sẽ đồng tình với suy nghĩ của tôi đấy!

Còn nếu cô không chịu tán thành, đó sẽ lại là một chuyện khác. Từ nay sẽ không còn bất kỳ một hồn ma lờn vờn nào nơi trần thế cả. Tôi đã tiêu diệt chúng hết cả rồi, vậy nên, cô đừng có mong tự mình hành động nữa. Chỉ có thể dùng đến sự giúp đỡ của tôi thôi. Cô hãy suy nghĩ đi, nghĩ kỹ vào. Và đừng để tôi thất vọng...

Ha ha ha...

Ha ha ha...

Ha ha ha ha... "

Kết thúc bức thư cũng là lúc cái tiếng cười ghê rợn ấy cứ vang vọng mãi, âm lập từng đợt dai dẳng không ngớt trong giấc mơ của nó khiến con bé phải bất giác giật mình tỉnh dậy. Mồ hôi mồ kê rơi nhễ nhại... thấm ướt cả một vùng chăn gối. Chưa bao giờ nó gặp phải một con ác mộng đáng kinh sợ như vậy! Sao YuMi lại có thể xâm nhập vào giấc mơ của nó được cơ chứ?!. Và liệu những gì cô ta nói có phải là sự thật?!. Nó sẽ phải quyết định sao đây?!

Càng ngày càng có nhiều lựa chọn. Mà càng nhiều thì lại chỉ càng chỉ khiến cái đầu nhỏ bé của nó muốn nổ tung ra thôi!

.....

Cố gắng trấn tĩnh lại mình, hôm nay nó sẽ quyết định đến trường để xem xét tình hình. Không biết là có giống như những điều YuMi nói không nữa!

Vội vàng thay quần áo và uể oải bước xuống nhà, nó bắt gặp Yul.

Thấy bóng hấn đã bước đi từ trước, hấn đang ra khỏi nhà nhưng lại không mang theo tài xế Kang. Tuy có chút nghi hoặc nhưng con bé vẫn giả vờ thờ ơ. Nói đúng ra thì cái lòng tự trọng của nó cũng cao lắm chứ! Không thể hạ mình mà bắt chuyện trước được. Nghĩ thế, nó lại đành làm ngơ. Mặc Yul đi, Xur Bi không thèm gọi lại.

Nhưng Xur Bi nào có biết... đó sẽ là lần cuối cùng... nó còn nhìn thấy bóng hấn ở trong căn nhà này.

.....

Ngày hôm nay đến trường, mọi sự đều im ắng đến lạ thường, trống không và lạnh ngắt, thậm chí một chút âm khí cũng chẳng còn, đúng như nó nghĩ vậy!

Mọi người đâu hết rồi nhỉ?! Chun đâu?! Chan đâu?! Và cả mấy thằng đầu heo lớp nó nữa?! Sao chẳng thấy tiếng cười?! Mọi hôm đều rộn ràng lắm cơ mà?!

Vậy mà... tại sao... chỉ sau một lời nói... chỉ qua một giấc mơ... mọi vật đã trở nên như thế này?! Tất cả đều đang cố gắng ruồng bỏ nó hay sao...

.....

Cầm chiếc vòng thánh giá lặng lẽ dạo quanh trường, cả một buổi sáng, thậm chí, nó còn chẳng thấy một chút lấp lánh nào nơi mặt vòng. Tại sao lại thế nhỉ?! Chẳng hề đúng như lời YuMi nói, nó đã tiêu tán hết đám vong hồn!

Khốn thật! Biết vậy phải làm sao!!

"A... haaaa....!!!" – Bỗng, con bé chợt reo lên kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc vòng chợt lóe sáng, một thứ ánh sáng hoang ảo và mơ hồ, lung linh chưa từng thấy. Tại sao tín hiệu lần này lại phát ra mạnh đến vậy nhỉ... Phải chăng?!!

Vội vàng lần theo dấu vết, thứ ánh sáng ấy cứ dần dần đưa nó tới một nơi quen thuộc, đó là căn phòng thể chất phía sau ngôi trường. Căn nhà đó... vừa nhìn thấy đã gọi cho nó biết bao kỉ niệm quen thuộc. Đó chính là nơi mà lần đầu tiên con bé bị phục kích, rồi được Jen cứu, nó đã thân với anh nhiều hơn qua ngày hôm ấy, rồi lại tự phát hiện ra sức mạnh của mình, cùng với sự giúp đỡ thầm lặng của Yul. Ừm! Phải rồi, cái ngày hôm ấy... mãi sau nó mới biết là Yul.

Nghĩ tới Yul, con bé lại chợt mỉm cười.

Nhưng vội vàng gạt bỏ đi những ý nghĩ vẫn vơ đang vương vấn trong đầu mình. Nó tự nhủ rằng không được nghĩ tới Yul nữa, tuy gần đây những hình ảnh ấy lúc nào cũng ngập tràn... nhưng như thế lại thật tệ!!

Con bé khẽ mím môi và dần mình bước tiếp.

Dừng lại trước cánh cổng sắt kia. Một tay khẽ đẩy lên, nó thấy người ấy, gần như một vị thiên sứ, mặc áo choàng trắng với mái tóc vàng thanh khiết... nhưng... nhưng lại mang một đôi cánh đen! Chắc hẳn chính là con Quỷ mà YuMi nhắc tới!

Vừa bước tới gần, thứ ánh sáng màu vàng phát ra từ chiếc vòng trên cổ nó mỗi lúc một lớn dần. Rồi, vụt tắt!

Con bé giật mình và vô cùng hồi hộp khi người ấy đang từ từ quay mặt lại...

Dường như chết đứng... khi thấy nó thật quen...

Vẫn vẻ mặt ấy...

Vẫn nụ cười ấy...

Vẫn ánh mắt ấy...

Nhưng sao lại khiến nó chẳng vui... Vì... đó là Chun!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mở lòng

Tớ sẽ tha thứ...

Vì cậu là bạn tớ...

Mãi mãi là bạn tớ...

Dù thế nào đi chăng nữa...

Tớ sẽ không làm hại cậu...

Yoon Ji Chun ạ!

.....

Con bé thất kinh khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình, đó là Chun.

Xur Bi thầm lấp bắp, tiếng nó đang nghẹn ứ nơi cổ họng mà thốt mãi không thành lời.

- Chun... cậu... sao cậu... Cậu đang làm gì ở đây?!!!

- Còn hỏi những câu ngu ngốc như thế nữa sao?! Chẳng nhẽ đến giờ cô vẫn còn chưa muốn thừa nhận... rằng sự thật... – Tiếng của YuMi bất ngờ vang lên từ phía sau Chun, vừa nói, nó vừa từ từ bước ra với vẻ kiêu ngạo vốn có của mình.

- Sự thật?!

- Phải! Sự thật là cô chẳng có một người bạn nào hết! Tất cả mọi thứ bên cô đều chỉ là giả tạo mà thôi! Và Chun cũng vậy, cậu ta đã trở thành người của tôi rồi! Ha ha ha!! – Nó cất tiếng cười, một tràng cười khinh miệt...

- Không thể nào... Chun!! Đừng nói với tớ... cậu... là con Quỷ áy!!! – Xur Bi vội vàng đưa ánh mắt ngờ ngàng qua nhìn Chun, cầu mong một lời "không phải! "

" Gật đầu " – Chun đã gật đầu. Nó thật sự giật mình, nói đúng hơn là rùng mình. Rùng mình vì những gì Chun sắp thể hiện.

Sau cái gật đầu ấy là sự lạnh lùng sắp hiện diện trên đôi tay. Nắm lấy từng làn gió, Chun cuộn chúng lại và biến nó thành từng thanh kiếm khí mang màu xanh lục đang hăm hăm tiến tới Xur Bi. Không do dự, nó hất kiếm lên và điều khiển chúng bay xung quanh Xur Bi, cuốn chặt lấy cả người con bé và đâm sượt qua nó, tạo ra những vết nứt động máu trên tay. Mặt Chun tái sẫm, từng giọt gân nổi lên run rẩy, nhưng nó vẫn phải cố gắng tiếp tục, để qua mắt YuMi!

Nâng vút nó lên tầng không, Chun sắp dành tặng cho Xur Bi một màn hạ cánh ngoạn mục. Nhưng, chợt dừng lại. Vì mọi phép thuật của nó dường như tức khắc trở nên vô tác dụng. Với sức mạnh tiềm ẩn của mình, Xur Bi đã dễ dàng vô hiệu hóa chúng.

Nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất bằng làn lốc khí mà mình tự tạo nên, nó trừng mắt nhìn Chun, vẻ căng thẳng hiện rõ trên khuôn mặt đang tái sẫm.

Con bé bắt giặc quát lên một cách nghiêm túc như muốn chiến đấu thực sự.

" Dừng lại đi! Tớ sẽ không để cho cậu tấn công tớ một cách tùy tiện như thế một lần nữa đâu! "

" Ồ! Thật vậy sao! Để xem cậu có làm được không nhé! " – Nói rồi, ngay lập tức, nó lại nắm chặt bàn tay và tung ra từng đợt khí mang màu sắc lạnh, tiến tới Xur Bi và chém liên tục. Từng thanh kiếm khí với muôn hình muôn dạng được tạo ra từ làn gió, từ sức mạnh của Phong Thần và người mẹ Thiên Nhiên.

Dứt khoát, Xur Bi đành phải sử dụng sức mạnh thực sự của mình. Sức mạnh đã được phong ấn từ lâu mà con bé đành phải liều mình thức tỉnh. Nhưng lần này, nó đã biết tự mình kiểm soát chúng.

Không do dự, Xur Bi liền nhắm chặt mắt lại và đưa hai tay chắp nhẹ lên trán, lăm bằm thăm nhắm một câu thần chú nào đó... Rồi bất giác, nước từ đâu kéo đến! Từng làn lũ lượt kéo đến và cuốn lấy người con bé, nhấc bổng nó lên và tạo thành một cảnh tượng khiến tất cả mọi người đều thất kinh. Đó là một khối nước khổng lồ đọng lại giữa tầng không, lung linh nhưng ghê sợ. Bối, bên trong, giữa tâm của dòng nước, đó chính là Xur Bi – con bé đang tự nhốt mình trong đó!

" Đòn Tự Kích! " – Ji Chun bất giác mở miệng bật ra thành lời. Rồi trừng mắt nhìn lên... nó thấy... Xur Bi đang bị hút chặt vào dòng nước, cùng ma lực của nó đang bị cuốn theo... rút dần mòn...

Trông con bé có vẻ đau đớn lắm, nhưng nó vẫn cứ gồng mình mím môi chịu đựng. Tại sao vậy?! Chẳng nhẽ lại là vì Chun sao?!! Sao nó lại có thể làm thế chứ!!

- Mau dừng lại đi!! Tớ bảo cậu dừng lại!! Đồ ngốc!! – Chun bất ngờ hét toáng lên và chạy vội lại khỏi nước. Bằng tất cả sức mạnh của mình, nó cố gắng dùng Băng Chương để hóa giải phép thuật của Xur Bi, mong có thể đưa con bé ra khỏi khối nước. Nhưng nào có dễ, vì đó là "nước" của Xur Bi, và vì phép thuật của con bé đâu có tầm thường.

.....

Bất lực, nhìn Xư Bi ngất lịm đi trong làn nước, gần như chết đuối. Nó còn không biết bơi, vậy mà lại dám tự mình giam thân trong khối nước thần. Thậm chí còn dùng đòn Tự Kích – thứ phép thuật chỉ dùng cho người muốn tự hủy ma lực của mình, lúc đó, đến khả năng chiến đấu cũng không còn nữa.

"Ngu ngốc quá! Thứ gì đã khiến cô ta hành động như thế chứ! " – YuMi khẽ chẹp miệng khi nhìn thấy Xư Bi ngất lịm đi, và nó ngã xuống... khi nước tan... và khi sức mạnh đã đều bị hóa giải.

Ji Chun vội vàng chạy ra đỡ lấy, đỡ lấy thân thể nhỏ bé đã tái nhợt đi vì không còn sức mạnh của con bé. Nước mắt nó rơi... một giọt, khẽ chạm nhẹ lên làn môi con bé, khiến Xư Bi bất giác chột giật mình tỉnh lại. Giương đôi mắt thơ ngây đắm nước của mình lên nhìn Chun một cách lơ đãng, nó cố gắng thốt lên bằng tất cả sức lực còn lại có trong cơ thể cùng với một nụ cười.

- Chẳng phải tớ đã nói là không để cậu tấn công tùy tiện nữa mà! Tớ làm được rồi, đúng không?! – Xư Bi khẽ mỉm cười, một nụ cười mang đầy vẻ gượng gượng.

Nhìn vậy mà chỉ thấy lòng đau nhói, bất giác ôm chặt lấy cơ thể con bé vào trong vòng tay ấm áp của mình, Ji Chun khẽ rít lên tức tối.

- Đồ ngốc! Sao lại làm điều dại dột như vậy chứ! Cậu biết là tớ đang làm hại cậu mà... sao lại không tấn công...

Khẽ đẩy nhẹ Chun ra, Xư Bi vẫn nhìn nó bằng nụ cười triu mến, vốn đã không thay đổi, và sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

- Bất cứ điều gì cũng có lý do của nó. Và trong trường hợp này, tớ tin rằng cậu cũng vậy. Vì thế... cậu vẫn sẽ mãi là bạn của tớ. Và tớ hứa không bao giờ làm hại cậu đâu!

Nhẹ nhàng đặt lại Xư Bi xuống nền đất, cố gắng dùng Phong Thuật của mình để chữa trị lại phần nào ma lực đã mất trong Xư Bi. Nó khẽ chẹp miệng, rồi thì thầm vào tai con bé... một điều gì đó mà khiến YuMi cũng không thể nào nghe thấy.

"Xư Bi ngốc ạ! Cậu nói điều gì cũng có lý do của nó. Vậy tại sao cậu lại nở lòng gạt bỏ đi cơ hội nghe lời giải thích của Yul?! Nhỡ đâu trong hành động của anh ta cũng có lý do khó nói thì sao! Tớ nghĩ cậu nên xem xét lại! ".

Chun chỉ nói có thể, rồi lấy lại vẻ mặt lạnh lùng của mình, nó vội vàng bước đi.

Thần thờ nhìn theo, nó thực sự phải suy nghĩ.

.....

Sau khi đã đi khuất khỏi tầm mắt của Xư Bi, lúc này, chỉ có mình Chun và Hắc Linh Sứ, hần mới gọi với con bé lại và thì thầm vào tai như một lời đe dọa.

"Bạch Linh Sứ này, hình như vừa nãy ngươi đã thể hiện cảm xúc hơi thái quá thì phải! Ta có nên nghi ngờ không đây?! " – Tên Quỷ Đen nói với giọng lập lờ.

"Nếu cảm thấy nghi thì cứ việc điều tra, ta tin điều ta làm là đúng! " – Nói rồi, nó lại vội vàng đẩy mạnh Hắc Linh Sứ sang một bên và lặng lẽ bước đi trong sự kiêu ngạo không lo lắng của mình.

.....

Sau khi Chun đi, Xư Bi cũng cố gắng gượng mình ngồi dậy, rồi từ từ đứng lên để cơ thể tuần hoàn lại như bình thường. Nếu không nhầm thì chắc chắn vừa rồi Chun đã truyền thêm sức mạnh cho nó để con bé có thể hồi phục lại một phần ma lực của mình. Nếu không, nó sẽ chẳng thể đứng dậy ngay sau khi trúng đòn Tự Kích như vậy được. Và tất nhiên, con bé cũng đủ thông minh để không sử dụng hết thành phần công lực, tự rút ma lực cũng chỉ như một vở kịch để che mắt kẻ địch. Nó đâu đến nỗi quá "ngu" mà đi tự rút hết sức mạnh của mình ra cơ chứ! Biết Chun vẫn chưa hoàn toàn theo phe địch, Xư Bi lại khẽ mỉm cười vì quyết định đúng đắn của mình.

Sau bao chuyện thăng trầm từng xảy ra, nó không thể cứ ngờ nghệch và ngây thơ như trước mãi được, sự trưởng thành và cần thêm chín chắn điều đúng đắn.

.....

Trở lại căn phòng nhỏ trong thư viện nằm ở phía cuối dãy hành lang, Jen vẫn đang chờ Xư Bi ở đó...

Và ngay khi con bé vừa mới bước chân tiến vào, hần đã xuất hiện.

- Tìm anh hả?!

Con bé lập tức quay ngoắt lại, khẽ giật mình vì sự xuất hiện đột ngột này.

Thoáng trên mặt nó có chút bối rối...

- A... hơ... anh... vẫn ở đây sao?!! – Hối như thế là vì nó nghĩ tất cả mọi người đều bị bùa ếm của YuMi và không thể đến trường.
- Hừm?! Không ở đây thì em nghĩ anh ở đâu?! Chẳng phải bây giờ vẫn là giờ đi học?! – Jen khẽ nghiêng đầu cười cười trên con bé, hẳn là hẳn đã biết rõ nó đang nghĩ gì.
- Ừm... không... là em nghĩ... em cứ nghĩ tất cả mọi người đều bị tác dụng bùa ếm của cái YuMi...
- Ừm. Tất cả mọi người, nhưng không có nghĩa là bao gồm cả anh. Ừa... mà sao em có vẻ buồn vậy?!
- Hừm... thực ra là... có chút chuyện! – Nó lại thờ dài và muốn kể lể một chút.
- Hi! Kể cho anh chút chuyện đó được không?! – Jen mở lời một cách trêu mếu để con bé bắt đầu đi vào câu chuyện...

[...]

.....

- Vậy là em đang gặp chút rắc rối với mạng sống của mình?! – Jen quay đầu sang hỏi con bé, vẻ vẫn rất thần nhiên.
- Híc! Không chỉ là một chút thôi đâu! Đối với em thì đó là cả một vấn đề lớn đấy! – Nó khẽ chau mày, trong khi mình còn đang lo lắng thì làm sao Jen có thể thần nhiên như thế được!!

Khẽ đan xen những ngón tay thanh mảnh của mình vào nhau, hẳn lại chấp lên trán rồi chột phi cười.

- Sẽ ra sao nếu em có lại một cơ hội?!
- Một cơ hội nữa sao?! – Nó tròn xoe mắt ra để đón nhận điều mình vừa nghe thấy.
- Ừm. Một cơ hội, một cơ hội để em có thể sống lại lần nữa mà không cần dính dáng đến ma quỷ. Em nghĩ thế nào?! – Jen nói bằng giọng chắc nịch, nghe có vẻ hẳn đang nghiêm túc lắm.

Mắt nó cứ tròn xoe, rồi mặt lại ngệt ra, miệng há hốc. Trong vài phút bối rối, con bé khẽ lấp bắp như thể vẫn chưa tin nổi vào những điều mình vừa nghe thấy.

- Em... em vẫn có thể sống lại... một cơ hội nữa sao?!! Là như thế nào vậy?! Anh nói thật đấy chứ?!!
- Anh đã đùa nhóc bao giờ chưa?! – Jen khẽ nhún mày tinh nghịch.
- Hừm... đã từng, và có rồi đấy! – Nó lại xì mặt lại rồi... ple!
- Hi! Đã từng... nhưng lần này là thật. Anh sẽ không đùa với những chuyện quan trọng như thế này đâu! Em còn nhớ cuốn sách của Người Truy Hồi chứ?!
- Cuốn sách của Người Truy Hồi sao... – Nghĩ ngợi một hồi, rồi dường như lật lại được những trang rỗng tuếch trong cái đầu ngò nghếch của nó, con bé chột nhớ ra và reo lên như bắt được tiền – A!! Nhớ rồi, có phải cái cuốn sách lần trước anh tặng!
- Yà! Đúng rồi đó! May mà em chưa quên, thế có còn giữ không?!
- Hừm... gì chứ! Tất nhiên là có rồi. Một thứ quý như thế sao em có thể vứt bừa bãi được! – Nó nhún cười chắc chắn.
- Ừm... được rồi! Vậy bây giờ, trở về nhà và mở trang thứ 100 ra, hãy dùng trí thông minh của mình để tìm thấy điều kỳ diệu. Chúc em may mắn! – Hẳn khẽ nhún mày rồi lại ngồi bật dậy, lưng thẳng bước đi trước khi chấp hai ngón tay lên trán để chào con bé, biến mất vào ánh sáng một cách hững hờ...

" Trang thứ một trăm... cuốn sách Truy Hồi... dùng trí thông minh sao?... Nhưng mà mình ngốc bỏ xừ ý... " – Khẽ nhăn trán lại, con bé lại thờ dài trước khi nó đứng dậy và quyết định trở về nhà.

.....

.....

.....

Trở về nhà, nó cứ miên man nghĩ mãi về cái quyển sách ấy, rồi dường như còn chẳng bận tâm đến mọi việc kỳ lạ đang xảy ra trong nhà mình, nó chạy thẳng về phòng và lục tung đồng truyện tranh lên để tìm quyển sách.

A... đây rồi! Lẫn giữa đồng truyện tranh và kẹt dưới quyển Do Rea Mon là cuốn sách kì bí mang tên "Người Truy Hồi" mà nó đã vứt tự bấy lâu nay không thèm rờ đến (Thế đấy! Thế mà dám nói với Jen sunbea là em không vứt bừa bãi đâu đấy! Điều chưa!)

Vội vàng mở ngay trang thứ một trăm ra, quả nhiên... nó chẳng tìm thấy điều kỳ diệu nào cả! Chỉ là một trang giấy cứng như kiểu bìa sách, có vẽ to và dày hơn, trên đó còn chạm khắc những đường nét rất tinh xảo mang hình hai vị thiên thần đang nối tay nhau qua một chiếc vòng có hình thánh giá. Chính là chiếc vòng đó! Vòng của người Truy Hồi. Chợt giật mình khi nhìn thấy chúng nổi lên, hay là ẩn vào thử nhỉ... mà nhờ hồng mắt sách thì sao?!!!

Suy nghĩ một hồi, đắn đo lo lắng mãi, rồi cuối cùng... con bé cũng quyết định liều mình chạm vào thử, tuy lòng cứ run run vì sợ... sách nó! (Bởi trong các bộ phim hành động mà nó thường xem, khi có một cái nút bí mật nào đó bất ngờ hiện lên thì chắc rằng đó sẽ là nút hủy * __*!).

.....

.....

...

" Cạch! "...

" BÙMMMMMMMMMMMM!!! "

.....

Đó là tiếng nổ chột vang lên trong-đầu-con-bé khi nó bất ngờ nhìn thấy một luồng ánh sáng chói lòa đột ngột phát ra từ bên trong quyển sách.

À không... mà không! Nói đúng hơn là phải từ bên trong chiếc vòng thánh giá mới phải! Nó đang tỏa sáng và khiến cuốn sách bất ngờ bay vút lên không một cách thần kì.Con bé cứ trở mắt ra nhìn mà trực không chớp!

Rồi từ từ bay lên từ trong quyển sách đó là một thứ gì đó nho nhỏ, có phủ màu kim sa, vàng và chói lọi, lung linh nhưng bóng rất. Sức nóng mà nó tỏa ra ngùn ngụt đến nỗi Xư Bi có dùng phép cũng chẳng dám chạm vào. Cái gì thế nhỉ?!

Còn đang phân vân vì chưa biết câu trả lời... thì bỗng, từ đâu, một giọng nói bất ngờ vang lên trong đầu nó... dường như mách bảo con bé nên làm theo điều đó.

" Một cánh cổng thứ hai để mở ra số mệnh...

Chấp đôi cánh này để có một ước mơ...

Thiên thần hay trần thực?!

Con có thể chọn một điều để thành sự thật!

Hãy suy nghĩ và đưa ra quyết định sáng suốt.

Ánh sáng sẽ vụt tắt khi bắt đầu kiếp luân hồi... "

Miên man lắng nghe cái giọng nói mơ hồ, đi sâu vào tiềm thức khiến con bé bỗng chốc mất hết lí trí. Từ từ, nó đưa bàn tay ra nhẹ nhàng đón lấy chiếc vòng, tưởng chừng như đang ham muốn lắm. Nhưng rồi, chợt dừng lại... bởi một giọng nói quen thuộc đang đan xen vào tâm trí... khiến từng ngón tay nó bắt chợt rụt vào rồi nắm chặt cả bàn tay. Con bé đóng sập quyển sách! Đó là giọng nói của Mom, Mom đang ngăn cản nó... bởi một lý do mà nó biết rõ. Tất cả đều là vì Yul, nhưng nó vẫn phải suy nghĩ kỹ!

Ừ thì... hạn thời gian vẫn còn một tháng nữa. Một tháng – chắc là đủ để cho nó suy nghĩ. Và nó vẫn cần phải tỉnh táo để suy xét cho thực hơn.

Thờ vội vàng...

.....

Ngày hôm nay Yul chẳng có ở nhà, mà nếu để ý kỹ hơn thì ngay cả Mom hay mấy người giúp việc cũng chẳng thấy đâu. Căn nhà rộng lớn bỗng chốc trở nên trống trải đến lạ lùng, vắng tanh vắng ngắt... sao mà đáng sợ thế nhỉ! Cái cảm giác một mình bơ vơ giữa khoảng trống vô định này... thật khiến nó phải rùng mình. Bất giác đứng bật dậy, nó vội vàng quơ lấy đôi dép pucca rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng, đi ra phía hành lang và cứ thế miên man tìm kiếm mãi... Chẳng có ai cả, cho đến khi... nó chợt dừng lại trước một cánh cửa phòng mang tên " Bí mật ".

Bí mật à?! Làm gì có bí mật nào có thể ngăn cản con bé không ngừng bật mí trong khi nó đang ở ngay trước mặt mình như thế này được nhỉ! Và lại, hôm nay Yul cũng không có nhà nữa. Cái căn phòng mà Yul cứ cấm nó mãi, không cho vào. Nó cũng đành chịu, nhưng mà hôm nay thì con bé sẽ quyết không để yên đâu. Mạnh dạn mở cửa, cái tiếng kêu kéo kẹt của căn phòng có lẽ đã lâu không ai vào khiến nó khẽ sồn gai ốc. Thôi được rồi, lấy lại bình bình, con bé tiếp tục tiến tới... Và càng ngạc nhiên hơn khi thấy bên trong đó là cả một kho tàng sách vở.

Ừ thì nhiều thật đấy! Toàn sách là sách thôi, hết quyển to rồi đến quyển nhỏ, y như một thư viện lớn vậy! Bất ngờ choáng ngợp, nó chợt lững thững bước vào, trong đầu lan man suy nghĩ...

" Nhiều sách vậy mà Yul lại cấm mình vào là sao?! Chẳng nhẽ... đây lại là sách cấm?!! "

Chắc lưỡi thờ dài, Xư Bì chỉ toàn nghĩ xấu về Yul thôi:]]!

Lê bước qua cuối dãy hành lang, nó để ý tới gian tủ đầy những là sách phép.

Ồ! Sách phép thuật, rồi cả sách dạy làm vua nữa, nhưng mà không có sách cấm! Nghĩ tới đây, Xư Bì chột đỏ mặt vì mình... hừ quá!

Lon ton dạo bước trong căn phòng rộng lớn mà vẫn còn rất nhiều điều kỳ thú nó chưa khám phá đủ. Chợt, dừng lại bởi thứ ánh sáng chói lòa phát ra từ cuốn sách treo vút trên cao tận tầng không lơ lửng kia. Là sách cấm chẳng!! (Ồi cái con nhỏ này... đen tối từ khi làm quen với nhỏ Chun!). Nhưng mà tại sao sách lại có thể bay được nhỉ?!

" Ừm hum... " – Lặng yên suy nghĩ một hồi, rồi nó cũng tự tìm ra cho mình được lời giải đáp. Chắc hẳn là thần chú bùa bay mà Yul đã phù phép cho cuốn sách rồi! Chắc hẳn tính không để ai động vào cuốn sách này đây mà! Nhưng điều này nào có nghĩa lý gì đối với một con Quý biết bay... He he! Nghĩ thế, Xư Bì liền tập trung suy nghĩ của mình rồi bay vút lên tầng không, nhanh chóng tóm lấy quyển sách rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nhẹ như lông hồng.

.....

" Hum... My Diary. Nhật ký của Yul chẳng?! " – Con bé thăm lăm bấm trong suy nghĩ, rồi ngẫm ngợi gì đó, nó quyết định... liệu mình mở ra!

Ý chà! Cái tội đọc trộm nhật ký của người khác là nặng lắm đó nha! Nhưng mà Yul là chồng nó (tới bây giờ thì con bé vẫn nghĩ thế), nên chắc đọc thử để hiểu thêm cũng chẳng sao đâu nhỉ. Nghĩ vậy, nó liền hí hoáy mở ra đọc.

Và bắt đầu với những ý nghĩ đầu tiên kể từ ngày gặp nó, của Yul.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cánh cổng

Bước vào đi... cánh cổng địa đàng...

Sẽ dễ dàng... nếu không suy nghĩ...

Trở lại làm người, hay biến thành ma?!

Muốn ở bên Yul, hay về với gia đình?!

Chỉ một lựa chọn thôi. Hãy sẵn sàng!

.....

Lật những trang giấy đầu tiên ra để bước vào một thế giới nội tâm diệu kỳ.

Để đọc được những điều mà nó chưa từng nghĩ tới.

Những cảm xúc khó hiểu mà hẳn chưa bao giờ bộc bạch với một ai của... "ông chồng Yul"!

Ngày thứ nhất...

Cái con nhóc ngốc này! Vì lý do quái gì mà mình phải lấy nó nhỉ! Thật đúng là phiền phức! Loại con gái nửa mùa, lúc nào cũng tỏ vẻ rằng mình còn trinh trắng khiến mình phát ói. Thật muốn tống khứ nó đi quá... nhưng vẫn phải giữ lại... chỉ vì một kẻ ước...

He he, tối nay con nhỏ này đi tắm. Ít ra ta cũng phải gỡ lại chút đỉnh mới được. Ngồi chờ nó tắm xong rồi ta sẽ giờ trò " đòi bại ". Hê hê, dù sao thì mình cũng đã là chồng nó rồi mà, đêm nay là đêm tân hôn, ngại gì chứ!

Ồi trời! Nhưng mọi chuyện thật chẳng dễ dàng khi nó lại đeo một chiếc vòng thánh giá! Cái hình thánh giá chết tiệt ấy khiến cơ thể mình bỗng nhiên lại bị tê liệt! Chết tiệt! Chắc chắn nó là Thiện Quý, quái thật! Sao lại không phải là Quý luôn đi chứ! Như YuMi ấy! Mà thôi... lượn về phòng cái đã!.

-> Mới chỉ đọc đến đoạn này thôi, nó đã thấy Yul " sở khanh " vô cùng!

Tiếp tục nhẫn nhịn và cố gắng giữ bình tĩnh để lật sang trang thứ hai.

Ngày thứ hai...

Con nhỏ đó muốn đi học. Mình biết vậy và mình đã để cho cô ta đi. Phiền phức thật! Thế nào tới trường cũng gây rắc rối cho mình coi mà xem! Nhưng thôi, dù sao cũng không thể để mang tiếng cho cô ta là người vợ thất học được. Đại nhân đây đành ra tay làm chút việc thiện để tích đức vậy!

Oài! Mà tích đức sao?! Cái khái niệm này nghe hơi bị nghịch lý đối với giới Quý đây nhì! Nếu mà dám lâu la vô tình nghe thấy thì chắc tụi nó cười nhạo mình chết mất! Thôi bỏ đi... Cái nhất vẫn là "cái thằng ranh" đó! Tên dờ hơi lúc nào cũng bày đặt mặc đồ trắng nhìn phát ghét. Mà tại sao nó lại dám lán la lại gần người đã có "chồng" rồi cơ chứ! Cho dù cái con nhỏ đó cũng chẳng là gì quan trọng đối với mình thì cũng không thể để nó tung tăng đi lại với thằng khác ngay trong trường như thế được. Thật là mất mặt! Và lại... cái tên đó cũng không đơn giản...

Với một cái lý lịch đáng ngờ và vô cùng bí ẩn như thế thì cũng phải đề phòng.

-> Đọc đến đây mà Xư Bi khẽ cười phì, thì ra cái ngày hôm nay hần bỗng dưng nổi quạu là vì như thế. Vậy là cái lúc đó... nó cứ ngỡ... là hần đã ghen cơ đấy! He he!

Tiếp tục hứng chí mở sang trang tiếp theo để xem Yul còn cầu nhàu điều gì về mình nữa nào!

Ngày thứ năm..

Yà! Không hiểu là con nhỏ đó đang nghĩ mình là ai nữa mà nó dám mở lời mời mình đi diễn kịch cơ chứ! Thật ngốc nghếch! Chẳng lẽ một "vị đế vương" như mình mà lại có thể "hạ cố" xuất hiện giữa chốn đông người và làm trò như những tên hề mua vui như thế! Đùa đấy à... Vậy mà! Mình vẫn phải làm thật!

Nhưng cái con nhỏ YuMi ấy cũng thật là xảo quyệt. Đã nói là không được động đến "cô ta" nữa rồi... Nó coi lời nói của mình là gì chứ! Muốn làm phản à! Cho dù có là "em gái" đi chăng nữa thì cũng thật quá mức. Và việc kết liễu con rồng yêu quý của nó chỉ vì sự ngu ngốc khi giấu chiếc vòng trong trái tim nó cũng thật chẳng quá đáng đâu! Không có sự tha thứ dành cho kẻ phản bội, đó là luật lệ trong "thế giới của mình".

...

Mà "con nhỏ đó" cũng thật ngốc! Sao nó dám ôm mình trước biết bao nhiêu là người ngay giữa trường như thế chứ! Còn gì là thanh danh... Chẳng nhẽ nó nghĩ nụ hôn ấy là thật sao?! Ngu ngốc, đã quá hạ cố để chữa lành vết thương cho nó bằng cái cách "độ lượng" như thế rồi! Nhưng dù sao... mình cũng không muốn để nó bị thương tích gì...

-> "Hần không muốn mình bị thương sao?! Yul đã từng có suy nghĩ như thế à?!" – Chỉ nghĩ tới đây thôi, con bé đã chợt cảm thấy ấm lòng. Mặc dù chỉ ngay trước đó có vài giây thôi, con bé đã cảm thấy vô cùng bức xúc khi đọc mấy cái dòng trên =.=!

Ngày thứ sáu...

Hôm nay, theo như đã hẹn, mình và con nhỏ đó lại cùng sánh bước trên thảm đỏ nhà Mr.X để tham dự buổi party đúng như một đôi vợ chồng. Kẻ cũng mệt vì cái con nhỏ ú ớ này chẳng biết khiêu vũ là gì cả. Nhưng đúng là... hôm nay... nó rất xinh! À! Mà không có ý khen ngợi gì nó đâu nhé! Chỉ là trông "khá ổn" hơn cái vẻ thường ngày lếch thếch của nó thôi. Hèm..

.....

Mà cũng thật không thể hiểu nổi là cô ta đang nghĩ cái quái gì nữa! Sao có thể liều mạng hi sinh sự sống của mình để cứu lấy một hồn ma cơ chứ?! Chẳng phải cứ để cho cái đoàn tàu ấy đâm vào con bé YuZu gì đó thì nó sẽ mất hồn và tan biến luôn sao?! Thế mà cô ta vẫn cứ cứng đầu... lao tới.

Mà nói đi cũng phải nói lại, không chỉ mình cô ta ngốc, chính mình cũng ngốc. Chẳng hiểu lúc ấy mình đang nghĩ cái gì nữa mà lại dám liều mạng để lộ thân phận để cứu lấy hai con nhỏ ngu ngốc ấy nhì! Mình không biết... không biết là tại sao lại có những cảm xúc đó. Nhưng lúc ấy, khi thấy con nhóc lao thẳng vào đường ray, mình đã thoáng sợ, sợ cái cảm giác sẽ mất nó... Tự dưng lại cảm thấy nó thật đáng cảm và mình cũng không thể khoanh tay. Vậy đấy! Biết trước là sẽ đau mà vẫn đành phải làm.

-> Đọc xong đoạn này mà thấy Yul thật lạnh lùng. Sao hần có thể nghĩ là cứ để cho đoàn tàu ấy đâm chết hồn ma đó là xong chứ! Cho dù nó có là hồn ma... nhưng chắc chắn vẫn cảm nhận được nỗi đau. Vì Xư Bi cũng đã từng như vậy.

Nhưng, nhưng không hẳn là mãi thế. Dường như trong tâm trí của Yul đã có chút sự thay đổi khi hần nói "thấy nó thật đáng cảm và mình cũng không thể khoanh tay". Thế là cũng có chút sự thay đổi cho tấm lòng nguội lạnh của hần rồi! Chẳng phải một con Quý thì chẳng bao giờ biết nghĩ cho ai hay sao?!

Và Yul đã làm ngược lại...

Ngày thứ bảy...

Hôm nay mình đã hứa là sẽ cùng con bé đó đi chơi, còn địa điểm ở đâu thì tùy nó chọn lựa. Thế mà... Ôi zời ơi!! Hết chỗ hay sao mà nó phải dắt mình đến cái chợ hôi hám đầy hủ thối! Đồ đạc thì toàn những hàng cũ rích và đồ nhái hiệu từ khắp mọi nơi đổ về. Chết mất! Nhà mình có thiếu tiền đâu mà nó phải thích vào đây để mặc cả! Chưa kể con nhỏ đó chỉ biết nói mồm, mới có gặp ông bán hàng chém giá một tí mà đã chạy mất dép rồi! Hừm! May mà có đại nhân đây mở lòng nhân từ... nhưng cũng phải khắc vài dòng chữ trên nó mới được. Dù sao thì cũng không muốn nó sau này chạy mất khỏi vòng tay mình...

Mà cái khu chợ búa này cũng thật tệ! Đồ ăn thức uống gì mà lục đục như cái bát mì hủ hủ... gì đó của con nhóc Xư Bi. Hơi người thì chen nhau tấp nập, chắc chút khí trong lành ở đây cũng không giữ nổi quá! Duy chỉ có mỗi món kẹo hồ lô hấp dẫn của mình là ngon nhất thôi à! Thế mà cái con nhỏ ngu ngốc đó lại cứ nói rằng đây là thứ đồ ngọt lợ... mình ghét nó TT__TT!!

Tối rap chiếu phim là lúc mình biết được " bộ mặt thật – ngốc nghếch " của con nhóc này. Nó xem phim ma, không những không sợ mà còn thương xót cho con ma xấu số, bởi con ma đó cũng có thân phận hẩm hiu như nó. Mỗi tội, người đầu mà ngốc đến nỗi muốn khóc cũng chẳng dám thể hiện ra. Biết vậy, mình đành hỏi:

- Yà! Con sâu ngốc kia! Muốn khóc thì cứ khóc đi, sao phải cố nhịn như thế hả?!

Thế mà... biết nó nói gì không?!

- Hừc! Không khóc đâu! Khóc làm nhòe mascara xấu lắm!

~~~~~

Ôi chết mất! Lúc đó chỉ muốn phì cười mà cũng chẳng xong. Nhìn cái bộ dạng méo máo của con nhóc đó mà tếu không chịu được. " Không biết là nó ngốc thật hay dễ thương nữa! ".

-> Dừng lại, dừng lại ở đoạn này. Tìm nó ngừng đập. Hẳn từng nghĩ mình dễ thương à?! Hay là ngốc nữa...

Nhưng mà... Không biết! Chỉ biết là rất thích thôi! Cái lúc đó có suy nghĩ gì mấy đâu. Thế mà lại được khen là dễ thương!

À mà sao mình lại phải vui nhỉ?! Sao lại vui chỉ vì một vài lời nói băng quơ của hần cơ chứ!! Biết thế... nhưng mà mình vẫn cứ vui.

.....

Gặm nhấm cuốn sách đến hết cả một buổi chiều, cuối cùng, nó cũng đã đọc tới được những dòng cuối. Những dòng mà khiến con tim nó bị lay chuyển và lệch hướng nhiều nhất. Dường như mọi suy nghĩ đều bị xáo trộn và khiến con bé hoang mang.

***

Ngày cuối tháng..

Cuối cùng thì con nhỏ đó cũng hành động. Thật không thể tin là nó dám phản lại mình. Thật không thể tin là đứa em gái bé nhỏ ngày nào đã thực sự trở thành một con Quỷ độc ác. Chỉ vì sự khoan dung và quá tin tưởng đến nỗi giao hết quyền hành điều khiển thế giới ma vào tay nó suốt thời gian qua... đã gây nên tai hại. Mà cũng không hoàn toàn trách được nó. Chẳng phải mình đã quá buông thả hay sao?!

Dành quá nhiều thời gian cho " con người " ở thế giới thực. Nhưng mình sẽ chẳng bao giờ hối hận. Ít nhất là bây giờ! Bởi... con người đó... trong tim... nó đã chiếm một vị ý yên định rồi. Có lẽ sẽ chẳng bao giờ lay chuyển được. Nhưng việc để nó chìm sâu là điều không thể tránh. Có lẽ sẽ đau đớn, và cái cảm giác này là chưa từng trải qua. Mình không biết nó sẽ như thế nào. Nhưng mình sẽ cố gắng để sẵn sàng đối mặt. Dầu vẫn biết, có một ngày, cô ấy sẽ ra đi...

Sợ cái cảm giác đó.

Một con Quỷ chưa từng biết sợ.

Thật ngu ngốc khi ban đầu đã quyết định thực hiện chuyện này.

Phải chăng là một mối nhân duyên khó tránh?!

Dầu vẫn biết là chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu...

Dầu vẫn biết là có một ngày, cô ấy sẽ phải quay lại thế giới thực của mình...

Nhưng...

Nhưng vẫn không muốn... Vẫn đau.

Cầu mong cho cô ấy sẽ thật cảm hận.

Nếu phải vô tình bắt gặp cái nhìn cảm hận ấy... có lẽ, mình sẽ bớt hối hận đi đôi chút.

Mình không muốn cô ấy phải dính vào cuộc chiến tranh phi nghĩa. Nếu bây giờ lôi cô ấy vào cuộc, chắc chắn sau này sẽ còn đau đớn hơn rất nhiều.

Có lẽ như thế sẽ là tốt hơn chẳng?!

Đau đớn một hồi rồi tan biến. Rồi thời gian sẽ giúp làm liền vết thương lòng mà thôi. Một lời tạm biệt cũng không thể nói. Phải chăng như thế là quá tàn nhẫn?!

Không, một con Quỷ như mình thì không được biết hối hận vì " tàn nhẫn " là gì!

Mọi chuyện đã qua, hãy để nó qua.

Ký ức phải phai nhòa...

.....

Bản thân đóng cuốn sách lại, cả người nó đờ ra và gần như chết đứng. Nước mắt cứ tuôn trào mà không hiểu vì sao...

Sao nó lại khóc...

Sao nó lại đau lòng..

Sau con tim như muốn thắt nghẹn...

Và từng nhịp cứ muốn rời ra muôn mảnh...

Thật không thể tin được là hắn đang bảo vệ mình.

Thật không thể tin được là mình đã giận hờn hắn.

Thật không thể tin được là mình đã làm tim hắn đau...

Thật không thể tin được...

Mọi chuyện lại đổ vỡ ra như thế này.

Nếu cái sự thật ấy cứ được giấu kín mãi thì sao?!

Nếu mình cứ căm giận Yul mãi và không bao giờ nghĩ tới chuyện tha thứ.

Nếu... nếu sau này gặp lại, mình sẽ thực sự nhìn Yul bằng ánh mắt căm thù.

Không thể tin được rằng nếu có ngày ấy!

Và nó sẽ không bao giờ xảy ra! Con bé tin chắc thế.

Đặt hai cuốn sách lên bàn cân đo đếm của trái tim, nó đang đắn đo giữa hai sự lựa chọn.

Một, là ở lại.

Hai, là ra đi.

Ra đi chẳng?!

Ra đi là từ bỏ tất cả!

Một cơ hội sống, một gia đình, một mái ấm mà nó đã hằng mong ước bấy lâu nay.

Liệu mục đích sống của nó là gì?!

Cái mục đích mà khiến nó đã phải gian khổ và cố gắng truy bắt mọi vong hồn suốt mấy tháng qua?!

Mục đích... Không! Cái mục đích ấy đáng được gạt bỏ.

Đề... " Em chọn anh. Yul ạ! ".

Đặt quyền sách mà Jen sunbea đã tặng xuống, nó nhẹ nhàng nâng lên cuốn nhật ký của Yul và ghì chặt vào trong lòng. Vội vàng đi tìm đường giải quyết.

.....

Bao trùm ngôi nhà là một vùng bóng tối, ánh sáng không còn và chỉ còn lại một màu ủa đen. Sau khi Yul đi, có lẽ tất cả mọi người cũng trở về thế giới thứ ba – ngôi nhà thực sự của mình để đón đầu với một cuộc chiến mới – cuộc chiến giữa những con Quỷ cầm quyền trong bóng tối.

Càng nghĩ, nó lại càng lo sợ khi bước đi trong những dãy hành lang đen tối và sâu hun hút, không có lấy một vệt ánh sáng. Hoảng loạn chạy vội ra khỏi căn nhà, lúc này, nó mới phát hiện ra tất cả đã trở về nguyên dạng của nó, đúng với ý nghĩa của một " lâu đài ma ". Vội vã đi tìm Mom, người mà duy nhất bây giờ con bé có thể nghĩ tới để trông cậy. Nhưng liệu Mom đã đi chưa nhỉ?! Đi cùng " bọn họ " ấy?!

Chắc là chưa. Bởi bà là quản gia của ngôi nhà, là người coi giữ và bảo đảm sự an toàn luôn hiện hữu ở nơi đây mà!

.....

Nhưng, liệu Mom đang ở đâu nhỉ?! Ở đâu trong căn nhà mà mình có thể dễ dàng tìm thấy?!

Phải mất vài giây để chìm mình trong những suy nghĩ miên man, nó mới chợt giật mình và nhận ra nơi cần đến – " giàn hoa hồng leo phía sau khu nhà ". Chỉ nghĩ vậy thôi, con bé đã vội vàng rào bước.

.....

Nhanh chóng chạy ra phía sau khu nhà, mong có thể tìm thấy Mom để tìm đường giải quyết. Nhưng, thật sững sờ, trước những gì mà nó đang chứng kiến, trước những gì mà con bé nghĩ rằng chúng mới chỉ vừa xảy ra.

Bởi, giàn hoa hồng kia, chỉ mới ngày hôm qua thôi, chúng còn rất tươi xanh và xinh đẹp... Vậy sao, chỉ qua một ngày, tất cả đã trở nên như thế này! Không còn là màu hồng nữa, chúng đã trở thành màu đen. Một màu đen tàn ủa, một màu đen ghê sợ bao trùm khắp cả căn nhà bởi những cành hồng đang leo chi chít. Có lẽ chính chúng đã làm mất hết ánh sáng bên trong.

Kinh khủng quá! Vội vàng ngược qua Mom, bà vẫn đang cặm cụi ngắt những cành hồng một cách thần nhiên và nhẹ nhàng bỏ vào giỏ. Có thể trang trí gì bởi những thứ này nữa sao?!

" Chúng chưa chết... " – Tiếng của Mom bất ngờ cất lên khiến nó giật bắn cả mình, bản thân quay lại và từ từ bước tới, con bé bắt đầu lắp bắp.

" Hơ... Mom... Sao... sao cơ ạ!! " – Con bé vẫn tròn xoe mắt khi thấy bà đang chăm chú nhìn ngắm những cành hồng đã chuyển màu đen ủa. Lòng lan man mà sao chẳng hiểu gì.

" Chúng vẫn chưa chết. Mọi vật đều có thể chết, nhưng hy vọng thì không bao giờ. Một ngày nào đó, có thể hy vọng của con sẽ bị dập tắt. Nhưng chỉ cần một chút lòng quan tâm và sự chăm sóc, một chút niềm tin đặt vào những gì mà con mong đợi, chắc chắn, một ngày nào đó, những mầm cây này cũng như hy vọng kia cũng sẽ được thấp sáng thôi! ".

" Vậy... một chút niềm tin đó... có thể thấp sáng cả trái tim đã bị khép kín chứ?! " – Con bé rụt rè hỏi, dường như còn chưa chắc chắn vào những gì mà mình có thể làm.

" Chắc chắn là sẽ được, nếu sự quan tâm đó được xuất phát từ tấm lòng. Ta tin là trái tim của con có thể làm nó ấm! " – Mom cười hiền hậu, rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay con bé, dẫn dắt nó đến cánh cổng điện kỷ.

.....

Dừng lại trước một cánh cổng có màu đen xám, dường như nó cũng giống như cánh cổng chuyển sinh mà trước kia con bé đã từng được thấy. Nhưng có lẽ là nhỏ và... đen đúa hơn rất nhiều! Từ bên trong ấy là một luồng âm khí tỏa ra ngùn ngụt vô cùng đáng sợ, như muốn cuốn lấy những tâm hồn còn đang do dự giữa sự sống và cái chết. Chắc chắn là " nó " đang rất muốn lôi kéo lấy linh hồn của con bé. Nhưng mà cứ từ từ, dù sao thì " chị " cũng sẽ sớm vào với " các em " thôi mà!

Nhìn " dòng hồn " màu xanh lạnh ngắt đang trôi nổi phía trong cánh cửa kia, nó khẽ rùng mình vì không thể ngờ... phía dưới những bậc cầu thang, bên trong nhiều căn phòng bí mật, và tiền tới cuối cùng lại đất xuống nơi đây – dưới đáy của căn nhà là một tầng hầm ma quái, nơi ngăn cách giữa sự sống và cái chết bằng "cánh cửa sau" của Địa Ngục.

- Sao lại... những hồn ma đó là sao hả Mom?! Nơi đây không giống những gì mà con tưởng tượng!

- Ừm. Tất nhiên rồi! Bởi đây là " cánh cửa sau " của Địa Ngục. Nó không phải là cổng chính vì tình hình chiến sự dưới đó hiện giờ rất bất ổn. Có thể con sẽ bị bắt mà không biết rằng mình đang ở trong tay ai. Hầu như quyền kiểm soát hiện giờ ở thế giới Ma là của YuMi. Con nhỏ đó rất hiểm ác nên ta phải cẩn thận...

- Vậy... chẳng nhẽ cánh cửa này thì không nguy hiểm ạ?! – Xư Bi nhăn nhó khi thấy những hồn ma đang bay lượn phía dưới kia. Nhảy vào chỗ này thì chỉ có mà chết chắc!

Mom chợt khựng lại, rồi bà cũng nhìn xuống phía dưới, khẽ tái mặt và tặng ngay cho Xur Bi một nụ cười nhăn nhó.

- Chắc không hẳn. Nhưng có lẽ nếu đi bằng đường này, sẽ nhanh hơn và bớt nguy hiểm nếu con có thể cố gắng!

- Cố gắng sao ạ?! Vậy nếu con không thể cố gắng?!

- Thì con sẽ trở thành một trong những hồn ma kia. Đám hồn ma phé thải không được hồi sinh cũng như siêu thoát, chúng sẽ bị luẩn quẩn muôn kiếp ở trong dòng sông ma này mà thôi. – Mom nói, mặt vẫn thản nhiên mà không gọi một sợi lo lắng.

"Đờ không nói rồi!" – Xur Bi thâm lăm bằm, nhưng rồi đã quyết định thì nó sẽ làm, con bé liền gật đầu rồi không do dự đáp – "Con sẽ làm!".

Nở trên môi Mom là một nụ cười mẫn nguyện...

.....

Mạnh dạn bước ra phía trước, ánh mắt rung lên khi nhìn thấy những linh hồn đang bay lượn, nó lo sợ rằng rồi mình cũng giống như chúng. Nhưng không! Phải gạt đi mau những cái suy nghĩ hèn nhát vớ vẩn ấy, nó phải bước qua để thực hiện ý nguyện của mình. Ý nguyện mà nó đã hứa với Mom rằng mình nhất định sẽ làm được!

Một bàn chân đặt xuống...

Rồi cả người cũng lướt qua...

Con bé đã thực sự trảm mình vào dòng sông Chết...

Liệu Xur Bi có thể vượt qua?!

.....

Sau khi Xur Bi đi, Mom chỉ biết lặng yên nhìn lại, lòng tuy có chút mơ hồ lo sợ nhưng thực sự rằng bà vẫn tin tưởng rằng nó có thể làm được. Bà tin vào nghị lực của con bé ngay từ khi bắt gặp ánh mắt nó lần đầu. Bỗng, có một giọng nói trầm bổng như remix của một ông già râu trắng tóc bạc phơ từ đâu xuất hiện khiến bà giật bắn cả mình quay lại.

- Liệu con bé có thể làm được không nhỉ?! – Bụt khẽ vuốt bộ râu đã chẳng còn mấy sợi của mình, uốn quần lên rồi xoáy tròn trong những ngón tay mà phân trần nghi hoặc (ngịch như trẻ con).

- Yaaa! Ông xuất hiện từ bao giờ thế hả! Ít nhất thì cũng phải đánh động một tiếng chứ! Cứ lập lòe như con ma ý! – Mom tức giận hét toáng vào mặt Bụt.

- Yà! Tôi là Bụt, không phải là ma nha! Đừng có mà nhầm "hàng"! – Bụt khẽ nheo mày rồi nháy mắt kiểu lẳng tử.

- Xùy! Biết rồi! Bụt thì sao không về mà lo cho con Tắm nhà ông đi! Còn lượn lờ hóng hót ở đây mà làm gì! – Mom quay ra nhìn Bụt, đoạn phẩy tay rồi chu miệng lên quát tháo.

- Ôi zoi! Con Tắm bây giờ nó cũng học theo con Cám đi lừa tình cua zai trên mạng rồi! Tôi còn hơi sức đâu mà để ý nữa chứ! – Bụt thờ dãi bất lực, quay qua nhìn Mom về mặt ngoài.

- Mặc kệ ông! Không đi mau tôi đã ông vào cùng dòng sông Chết bây giờ!! – Mom ngược ánh mắt ma quái đờ đờ sát khí của mình qua nhìn Bụt, vẻ muốn kill ngay không cho sống.

- Ày ày... làm gì mà nóng thế... dù sao chúng ta cũng là...

- Là cái gì mà là... Biếnnnnnnnnnnnnnnnnnn!!!!

.....

Trở lại dòng sông Chết, Xur Bi đang chìm mình trôi nổi trong đám hồn ma và cố gắng thoát ra bằng mọi hy vọng của mình.

Nó cố với... cố với tới cánh cửa bên kia... cánh cửa của Địa Ngục... cánh cửa sẽ mang lại cho con bé một "cuộc sống" mới!

Nhưng, dường như mọi sự là vô vọng... khi mà toàn thân thể đang nát vụn ra vì tà khí. Tà khí xung quanh con bé quá nặng đến nỗi nó có cố gồng mình như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào kháng cự nổi. Nó đang già đi... trông thấy!

Mọi vật đều lu mờ trước mắt con bé và cánh cửa cũng trở nên xa vời, nó đang già, với những nếp nhăn đã bắt đầu nảy nở trên khuôn mặt, cả cơ thể teo tóp và trở nên yếu đuối. Nó quá yếu để có thể với tới, chẳng đường còn dài nhưng sức lực đã chẳng còn. Nó đang biến thành một bà già chỉ sau vài giây lo sợ.

Đúng rồi! Không được lo sợ!! Sức mạnh niềm tin sẽ làm nên chiến thắng.

Nghĩ vậy, nó liền nhắm chặt đôi mắt và mở rộng trái tim, không được nhìn những thứ xung quanh thì sẽ tránh được sự lo sợ. Chính nỗi bất an đã khiến nó trở nên mau già. Đó là điều cảm đoán không được xảy ra khi Mom đã dặn.

Không được tin vào điều thất bại, chỉ được hướng tới sự thành công. Và nó đã làm được.

Nắm chặt đôi tay mình bao quanh chiếc vòng ma thuật, vẫn là chiếc vòng thánh giá nhỏ bé ấy những đã cứu lấy nó không biết bao nhiêu lần. Và lần này, cũng không phải là ngoại lệ. Một luồng ánh sáng màu vàng tỏa ánh hào quang bắt ngờ bao quanh lấy cơ thể nó, như tiếp thêm sức mạnh cho con bé và xóa mờ những nếp nhăn. Nó đã trở lại là mình, một Na Xu Bi đầy sức sống. Nhanh chóng thoát khỏi dòng sông này, bằng niềm tin chiến thắng của mình, con bé bay vút ra ngoài chỉ trong vài giây lát.

Và... nó đã thoát, đã trườn lên trên và bước tới một thế giới mới.

Thế giới của loài ma với bao điều xa lạ.

Nhưng chẳng phải chờ con bé cần khám phá. "Điều mới lạ" đã ngay lập tức xuất hiện và đón chào con bé bằng một ngọn Song Giáo. Trước mặt nó là hai con Quỷ với hình hài bặm trợn đang giờ ra những ngọn giáo vô cùng sắc nhọn mang mùi âm khí và ánh mắt giương lên như chỉ muốn đâm ngay tới nó. Thật đáng sợ!

"A ha! Xem chúng ta bắt được gì này! Một con người chẳng?!" – Tiếng hai chị em nhà nữ quỷ bắt ngờ vang lên, kéo tuột nó ra khỏi những dòng suy nghĩ mơ hồ. Liệu hy vọng có lại bị dập tắt?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chị em nhà nữ quỷ

Tôi tìm Yul..

Nhưng phải làm khổ sai sao?!

Hai con Quỷ...

Có lẽ chúng không hoàn toàn độc ác.

Nhưng đôi lúc vẫn là quá dã man!

.....

Dường như chết đứng khi đón nhận những mũi giáo kia, nó dờ cả người đến nỗi bản thân buông tay... vô tình suýt rơi trở lại. Còn đang choáng váng chẳng biết làm sao thì một bàn tay từ đâu với tới, tóm chặt lấy tay con bé và tặng cho nó một nụ cười thật hiền hậu!

"Ôi đẹp quá!" – Con bé khẽ thốt lên trong lòng mình như vậy khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng kia. Nụ cười đó... khiến nó cảm thấy ấm lòng! Bồi hồi rung động, chẳng nhẽ ở thế giới này mà cũng có một con Quỷ "thánh thiện" đến vậy sao?!

Cô ta cứu mình. Mà cô ta là ai?! Còn cái cô gái dữ tợn vẫn đang chìa mũi giáo vào mình ở đằng kia nữa?! Nhìn họ giống chị em.

Ừm. Mà hình như là chị em thật!

Một tiếng động mềm mại bất giác vang lên khi bàn tay cô ta đột ngột chạm vào ngực nó, bất ngờ bóp cái "nhóp". Con bé chột giật mình khi nghe tiếng cô gái thốt lên kinh ngạc.

- Gyaaaa!! Thật không thể tin được!! Ngực cô ta to hơn em!! – Tiếng cô gái đó thốt lên trong kinh ngạc cùng với đôi mắt mở to và vẻ mặt bực mình.

Tuy nhiên, dường như còn chẳng thêm để ý đến những điều vớ vẩn ấy, cô chị với chòm tóc cao vút như cây cau vẫn bình thản mà xua tay cười khẩy.

- Xùy! Điều đó thì có gì lạ! Ngực em vốn phẳng lì...

Nghe chừng có vẻ tức tối lắm, nhỏ em liền thét lên gay gắt!

- Gyaaa!!! Nhưng ngực cô ta còn to hơn chị mà!!

Lời nói này khiến Gya chột giật mình tái mặt, nhỏ vội xoay cây gậy Giáo Bạc của mình cái vút sang một bên rồi vội vàng tiến tới, bóp mạnh vào ngực Xu

Bi khiến con bé giật mình!

- What!! Cái quái gì thế này!! Làm sao một con người lại có thể quyến rũ hơn chúng ta!! Thật không thể chấp nhận được!! Giam cô ta vào Ngục Tối!! – Lời nói của Gya vang lên như sấm rền, đó là một mệnh lệnh hết sức đột ngột chỉ vì ghen tức =.=!

Giận đến tái mặt, hết bị cô em rồi đến cô chị " sờ mó ". Thậm chí nó còn chưa nói được tiếng nào thì đã nghe tin mình bị tống vào ngục tối chỉ vì tội " ngực to hơn bọn nó ". Điên mất!

Nhưng, ngay khi nó còn chưa kịp ú ớ gì thì nhỏ Mya đã vội chạy ra ngăn chặn lại cái mệnh lệnh ngu ngốc đó. Con nhỏ nhắng nhít kêu lên thống thiết.

- Không thể nào! Chị à! Cô ta là một con người mà... – Hướng ánh mắt rung rung lên nhìn chị mình, nhỏ trần trời.

- Hừm... Là người thì đã làm sao?! – Chị khẽ quay lại lườm, cô ta vẫn lạnh lùng như thế.

- Thì... người mà!! Ô thế giới Địa Ngục của chúng ta chưa từng có một con người!! Chị không muốn biết tại sao cô ta lại xuống được đây khi vẫn còn sống sót hay sao?!! – Nhỏ rít lên về háo hức, như thể chờ đợi lời đồng ý.

Khẽ nheo mày, Gya trầm ngâm quay lại, rồi dường như cũng có vẻ khó hiểu, nhỏ cúi đầu xuống và nhếch môi hỏi con bé.

- Yà! Sao mà xuống được đây vậy?!

Nó khẽ lùi lại khi cô ta đang áp sát mình quá.

Xư Bi chợt chau mày để suy nghĩ cho kỹ càng hơn – " Tại sao mình lại phải nói cho cô ta biết nhỉ?! Đã biết rõ gì về nhau đâu?! Nhờ đâu cô ta lại là người của kẻ địch. Thật không thể dễ dàng như thế được. Phải cẩn thận thôi. Thà cứ im lặng là thốt nhất! " – Nghĩ vậy, nó liền nín bật, và quyết định không trả lời. Đã xuống dưới đây rồi thì có lẽ nó sẽ phải trả hình thành một người ít nói, không thì sẽ lộ mất!

Chẳng trả lời, Xư Bi vẫn im lặng và dường như kiên quyết cứng đầu.

Nhỏ Gya thờ dãi, rồi bất ngờ, nó gất toáng lên như thể tức giận lắm rồi!

- Hừ... thật không thể tha cho nó được nữa! Nhét nó vào Ngục Tối!

- Không... đừng mà chị! Em có ý này hay hơn! – Nhỏ Mya nhú mày, lại một lần nữa nó đã cúi mình cầu xin cô chị để khỏi " làm hại " đến Xư Bi.

Nhưng còn chính cô ta có làm hại nó không thì lại là điều khó tưởng.

.....

Dừng lại trước một cánh cửa diệu kì, nó được chấp lại với bởi những ô màu đen trắng đan xen nhau khin khít và dường như chẳng có đường để mở. Vậy mà, chỉ sau một cái ấn nhẹ lên cửa nút bí mật nào đó, tất cả những ô màu đen trắng ấy đều chợt lùi dần về phía sau và áp sát vào hai phía thành tường như họa tiết trang trí.

Con bé trở mắt nhìn và bản thân bước tới, dường như còn choáng váng hơn khi nhìn những gì sắp thấy.

Đó giống như là một bàn cờ khổng lồ được xây trên mảnh đất của quý Nham Thạch. Ngay phía dưới kia thôi, những kẻ rãnh dành cho kẻ không may bị rơi xuống đó, những con quý Nham Thạch vô định hình vẫn luôn chờ đón, nhìn chúng nóng và dường như khiến ta tan xác ngay được.

Sợ quá! Xư Bi vội vàng lùi lại, miệng nó lắp bắp mà mồ hôi trực chạy đầm đìa... một phần vì sức nóng.

- Cái quái gì vậy?!!

Từ phía trên cao, giọng cái Mya hắt xuống, không hiểu nó đã yên vị ở trên đó tự khi nào, nơi điều khiển và quan sát mọi vật xung quanh như thể khán đài trường đấu vậy!

Ngồi vắt vẻo trên một khung thành lơ lửng phía trên cao để có thể ngắm nhìn mọi vật cho bao quát, Mya chợt bấm mạnh vào một cái nút nào đó phía trên bàn điều khiển khiến cho mặt đất bỗng rung chuyển và mặt bàn cờ đột ngột hiện lên những ô đầu lâu màu đen trắng. Chúng có hai màu, đen và trắng. Rất nhiều, toàn là đầu lâu người. Thật đấy!

Nó ngỡ ngàng, dường như sống người, con bé tái mặt khi thấy mình đang đứng giữa đồng đầu lâu, xung quanh là một mùi của máu đang nóng lên vì nham thạch. Kinh khủng quá! Xư Bi hét toáng lên trong sợ hãi. Nó sợ máu.

- Các cô đang làm cái trò gì vậy! Mau đưa tôi ra khỏi đây!!!

Ngay khi tiếng gất của Xư Bi vừa chấm dứt thì cũng là lúc Gya đột ngột xuất hiện, nhỏ trừng trừng đứng trước mắt Xư Bi và lạnh lùng nhìn con bé, nói một cách nghiêm túc.

- Cô không được đi đâu hết. Không muốn vào Ngục Tối thì phải ở đây, chơi trò này với bọn tôi. Con người ạ!

- Cái gì?! Đây là một trò chơi?!

- Mỗi đầu lâu là một quân cờ. Tôi chọn cờ đen vậy nên cô sẽ phải là cờ trắng. Chúng ta sẽ chơi dựa trên số cờ này, và mỗi lần thua sẽ là một lần các quân cờ của đối thủ bị ăn, điều đó đồng nghĩa với việc linh hồn tượng trưng cho mỗi quân cờ sẽ bị biến mất, mãi mãi không được siêu thoát, đương nhiên là bị ném xuống vực kia. Còn nếu thắng, tùy ý cô. Cô có thể cho chúng sống lại, siêu thoát, hoặc chuyển sinh.

Lời cô ta nói ra... lạnh như băng giá. Có thể coi mạng sống của người khác rẻ mạt thế được sao?! Chỉ như những quân cờ. Thắng thì sống, thua thì biến mất. Thế mà được sao?!

- Không chơi... – Tiếng Xư Bi khẽ lẩm bẩm..

- Cô nói cái gì cơ?! – Giọng con nhỏ Gya vang lên một cách khó chịu.

- Tại sao tôi lại phải chơi cái trò man rợ này với các cô cơ chứ! Cho dù có là loài Quỷ thì cũng không được đối xử như thế này chứ! Các cô nghĩ mình là ai mà lại hành động tàn nhẫn như vậy hả! Nói mỗi quân cờ là một linh hồn đúng không?! Linh hồn cũng biết đau. Mọi linh hồn đều muốn được "sống". Tại sao cô lại nói "không cho siêu thoát" dễ dàng như thế hả!! Cứ thử đặt mình vào vị trí đó đi!! – Nó nói mà như hét toáng lên trong giận dữ, vì bản thân mình cũng là một linh hồn nữa "được sống". Nó biết, cái cảm giác chơi vui giữa hai thế giới ấy là thế nào...

- Cô nói thế ý là sao?! – Gya lạnh lùng hỏi lại thêm một lần nữa.

- Thôi không chơi. – Xư Bi kiên quyết trả lời.

- Vậy thì vào Ngục Tôi! – Tiếng của Mya bất ngờ cất lên từ phía trên kia, chất giọng lạnh lùng khiến nó khó có thể tin được là của con nhỏ kia. Nhưng, những gì cô ta sắp thể hiện lại khiến nó phải tin ngay.

Đôi mắt trũng lên như vực lửa, cái trông màu đen sẫm ấy bất ngờ chuyển sang màu đỏ, rồi lòng mắt dần dần đục biến... y như màu của hắc ám vậy! Về mặt lúc này của cô ta đã khác hẳn so với vẻ thánh thiện lúc trước. Nó tối sẫm và lạnh ngắt, cái giọng nói ngọt ngào ấy cũng trở nên khê khê...

- Cô nói ai là man rợ! Cô dám bảo trò chơi của tôi là man rợ sao?! Linh hồn thì sao chứ! Linh hồn chẳng phải cũng đã chết rồi sao! Còn đau đớn cái gì nữa chứ! Tôi chẳng quan tâm. Vì chúng tôi có quyền!

- Quyền... quyền gì chứ?! – Nhìn cái vẻ mặt lạnh lùng đó... khiến cho nó cũng phải thấy sợ.

- Quyền được chém giết! Cô hỏi chúng tôi là gì đúng không?! Để nói cho cô biết nhé! Giữa hai thế lực cầm quyền đang bận chống đối nhau hiện giờ thì kẻ trung gian ở giữa mạnh nhất mà tất cả 18 tầng Địa Ngục đều phải biết tới và nể sợ chính là chị em hai chúng tôi. Kẻ làm chủ và quản giáo tất cả các ngục tù trên 5 tầng đầu tiên của địa ngục. Vậy chúng tôi không có quyền sinh – sát hay sao?! Dám bắt lại chúng tôi hả?! Đã định cho cô một cơ hội "sống" từ từ... Vậy mà... dám to tiếng với tội này sao! Cút xuống Ngục Tôi!!

Lời nói vừa được cất ra cũng là lúc tất cả các quân cờ phía dưới chân nó đều biến mất, và mặt đất thì dần dần rạn nứt... xung quanh chỉ có thạch nham và sức nóng thì ngùn ngụt khiến cho con bé không biết phải chạy đi đâu. Ở cái nơi này, sức mạnh của nó dường như mất sạch. Còn đang loay hoay không biết làm sao thì bất ngờ từ đâu một vòng xoáy màu đen cuốn chặt lấy thân nó, lôi tuột con bé vào vòng trong vòng xoáy vô định đó. Nó hét toáng lên trong sợ hãi... rồi cũng chẳng biết mình đang bị cuốn đi đâu.

.....

Cuốn mình theo dòng xoáy rồi dừng lại ở phía đáy của trận lốc xoáy, nó thấy mình đang bị đè lên bởi một thứ gì đó nặng nề.

Bản thân ngược lên nhìn, nó thấy cái Gya đang ngồi vắt vẻo trên đầu con bé, giận tím mặt, nó hét toáng lên trong tức tối.

- Gyaaaa!! Bỏ móng cô ra khỏi đầu tôi ngay!!!

Luống cuống vội vàng nhảy xuống, cái Gya vẫn xoa đầu cười hi hi một cách nhạt nhẽo như thể để đánh trống lảng.

- Hi hi! Xin lỗi cô nha! Vừa nãy chắc con em tôi nó giận quá nên cuốn cả tôi vào trong mà không biết... – Đang nói ngọt nhạt, bỗng, cô ta nhận ra, rằng mình là ai, và chẳng việc gì phải xin lỗi, thế là... – O!! Mà việc gì tôi phải xin lỗi cô nhi! Cô là cái quái gì mà tôi phải xin lỗi cơ chứ!! Vớ vẩn! Đi làm nhiệm vụ mau!!

- Hừm! Mà làm cái gì cơ?! – Mặt Xư Bi ngơ ngác lắng nghe những lời Gya nói, vừa mới xin lỗi xong mà đã quát ngay được. Con nhỏ này thật đáng sợ!

.....

Xư Bi vừa dứt lời, cô ta liền tóm ngay lấy tay con bé rồi đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ vào mấy cái tên tù nhân đang hi hục đào một thứ gì đó có lẽ đã lẫn sâu trong lòng đất, hòa cùng với chúng là thứ cát đen có mùi ma thuật. Nồng nặc quá! Đến nỗi sức lên cả sống mũi, Xư Bi khê sặc... Nó nhăn mày hỏi lại.

- Thứ cát kia là cái quái gì thế?!

- Là cát Hắc Ma. Thứ cát này dùng để bao phủ lên đá Bóng Đêm, loại đá dùng để làm đạn ma thuật trong chiến tranh của thế giới chúng ta. Ở đây, các người, tức những tù nhân bị nhốt vào Ngục Tối này đều phải làm khổ sai đào đá cho chúng ta!!

- Nhưng... nếu không đào được thì sao?! – Xư Bi khẽ nhủ mày e ngại trước tình thế khốn khổ của nó.

- Thì... người có thấy chúng không?! Những kẻ yếu đuối ấy?! – Vừa nói, Gya vừa hướng ánh mắt của mình qua những kẻ đang hi hục đào đá kia, một vài trong số họ là những kẻ yếu đuối, thậm chí có đào hàng năm cũng chẳng kiếm được viên đá nào vì hề thấy thì lại bị kẻ mạnh hơn giành mất. Ở đây không có pháp luật, vì vậy kẻ thắng làm vua, kẻ thua... phải chịu. Tất cả những kẻ vô dụng đều không có sức kháng cự với " cát " và chính chúng sẽ bị " cát " ăn mòn cho đến chết...

" Hiểu rồi, vì đây là cát Hắc Ma nên chúng có mùi tà khí rất mạnh. Những kẻ yếu đuối sẽ không thể nào kháng cự nổi! " – Xư Bi khẽ làm bầm trong miệng mình như thế khi Gya đang phân tích.

- Cô thông minh ra rồi đấy! – Gya khẽ cười khẩy khi thấy nó đã hiểu ra chút vấn đề!

" Khiếp! Cô ta nghe thấy được sao?! Mình nói bé lắm mà! " – Con bé chợt giật mình lúng túng.

- Hờ! Nên nhớ! Tai loài Quỷ của chúng tôi rất thính, nếu không tinh tường thì làm sao có thể làm quản giáo được!

- Ừm nhỉ! – Xư Bi lại khẽ gật gù.

- Đừng có mà ở đây ậm ừ nữa!! Mau bắt tay vào việc đi!!!

Tiếng cái Gya quát toáng lên khiến nó giật bắn cả mình và vội vàng thoát ra khỏi những suy nghĩ mơ hồ ấy. Cầm vội lấy cái cuốc do cô ta đưa cho, nó phải nhanh chóng bắt đầu công việc của mình bằng cách đào những viên đá nằm sâu dưới lòng đất. Công việc của một kẻ khổ sai là như thế đấy!

.....

Hi húc hắt từng lớp cát lên bằng tất cả chút sức mạnh ít ỏi còn lại của mình, Xư Bi đã bắt đầu bả mồ hôi ra vì nhiệt độ của sức nóng. Càng đào sâu, nó lại càng cảm thấy bất lực. Cả cơ thể cứ tã ra vì cái thứ tà khí chết tiệt này. Nó có khác gì một loại thuốc độc thấm dần và làm tê liệt cơ thể đâu cơ chứ! Chỉ có những kẻ " trâu bò " to xác đẳng kia mới có thể trụ lại được thôi! Còn nhỏ bé như nó thì đúng là chịu!

Một lát sau, những tiếng náo động bất ngờ phát ra từ đằng kia nhanh chóng thu hút lấy sự chú ý của nó và tất cả mọi người, hình như là vì những kẻ mới tới...

Bước ra từ cánh cổng có hai màu đen trắng, vẫn là những ô màu hình vuông được chấp lại đều khin khít với nhau rồi từ từ áp sát vào hai bên tường để tạo ra một lối đi thẳng tắp. Xuất hiện ngay sau đó chính là những nhân vật gần như nổi tiếng nhất trong các câu chuyện xưa của Việt Nam, ví dụ như...

***

Tầng tầng bước tới đằng xa chính là anh Chí Phèo! Còn được giang hồ đồn đại là Chí Pro với tuyệt chiêu Chém Gió Thần Công, Phi Long Thần Chưởng.

Bước tới ngay sau đó, không phải ai xa lạ khi mà chính " kỳ phùng địch thủ " của hắn – Bá Kiến đương xuất hiện với bộ dạng lăm li khó đỡ.

Còn hai bạn cuối cùng là ai?!

Tất nhiên là miss Tầm baby cute với em gái " thân yêu có tiếng " của mình là nàng Cám lacoste chứ ai =]]. Thật đúng là một cặp đôi hoàn hảo! Nhưng tại sao họ lại có mặt ở đây nhỉ?! Nhất là Tầm với Cám ý?! Nếu như mà theo trong chuyện Bụt từng kể cho nó được nghe lại, thì chỉ có Cám – nhân vật xấu xa mới bị đẩy xuống Địa Ngục thôi! Chứ sao ở đây lại cả Tầm cũng vậy?! Cái bà Cheery này viết truyện lung tung kiểu gì thế!

.....

Lại gần hỏi chuyện, dường như có vẻ rất hứng thú với hai nhân vật ẩn tượng này. Xư Bi khẽ tóm lấy vai Tầm và kéo lại một đằng, thì thầm to nhỏ, nghe có vẻ bí mật lắm(không muốn cho Cám biết mà!).

- Này! Nghe nói trong truyện Tầm Cám thì chỉ có em gái cô là nhân vật xấu xa cùng với bà mẹ kế. Thế tại sao hôm nay cô cũng phải xuống đây cùng với nó vậy?! Còn " bà mẹ già " kia đâu?!

Nghe câu hỏi của Xư Bi mà Tầm thấy nẫu cả lòng, nàng liền thở dài vài ba đoạn rồi lại ngân nga thánh thót.

- Hic hic! Biết làm sao được! Chả hiểu bọn phiên tòa Sống Chết nó xét xử ra làm sao mà lại dám gán cho tôi cái tội giết Cám, đối xử tàn nhẫn với mẹ kế!! Thế có khổ không cơ chứ!! Hức hức hức... – Vừa nói, Tầm vừa sụt sùi khóc, vẻ như oan ức lắm.

- Cái gì! Cô mà cũng giết người sao?! Mà giết từ bao giờ... – Xư Bi trở mắt ra hỏi Tầm.

Nói đến đây, chợt, Tầm ngước mắt qua nhìn về phía độc giả, vẻ mặt cay đắng nhưng đầy mâu thuẫn với nước mắt đang rơi.

- He he he! Thì cái lần con nhỏ đó hỏi tôi làm sao được da trắng chứ sao! Tôi liền chỉ cho nó cách tắm nước sôi nghìn độ. Thế mà nó cũng ngu dại làm theo! Thật là con ngốc! Há há há!! – Nói rồi, cô ta lại hất mặt lên trời và cười man rợ.

Tan nát hình ảnh nàng Tấm ngây thơ, nhưng không sao, vì mình cũng chẳng ngây thơ cho lắm— Xư Bi thầm nhủ như thế và nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh của mình.

Nó e hèm háng giọng rồi lại hỏi tiếp.

- Thế còn tội đối xử tàn nhẫn với mẹ của Cám?! Cô đã làm gì mà để bị tội đến vậy?!

- Thì đấy! Cô có nhớ lúc tôi lấy thịt của con Cám rồi nhân thành thịt viên cho mẹ nó ăn không! Bà ta sau khi biết được sự thật đã sock ghen hòng lên mà chết vì đau tim. Nói đúng hơn là đột quỵ!! Ha ha ha!!! – Lại một tràng cười bất tận vang lên ha hả giữa chốn ồn ào...

" Hai con điên kia! Chúng mày làm gì mà rì rầm đằng ấy suốt thế hả! Tính nói xấu tui tao có phải không! " – Bất ngờ, giọng của anh Chí vang lên khiến hai đứa giật bắn cả mình, bản thân quay lại. Nhìn ánh mắt đục ngầu đang rung lên vì tức giận, có lẽ hẳn lại vừa uống rượu say và tâm trạng thì không được bình thường. Nghĩ tới việc hai đứa con gái đang thì thầm to nhỏ vì bộ dạng nhếch nhác của mình mà Chí không tài nào nén được cơn giận. Bất giác, hắn bặm chặt cái đôi môi dày đầy sứt sẹo của mình rồi lầm lì bước tới. Trong tay cầm hai con *dao phay phóng nhanh như vũ bão về phía Xư Bi khiến cho con bé giật mình không kịp ứng biến.

* Dao phay là nói miệng thế thôi chứ thực ra ở đây thứ hắn đang cầm là cuốc.

" Chết cha! Cứ rượu vào là thằng này không sao kiểm soát được mình. Chắc lại lên cơn điên rồi! Khô thân hai con bé! Nhìn tươi thế mà bạc mệnh! " – Lão Bá khẽ nhếch môi chặc miệng tiếc rẻ.

.....

Trong cơn hoang mang, cả người nó cứ cứng đờ ra vì sợ sệt. Sao tự dưng lại cảm thấy mình bạc nhược thế này không biết nữa. Nhưng lý do vì sao thì cũng đành chịu!!!

Nhắm chặt mắt lại, vẫn như những nghĩa cử anh hùng, Xư Bi liều mình đưa thân ra đỡ cho bạn Tấm bằng tất cả sự dũng cảm của mình, cho dù lưỡi cuốc đã kề ngay sát mặt!

Nhưng, ngay lúc đó, chính cái giây phút ấy...

Một tiếng nổ ầm trời bất thình *** h vang lên đến lộng cả óc...

" Uyhhhhhhhhhhhh!! " – Tiếng nổ dài bất ngờ vang lên khiến nó giật bắn cả mình, cứ tưởng là trúng " chưởng " rồi... Ai dè, hóa ra là nhóc Gya đã kịp thời chặn lại! Tiếng hai thứ vũ khí sắt đá mang đầy kinh lực đột ngột va chạm vào nhau gây lên một cảnh tượng náo loạn ở tầng thứ ba. Tất thấy tù nhân đều im bật ngoái lại nhìn, và cả Chí cũng thế, hắn dờ người, lặng nhìn hai cây cuốc đã vỡ vụn trong tay, lúc đó, hắn mới biết mình đang gây ra chuyện gì.

- Khốn kiếp! Tính làm loạn ở đây sao!! Xuống 18 tầng Địa Ngục mau!!

Ngay lập tức, khi tiếng cái Gya vừa dứt lời thì cũng là lúc chỗ đất cát ngay phía dưới chân anh Chí bất ngờ nứt rạn ra và kéo tuột hẳn xuống theo những dòng cát nóng đang chảy cuộn cuộn xuống dưới tầng Địa Ngục.

Không ai dám nói gì cả, không một tiếng kêu la...

Chỉ có tiếng hắn đương hét toáng lên trong cơn hoảng loạn như những cơn lộn đang bị chọc tiết và cố gắng vùng vẫy ra khỏi lưỡi dao của Tử Thần nhưng – vô ích! Chỉ vài giây sau, hắn đã biến mất, và lòng đất lại trở lại khép kín như ban đầu.

Gya khẽ thở dài rồi lại mỉm cười đắc ý, nó nói bằng cái giọng lạnh ngắt như thể để cảnh cáo cho bất cứ kẻ nào còn có ý định làm loạn ở đây nữa vậy!

- Dám làm loạn dưới trướng của ta sao?! Thật vô phép tắc! Đó là kết cục thích đáng dành cho những kẻ ngu xuẩn. Còn bây giờ, các người quay lại làm việc được rồi đấy!

Khẽ ngược mắt quay lại nhìn toàn bộ đám người đang ngơ ngác quan sát thái độ của nó từ nãy tới giờ, nó khẽ hất hoi, tất cả vội quay trở lại công việc của mình, tiếp tục im ắng.

.....

Cho đến khi, Hắc Linh Sứ và Chun đi qua. Hình như là họ đang đi tuần vậy!

Vừa nhìn thấy hai người, Xư Bi đã vội vàng cúi đầu xuống và hi hục đào đá, cố gắng để tỏ ra như mình là một tội nhân bình thường, mong sao bọn chúng không thể phát giác ra điều gì bất bình thường.

.....

Nhưng, ngay lập tức, thậm chí, vừa mới chỉ đi qua có vài bước.

Bỗng, Chun quay lại, hần hướng ánh mắt chứa đầy sự nghi hoặc cũng như quen thuộc nhìn về phía nó, có cảm giác gì đó đáng ngờ... Chun vội đưa bước lại gần. Tim con bé như thất lại. Từng nhịp đập thình thịch vang lên vội vã hòa cùng tiếng bước chân. Rồi, nó dừng lại, chầm dứt rồi, nhịp đập ấy... Ngay khi tiếng của Hắc Linh Sứ vang lên.

- Bạch Linh Sứ! Ngài đang làm gì vậy! Còn không đi mau lên, tiểu thư đang chờ!

Tiếng hần vang lên cũng là lúc bước chân Chun dừng lại, hần chợt dừng lại rồi ngo ngác quay về phía Hắc Linh Sứ. Âm ừ về tiếc nuối nhưng rồi cũng phải đi. Có lẽ YuMi đang chờ việc gì quan trọng lắm! Nhưng mà thôi, cũng chẳng chú ý đến chuyện đó làm gì! Thoát được lần này là tốt lắm rồi, Xư Bi thờ phào nhẹ nhõm khi thấy hần cùng Hắc Linh Sứ rảo bước quay đi.

.....

Sau khi bị Hắc Linh Sứ kéo đi, hần vẫn ngập ngừng quay đầu lại, dường như là đang luyến tiếc một điều gì đó. Vẫn hướng ánh mắt đắm đắm nhìn về phía Xư Bi với lòng đầy nghi hoặc, Chun đang cố tìm cho mình một lời giải đáp.

- Cô gái kia... chẳng phải là...?!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cuộc hội ngộ...trên giường!

Một ngày để đoàn tụ...

Một ngày để đi xa...

Khoảng cách thật ngắn ngủi.

Nên ta cần quý giá...

Sau khi Chun và Hắc Linh Sứ đã đi khuất, cái Mya vẫn ngược mắt nhìn theo mà miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Ôi! Ngài Chun! Trông chàng mới thật là tuyệt vời! – Khẽ đưa hai tay chắp nhẹ lên má, nó vẫn cứ chớp chớp mắt về mơ hồ.

- Xùy! Quên đi! Ngài Hắc Linh Sứ mới thật là đẹp trai! Phong độ đúng cách đàn ông chứ... còn Bạch Linh sao... em đừng quên hần vẫn chỉ là một đứa con gái! – Gya bỗng quay sang đá đều.

- Gì chứ! Con gái thì làm sao! Trông ngài ấy vẫn còn đẹp trai chán! – Cái Mya nguyệt dài, nó bĩu môi thấy tẻ để bảo vệ cho "thần tượng" của mình.

- Hừ! Hắc Linh Sứ mới là đẹp trai nhất!!! – Nhỏ Gya bắt đầu gắt lên tức tối (chiến tranh giữa các chị em rồi đây!)

- Cái gì cơ! Chị nói ai đẹp trai nhất cơ?! Phải là ngài Yul chứ!

- Ừ nhì! Quên bég đi mắt ngài Yul. Ngài Yul mới thật là phong độ nhất cái Địa Ngục này! – Nhắc đến Yul, hai chị em mới cùng có một suy nghĩ, và chúng lại bắt đầu cùng nhau thở dài mơ mộng.

"Nhưng mà Yul thì thích mẫu con gái nào ta! Ngài ấy lạnh lùng quá!" – Mặt cái Mya vẫn méo xẹo quay sang nhìn chị. Còn cái Gya thì lại quay ngoắt sang nhìn Xư Bi – đứa con gái "nô lệ" đang bị ép phải đào cát. Nó bỗng cất tiếng hỏi:

- Này! Na Xư Bi! Cô có biết ngài Yul thích mẫu người con gái nào không?!

Tiếng cái Gya cất lên lạnh lạnh khiến nó bất giác giật mình, nghe tới hai chữ "ngài Yul" mà con bé phải đột ngột buông tay, bản thân đến nỗi roi luôn cả cái xeng.

- Hà... sao... sao cơ! – Xư Bi vẫn cố giấu giếm thân phận bằng vẻ ngờ nghệch của mình.

- Ừm... hừm! Mà thôi! Quên đi! Cô thì biết gì về ngài Yul của chúng tôi cơ chứ! – Cái Gya khẽ phẩy tay rồi lại quay đi ngao ngán, chắc nó vẫn cứ nghĩ rằng Xư Bi chỉ là một con bé hồn ma bình thường thôi nhì!

- Ô... tôi... – Nghe cái Gya nói thế quả thực Xư Bi cũng tức lắm! Dù sao thì nó cũng là vợ của Yul cơ mà! Thế mà bây giờ lại bị coi như một kẻ ngoài

rià... thật bực mình.

Nhưng chẳng cần chờ đến lúc Xư Bi tự biện minh thì giọng nói của Yul đã từ đâu bất ngờ cất lên, cùng với lúc hấn vòng tay thất ngang qua eo của nó, ôm chặt và siết nhẹ khiến con bé giật bắn cả mình.

Hắn lại khẽ thì thầm bên tai bằng cái giọng trầm ấm đến khó tả.

- Vợ yêu của anh! Ở đây mà làm gì cho khổ cực thế! Mau về phòng làm " nô lệ trên giường " cho anh nào!

Nói rồi, Yul lập tức nắm chặt lấy bàn tay con bé và lôi tuột nó trở về lầu đài Quý của mình, chẳng để con bé kịp ú ớ thêm câu nào.

- Ô... Sao anh lại biết em ở đây!

- Đừng hỏi vì sao! – Yul khẽ mỉm cười mà không trả lời cho con bé. Chắc hẳn cũng là có lý do.

.....

Sự xuất hiện đột ngột của vị chúa tể trong vương quốc Bóng Tối khiến cả hai đứa nó đều phải ngó người ngó ngác. Yul và Xư Bi đã đi khuất rồi mà hai con bé vẫn còn ngẩn người nhìn theo, Gya ú ớ:

- Ô... thế là thế nào! Sao ngài Yul lại quen cô ta?!!

- Híc... em còn đang lo không biết sau này chúng ta sẽ ra sao đây! Chúng ta đã bắt cô ta làm nô lệ cơ mà!

- Ủ nhỉ... thôi chết rồi!

Hai chị em nó thăm nhủ rồi quay lại nhìn nhau, mặt cười méo xẹo.

.....

[Trở lại năm phút trước đó]

Thực chất, ngay khi phát hiện ra dương khí của cái Xư Bi, Ji Chun đã cảm thấy ngờ ngợ. Và ngay lập tức, hấn dùng tâm pháp của mình để thông báo với Yul về sự việc đáng ngờ này. Có lẽ, đó chắc chắn sẽ là Xư Bi. Vậy nên mới có sự xuất hiện đột ngột của Yul như thế!

.....

Trở về phòng riêng của mình, Yul kéo tuột Xư Bi đi trước sự ngạc nhiên của biết bao nhiêu lâu la. Hấn đóng rầm cửa lại và ném thẳng con bé lên giường (tất nhiên là ném nhẹ thôi). Nhẹ nhàng trườn lên người Xư Bi, Yul bắt đầu mon trón bằng những tiếng thở dài bên tai.

- Xư Bi... sao em lại đến đây... em có biết là anh đã nhớ em nhiều lắm không?!

- Ừm... em xin lỗi! – Vừa nói, nó vừa cố gắng lấy tay chặn lại những làn hơi quẩn rũ mà Yul đang thổi hắt vào mặt mình.

Khẽ nắm lấy tay Xư Bi, hấn bẻ nhẹ sang một bên, rồi dịu dàng đặt lên làn môi mềm mại của con bé một nụ hôn thật ngọt ngào với tất cả niềm thương nhớ.

Vị ngọt của tình yêu bắt đầu thấm nhuận vào đầu lưỡi, chúng nhanh chóng cuốn lấy nhau đưa đẩy tạo nên những tiếng động kích thích đến lạ thường. Trong con man đại ấy, Yul lại từ từ đưa tay trườn xuống ngực con bé, rồi nhẹ nhàng tháo những nút thắt bên viền áo của con bé ra... khiến nó bất giác giật mình khựng lại.

Đột ngột chặn lại bàn tay đang mon trón của Yul, Xư Bi vội vàng ngồi bật dậy và kéo áo lên cao, nó ngượng ngùng lấp bấp.

- Anh định làm cái gì đấy! – Mặt con bé sưng lên chát vắn.

- Ừm... thì làm cái chuyện cần làm! – Yul nói tỉnh bơ, lại còn huyýt sáo vu vơ.

- Chuyện cần làm là chuyện gì?! – Trước thái độ thản nhiên của Yul, nó lại càng cau có.

- Hê hê! Thì cái chuyện duy trì nòi giống cho anh ý!! – Vừa nói, Yul lại vừa đưa tay cời bỏ lớp xiêm y trên cơ thể mình ra một cách... nhanh thoăn thoắt.

Càng nhìn, Xư Bi lại càng đỏ bừng cả mặt. Nó vội đưa tay lên che lấy mắt rồi gào toáng lên bối rối.

- Yà! Tránh xa em ra nhé! Bộ anh coi em là cái máy sinh sản à!!!

- Ủ! Thì là cái máy sinh sản duy nhất của anh cơ mà!

Nói rồi, hấn lại vội vàng tóm chặt lấy đôi bờ vai của con bé, ấn mạnh nó xuống giường rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt, từ từ trườn xuống đôi môi, rồi liếm

lấp xuống phía cổ khiến cho cả người nó bỗng chốc trở nên tê dại. Cái cảm giác ấm áp mon man ấy khiến nó bất giác rên lên những tiếng kêu hơi hột...

- U... hừ... Yul... dừng lại đi... – Vừa nói, con bé vừa nắm chặt bàn tay, siết mạnh vào những cánh hồng được rải rác xung quanh giường ngủ.

Trong cái đêm hôm ấy, những ánh nến heo hắt khẽ đưa hương rải rác bay cùng hàng vạn cánh hoa hồng, mùi hương nhẹ nhẹ lan man khiến hai con người ấy cứ cuộn vào nhau như thể chỉ muốn làm một.

" Cứ như thế này mãi nhé... không rồi! "

.....

Và cũng chẳng thể biết là họ đã làm gì trong đêm hôm ấy mà những tiếng động " huỳnh huỵch " cứ vang lên liên tiếp khiến cho cả Địa Ngục phải rung lên vì hồi hộp!

.....

Sáng hôm sau, vẫn trong cơn mơ màng vì " làm việc quá sức " đêm qua, con bé lại uể oải ngồi dậy, ngước mắt nhìn xung quanh rồi đưa tay lên xoa mũi khinh khất – " Mùi hoa hồng thơm quá! Ô nhưng... Yul đâu mất rồi! ". Ngó vội xung quanh, nó đưa mắt đảo loạn lên tìm kiếm, nhưng nghiêm nhiên lại chẳng thấy Yul đâu cả. Yul lại bỏ nó đi rồi à... Con bé cứ sợ cái cảm giác trống trải đó khi không có Yul ở bên.

Bỗng, có tiếng gõ cửa.

" Ai vậy nhỉ?! " – Nó khẽ lăm bằm trong đầu như thế rồi cất tiếng – " Vào đi! "

Xuất hiện đằng sau cánh cửa là một đám cung nữ đang mang váy áo và trang sức đến để chuẩn bị xiêm y buổi sáng cho nó. Vừa nhìn thấy bọn họ, con bé đã vội vàng ngồi bật dậy, nó kéo áo mình lại cho đỡ xộc xệch rồi lúng túng hỏi:

- Các cô vào đây làm gì vậy!

Một người hầu nữ nhanh chóng đứng lên thưa lại.

- Chúng thần đến chuẩn bị xiêm y cho nữ hoàng theo lệnh của chủ nhân! – Cô ta đáp lại nó bằng một thái độ kết sức kính cẩn như với bề trên.

- Nữ hoàng?! Cô nói vậy ý là sao?!

- Vâng! Thưa nữ hoàng, hôm nay sẽ là ngày người cùng chủ nhân chúng tôi ra mắt với toàn thể thần dân vương quốc Bóng Tối!

- Tôi á! Tôi là nữ hoàng sao?!

- Dạ phải! Vậy nên bây giờ xin mời người đến hậu cung để chúng thần cùng chuẩn bị xiêm y...

- Hậu cung?!

.....

Một lát sau, họ dẫn nó đến một cung điện có màu hồng trong suốt, với những dải lụa màu tím lung linh đẹp tuyệt vời. Ở giữa là một bồn nước không lồ với hàng vạn cánh hồng được rải rác ngập tràn trên mặt nước tạo nên một mùi hương dịu nhẹ mang màu của tình yêu. Nó ngỡ ngàng, rồi nhẹ nhàng chạy đến, khẽ nhón một ngón chân xuống mặt nước để cảm nhận hơi ấm dịu dàng.

- Thích quá! – Nói rồi, con bé liền hí hửng trút bỏ xiêm y để trắm mình xuống dòng nước. Nhưng rồi, chợt khựng lại, nhìn xung quanh, con bé đột ngột giật mình – Ô! Mọi người chưa ra ngoài à!!

Nghe nó hét toáng lên như thế mà mấy cô cung nữ vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh như bình thường, thậm chí, họ còn tính tiến tới để hầu tắm cho nó. Thấy vậy, con bé vội vàng vùng tay lên để chặn lại, nó tỏ vẻ cau có.

- Thôi! Mọi người mau ra ngoài đi! Tôi tự tắm được mà!

- Nhưng... đó là lệnh của chủ nhân... – Một cô hầu lấp bắp.

- Không sao đâu! Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Các cô được phép ra ngoài. – Xư Bi bắt đầu nói bằng giọng nghiêm túc khiến cả đám hầu nữ phải xanh mặt mà kéo nhau đi ra vội.

.....

" Phù!! Thế là được tự do rồi! " – Nó thở dài thoải mái rồi lại thả mình chìm dần vào sâu bên trong dòng nước, cái cảm giác ấm nồng nhẹ nhàng trườn mon man trên cơ thể khiến con bé cảm thấy thật thoải mái! Được thanh thân đầu óc, nó cứ muốn như thế này mãi. Nhưng rồi, bất giác lại có một vòng tay chợt ôm vòng lấy người nó từ phía sau lưng, từ từ vuốt nhẹ lên trên vùng ngực, nâng nhẹ chúng lên... bóp bóp!

" Oái! Chuyện quái gì thế! " – Xư Bi thẳm rên lên trong đầu rồi quay ngoắt lại nhìn... Yul. Hắn đang gục đầu vào vai con bé, đặt lên làn da mịn màng đó những nụ hôn thật ngọt ngào cùng cảm giác man dại đến quỵên rũ.

- Haaa... dừng lại đi mà... Yul... đừng làm vậy... – Nó bắt đầu rên lên những tiếng kêu hời hợt phát ra từ cổ họng một cách yếu mềm (nghe chúng rất kích thích).

Càng lúc, Yul lại càng lún sâu hơn vào những vùng nhạy cảm của " một đứa con gái " bằng đôi tay khéo léo của mình. Hắn làm cho Xư Bi có cảm giác khoan khoái đến nỗi không thể nào cưỡng lại được. Nhưng bất giác, con bé quay ngoắt lại, tặng cho hắn một cú đá cực kỳ mạo hiểm vào đúng " chân giữa " của mình.

Đỉnh đôn, Yul ôm " thằng nhỏ " kêu lên đau đớn, mặt hắn tím bầm trách Xư Bi:

- Yà! Em làm cái trò gì vậy hả! Coi chừng hỏng mất "cái máy duy trì nòi giống " của anh bây giờ!

Nghe Yul nói thế, mặt nó cũng đỏ bừng lên mà tức tối đáp lại:

- Gì chứ! Chẳng phải hôm qua đã " làm " rồi sao! Xài xong rồi thì hông cũng được chứ đã làm sao! – Xư Bi vẫn nói tỉnh bơ mà không thêm bận tâm đến vẻ mặt cực ngệt của Yul.

- Vớ vẩn nào! Một lần thì đã là gì! Cần phải " làm "nhiều thì chúng ta mới có được một đội bóng chứ! – Vừa nói, Yul vừa cười hề hề một cách thật nham hiểm.

- Cái gì! Một đội bóng! Ai bảo với anh như thế hả!

- Thì... nhỏ Cheery! Nhỏ ý bảo rằng chúng ta nên sinh thêm một đội bóng!

- Cheery!! Nó là con nào!! Anh lại dám lăng nhăng với gái hả!!

- Ồ không... Cheery là tác giả truyện này mà! Em bị làm sao thế...

- Hừ... tôi không cần biết nó là con nào hết! Nhưng cấm anh được lăng...nh...

" Ôm "...

Một cái siết chặt vòng tay, thật bất ngờ, nhưng cũng đủ để cho con bé kịp dừng lại.

Thậm chí còn chẳng để cho nó ứ ớ thêm một câu nào nữa, Yul cứ ôm mãi như thế, rồi lại thì thầm bên tai. Chất giọng truyền cảm đặc biệt dành cho nó mỗi khi con bé khóc. Nay, hắn lại đem ra để dỗ dành...

- Sẽ chẳng bao giờ anh lăng nhăng đâu... vì kiếm đâu ra được một Xư Bi thứ hai đáng yêu như thế này chứ! Anh yêu em. Vậy nên... cứ để như thế này mãi nhé... chỉ một lát thôi.

Lời của Yul khê thì thẳm bên tai con bé khiến cho nó cảm thấy ấm áp cực kỳ! Nhưng rồi, nhanh như cắt, nó lại kịp nhận ra một hành động kỳ cục đến khó hiểu khiến cho con bé phải nắm chặt bàn tay mình lại... chuẩn bị dấm, miệng thì lầm bầm" Cái gì chứ! Cứ để như thế này mãi á! Anh ta đang để tay lên ngực mình mà! "...

" Biến ra ngoài ngayyyyyyyyyyyyyyy! "

Tiếng của Xư Bi vang lên đanh thép như âm vọng khắp cả một vùng hậu cung khiến cho tất cả mọi người đều phải giật bắn cả mình, ngay cả lũ doi cũng phải xáo xạc vỗ cánh bay...

.....

" Hừ! Cứ cười đi! Để rồi xem các người còn cười được đến bao giờ! " - Tiếng của cái YuMi khê rít lên trong hơi gió một cách thật ghê rợn.

Ở phía bên kia, nơi một nửa còn lại của gianh giới Địa Ngục, cái YuMi vẫn hằng ngày theo dõi tụi nó qua quả cầu thủy tinh với sức mạnh ma thuật của mình. Nhìn hai đứa đã đoàn tụ vui vẻ bên nhau, nó lại càng không chịu nổi. Bởi bao nhiêu toan tính của mình bỗng chốc đã trở thành tro bụi. Khẽ nghiêng rặng rên lên những tiếng ken két nghe đến rùng mình, YuMi vội vàng gọi Hắc Linh Sứ lại. Cô ta đưa cho hắn một chiếc lọ mà bên trong có chứa một thứ nước độc gì đó mang màu vàng sóng sánh. Khẽ nhếch môi cười, YuMi dặn dò hắn phải thật cẩn thận. Độc lắm đấy!

.....

Mọi chuyện vẫn được sắp xếp như YuMi dự tính, Hắc Linh Sứ sau khi nghe lệnh của chủ nhân liền lập tức tới gặp Gya. Người mà hắn biết rằng cô ta đang si mê mình. Dĩ nhiên, phải lợi dụng.

Hẹn gặp Gya ở một nơi tăm tối của Địa Ngục, gần nơi ngăn cách giữa lãnh địa của cái YuMi và thằng Yul. Hắn thì thẳm to nhỏ bên tai con nhóc một cách thật ngọt ngào để nó cảm thấy dễ nghe hơn.

- Gya! Em có thể giúp ta đưa thứ này cho tân Nữ Hoàng uống vào lúc sau khi tắm được chứ?!

Vừa nói, Hắc Linh vừa rút ra từ trong tay áo mình một chiếc lọ có đựng thứ nước sóng sánh màu vàng. Hắc khê lắc nhẹ lên rồi từ từ đưa cho con bé. Nhận lấy lọ thuốc độc, Gya còn rụt rè không dám cầm lên, nó lấp bắp.

- Cái này là...

- Một thứ thuốc tăng ma lực dành cho Nữ Hoàng thôi! – Hắc vội ngắt lời.

- Hờ! Nhưng sao ngài lại nghĩ là tôi sẽ đưa thứ thuốc này cho tân Nữ Hoàng?! – Gya khê nhú mày nghi ngại, nó cố tình làm vẻ lạnh lùng.

- Vì ta biết em yêu ta! Phải vậy không?! – Nói rồi, hắc liền đưa một ngón tay mình lên, nâng nhẹ cằm con bé và thì thầm gần đôi môi khiến vẻ mặt lạnh ngắt bỗng chốc đỏ ửng lên trông thấy. Nó rụt rè đáp lại...

- Có lẽ... nhưng để xem đã!

- Làm xong việc, ta chờ nàng ở phòng của ta. Nếu làm tốt thì chúng ta sẽ có một đêm vui vẻ đấy! – Hắc Linh Sứ khê nhếch môi cười thô bỉ.

Ngay khi hắc vừa dứt lời, vẻ mặt của cái Gya lại chợt sượng lại, dường như nó có vẻ không thích thú với kiểu ăn nói ấy cho lắm.

- Ngài đang nghĩ tôi là một con điếm đấy à?!

- Không! Em là một người tình...

Nói rồi, hắc lẳng lặng bước đi, chỉ khê ngoái lại mỉm cười một cái thật lẳng từ như để dành tặng cho con bé rồi dần dần chìm vào bóng tối... chìm vào phía nơi xa xăm của địa ngục... là lãnh địa của cái Yumi.

.....

Ngay khi bóng Hắc Linh Sứ vừa đi khuất, cái Mya – đứa em gái đã núp đằng sau mỏm đá để quan sát tất thảy mọi chuyện từ nãy tới giờ mới vội vàng bước ra. Thấy chị mình chuẩn bị hành động, nhanh như cắt, nó phóng ra chặn lại. Vội vẻ mặt hốt hoảng hết sức, cái Mya nắm lấy tay chị nó thốt lên.

- Chị định làm gì vậy! Chẳng nhẽ chị định hại Xur Bi thật à! Cô ấy là bạn chúng ta mà!

- Gì chứ! Bạn sao?! Cô ta chỉ là một kẻ qua đường...

- Nhưng... chẳng nhẽ chị lại tin vào những lời mà ngài Hắc Linh Sứ nói. Hắc chỉ lườm gạt!

- Vậy nếu... ngài Chun của em cũng nói vậy với em... thì em có tin không?! – Ném ánh mắt sắc lạnh của mình sang nhìn Mya, cái Gya hỏi dò.

Và tất nhiên, lời nói ấy rất có tác dụng. Bởi Chun là người trong mộng của nó mà. Cả hai chị em nó... chúng đều quá tôn sùng vào tình yêu của mình. Vậy nên, ích kỷ một chút cũng không phải là lạ.

Thấy Mya không nói gì được nữa, Gya cũng lạnh lùng bước đi. Nó nhanh chóng tiến tới lầu đài của Quý.

.....

Trở lại căn phòng màu tím nơi hậu cung, cái Xur Bi cũng vừa mới tắm xong, nó lại nhẹ nhàng choàng lấy lớp áo mỏng có màu lụa ánh hồng rồi từ từ bước lên trên thềm đá. Còn chưa kịp ra ngoài với đám cung nữ, thì bỗng nhiên, Mya chợt xuất hiện.

Trên tay nó cầm một chiếc cốc có màu xanh ngọc bích mà trong đó còn đựng thứ nước gì đó màu vàng. Nhìn cũng có vẻ đẹp, Xur Bi tò mò hỏi:

- Cái gì vậy?!

- Đây là nước thần, thứ nước dùng để tăng ma lực cho người mới đến thế giới Quý và để dòng máu của Người luôn được chảy hòa cùng chúng tôi.

- À... cũng giống như một nghi thức chào đón chứ gì! Được rồi, tôi sẽ uống!

Nói rồi, nó liền đưa tay ra nắm lấy chiếc cốc, chẳng bận tâm thêm chút gì vì không có lòng ngờ vực với Gya, con bé đưa lên miệng uống một ngụm rồi đặt xuống. Cảm giác không có gì lạ lắm ngoài một luồng sinh khí bỗng chốc chạy suốt qua người. Gây cho nó một chút gì đó choáng váng, nhưng rồi cũng dịu lại dần trong giây lát. Nó nghĩ, chắc là tác dụng của ma lực.

Cảm ơn cái Gya, con nhóc lại lon ton chạy ra ngoài sảnh, luống cuống đi tìm thằng Yul trong cái đồng hỗn độn lần biết bao nhiêu là người (mà thực ra toàn là ma quỷ).

Chỗ rượu còn thừa ấy, khi cái Gya vừa tiện tay hất tạt vào một đám cây ma bên đường, chúng lập tức héo mà chết hết.

.....

Buổi lễ ra mắt chào đón Nữ Hoàng đã được bắt đầu, cái Xư Bi sau khi được cả đám cung nữ chuẩn bị cho tất thảy mọi thứ từ trang phục đến đầu tóc. Nó – bây giờ đã thực sự giống một nữ hoàng, một bà nữ hoàng bước ra từ trong vương quốc bóng đêm. Con bé duyên dáng tiến tới bên Yul trên bục ghế ngai vàng cao tít kia. Hắn vẫn đang hướng ánh mắt mong mỏi tới chờ nó, và hai đứa đã thực sự được ở bên cạnh nhau. Trong giây phút này, mọi ánh đèn đều bùng sáng từ những cây trượng cổ được thấp xung quanh cung điện, tiếng đàn nhạc được cất lên tha thiết mang những giai điệu trầm bổng thật du dương, Yul và Xư Bi nắm lấy tay nhau tiến tới phía mọi người trước ánh mắt của biết bao nhiêu thần dân vương quốc Quý.

Nhìn nó lúc này thật là quý phái, quý phái nhưng lạnh lùng và sắc sảo, không còn cái vẻ ngây thơ đáng yêu như Xư Bi lúc trước nữa. Có lẽ, thời gian trôi qua, trải qua biết bao nhiêu thử thách đớn đau, con bé đã không còn có thể nở một nụ cười trong sáng hồn nhiên như những phút ban đầu.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi thần dân vương quốc Quý, Yul nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cái Xư Bi, thắt chặt chúng bằng cả trái tim mình và bắt đầu mở lời tuyên bố về danh phận mới của nó.

"Thưa tất cả thần của vương quốc Bóng Tối! Ngày hôm nay ta muốn thông báo một điều quan trọng. Rằng, Na Xư Bi, tức người con gái đang đứng cạnh ta đây. Cũng là người mà lòng ta yêu nhất, sẽ là người mãi luôn ở bên cạnh ta, cùng giúp ta cai quản vương quốc Quý. Kể từ ngày hôm nay, nàng sẽ là Nữ...h.... "

"Làm gì mà nhanh thế! Hai người sao có thể dễ dàng đến được với nhau khi chưa có được lời chúc mừng từ em chứ! " – Tiếng cái Yumi đột ngột cất lên như cắt đứt cả lời nói đang dang dở của thẳng Yul, khiến tất cả mọi người đều phải dừng lại rồi bản thân quay ra... nhìn thấy nó đang đứng sừng sững trên những tầng mây có màu xanh xám. Cái Yumi nở một nụ cười nham hiểm rồi nhẹ nhàng đáp xuống, lại cất cái giọng lạnh lùng nhưng cực kỳ sắc sảo của nó lên, hướng ánh mắt hình viên đạn đến nhìn Xư Bi, nó nói:

- Chỉ là chúc mừng thôi mà! Làm gì phải căng thẳng thế!

- Chúng tôi không cần lời chúc mừng của cô. Trở về đi! – Giọng thẳng Yul cất lên bức bối, hắn đã bắt đầu cảm thấy sắp có chuyện rồi.

- Ồ! Anh đang đuổi em đấy à! Hừm... cũng được thôi! Nhưng trước khi đi, em còn muốn tặng mọi người thêm một món quà...

Vừa dứt lời, con bé vung mạnh hai cánh tay của mình lên khiến những làn mây đen bất giác kéo đến tối sầm cả trời đất, mọi thứ cứ nứt ra trong con bòng hoàng, tất cả những lớp cửa kính được xếp thành vòm che chắn cả khu đại điện cũng phút chốc nát tan và bắn ra thành vạn mảnh. Cảnh tượng của một buổi lễ chào mừng đang trang trọng bỗng chốc trở thành bãi chiến trường. Quân đoàn của cái Yumy đột ngột ập tới vây quanh mọi lối đi bằng hàng vạn mũi giáo, cung tên của mình.

Bóng tối đột ngột ập tới và cuốn đi cũng mỗi lúc một nhanh.

Chỉ trong giây lát.

Tất cả lại trở lại bình thường.

Duy chỉ có...

Tiếng cái Mya kêu lên hoảng hốt:

- Nữ hoàng đâu rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chắp thêm đôi cánh...thành một thiên thần!

Ném nước mắt chảy ngược vào tim..

Em không tin là anh lừa dối...

Sự thật sẽ thế nào nếu lại bị lừa dối...

Thôi thì em cũng đành buông lơi...

.....

Sự mất tích đột ngột của Nữ Hoàng khiến tất cả mọi người đều nháo nhác, Yul như chết đứng trên ngai vàng. Bất cứ tiếng ồn nào cũng không thể khiến hắn bận tâm được nữa.

... Xur Bi... Lại một lần nữa... tuột khỏi tay hắn... Không thể nào...

.....

Trong lúc đó, tại lâu đài của cái YuMi, Xur Bi đã bị bắt nhốt trong vòng tay xiềng xích của nó. Không thể thoát ra được, con bé chỉ biết kêu gào lên thảm thiết. Đứng đằng sau những song sắt cứng đanh, nó hét lên từng tiếng âm trời:

- Thả tôi ra! Cô làm cái trò quái gì vậy hả! Có giỏi thì đường đường chính chính ra đây đối mặt với tôi xem nào! Chỉ có thể bắt cóc lén lút thế này thôi sao!!

Những lời nói của Xur Bi phần nào cũng làm kích động đến lòng kiêu lãnh của cái YuMi, nhưng không quát lại, nó chỉ khẽ cười khẩy rồi phẩy tay một cái khiến cho tất cả những song sắt kia đều đột ngột biến mất. Đưa bước tới lại gần Xur Bi, YuMi ngược lên nhìn nó đầy khiêu khích.

- Bình tĩnh đã nào! Tôi đưa cô đến đây chỉ vì có ý tốt thôi mà!

- Hừ! Cô mà cũng có ý tốt được sao!

- Đừng nổi giận như vậy chứ! Ý tốt của tôi... cô sẽ được biết ngay sau đây thôi!

Nói rồi, nó liền dắt Xur Bi đến một căn phòng, mà ở đó, mọi sự thật đều bị rũ bỏ...

.....

Đằng sau lớp rèm ấy là một căn phòng có màu hồng tối sẫm, với những tia sáng mờ ảo chỉ hắt hui chiếu nhẹ đan xen, ở giữa trung tâm là một quả cầu thủy tinh với tất cả những gì mà Xur Bi muốn thấy. Như một cuộn phim quay chậm, nó chiếu lại mọi điều đã từng xảy ra.

Khẽ tiến đến lại gần quả cầu ma thuật, đặt nhẹ tay lên đó khiến nó đột ngột phát sáng ra những tia màu đỏ trong suốt. Vội vàng rút tay lại, Xur Bi khẽ lấp bấp:

- Thứ này là...

Không thèm bận tâm đến câu hỏi của cái Xur Bi, YuMi lại bắt đầu đánh lảng sang vấn đề chính mà nó muốn đề cập tới.

- Cô có còn nhớ sự mất tích đột ngột của ba cô không?! Và bây giờ, chắc cũng đã lâu cô không nghe được tin tức gì về hai người chị của mình nhỉ!

- Cô... ý cô là sao! – Đòi chút tò mò lẫn lo ngại chọt dậy lên trong lòng Xur Bi khi YuMi tự dưng đề cập đến vấn đề đó.

- Câu trả lời ở ngay đây thôi!

Vừa dứt lời, nó chọt tiến lại gần quả cầu ma thuật rồi khẽ đưa tay lên xoay nhẹ một vòng quanh đó. Bất giác, thứ ánh sáng nhạt nhòa bên trong quả cầu ma thuật bỗng chốc xoáy đều lên những tia màu lung linh rải rác như từng dải ngân hà. Trông chúng thật đẹp nhưng ý nghĩa lại chẳng tốt lành chút nào. Hiện lên đằng sau những thứ màu lấp lánh ấy chỉ là máu và nước mắt.

Nước mắt của người cha, của hai cô chị nó, và máu từ bàn tay Yul ứa ra khi hắn vung cây lưỡi hái chém thẳng vào ba người họ một cách vô cùng tàn nhẫn.

Phải Yul đây không?! Một con Quỷ máu lạnh?!!

Cả người Xur Bi như chết đứng. Mắt nó cứ đờ ra và hoang mang không thể nghĩ gì hơn nữa, chỉ biết lấp bấp:

- Không... không đúng... không thể nào... – Những gì mà Xur Bi nhìn thấy khiến cho nó quá choáng váng đến nỗi không thể cất lên đồng dạng từng lời.

- Rất tiếc! Nhưng sự thật thì thường phủ phàng. Trong cuộc chiến tranh giành Địa Ngục giữa tôi và Yul, tôi đã phải bắt ba người trong gia đình cô về làm nô lệ linh hồn nhằm gây sức ép với Yul mong anh ta có thể nhún nhường. Nhưng ai dè... có lẽ là quá máu lạnh nên cũng chẳng thêm nghĩ tới tình thân. Anh ta vẫn thẳng tay chém giết họ để giành lấy phần thắng về mình. Biết làm sao được đây! – Vừa nói, YuMi vừa thờ dãi vẻ đồng cảm lẫn ngao ngán.

- Gì chứ... sao anh ta dám... – Nỗi uất hận bắt đầu dâng lên trong con người nó. Tiềm thức dần bị đánh mất bởi thứ thuốc độc đã lan dần ra trong cơ thể, hòa lẫn vào dòng máu khiến Xur Bi không thể tự điều khiển được suy nghĩ và hành động của mình. Con bé cũng bắt đầu bị mất tự chủ trong cả lời nói.

.....

Nó vừa dứt lời thì Yul cũng đột ngột xuất hiện, mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian chính xác đến nỗi như đã được sắp đặt từ trước.

Hắn sừng sững bước vào, nhìn quanh một hồi rồi tiến lại gần chỗ YuMi đang đứng, đương định quát lên thì bị ánh mắt đang rung lên những tia lửa giận của Xur Bi chặn lại. Nó rầm rập tiến đến, đột ngột vung tay tát thẳng vào mặt Yul cùng với những lời lẽ vô cùng cay độc. Hắn như chết đứng trước cái hành động vô cùng choáng ngợp ấy, Yul không hiểu vì sao Xur Bi lại có thể ăn nói như thế, nhưng YuMi thì lại hoàn toàn rõ ràng.

Bởi lúc này, khi kịch độc đã thực sự phát huy tác dụng, nó ngấm sâu vào cơ thể và sôi lên cùng dòng máu đang run lên vì tức giận, đó là "Độc Kích Hận". Thứ thuốc độc dùng để điều khiển con giận dữ của người nếm phải, khi đã ngấm độc, toàn bộ hành động cũng như ý thức sẽ bị điều khiển bởi người đầu độc – tức cái YuMi. Vậy nên, vào lúc này đây, những lời cay độc mà Xur Bi đang nói... dù rằng rất giận nhưng vẫn không phải là do nó hoàn toàn muốn.

- Anh chỉ được có thể thôi à! Anh chỉ được có vậy thôi sao...

- Xur Bi... em đang nói cái quái gì vậy...

- Đồ dã thú! Sao anh lại có thể nhẫn tâm như vậy được cơ chứ! Người nhà tôi đã làm gì anh hả! Sao lại ra tay với họ độc ác như vậy!! Anh đúng là con cầm thú! Tôi hối hận khi đã lấy anh! Thật ghê tởm! Tránh xa tôi ra! Đừng bao giờ để tôi gặp lại anh một lần nữa! Tôi quá thất vọng về anh rồi!!

Lời nói lẫn với nước mắt cứ tuôn rơi mà nó không sao kiềm chế lại được.

Lệ rơi nhạt nhòa hai bên bờ má khiến con bé cảm thấy tái lòng vô cùng. Nó rảo chân bước vội đi trong đau đớn mà cũng không hề ngoái lại. Bởi nó không muốn, mà cũng không biết vì sao mình lại không thể.

Bước tiếp và ra đi...

Để lại mình Yul trong đớn đau và sự tuyệt vọng...

Hắn hoàn toàn... quá bất ngờ trước những lời nói ấy...

Không thể tin được sẽ có lúc hắn lại phải nhận lấy những lời nói nhẫn tâm như thế từ Xur Bi – người con gái quan trọng nhất của đời mình.

Đứng lăm ý...

.....

Vượt qua mười tám tầng của Địa Ngục, qua bao cửa ải thầy ma, nhưng lần này, nó không còn phải rón rén và lén lút run sợ như lần trước nữa, bởi bây giờ, con bé đã là Nữ Hoàng – sự xuất hiện của nó quá đỗi oai nghiêm và đầy uy lực.

Từng bước sừng sững bước qua, mọi thần dân đều phải cúi nhìn, và không một ai dám chặn lại bàn chân của con bé.

.....

Trở về hạ giới, nhưng không xuất hiện tại lâu đài của mình, nó được đưa tới một nơi mới. Có lẽ là vì không cùng đường ra, và lần này con bé bay qua đường Luân Hồi chứ không phải là dòng sông Chết nữa mà!

Nhưng... kì lạ thay... nơi mà vòng luân hồi đưa nó hạ thân đáp xuống lại là... chiếc cầu trượt!

Nó được xuất hiện ở bên trong chiếc cầu trượt ấy, nơi căn nhà nhỏ bằng nhựa cheo veo nên nóc cầu trượt mà con bé vẫn thường trốn ba hồi bé, và cả cái lần tránh Yul.

Nhẹ nhàng bước xuống và trượt ra ngoài, nó đặt mông cái phịch xuống nền cát mà bất giác cười phá lên thích thú. Nhưng rồi lại khóc, những dòng nước mắt cứ nhạt nhòa tuôn ra ướt nhòe hai bên má, rồi lại sưng tấy cả khóe mi bởi cảm giác cay cay nằn nặn. Nó muốn dừng lại... nhưng sao không nổi?!

Bởi... những kỷ niệm ấy... cứ phút chốc ủa về trong tâm trí nó. Nó nhớ... lúc được ở bên Yul... nó nhớ... lúc được Yul dỗ dành... và khi hắn chạm nhẹ lên bàn tay nó, ôm chặt nó vào lòng cùng những lời nói ngọt ngào an ủi. Cũng chính tại nơi đây thôi mà!

Nhưng rồi, tất cả những kỷ niệm ấy đều bị đánh vụn đi bởi hình ảnh máu me tàn bạo mà nó mới được nhìn vài tiếng trước đây thôi. Chúng rõ ràng và khiến nó đau đớn quá! Tại sao Yul lại có thể làm như vậy! Có thật là Yul làm không?! Hay chỉ là một vở kịch do YuMi tạo nên! Nhưng... rõ ràng là Yul mà... là ba và hai chị mà! Những gương mặt thân thuộc ấy... liệu nó có thể nhầm được không?! Nó quá thất vọng về Yul rồi!

Nó nhớ ba và hai chị quá! Dù ba đã từng đánh đập nó. Dù chính ba đã là người khiến nó phải sống một cuộc sống nửa người nửa quỷ. Nhưng cũng chính ba lại là người khiến nó được gặp Yul. Tuy lý do chẳng phải tốt đẹp gì... nhưng... nó vẫn thấy hạnh phúc... hạnh phúc khi được gặp Yul... hạnh phúc khi được ở bên hắn... được yêu và biết đau vì một người. Nhưng rồi, giờ đây, nó lại phải cảm thấy hối hận vì tất cả những tình cảm đó. Nó muốn xóa sạch... nhưng sao không thể?!

.....

À mà được chứ!

Nghĩ đến đây, nó chợt nhớ tới chiếc vòng hình thành giá với một nửa đôi cánh còn chưa được ghép lại. Vội vàng lấy chúng ra từ vạt áo của mình, Xur Bi cầm hai mảnh cánh lên mà rứt rứt do dự. Nó vẫn còn cảm thấy bối rối và tiếc nuối lắm! Từ bỏ cuộc sống này của mình, quên đi hết quá khứ, để rồi đến với Jen mong nhận được sự giúp đỡ. Có nên không?!

Nghĩ ngợi một hồi, rồi con bé lại thờ dãi và đành quyết định ghép chập cả hai mảnh lại làm một. Chiếc vòng bất giác chuyển màu thành trắng và đột ngột

tung cánh bay vút lên không trung với muôn vàn màu sắc chói lóa cả một vùng không gian. Mắt nó cứ như hoa lên và nhòa màu đi vì điều đó. Hiện lên trong thứ ánh sáng diệu kỳ kia là hình ảnh của Jen từ từ hiện ra, với một đôi cánh trắng và bộ trang phục của thiên thần, hần nhẹ nhàng bước xuống rồi dịu dàng đưa tay chào đón nó.

- Em đã quyết định rồi à! Sẽ đi cùng anh chứ?!

- Đi... nhưng mà đi đâu cơ... – Vừa nói, nó vừa rụt rè nắm lấy bàn tay hần với một chút do dự vì chưa thực sự dám quyết định điều này.

- Đến với cơ hội sống thứ hai! – Jen khẽ mỉm cười và nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nó, kéo vút đi trong sự ngỡ ngàng của con bé và bay vút lên tầng không.

.....

Vượt qua bao nhiêu tầng mây mà có lẽ là nếu để đo thì cũng chẳng có ai có thể xác định cho chính xác nổi. Nhưng nó biết rằng quãng đường này rất dài, mà Jen lại đi chỉ trong có nửa cái nháy mắt! Dừng lại ở một nơi mà người ta thường nói rằng chỉ có ở trong những câu chuyện cổ tích, nơi dành cho các vị thần tiên và người trần thì không thể nào bước tới. Nhưng hôm nay, rõ ràng là nó lại được tới đó thêm một lần nữa. Phải nói làm sao nhỉ... nơi này quá đổi quen thuộc! Bởi chỉ cần nhìn lại một lần thôi, con bé cũng có thể đoán ra ngay... cổng Chuyển Sinh.

Cổng Chuyển Sinh – cánh cổng có hai màu đen trắng mà nó đã từng được Bụt đưa tới khi lần đầu tiên biết đến cái chết. Và nó đã được chọn lựa: "Làm Quỷ hay Thiên Thần?! ". Lời nói của vị thần Môi Giới lúc ấy bắt giắc lại hiện lên văng vẳng trong đầu nó. Nhưng con bé cũng phải nhanh chóng quên đi vì chẳng nên nhớ tới những kỷ niệm chẳng mấy hay ho ấy làm gì. Con bé sắp phải quên đi hết quá khứ đau thương để đến với một cuộc sống mới của mình rồi. Nó muốn được thử làm Thiên Thần.

.....

Sánh bước cùng Jen đi trên dải đường màu trắng xóa với sự ngạc nhiên và ánh mắt ngỡ ngàng của biết bao nhiêu vị thần tiên cứ thế đổ dồn về phía nó. Cứ như thể là vị trí của Jen ở đây đáng để mọi người phải kinh ngạc lắm vậy!

Dừng lại trước một lâu đài có màu... trong suốt như pha lê và rải rác xung quanh là hàng vạn cánh bọ công anh nhỏ bé li ti như hạt tuyết đang xoay mình nhảy múa tạo nên những vũ điệu thật tuyệt vời. Và từ ở phía trên cao nữa kia, các nàng tiên lấp lánh đang chăm chỉ dệt những sợi nắng vàng óng ả để lấy ánh sáng trải xuống khắp nhân gian bằng đôi tay khéo léo của mình. Còn gió thì được tạo ra từ những tiếng đàn, đó là những vũ khúc thiên thần được rung lên khi các nàng tiên nhẹ nhàng chạm tay vào làn gió và kéo chúng ra những âm điệu ngọt ngào.

Mọi thứ xuất hiện ở đây đều thật tuyệt vời, mang cho nó một cảm giác gì đó rất thanh bình mà lắng đọng, chỉ mới đứng ở đây và lặng yên ngắm nhìn một lát thôi cũng đủ để cho nó thấy thư thái tâm hồn lắm rồi!

Lon ton bước lại gần với tất cả sự tò mò đang có, nó rụt rè ngó đầu qua khung cửa sổ và cố gắng rướn mắt nhìn mọi vật bên trong.

Xuất hiện phía đằng sau những khung cửa sổ ấy là hình ảnh của một vị thiên thần vô cùng xinh đẹp với bộ cánh mang màu trắng tuyết ánh lên những tia bạc lung linh huyền diệu. Bà khẽ lướt nhẹ qua những vị tiểu thiên thần khác và dịu dàng chỉ bảo cho họ. Có lẽ ở đây, bà là người cai quản cung điện này – Lãnh Nguyệt Cung (cũng giống như chị Hằng Nga trên Cung Trăng vậy!).

Trong khi nó còn đang ngơ ngác đắm mình vào cảnh vật lộng lẫy bên trong thì bất thành *** h, thần Mặt Trăng xuất hiện, bà ấy nhẹ nhàng lướt tới trước mặt nó và đón chào con bé bằng một nụ cười thân thiện.

Hình ảnh của một vị thiên thần có vẻ đã đứng tuổi nhưng nét đẹp lại vẫn còn rất đỗi trẻ trung và thanh tao khiến con bé sức nhớ tới một người. Một người mà nó không thể nào quên được, một người đã chung sống và chăm sóc nó suốt một năm qua, vị tiên bối ấy... Phải rồi! Mom Sunbeanim!

Còn đang mông lung với đồng suy nghĩ rồi tung lên trong đầu thì đột ngột Moon cất tiếng làm quen khiến con bé giật mình bừng tỉnh:

- Xin đón chào! Cuối cùng thì con cũng đã tới! Chúng ta chờ khá lâu rồi!

- Sao cơ! Người chờ con! Nhưng con đâu có quen người...

- Tất nhiên là con không quen ta. Nhưng tất cả chúng ta ở đây thì đều quen con đấy!

Bà ấy vừa dứt lời, tất thấy mọi thiên thần đều quay ngoắt ra nhìn nó, khẽ cúi đầu mỉm cười thân thiện... khiến con bé lại càng bối rối. Sao mà có thể như thế được nhỉ?!

- Rút.... Rút cục thì người là ai?! – Nó bắt đầu cất tiếng tò mò hỏi.

- Ta à! Ta là Moon, vị thần Mặt Trăng, có nhiệm vụ quản lý Lãnh Nguyệt Cung và cai quản trật tự giữa các thiên thần trên thiên giới.

"Moon sao! " – Cái tên này lại càng khiến cho nó dễ dàng liên tưởng đến Mom hơn, chẳng nhẽ hai người lại có mối quan hệ mật thiết gì với nhau?!

- Nhưng... có thể cho con hỏi một câu này được không! Mong là nó không quá bất kính. Người có quen ai tên là Mo...

Thậm chí, ngay khi nó còn chưa kịp nói hết lời thì Moon đã chọt chen vào trả lời một cách nhanh chóng.

- Mom đúng không?!

- Hơ... người cũng biết Mom sao?!

- Sao ta lại không biết. Bà ấy là chị của ta, cũng như ba chị em khác, chúng ta vốn là một đội đại hộ pháp gồm năm vị thần cùng giúp Thiên Đế cai quản đất trời với những quyền lực tối cao của mình. Nhưng chỉ vì một sai lầm không đáng có mà bà ấy đã hoàn toàn đánh mất đi mọi quyền lực cũng như chức vị của mình.

- Hả! Sai lầm gì cơ ạ?! Mất mọi quyền lực cũng như chức vị sao?!!

- Phải! Đó là vì bà ấy đã đánh đổi sự vinh hạnh của mình để chôn nó xuống cùng Địa Ngục, để ra tay giúp đỡ cứu sống tính mạng một con Quỷ không đáng được sống, nhưng... nó lại là con của một người chị em trong số chúng ta.

- Sao cơ ạ! Một trong các vị thần lại sinh ra Quỷ sao?!!

- Ừm. Phải! Chuyện xảy ra từ mấy trăm năm về trước, khi mà lúc đó trên thiên giới, mọi trật tự vẫn còn chưa bị xáo trộn. Chúng ta là năm vị đại thần tiên cai quản trời đất...

***

"Ta – tức thần Mặt Trăng là Moon Soro có nhiệm vụ cai quản mọi giới nghiêm trên Thiên Giới và cũng là thần cai quản Lãnh Nguyệt Cung, điều khiển sự thay đổi của Mặt Trăng cũng như giữ gìn sự trật tự của hậu cung nơi Thiên Giới. Còn Mom sunbeanim, bà ấy là chị song sinh của ta, nhưng vì đã giúp thần Nước phạm phải một số giới nghiêm không thể tha thứ của luật trời, Mom đã bị tước bỏ quyền được trẻ trung mãi mãi không già như chúng ta. "

"Thần Nước?! Thần Nước là ai cơ ạ?! "

"À! Thần Nước là người chị em thứ ba trong năm vị đại hộ pháp chúng ta. Bà ấy có quyền điều khiển mọi sức mạnh thuộc về nước ở bất cứ nơi đâu, Thiên Đường hay Hạ Giới. Và lần đó, trong một dịp tình cờ khi đang lênh đênh trên mặt nước để cai quản lãnh địa của mình, cô ấy vô tình gặp một hồn ma còn chưa được siêu thoát và không biết phải trôi về nơi đâu. Có lẽ là hấn đã bị chết đuối và chưa thể tự tìm được phương hướng để giải thoát linh hồn cho mình. "

"Và... thần Nước đã làm gì với hồn ma đó?! Siêu thoát cho anh ta chẳng?! "

"Không! Thật lạ là cô ấy lại không làm thế! Đáng nhẽ ra là phải siêu thoát cho hồn ma đó, thế là xong chuyện! Nhưng chỉ vì một vài giây phút yếu lòng, có lẽ là do duyên phận đã được sắp đặt từ kiếp trước khiến cho hai người họ lại yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thật kỳ lạ! Tình yêu giữa một hồn ma và một vị thần, nó đến quá nhanh khiến chúng ta không thể nào ngăn cản kịp. Và rồi ngày tháng qua đi, Water đã dùng sức mạnh của mình để cố gắng duy trì dương khí cho hồn ma ấy, khiến cho hấn có thể tiếp tục tồn tại lại trên nhân gian này. Nhưng hậu quả để lại khi hai người đã vượt quá giới hạn cho phép của mình là sinh ra hai đứa bé trai vô cùng kháu khỉnh. Bởi chính sự hiện diện của chúng cũng không thể được chấp nhận trên thế gian này. Nhà trời phát giác được bí mật kinh thiên động địa, và mạng sống của chúng dần dần bị đe dọa, đó là vết ô lớn cần được xóa bỏ của bộ mặt Thiên Đình. Sự lẩn tránh là vô tác dụng khi mà thiên binh thiên tướng đã bắt đầu kéo đến và vây lấy họ. Trong giây phút đó, Mom đã phản bội lại Thiên Giới và sẵn sàng mạng theo đứa con thứ hai của họ cùng chạy trốn xuống Địa Ngục, nuôi dạy và bảo vệ cho nó như con ruột của mình sau khi Water và hồn ma kia bị bắt giữ. "

"Trời đất! Thế còn đứa con thứ nhất! Số phận của nó sau này như thế nào?! "

"Ừm... nó đã được chúng ta bí mật nuôi dưỡng. Vì trong dòng máu của hai đứa bé đó, vô tình bị chia cắt bởi một nửa là ma và một nửa là thần. Đứa em trai hoàn toàn mang ma lực của âm giới, còn người anh trai lại mang dòng máu của một vị thần. Bởi vậy, nó nghiêm nhiên được âm thầm chấp nhận mà không phải sống chui lủi, lén lút như người em của mình. "

"Vậy là bây giờ... người anh đó vẫn đang được ở trên Thiên Giới, còn người em lại phải sống chui lủi dưới nơi Địa Ngục cùng Mom?! "

"Không hấn là chui lủi, bởi... bây giờ hấn đã quá mạnh rồi! "

Hấn đã quá mạnh rồi sao?!

Câu chuyện này... mọi tình tiết... đều khiến cho Xư Bi chỉ nghĩ tới một người, và lý do mà Mom ở bên cạnh người đó cũng có lẽ là vì thế.

.....

Trong khi con bé còn đang mơ hồ đắm đuối với những suy nghĩ lan man treo tí tẩn tầng mây thì Moon đã tạm ước cho nó được một bộ cánh phù hợp của một thiên thần. Đột ngột kéo tay và lôi tuột nó ra khỏi dòng bóng của sự rối rắm, bà đưa nó tới một gian phòng, nơi mà tất thấy các bộ trang phục của mọi loại thiên thần đều được lưu giữ ở đây. Khẽ phẩy tay một cái khiến cho tất cả những cánh cửa tủ xung quanh đều bất giác mở toang, hiện ra ngay sau đó là hàng loạt váy áo với những bộ cánh trắng muôn hình muôn dạng được chấp lên xung quanh bằng thứ hạt thiên thần khiến cho chúng trở nên lung linh hơn bao giờ hết.

Ánh mắt nó như hoa lên vì những bộ váy áo tuyệt đẹp của thiên thần, và rồi, ngay lập tức, sự chú ý được dẫn về chiếc váy có màu xanh với những đường kim tuyến lục lam rải rác xung quanh đôi cánh trong suốt mang mùi vị của gió trời – đó là trang phục của thiên thần Gió.

Khẽ gạt đầu ưng ý với sự lựa chọn của nó, Moon lại móc tay thêm một cái nữa khiến cho bộ trang phục đó lập tức được trượt lên cơ thể của con bé một cách gọn gàng, nhìn nó lúc này trông mới thực sự giống một thiên thần! Với bộ váy lụa màu trắng xóa thanh khiết và đôi cánh xanh lung linh huyền ảo, con bé khẽ tung tăng xoay mình nhảy nhót bước đi trên những bậc thềm mang màu pha lê và tự chọn lấy cho mình thêm một chiếc gậy thần có dáng vẻ của cánh bọ công anh xinh xắn. Một chiếc gậy nhỏ nhắn thế thôi nhưng lại mang sức mạnh biểu tượng của cả một thánh đường – là Thánh Đường Gió!

Thấy con bé chọn lấy chiếc gậy Gió, Moon cũng khẽ nghiêng đầu với một chút ngạc nhiên khi cất tiếng:

- Ô! Con thích làm thiên thần Gió sao!

- Thiên thần Gió ư?! – Nó vẫn không hiểu vì sao Moon lại nói thế khi con bé vừa mới chạm tay lấy chiếc gậy thần.

- Phải! Đó chiếc gậy Vuốt Gió. Khi con chạm nó vào những mạch âm của gió, nó sẽ phát ra tiếng nhạc để điều khiển gió của dương gian. À... phải rồi! Nhắc tới Thánh Đường Gió, ta nghĩ con nên tới đó một chuyến để làm rõ chuyện này...

- Chuyện gì cơ ạ?!

- Con cứ đi rồi sẽ biết! Những nàng tiên Trăng sẽ giúp con đến được Thánh Đường.

.....

Thả nó xuống Thánh Đường Gió, các nàng tiên Trăng lại nhẹ lướt bay đi trên những dải lụa màu của mình, khẽ ngoắc quay lại nhìn, con bé thực sự bị bất ngờ vì cảnh vật nơi đây... Chúng quá đẹp!

Đó là một cánh đồng xanh mướt trải dài trên những ngọn bọ công anh xoay mình nhảy múa trong điệu gió và toát lên một màu trắng ngọt ngào như những bông tuyết mùa đông. Chúng lung linh và rạng rỡ, bởi mỗi cánh bọ công anh là biểu tượng cho một thiên thần, các thiên thần Gió chỉ bé xíu và nhỏ nhắn như từng cánh hoa, phát ra màu xanh lục lấp lánh trong ánh nắng ban mai thật thanh khiết. Họ mặc những chiếc váy màu xanh trong suốt và bay lượn trong không gian, cuốn mình cùng những cánh bọ công anh và nhảy múa trong làn gió, rải rác đâu đó là tiếng đàn hạc được cất lên khi các vị thiên thần đang khéo léo sử dụng cây gậy Vuốt Gió của mình để đánh vào những mạch âm của dòng nhạc, đó chính là cách mà họ đã làm nên Thiên Đường âm nhạc này.

Lặng yên ngắm nhìn và trải bước lướt đi trên những cánh bọ công anh xinh đẹp, chúng đưa nó lên rồi lại hạ nó xuống, nhịp nhàng cuốn con bé vào trong những dòng âm thanh của Thiên Đường âm nhạc. Ngỡ ngàng hạ mình xuống khi nghe thấy được một tiếng động lạ thường, nó gần giống như một tiếng chuông mà cũng lại mang chút âm hưởng của côn trùng kêu mỗi tối, râm ran nhưng trong vắt!

"Ryuuuuuu.... Ryuuuu....!!" – Tiếng động mỗi lúc một rõ ràng, nhưng không sao xác định được.

Giả vờ im lặng một hồi lâu, rồi bất thình *** h, con bé lại quay ngoắt lại để tìm kiếm, đưa ánh mắt trải dài khắp không gian nhưng vẫn chẳng thể thấy được điều gì bất thường... Cho đến khi... tiếng động ấy lại tiếp tục... phát ra ngay trên đỉnh đầu nó!

Đột ngột cúi phắt đầu xuống và đưa hai bàn tay lên đập cái bốp vào khoảng trống phía trên đầu mình, nó cảm giác như đã bắt được một vật gì nho nhỏ... nhưng nó lại có tiếng kêu "oai oái!!".

Khẽ mở màng vội mở hai bàn tay mình ra, thật từ từ và cẩn thận, con bé hồi hộp nhìn vào bên trong và hết sức ngạc nhiên khi thấy một sinh linh sống vô cùng nhỏ bé. Đó là một nàng tiên Gió có màu xanh lam trắng với những chiếc đuôi lục lạc ánh lên màu vàng cam dịu như thể là đom đóm vậy! Mỗi lần cô bé khẽ rung đôi cánh trong suốt mà mỏng manh của mình lên là những tiếng động "ryuuu" lại phát ra nghe như chuông gió vậy! Rất thích thú và vui tai! Ngoài ra điều này còn khiến cho nó

chợt gợi nhớ tới một nhân vật quen thuộc trong câu chuyện hoạt hình yêu thích.

- Ô! Tinker Bell!! – Xư Bi khẽ thốt lên một cách hoảng hốt khi đã lỡ tay... đập bẹp dí cô tiên Gió!

- Không! Em không phải Tinker Bell! Em là Ryuu! – Bất thình *** h, cô bé chợt ngồi bật dậy và đứng chống nạnh xua tay một cách ương bướng.

- Hum...! Nhưng nhìn em rất giống... và với những tiếng chuông... – Xư Bi vẫn âm ừ, mặc dù nó không dám chắc chắn.

- Tiếng chuông?! Đây không phải là tiếng chuông! Đây là tiếng lục lạc kêu mà! Chị nghe xem này! – Nói rồi, cô bé lại bất giác bay vút lên không trung và xoay mình vẩy cánh, đôi cánh rung lên khiến cho những hạt lục lạc nhỏ xíu lại cất tiếng "ryuu" nghe thật lạ thường, nó gần như chuông nhưng lại giống như côn trùng kêu râm ran hơn vậy!

- Wow! Quả thật là vậy! Nhưng nếu không phải là Tinker Bell, vậy em là gì?!

- Hi! Em là Tiên Đom Đóm, người dẫn đường cho những vị khách mới tới ở Thánh Đường Gió này, hay còn gọi là Ryuu nữa!

- Ryuu à?! Nó nghe giống như tiếng nhạc phát ra từ những hạt lục lạc của em!

- Ừm! Đúng vậy! Mỗi nàng Tiên Đom Đóm đều có một tiếng nhạc riêng dành cho hạt lục lạc của mình để đánh dấu đường đi và phân biệt đẳng cấp.

- Đẳng cấp sao... – Xư Bi khẽ bật cười khiến cho Ryuu phải khó chịu, nhưng nó cười là vì thấy thú vị mà! Không nói nhiều nữa, đột ngột, Ryuu tóm chặt lấy một ngón tay của con bé và lôi tuột nó đi về hướng vào không biết nữa!

"Đừng cười! Em muốn cho chị đến gặp một người! À mà không... phải là ba ấy chứ nhì!" – Lời nói mập mờ của Ryuu cũng phải làm cho Xư Bi thấy lúng túng, lập tức, nó vội vàng chạy theo.

.....

Dừng lại trước một ngôi đền gỗ được xây nổi trên mặt nước với những hàng lau màu trắng sữa hòa quyện trong làn hương thanh thoát của những cánh bèo công anh được rải rác cùng màu xanh dịu dàng. Nó chợt khựng lại, như sững cả người, khi thấy... khi thấy... ba người ấy... Ba người, mà nó tưởng chừng như sẽ không bao giờ có thể gặp lại, nhưng sao, bây giờ đây... mọi hình ảnh lại rõ rệt đến thế!

Có phải là thật không?!

Ba người đang ngồi kia?!

Bên hàng ghế gỗ kia...

Đang đứng chờ nó?!

Đang hướng ánh mắt về phía nó?!

Đang mỉm cười với nó?!

Khiến nước mắt nó rơi...

Khóc mà không hiểu vì sao!

Khóc để dang rộng vòng tay, để đón nhận hạnh phúc...

Của ba, của chị hai và chị cả...

Nó nhớ cả nhà lắm rồi!

Nhưng sao họ lại xuất hiện ở đây?!

Chẳng phải là họ đã chết cả rồi sao?!

Chợt ngẩng đầu lên, khẽ lau vội chút nước mắt còn đương vương lại trên hai khóe mi, con bé ngơ ngác hỏi:

- Ô! Papa, cả hai chị nữa! Sao mọi người lại ở đây?! Con cứ tưởng...

- Tưởng?! Tưởng gì cơ?! Tưởng rằng chúng ta đã chết rồi phải không! – Papa nhìn nó mỉm cười hiền lành, khác hẳn với lúc ông kéo nó đi bên dòng sông chảy xiết. Mọi thái độ đều khiến nó phải ngạc nhiên, nhưng cũng không thể làm vui đi cảm giác tội lỗi đang mang trong mình của con bé được. Nghĩ vậy, nó liền cúi đầu xuống xin lỗi mà chẳng dám nhìn thẳng vào mặt mọi người, cứ nước mắt ngấn dài mà không sao kiềm chế lại được.

- Hức... chẳng phải là vậy sao... chẳng phải chỉ có người chết mới xuất hiện được trên thiên đường hay sao... Xin lỗi... tất cả chỉ vì con, chỉ vì con mà papa và hai chị mới bị đem ra lợi dụng... Chỉ vì con đã lấy một người chồng không tốt! Con xin lỗi... hức hức!!

Nghe con bé nói vậy, vừa nói, lại vừa rung rức khóc, chị Xư Min cũng phải phì cười mà xua tay giải thích.

- Thôi nào em gái yêu! Đúng là chúng ta đã chết rồi, nhưng chẳng phải là chúng ta vẫn đang được đoàn tụ rất hạnh phúc trên thiên đường đó sao?! Hãy coi đó như là một đặc ân để khỏi phải buồn phiền. À... còn nữa... chuyện này không liên quan gì đến Yul cả! Xin em đừng đổ lỗi cho cậu ấy mà tội nghiệp! – Xư Min vừa nói vừa mỉm cười một cách nhí nhảnh, như thể là chị ta đang đùa vậy.

- Ô! Sao lại không liên quan ạ! Chẳng phải anh ấy đã...

- Không phải đâu! Cái chết của chúng ta chẳng liên quan gì đến Yul cả. Ta tin là con đã phải thấy một sự thật không đúng với bản chất thực của nó! – Papa trả lời nghiêm nghị, ánh mắt ông rung lên kiên quyết khác hẳn với cái vẻ vô trách nhiệm thường ngày.

- Papa... papa nói thế là sao?! Con không hiểu! Mà rút cục là chuyện này như thế nào?! Mọi người có thể nói rõ hơn được không?!

Khẽ kéo nó ngồi xuống bên một bậc ghế gỗ được xây thành vòng tròn xung quanh ngôi đền nổi, chị Xư Man lại ôn tồn nói tiếp.

- Có phải em vẫn nghĩ Yul đã giết chết gia đình mình?!

- Ừm... vâng ạ! Nhưng... chẳng lẽ lại còn có một sự thật nào khác nữa sao?! – Xư Bi bắt đầu nói chậm chậm lại bằng vẻ ngơ ngơ.

- Phái! Cậu ấy chưa bao giờ làm thế! Tất cả chỉ là một vở kịch mà con bé YuMi đã dựng lên qua quả cầu ma thuật của mình bằng phép Áo Giáp cấp cao khiến cho em không tài nào phân biệt được nên mới gây ra sự hiểu lầm trầm trọng như hiện nay – Chị ấy nói mà thờ dài thườn thượt, đánh mắt nhìn qua phía Xur Bi để dõi theo thái độ của con bé.

- Chị... chị nói gì cơ?! Tất cả chỉ là một vở kịch á?!

Xur Bi gần như chết đứng khi nghe thấy những điều mà chị nó nói.

Đôi tai nó cứ « ù ù » đi theo hơi thở của gió...

Và ánh mắt thì dần mờ nhòa bởi màu của nước mắt đang đầm đầy trong đôi ngườì.

Tất cả, tất cả những gì mà nó nhìn thấy... lại không phải là sự thật!

Mọi vật, mọi vật đều đang chìm dần vào bóng tối... với những hình ảnh mỗi lúc một tan ra hết như trái tim của nó vậy!

Và những lời đắng cay mà con bé đã dành trọn cho Yul lúc ấy... cũng không thể rút lại được nữa rồi.

Cái tát đó, chắc hẳn là nó đau lắm!!

Con bé khẽ nắm chặt bàn tay run rẩy...

Hối hận quá! Nhưng biết làm sao...

Mọi sự đã rồi, tại sao Xur Bi luôn ngốc nghếch?!

Nó không biết tin tưởng, luôn ngờ nghệch và dễ nghi ngờ dễ rơi ròi vào bẫy của cái YuMi.

Đã biết bao lần Xur Bi khiến Yul bị tổn thương.

Có lẽ, như Mom nói... trái tim hẳn đã vỡ nát.

Liệu cho dù có cố gắng thì cũng có thể hàn gắn lại được những mảnh vỡ ấy không..

Không! Chắc hẳn là không rồi! Khó khăn lắm..

Nó đã tự đánh mất chính những cơ hội mà mình cố gắng làm nên... chỉ trong một khoảnh khắc.

.....

***

- Cát nước mắt đi! Mọi điều bất ngờ vẫn còn chưa kết thúc đâu! Em cần đưa chị đến một nơi này để đón nhận thêm một sự thật khác nữa – Tiếng cái Ryuu bắt ngờ cất lên đánh bật nó dậy khỏi những dòng suy nghĩ cực mơ hồ và vô cùng hoang mang ấy.

- Hả! Vẫn còn sự thật nào nữa sao?! Rút cục thì em là người dẫn đường hay là...

- Hi! Em là người dẫn đường, nhưng không phải là dẫn đường đi du lịch, mà là dẫn đường để đi đến những lựa chọn đúng đắn của trái tim! Ừm... còn lần này, chị tin em chứ?! – Nói rồi, Ryuu khẽ tung đôi cánh của mình ra rộng hơn rồi bay vút lên tầng không, mở rộng bàn tay để đón nhận lấy lời chấp thuận của Xur Bi.

Âm ừ một lát, rồi con bé cũng khẽ gật đầu, ngay lập tức, tất cả những cánh bồ công anh xung quanh liền rời mình khỏi mặt đất để nhấc bổng hai đứa nó lên, chúng chụm lại với nhau và tạo thành một con thuyền mang màu trắng xóa vô cùng kỳ diệu! Đưa bọn nó đi bằng cách lướt nhẹ trên sóng bầu trời, để cùng tận hưởng cái cảm giác thanh bình thư thái đó. Khi gió khẽ cuốn lấy những làn tóc mai còn đương vương xù xòa trên khuôn mặt vẫn còn đầm nước mắt của con bé, nó làm chúng khô. Chỉ có vị mặn và con dất là vẫn giữ lại ở trong lòng.

Đến một giới hạn nào đó, bên bờ vực của Thánh Địa Lửa, ở nơi đó, những nàng tiên dẫn đường bình thường như Ryuu thì không thể nào xâm phạm tới. Vậy nên, Ryuu đành để con bé ở lại một mình và tiếp tục bước đi. Nó dặn, khi nào nhìn thấy một thánh đường màu trắng với những hàng cây lửa màu vàng được bao bọc xung quanh thì hãy dừng lại, đó chính là nơi mà Xur Bi cần đến. Nghe lời Ryuu, Xur Bi lại tiếp tục cười gió để cùng những cánh bồ anh chấp nối hành trình đi tìm sự thật về bản thân mình.

Thế giới này, còn có quá nhiều điều tò mò đối với nó.

Nhưng nếu không tự tìm lấy lời giải đáp thì cũng sẽ chẳng có ai giúp nó được cả!

.....

Đến trước Thánh Địa Lửa, đó là một nhà thờ bay có màu trắng xóa với những hàng cây màu vàng rực cháy được trồng rải rác xung quanh nơi này, tạo nên một khung cảnh cực kỳ hoành tráng. Nó chỉ dám bước lại tới gần, rụt rè đưa tay lên gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vọng lại vài ba lần, nhưng không hề có người bước ra mở cửa.

Con bé vẫn đứng đó, giữa một thánh đường toàn lửa, sức nóng của những hàng cây màu vàng rực cháy xung quanh khiến con bé có cảm giác như mình đang bị thiêu đốt, cả người rạn nứt và khô khốc vô cùng. Nhưng theo lời dặn của Ryu, nó vẫn đứng đó... và chờ đợi. Cho đến khi có một giọng nói vọng ra:

- Ai gọi đó! Nếu là thô, cho xem tai. Nếu là trai...

- Con là Thiện Quý – Na Xư Bi! – Chẳng cần chờ đến lúc Thần Lửa nói hết câu, con bé đã đồng đặc trả lời.

Ngay khi con bé vừa dứt lời, tiếng bước chân từ bên trong mỗi lúc một vọng ra nhanh và mạnh hơn. Rồi bất thình lình, bà ấy mở cửa. Đó là một bà lão đã già với thân hình mảnh dẻ, lùn tịt và không lại mấy thanh tú như những vị thần khác. Khả ngạc nhiên nhưng vẫn còn chưa ngạc nhiên bằng vẻ mặt của bà lão khi nhìn nó, bà ấy chợt thốt lên bằng hoàng rôi nắm chặt lấy bàn tay nó, kéo tuột vào trong căn nhà thờ.

- Chính là con rồi! Ta đã đợi con ở nơi này hàng trăm năm nay!

- Đợi... đợi con sao?! Nhưng con mới gặp người lần đầu, thậm chí chúng ta còn chưa từng biết nhau.

- Con chưa biết chúng ta, nhưng chúng ta thì lại hoàn toàn rõ về con. Truyền nhân của Quý ạ!

- Truyền nhân của Quý?! Người vừa gọi con là gì cơ?!

- Phải! Con chính là truyền nhân của Quý. Đã đến lúc con nên được biết về thân phận và sứ mệnh thật của mình. Kể từ khi con được sinh ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Định mệnh!

Định mệnh – không phải cứ chờ và đợi là nó sẽ tới!

Định mệnh – là phải biết nắm bắt và tự chấp lấy chiếc cầu đi tới thành công bằng chính những nỗ lực mà mình có thể cố gắng!

Định mệnh... mỗi một con người khi sinh ra... đều có một định mệnh...

Nhưng đừng i lại, hãy vươn lên, nếu muốn tìm lấy hạnh phúc thực sự cho riêng mình!

Theo chân vị thần Thời Gian bước vào Thánh Địa Lửa, sức nóng ở trong đây bốc lên ngàn ngút từ những quả cầu màu trắng xóa xen những ánh xanh của sức mạnh lửa thần khiến con bé thấy cứng hết cả người, cảm giác mồ hôi chảy ra đầm đìa nhưng lạnh toát làm nó vô cùng khó chịu... thứ lửa quái quỷ gì thế không biết!

Thấy con bé lảo bầm, cả người thì co ro rên rĩ một cách khổ sở, Fire liền tiến đến bên ngọn thác và lấy ra từ trong đó một chút cát thần để rải rác lên cơ thể của con bé, giúp nó có thể trấn an lại mình.

Cát ngấm vào cơ thể... y như rằng mọi sự chợt trở lại bình thường. Nó có cảm giác như không khí dường như thoáng và ấm nhẹ nhàng hơn. Thần được có khác!

Mà chợt giật mình! Lúc này nó mới ngơ ngác nhìn lên... một cảnh tượng hết sức hùng vĩ ngay lập tức đập vào mắt con bé khiến cho nó phải vô cùng choáng ngợp. Một ngọn thác bằng cát chảy ngay trong ngôi nhà với hàng vạn tia lấp lánh rải rác xung quanh, chúng bốc lên từng làn hơi trắng xóa và cuộn sóng lăn tăn rơi tuột xuống phía dưới, tạo thành một mặt hồ rộng thênh thang tương chừng như vô tận mà cũng chẳng có đáy... bởi, cát cứ chảy xuống mà "nước" thì chẳng hề dâng lên. Có lẽ nó đã trở thành 1 quy luật: chảy xuống – trôi đi – thấm dẫm – và lại truyền ngược trở lại từ một nơi xa xăm nào đó...

Lặng yên ngắm nhìn, rồi mọi cảnh vật lại đột nhiên thay đổi, hiện lên trên những dòng cát trắng xóa mang chút lấp lánh diệu kỳ kia là hình ảnh của một trận chiến đã diễn ra từ bốn trăm năm trước.

Giọng nói của Fire cũng từ từ cất lên một cách thật chậm rãi theo dòng hồi tưởng và những gì đang chuyển biến trước mắt con bé.

***

....

"Đó là cuộc chiến sinh tử giữa thế lực của Bóng Tối SaMa và thiên binh của Nhà Trời từ bốn trăm năm trước đây. Khi ấy, SaMaKhan là một con ác quỷ có sức mạnh thống lĩnh mọi âm binh của ma giới. Nhưng không chịu dừng lại ở đó, nó còn muốn đánh lên tận Nhà Trời và làm chủ Tứ Cối".

"Tứ Cối?! Có cả Tứ Cối nữa sao?! Con tưởng rằng chỉ có Tam Giới thôi chứ?! "

"Không! Tứ Cối là một nơi bao gồm cả Phật Giới mà loài ma quỷ không bao giờ được xâm phạm tới. Đôi khi Thiên Giới còn phải kính nể mà SaMa lại muốn đánh lên tận đó, vậy nên... "

"Nên sao cơ ạ?! "

"Trong trận chiến đó, Phật Giới đã đích thân ra tay, cử Tôn Ngộ Không và Tứ Đại Hộ Pháp của Phật Tổ Như Lai đến thu bắt nó. Nhưng vẫn không chịu ngoan hàng chịu trói, nó đã cố gắng trốn vào vòng Luân Hồi và tự thân siêu thoát tới 400 năm sau khi con vừa mới được ra đời. Hóa thân vào cõi siêu sinh và đưa mình trôi khắp nhân gian ở Hạ Giới, đúng lúc đó thì con cũng vừa chào đời nên nó đã nhanh chóng kiếm được nguồn dương khí, trốn ngay vào cơ thể của con khiến chúng ta không thể nào sát sinh bừa bãi được, đành chấp nhận phong ấn lên chính cơ thể của con lúc đó... "

"Sao cơ ạ?! Con đã là một khối phong ấn ngay từ khi sinh ra?! "

"Đúng vậy! Và khối phong ấn đó đã mang lời nguyện về một trận tái chiến cho 400 năm tiếp theo. Ngoài ra, nó còn là lời hóa giải... "

"Hóa giải sao?! Sao có thể như thế được ạ?! "

"Hừm... điều đó thì chúng ta cũng chưa được rõ lắm! Chỉ biết rằng Dòng Thác Thời Gian đã tiên đoán số phận của con vừa là một khối phong ấn kìm giữ sức mạnh của con quỷ SaMa, vừa là lời nguyện cho trận tái chiến sắp được diễn biến, và cũng là lời hóa giải mang đến hòa bình. Nhưng, Yul... hấn lại không muốn như vậy! Vì đã biết trước bí mật kinh thiên động địa này, nên hấn đã cố tình tiếp cận con, tạo lên số phận kẻ từ ngày con trào đời, để có con trong tay và nắm chắc chiến thắng. Dù cũng không biết là bằng cách nào... "

Thật vậy sao?!

.....

Lời Fire nói như trói vào tim nó?!

Dường như một sự thật khác lại được mở ra.

Không chỉ là thân phận nó.

Không chỉ là một lời nguyện.

Không chỉ là một khối phong ấn...

Mà nó còn là một thứ để lợi dụng – Ngay từ đầu!

Phải rồi!

Thế này thì ngay từ đầu nó làm gì có cuộc sống?!

Gia đình trở nên tan nát như thế cũng là một cái lý để ba bán nó đi, để nó trở thành một món hàng giao dịch, để Yul đến với nó... mang cho nó một tình yêu thực dụng.

Đó – là một tình yêu không có thật!

Xư Bi bắt đầu nghĩ thế...

Và mọi ý nghĩ trong đầu nó chỉ xoay quanh có một chuyện: Lừa dối!

Yul lại lừa dối nó!

Rõ là thế!

Ngay từ đầu, hấn đâu có thành tâm muốn đến với nó!

Chắc chắn là trong tiềm thức của hấn, con bé luôn là một vật để lợi dụng, để mang lại chiến thắng, nên Yul mới cố gắng "gìn giữ" nó đến như vậy.

... Chỉ như một món đồ thôi...

.....

Nó lặng cả người, và cầm nín.

Đôi tai lại tiếp tục ù ù... vì tiếng cát đang rơi... lẫn với lời của Fire nói...

- Con đã chuẩn bị tinh thần để đem đến sự hòa bình cho cuộc chiến tranh này chứ?!

- Không! Con sẽ không làm! – Lời nó nói ra thẳng thừng mà lạnh ngắt, thậm chí còn lạnh hơn cả ánh mắt của Yul lần đầu nhìn con bé. Chúng làm Fire phải giật mình.

- Con đang nói cái gì vậy?! Đó là định mệnh của con mà!

- Định mệnh sao?! – Vừa nói, Xư Bi vừa quay ra nhìn Fire, nhìn vào từng dòng cát cứ thể chảy dài theo thời gian mà cười nhạt. Nó cười, một nụ cười khinh khỉnh... một nụ cười chưa từng có trên gương mặt hiền lành của con bé – Nếu đã là định mệnh thì tại sao con còn cần phải làm gì?! Con sẽ cứ ngồi đây và chờ đợi, để xem, rồi cái định mệnh ấy sẽ đem lại được tích sự gì cho cuộc tái chiến này!

- Cái con bé ngốc này! Im ngay! Sao con có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như thế được hả! – Vừa nói, bà vừa lấy cây gậy thần đập bôm bốp vào đầu nó mà trách mắng, rồi lại ôn tồn giảng giải – Con có hiểu rằng định mệnh sinh ra đã chọn con là chiếc chìa khóa để mở ra cánh cửa dẫn tới hòa bình?! Nhưng định mệnh không có nghĩa là con chỉ có thể ngồi một chỗ, chờ đợi và đón nhận lấy cái mà con nghĩ rằng nó sẽ xảy ra. Không! Không phải như vậy! Định mệnh là một cái gì đó ở tương lai mà số phận đã sắp đặt rằng nó sẽ phải xảy ra... trong một khoảnh khắc nào đó của cuộc đời. Nhưng nếu con không tự cố gắng chấp lấy chiếc cầu đi tới hạnh phúc bằng chính những nỗ lực đáng có của mình... thì sẽ không bao giờ con có thể với tới định mệnh đó! Con có hiểu không?!

Thấm chưa?!

Những lời mà Fire sunbeanim nói hẳn cũng thấm vào đầu nó phần nào.

Tuy con bé cứ ngây người và ngệt mặt ra nghe như thế... Nhưng chắc hẳn nó cũng đã hiểu... ít nhiều mình phải sẵn sàng đối mặt với việc gì.

Lặng lẽ bước ra khỏi khu thánh địa.

Chiều buông xuống, nó trở về Thánh Đường Gió, tìm một chỗ nướng nấu nghỉ chân cho mình ở bên một gốc hoa có màu xanh lai tím, bông hoa năm cánh, tròn và cụp vào nhau tạo nên một khoảng trống ở giữa nhị hoa đủ để cho nó nằm và yên giấc ngủ.

Khẽ đặt mình lên những sợi tơ vàng óng ả của thiên nhiên, thậm chí chúng còn có mùi thơm dịu như hương trầm man mác, đưa con bé vào giấc ngủ để đánh tan đi những dòng suy nghĩ rồi ren muộn phiền.

Khi con bé đã chìm sâu vào giấc ngủ, gió lại khẽ rung cây lay những cánh bồ công anh rủ nhau rải rác lên người con bé một lớp nệm nằm che sương tối để nó có thể an giấc bình yên.

Trong cơn mơ màng với những tiềm thức miên man, mọi hình ảnh và lời Fire nói lại chọt ủa về tâm trí, nỗi đau bị lừa dối khiến nước mắt nó bắt giạt rơi thấm đẫm vào những cánh hoa khiến cho chúng cũng phải buồn lòng rủ xuống.

Dường như hoa cũng đang khóc...

Màn đêm lại ủa về, bao trùm lên Thánh Đường Gió là một màu tang tóc.

.....

Sáng hôm sau, khi sương đã dần tan và các nàng tiên cũng bắt đầu nhào mình tỉnh dậy để tiếp tục với công việc "vuốt gió" hàng ngày của mình... thì Xư Bi vẫn còn đang say mê trong giấc ngủ.

Nhẹ nhàng đến bên nó, khẽ kéo lấy những cánh hoa tách sang hai bên để có thể ngắm nhìn rõ hơn vào khuôn mặt thánh thiện của con bé. Nhìn nó lúc này, thật bình yên và thanh thản, mang cho người ta cái cảm giác thư thái như cũng muốn nằm theo vậy.

Jen khẽ mỉm cười, rồi lại nhẹ nhàng lay lay những tán lá khiến cho Xư Bi phải giật mình tỉnh dậy. Mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh với trạng thái lơ đãng hết sức, phải mất vài giây sau khi dụi dụi bờ mi và nhào mình vận động thì nó mới chợt nhận ra là Jen đang ở ngay trước mặt con bé.

- O! Anh Jen... sao anh lại biết em ở đây?!!

- Hi! Cái gì anh chả biết! Đi nào! Hôm nay anh muốn đưa em cùng đến một nơi!

-...?!!

.....

Nắm lấy bàn tay con bé và đưa nó lướt đi trên những ngọn sóng bầu trời bằng con bạch mã hoàng gia màu trắng xóa với những lọn bờm cong vút và chiếc sừng màu bạc óng ánh kim sa, nó nhắm mắt để tận hưởng từng làn gió khẽ vờn trên mái tóc và cuốn nhẹ lấy đôi tay như náu giữ nó lại trên từng đợt gập ghềnh.

Dừng lại trước một cánh cửa có hai màu đen trắng, vẫn là cánh cửa ấy, nhưng Xư Bi lại chợt giật mình. Sao Jen lại đưa nó đến đây?! Đây chẳng phải là nơi ngăn cách giữa Thiên Giới và Nhân Gian?! Chẳng nhẽ anh ấy lại định đưa nó trở về thế người của người phạm?!

Thật khó hiểu, nhưng Xư Bi vẫn phải ngồi im bởi vì Jen bảo thế!

- Hãy tin anh! Em sẽ thích nơi này!

Jen khẽ mỉm cười, một nụ cười thật dịu dàng và đầy sự thân thiện, mang lại cho người ta cảm giác không thể nào từ chối và vô cùng tin tưởng. Xư Bi cũng gật đầu, nắm chắc lấy dây cương, nó nhắm mắt để mặc gió đưa đi đến nơi nào không cần biết.

Chỉ cần biết là khi cạnh ở bên Jen, chắc chắn nó sẽ được an toàn!

.....

Nơi mà anh đưa nó đến...

Là một nơi rất đỗi quen thuộc...

Là một nơi... mà nó đã từng được sống, từng được sinh ra, ngay trên mảnh đất đó!

Nhưng, nhìn ở góc độ này, tự ở trên cao như thế này, mọi vật đều bé li ti và dường như được phủ nhẹ bởi một làn sương mờ nhạt trắng mỏng... trông thật khác!

Mọi thứ, dường như đều có thể nắm gọn trong lòng bàn tay!

.....

Cứ đi, và đi mãi như thế...

Dường như, không còn là Hạ Giới nữa...

Nơi anh đưa nó tới, lạ lẫm và có chút gì đó bí ẩn cực kỳ!

Đôi cánh thiên thần của chú bạch mã khẽ cụp xuống để đưa con bé nhẹ nhàng đặt chân xuống nền đất màu xanh như ngọc. Đó là một ngọn đồi có màu xanh mơn mướt và trải dài khắp không gian bởi một thứ sắc khí diệu kỳ.

Điều này khó có thể nhận thấy ở Thiên Đường hay Hạ Giới, nên Xư Bi cũng không để xác định nổi nơi này là đâu nữa! Trong thế giới phạm trần lại có một nơi tuyệt vời đến vậy sao?!

Tò mò, Xư Bi vội quay sang hỏi Jen với vẻ mặt đầy hứng thú.

- Nơi này là đâu vậy?!

- Nơi chôn cất của các vị thần!

- Nơi chôn cất của các vị thần?! Vậy là nó cũng giống như 125 Phùng Hưng cả Văn Đế chuyên mai táng gọn gàng đúng không?! – Xư Bi thân nhiên đưa ra câu hỏi "vô cùng thú vị" khiến cho Jen phải ngệt mặt phì cười.

- À... mà ừ... cũng gần như... như vậy đấy! Nhưng mà... nơi này nó thiêng liêng hơn em ạ! Em... chắc hẳn đã từng nghe Moon nói về ngũ đại hộ pháp và các vị thần?! – Jen ậm ừ một cách lúng túng.

- Ừm... em cũng có nghe qua! Moon nhắc nhiều về thần Nước!

- Phải! Thần Nước! Đó chính là người mà anh muốn đưa em đến gặp ngay hôm nay!

- Thần Nước sao?! Nhưng chẳng phải bà ấy đã chết?! – Xư Bi tròn mắt nhìn Jen với vẻ mặt đầy sự ngạc nhiên mang theo cả những nét bối rối.

- Thế em quên nơi này là Thánh Địa Mộ dành cho các vị thần?!

- À mà... ừ nhỉ!

.....

Dắt nó đứng đưa trên con ngựa thần, vừa đi, Jen lại vừa bắt đầu kể câu chuyện mà mình đã cố giữ kín trong lòng từ lâu. Câu chuyện này, như một bí mật mà ngoài Moon và tứ đại hộ pháp còn lại ra thì chưa ai được biết tới thêm cả!

Nhưng hôm nay, Jen đã quyết định mở lòng mình để nói cho Xư Bi – một người cần biết và nên biết. Bởi nó liên quan đến vận mệnh của cả cuộc tái chiến sắp diễn biến sau này.

.....

- Em có muốn nghe rõ hơn về câu chuyện Thần Nước đó không?! – Jen chợt quay sang hỏi con bé một cách hết sức nghiêm túc khiến cho nó không thể nào từ chối. Mà từ chối thì cũng để làm gì cơ chứ?!

Xư Bi ậm ừ...

- Dạ vâng!

.....

" Câu chuyện về bốn trăm năm trước, khi Thần Nước quen một hồn ma và có hai đứa con với anh ta, chắc hẳn em đã nghe qua rồi phải không?! Bây giờ, anh sẽ nói rõ hơn về số phận của hai người con trai đó nhé! Em muốn nghe về ai trước?! "

" Ừm... người được chọn làm thiên thần đi! "

" Hừm... được thôi! Anh ta... có lẽ là một cậu bé may mắn khi vừa sinh ra đã được thừa hưởng dòng máu của một vị thần – tách biệt hoàn toàn với đứa em trai xấu số của mình. Anh ta được các vị thần bí mật nuôi nấng, rồi với khả năng tiềm tàng vốn có của mình, anh ta dễ dàng trở thành một thiên thần ưu tú, đạt được nhiều chiến công và nhanh chóng leo lên ngôi vị cao nhất – Thần của các vị thần! Cùng sự ủng hộ và bảo vệ của Tứ đại hộ pháp, không ai dám ngáng chân hay phản đối anh ta được lên làm Thiên Đế. Mà dù có không như thế thì với tài đức của mình, anh ta vẫn lấy được lòng của mọi thần dân trên Thiên Giới khiến cho tất cả mọi người đều phải một lòng kính phục... "

Đột ngột dừng lại, Xư Bi mạnh dạn hỏi.

" Anh ta... em cũng quen đúng không?! "

Khẽ quay sang nhìn Xư Bi, với một thái độ chẳng mấy làm bất ngờ cho lắm, Jen khẽ ậm ừ rồi mỉm cười một cách khó hiểu. Có thể coi là đồng ý!

" Cứ coi như là thế đi! Em muốn nghe tiếp về người con trai thứ hai chứ?! "

" Chắc rồi! " – Xư Bi khẽ mỉm cười rồi lại hứng thú chờ nghe tiếp.

" Cậu ta... cũng là một cậu bé thông minh nhưng lại phải sinh ra trong một hoàn cảnh vô cùng bi đát. Mang dòng máu của loài quỷ ác và bị Thiên Giới truy bắt, hắt hủi. Thậm chí một ngày sống cũng không yên. May mắn được sự giúp đỡ của Mom sunbeanim – người đã đứng lên chống lại Nhà Trời để bảo vệ cho cậu bé, cuối cùng hai người đã vượt qua được vòng Luân Hồi và trốn xuống Địa Ngục để làm lại cuộc đời mới. Cũng không khác gì người anh trai của mình, cậu ta sinh ra đã có những khả năng tiềm ẩn và sức mạnh hơn người. Cùng với sự khôn ngoan của mình và sự giúp đỡ của Mom, ngoài ra, sau này cậu ta còn kết hợp cùng hợp tác với một con nữ quỷ nữa để làm bá chủ thế giới thứ ba. Ngày tháng qua đi, sức mạnh của ba người đã trở thành vô địch và không ai có thể chống đối nổi. Họ chấp nhận và quyết định đưa cậu ta lên làm... Quý Vương! "

Quý Vương?!!!

Lời Jen vừa dứt cũng là lúc anh và nó chợt dừng lại trước một ngôi mộ có màu băng lạnh ngắt. Đó là một khối băng khổng lồ bao bọc bên trong là một vị thần với mái tóc dài màu xanh trong suốt và vẻ mặt dịu hiền nhưng đã trắng bệch vì không còn sức sống. Bà nằm trong đó, một quan tài bằng đá, uy nghi mà thanh thoát. Đường như chỉ mới chớp mắt ngủ thôi vậy!

Xung quanh ngôi mộ là hàng ngàn cánh hoa màu tím rải rác xoay xoay trong làn gió và cuốn tròn vào những khối đá băng tạo nên một cảnh tượng cực kỳ tuyệt vời. Từng cánh hoa màu tím lấp lánh ánh trên màu xanh lạnh của những phiến băng và đưa hơi thở của gió xiết chặt vào những trái tim còn đập, khiến chúng lạnh cóng và dường như bị bóp nghẹn bởi sự đối mặt đột ngột này.

Ở phía bên dưới ngôi mộ, và đối diện ngay trước mặt hai đứa nó chính là người con trai ấy! Người con trai mang dòng máu của quỷ, là quỷ vương và cũng là người mà Xư Bi đã từng yêu mến và đem đến sự tổn thương không thể nào xóa hết! Gặp mặt hẳn, bốn mắt nhìn nhau, trái tim Xư Bi như ngừng đập. Cổ họng nó nấc lên mà không thể nào cất ra thành tiếng.

Nhìn Yul...

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Yul...

Xư Bi biết rằng nó đã làm quá nhiều điều có lỗi..

Và con tim Yul cũng gần như vỡ nát ra rồi...

Hắn nhìn hai đứa nó – tay trong tay – nắm thật chặt mà lòng cũng chợt thất lại!

Đau lắm! Như hàng ngàn mũi kim đang châm... Nhói vô cùng!

Nhưng không nói gì, Yul chỉ khẽ lướt qua... thì thào vào tai nó.

- Thân thiết đến mức này rồi cơ à! Chúc mừng! Hai người đẹp đôi lắm!

... Và Yul đi qua. Lạnh lùng, không để lại thêm một dấu hiệu nào cả!

Nhìn theo bóng hắt, Jen chỉ khẽ thở dài buồn nản.

- Trận chiến này... có lẽ không thể tránh mãi được rồi!

.....

Có nghĩa là nó sắp phải xảy ra!

Vì ai?!

Một lý do chắc chắn – vì Xur Bi!

.....

Cả ngày hôm ấy, khi trở về Thánh Đường Gió, con bé cứ trầm trồ suy nghĩ mãi.

Lý do mà mình được chọn làm phong ấn!

Lý do mà mình trở thành một lời nguyện!

Lý do mà mình sẽ là chìa khóa hóa giải chiến tranh?!

Tại sao mọi việc lại trở nên như thế?!

Tại sao lại có chiến tranh giữa Địa Ngục và Thiên Đường?!

Có phải là chỉ do lòng ham muốn cả Thiên Đường của Quý Vương...

Hay còn là do... do nó!

Nó có nên làm gì?!

Và nó phải làm gì?!

... Để ngăn chặn cuộc chiến tranh này...

Một lời xin lỗi... liệu có đủ không?!

Chắc chắn là không!

Nhưng con bé vẫn cứ phải thử!

Nó phải gặp Yul, để xin lỗi, để giải thích.

Cho dù có là chẳng được ích gì...

Nhưng...

Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều nữa. Vội vàng, Xur Bi liền ngồi tập trung và dùng tâm pháp của mình để liên lạc với Gya mong tìm được sự giúp đỡ (bởi lúc này, Xur Bi vẫn chưa biết Gya chính là người đã tiếp tay giúp YuMi đầu độc mình).

.....◆◆.....

[Trong căn phòng, một chiếc giường, hai con người đang cuộn vào nhau... những kẻ mang đầy tội lỗi.]

Nhận ra được tín hiệu lạ từ một nơi nào đó rất xa xăm không phải ở địa ngục của Xur Bi, Gya vội vàng ngồi nhồm dậy và luống cuống mặc quần áo, nó khẽ đẩy nhẹ Hắc Linh Sứ ra và lúng túng bước ra khỏi căn phòng mà không quên ngoái đầu lại mỉm cười thân mật.

- Chờ em một chút nha! Em sẽ vào ngay! Honey!

.....

Nhanh chóng bắt lấy những dòng tâm pháp của Xur Bi, con bé vội vàng dò hỏi:

- Xur Bi đây à! Bấy lâu nay cô đã đi đâu vậy?!

Nhận lại được những dòng tín hiệu từ Gya, Xur Bi vui mừng khôn xiết, nó cũng nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính của mình.

- Ủm... Tôi đây! Là Gya phải không?! Tôi muốn cô giúp một việc này...

- Việc gì vậy?! – Gya ngập ngừng đáp lại.

- Cô có thể sắp xếp cho tôi bí mật trở về Địa Ngục để gặp Yul được chứ! Đừng để cho YuMi biết!

- Sao cơ?! Cô muốn trở về Địa Ngục ư! Nhưng... tình hình ở nơi này hiện nay đang rất căng thẳng. Cô chắc chứ?!

- Tôi chắc chắn mà! Việc này rất quan trọng. Cô giúp tôi được chứ!

Đáng nhẽ ra là đã định từ chối, bởi chẳng có lý do gì mà nó phải giúp Xur Bi cả, việc này quá mạo hiểm!

Nhưng, nếu suy nghĩ lại, thay đổi nước cờ đi một chút...

Biết đâu nó lại lập được chiến công cho YuMi và lấy thêm được lòng yêu thương từ Hắc Linh Sứ.

Mọi kế hoạch lập tức được gọi lên trong đầu và nó mau chóng đồng ý.

- Ủm... Có lẽ là hơi khó... Nhưng, vì là bạn nên tôi sẽ cố giúp cô! Tối nay nhé! Khi mặt trời vừa buông, tôi sẽ đợi cô ở bờ bên kia của Dòng Sông Chết.

- Được! Cảm ơn Gya nhiều!

.....

Nói rồi, Gya vội vàng ngắt đi những dòng suy nghĩ của mình để không ai có thể xâm nhập kịp. Nhưng không may, Mya đã kịp nghe thấy.

Vì là chị em song sinh nên hai người có mối giao thông tâm pháp rất chặt chẽ với nhau. Sự trao đổi suy nghĩ của Gya với Xur Bi cũng dễ dàng bị Mya phát hiện ra được. Bởi thế mà nó đã biết và vội vàng chạy ra ngăn cản, với một thái độ hết sức thành khẩn, nó hướng ánh mắt bàng hoàng nhìn về phía Gya.

- Không phải chị lại định hại cô ấy thêm một lần nữa đấy chứ! Như lần trước còn chưa đủ sao?! Nắm chặt lấy tay người chị, Mya tỏ ý muốn níu giữ.

- Em thì biết gì mà nói! Hãy ngậm miệng lại và đừng xía vào chuyện của chị! – Gya lạnh lùng gạt tay cô em ra và thản nhiên bước tiếp.

- Chị... sao chị lại thay đổi nhiều đến thế! Hồi trước chị có như vậy đâu! – Đứng lại đằng sau và nhìn theo chị nó, Mya thất vọng đến nỗi nó chỉ biết hét lên ai oán.

Khẽ ngoái đầu ngoảnh lại, Gya chỉ nhoèn cười, một nụ cười lạnh lùng mà khinh khỉnh.

- Nếu yêu một người, em sẽ hết lòng vì người ấy...

Dáng Gya dần chìm vào bóng tối, nó lướt nhanh vào trong căn phòng ấy và lại đắm mình cùng những phút thăng hoa với Hắc Linh. Chỉ còn lại Mya, giờ đây nó vô cùng lạnh lẽo, đơn độc trong cái thế giới ma quỷ này. Không biết có phải là do Gya đã bị mất hết lý trí vì yêu hay không... mà giờ đây con bé lại trở nên thay đổi đến thế... khiến Mya không thể níu giữ lại được nữa rồi.

Khóc trong lặng câm, nó chỉ biết thì thầm với lại...

- Tình yêu của chị... nó sai rồi!

.....

Khi mặt trời mới vừa buông xuống, theo như lời hẹn trước, Xur Bi đã lén lút trốn khỏi Thánh Đường Gió và trở về lâu đài ma quỷ của mình, vẫn nhớ con đường cũ mà Mom sunbeanim đã từng dắt nó đến, tiến tới cánh cửa bước vào Dòng Sông Chết... Nhưng lần này, Xur Bi không sợ, bởi nó đã quá mạnh rồi!

Mạnh dạn đắm mình vào Dòng Sông Chết, để mặc hồn thả theo những xác trôi, con bé vẫn nhắm chặt mắt lại và nắm chặt đôi tay trên ngọn thánh giá, với tất cả niềm tin tưởng, nó mau chóng vượt qua chứ không còn phải khổ sở như lần trước nữa.

Ở phía bên kia của bờ vực, Gya đã đón đợi nó tự bao giờ.

Nhưng không chỉ có mình con bé, bên cạnh đó, YuMi cũng sùng sững cúi xuống nhìn và cất tiếng cười vang với một vẻ mặt đầy vui sướng.

- Ô là la! Xem hôm nay ta câu được thứ gì thế này! Đã lâu không gặp rồi nhỉ! Na Xư Bi!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nữ quỷ giao tranh!

Quá bất ngờ trước sự phản bội của Gya!

Liệu Xư Bi có thể làm gì để thoát khỏi vòng cạm bẫy của YuMi?!

Số phận luôn dành tặng nó những món quà bất ngờ nhưng mạng đầy sắc màu của sự đón đầu!!!

Vội vàng lôi phất con bé lên khỏi mặt nước, đám thủy quái của YuMi đột ngột cuốn chặt lấy nó bằng những sợi sức tu nhầy nhụa khiến con bé không tài nào vùng vẫy ra được. Hướng ánh mắt bàng hoàng xen lẫn sự thất vọng lên nhìn Gya, nó hét lên bằng giọng tức tối.

- Thế này là thế nào vậy Gya! Cô nữ đối xử với tôi như thế này sao?!

- Xin lỗi! Nhưng tôi không thể làm khác được! Tất cả chỉ vì tình yêu thôi! – Vừa nói, nó lại vừa khẽ dựa vào ngực Hắc Linh Sứ tỏ vẻ yếu mềm. Nhìn phát ón!

- Thôi nào! Gặp tôi thì chán lắm sao! Cô làm gì mà khó chịu vậy?! – Nhẹ nhàng bước tới lại gần Xư Bi, khẽ lấy một ngón tay của mình để nâng cằm Xư Bi lên mà cười khẩy, YuMi nhìn nó bị chói chặt như thế này thì thích thú lắm! Điều đó càng làm cho Xư Bi thêm phần khó chịu, nó vẫn gằn giọng trả lời.

- Thả tôi ra và biến đi! Không thì cô sẽ phải hối hận đấy!

Trước ánh mắt lạnh lùng và giọng điệu đầy quyết đoán của Xư Bi, YuMi cũng chợt thấy rợn người vì sự thay đổi ấy. Nhưng không vội mất bình tĩnh, YuMi lại nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên và cất tiếng cười khà ó.

- Hô hô hô! Cô làm tôi sợ quá đấy! Thái độ gì vậy! Cô nghĩ cô là ai hả! Cô chỉ là một con nhóc vất vả mới còn chưa sạch thôi! Dám lên mặt với tôi ở đây sao! Hãy nhìn lại mình đi!

- Cô mới thật sự cần phải nhìn lại đấy!

Vừa dứt lời, ngay lập tức, những tia sáng phát ra từ chiếc vòng thánh giá của Xư Bi bắt gặp rạn nứt, để lại trên cơ thể nó là một đôi cánh thiên thần với quyền năng vạn trượng. Lần đầu tiên nó được hóa thân trong một hình hài mới, sức mạnh này Xư Bi vẫn chưa thể thực sự làm chủ được, nhưng con bé tin vào khả năng của chính mình. Nhắm chặt mắt lại và lăm bầm niệm bùa chú, ngay lập tức, mọi chiếc sức tu đang cuốn chặt lấy con bé đột ngột bị nát tan và biến thành hàng trăm mảnh bởi điện cực phát ra từ cơ thể nó. Sức mạnh này lan rộng đến tận đáy sông và đánh vào mọi thành vách xung quanh của Địa Ngục khiến Yul đang ngự trị trong tòa lâu đài kia cũng phải nhận ra được sự bất thường. Nhận thấy nguồn thiên khí không giống người thường của Xư Bi, Yul vội vàng lần theo dấu vết và tiến ngay tới lãnh địa của cái YuMi để can thiệp vào cuộc ẩu đả này.

.....

Trong lúc đó, vẫn tại gianh giới giữa cái chết và sự sống ở dòng sông hắc ám, sức mạnh tăng tiến đáng kinh ngạc của Xư Bi cũng phải khiến YuMi và đám lâu la phải bàng hoàng.

- Ha... ha ha... Cái gì thế hả?! Tính ra oai ở đây sao... Chút sức mạnh này... tưởng có thể làm tôi sợ sao?! – Vừa nói, YuMi vừa cố cười, cố cười trong sự bàng hoàng xen lẫn chút lo lắng. Nhưng chưa phải là sợ hãi, nó vẫn nói tiếp – Bây giờ mới thực sự là ra đòn đây này!!! Hãy nhận lấy "vòng tay âu yếm" từ những hồn ma ở ngay dưới đáy sông mà cô vừa chui lên nhé!!!

Tiếng YuMi vừa dứt lời cũng là lúc mọi hồn ma từ phía đáy sông lập tức bay vút lên không trung và phóng vút về phía con bé. Hàng ngàn hồn ma, hàng ngàn những bóng trắng thướt tha nhưng đáng sợ, với hàng ngàn vẻ mặt hốc hác đáng thương đang vùng vẫy tìm cách tóm lấy và bủa vây xung quanh con bé, cũng chỉ như là lũ nô lệ đang thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân... dù biết, ngay sau đó, chúng sẽ bị tan biến mãi mãi. Bởi những bóng ma đối với Xư Bi nào có là gì?! Đối diện với ma, con bé vẫn hết sức bình tĩnh, nín thở vì sự bao vây thật chặt mọi đường vùng vẫy, nó không thể trốn chạy, cũng không thể cựa quậy, vì chúng quá đông và nhầy nhụa!

Nhưng, con bé vẫn thản nhiên, thả mình buông lời để chờ đợi... chờ đợi một sự sơ hở trong tiềm thức của YuMi. Vì nó biết, tất cả những đám vong hồn này đều đang được kiểm soát bởi dòng suy nghĩ của YuMi, chính bản thân chúng cũng chẳng thể điều khiển được hành động của mình. Muốn tấn công,

phải chờ thời cơ để hành động. Đó là điều tất yếu mà nó đã rút ra được sau bao lần phải đụng độ với yêu ma!

Và đúng lúc đó, khi Yul đột ngột xuất hiện từ phía sau khiến YuMi phải giật mình dừng lại, ngay lập tức, nó nhanh chóng chớp lấy thời cơ, tập trung mọi năng lượng phát ra từ tiềm thức, luyện chúng thành một khối trắng khổng lồ bao bọc lấy không gian và lan rộng ra xung quanh bằng thứ ánh sáng màu xanh diệu kỳ. Thứ ánh sáng ấy, hề chúng lướt đến đâu là từng hồn ma đột ngột rụng rời tan biến, tan biến vào không gian và tan chảy theo dòng thời gian... sẽ là biến mất mãi mãi!

Những khối trắng tạo thành những bọc bong bóng khổng lồ cuộn chặt lấy lũ yêu ma và bóp nghẹt hơi thở của bọn chúng. Nhưng, chỉ đến khi nó lan tới chỗ YuMi thì lại bị đột ngột đánh bật ngược trở lại, sức mạnh ấy dường như tăng gấp đôi khi trúng phải bùa phép "phản đòn" của YuMi, chuyển nó thành thứ ánh sáng màu tím mang màu ma thuật và bắn thẳng về phía Xur Bi. Nhận lấy một đòn đột ngột mạnh như trời giáng, Xur Bi bị hất ngược về phía sau và cả cơ thể nó cũng bắn mạnh vào vách thành tạo nên một con chấn động khiến các dãy núi từ từ rạn nứt, rơi thẳng xuống người con bé là những khối đá to gồ ghề trông đến đáng sợ.

Chỉ sau vài giây từ khi con chấn động xảy ra, cơ thể Xur Bi đã bị vùi lấp bởi những khối đá chồng chất lên nhau tạo nên một ngọn núi một với hình thù vô cùng kì dị. Yul bỗng cảm thấy lo lắng vì không thấy bóng dáng Xur Bi đâu. Chẳng lẽ là nó đã chết?! Không! Sao có thể như vậy được! Con bé không thể dễ dàng bị đánh bại nhanh như thế! Nhưng... sao không thấy nó gượng dậy?! Xur Bi đâu mất rồi!

Những ý nghĩ này chợt xoáy quanh tâm trí của Yul và làm hắn trở nên hoảng loạn, sự tức tối đột ngột được dồn tới YuMi, hắn rầm rập bước đến, đôi bàn tay nắm chặt cùng ánh mắt giương lên tạo thành hai quả nhiệt cầu bắn thẳng về phía YuMi không chút do dự. Yul gào lên!

- YuMi! Cô chán sống rồi phải không?! Sao dám lôi cả Xur Bi vào vụ việc này hả!! Chẳng phải trận chiến này chỉ là của riêng chúng ta thôi hay sao?!!

Lập tức quay sang và nhẹ nhàng đưa tay đón lấy đòn tấn công của "ông anh kết nghĩa" một cách thật bình tĩnh và thản nhiên. Có vẻ như đối với nó, sức mạnh thiên bẩm của ông anh giờ đã chẳng là gì so với sự tu luyện lâu năm của mình.

Nó phẩy tay rồi khẽ cười khẩy mà buông lời chế nhạo:

- Sức mạnh của anh... giờ chỉ được đến thế này thôi sao?!

Yul không ngạc nhiên, hắn chỉ làm vẻ lạnh lùng và có chút buồn cười trước sự "nhảm lẫn" của con bé.

Phải! Thực sự là nhảm lẫn! Khi mà phải đến vài giây sau thì sức mạnh tiềm ẩn ấy mới đánh lan đến tận lục phủ ngũ tạng khiến nó bất giác đột ngột ứa máu ra từ cổ họng một cách ngỡ ngàng. Đưa tay lên quệt lấy vài vệt máu còn nhem nhứa bên khóe môi mình, nó vẫn gượng cười cố tỏ vẻ như không sao.

- Hừm... cũng được đấy! Anh lo lắng cho vợ mình đến thế sao?! Tưởng rằng chuyện giữa hai người đã kết thúc rồi cơ mà!! Nhưng tiếc thật, cô ta giờ chỉ là một đồng tro tàn. – Vừa nói, nó lại vừa cố tình đánh mắt về phía đồng đồ nát bên kia, nơi đã chôn vùi thân xác cái Xur Bi đến mất dạng khiến cho lòng Yul đau nhói. Mím chặt môi lại, hắn lại khẽ gầm lên tức tối.

- Nếu không muốn chết thì im ngay đi!

- Hờ! Cứ thử đi xem nào?! Dù sao thì kẻ tôi muốn giết cũng đã chết rồi! Ha ha ha!

Tiếng nó cất lên lạnh lạnh như cổ tính xoáy sâu vào tâm trí Yul để khiến hắn phải tự thấy nhục chí. Nhưng, mọi việc đâu có thể như ý... Từ đồng đồ nát kia, Xur Bi đột ngột vùng dậy và hất tung đôi cánh, bay thẳng về phía YuMi như muốn tóm gọn lấy nó trong hàng ngàn "tuyệt thiên vũ" của mình. Đứng giữa hai con nữ quý tộc nhất Địa Ngục đang xông thẳng vào nhau như muốn cắn xé lấy được, Yul cũng phải giật mình lo lắng mà chạy đến can ngăn. Thực chất thì chỉ là vì hắn lo cho Xur Bi vẫn còn chưa đủ sức để đối đầu với sự nhăm nhăm của YuMi nên muốn ra tay giúp đỡ. Nhìn thấy trước được sự can thiệp của Yul, ngay lập tức, cả YuMi lẫn Xur Bi đều quay ngoắt ra quát nạt.

- Yà! Yul! Anh đừng có can thiệp vào chuyện này! Đây là chuyện của con gái chúng em! Hãy để bọn em tự giải quyết! Còn anh... mau ra chỗ khác chơi đi!! Đây không phải là chỗ dành cho trẻ con!!!

- Gi cơ?!! Anh mà là trẻ con á?! – Bị Xur Bi mắng, mặt Yul cứ ngệt ra rồi ngơ ngác đến độ cảm nín khiến cho tất cả thần dân thế giới thứ ba đều phải khẽ bùm miệng khúc khích cười (Khó thân thẳng bé, mặt hình tượng quá rồi!)

Nhận ra Xur Bi còn đang sơ hở, ngay lập tức, YuMi vội nắm lấy thời cơ, nó đột ngột tóm lấy chiếc quạt ma thuật của mình rồi nhanh chóng phóng ra hàng vạn mũi giáo với muôn ngàn hình thù kì quái tạo thành một lớp vòng cầu bao quanh người Xur Bi, rồi nhanh như cắt cắm thẳng về phía con bé như thể muốn băm nát nó ra thành hàng trăm mảnh.

- Tôi không dễ chết như thế đâu! Cô YuMi à!

Lời nói vừa cất lên cũng là lúc đôi cánh của Xur Bi đột ngột dang rộng ra rồi bao trùm lấy cả người con bé, úp lại thật chặt hết như một tấm bình phong cực kỳ chắc chắn bảo vệ nó tránh khỏi mọi đòn tác động từ bên ngoài. Những lưỡi đao đương cắm thẳng về phía Xur Bi cũng ngay lập tức bị vô hiệu hóa bởi hàng ngàn cánh "tuyệt thiên vũ" đang nhẹ nhàng tách ra khỏi khối liên kết và bay vút lên không trung, rải rác xung quanh địa ngục, và mỗi lần đụng chạm, từng mũi đao đều từ từ biến mất, tan vào mây bụi và rải rác cùng làn gió hư vô... Những tên âm binh mà lực thấp kém bị dính phải đòn này cũng ngay lập tức phải siêu thoát theo trận thiên pháp của Xur Bi.

Thấy đòn tấn công của mình bị vô hiệu hóa một cách nhanh chóng như thế, YuMi không khỏi bàng hoàng nhưng vẫn thản nhiên khiêu khích, nó khẽ cười

khảy ra về coi khinh.

- Cô chỉ có thể làm được đến thế thôi sao?! Đứng yên và chống đỡ?!

- Ô... nếu cô muốn hơn vậy! – Nó vừa dứt lời, miệng thì lẩm bẩm một câu thần chú nào đó khiến cho mọi cánh thiên thần xung quanh đều nhanh chóng tập hợp liên kết lại với nhau tạo thành một khối lỏng xoáy không lồ cuốn vút về phía YuMi và lôi tuột con bé vào bên trong trước sự sững sờ của tất cả mọi người. Quá nhanh!

Bất ngờ bị cuốn tuột vào lõi vòi rồng, cả người YuMi cứ bay vút lên không trung và bị xoáy theo dòng gió không sao dừng lại được, nhưng chỉ trong một giây lát, nó đã nhanh chóng kiểm soát được tình hình. Bối, sức mạnh của YuMi hấp thụ năng lượng của thiên nhiên và biến pháp thuật của đối thủ thành sức mạnh của mình. Đương nhiên, lần này nó cũng làm vậy!

Thật ngạc nhiên hơn khi xoáy lõi vòi rồng cứ mỗi lúc một tiến gần về phía Xur Bi, mà rõ ràng là con bé không hề muốn thế! Còn đang ngỡ ngàng không biết vì sao thì đột nhiên một cánh tay chẳng biết mọc từ đâu ra đột ngột tóm chặt lấy nó và lôi vút vào bên trong, khiến hai đứa nó lại càng phải đứng độ ở một khoảng cách gần nhau hơn.

- Cô... sao có thể... – Bất ngờ bị cuốn tuột vào bên trong, và ngạc nhiên hơn khi kẻ lôi nó vào đó lại chính là YuMi, kẻ vừa bị trúng đòn của con bé, Xur Bi sững sờ đến mức không thể thốt lên nổi thành lời.

- Sao?! Ngạc nhiên lắm hả! Hình như cô đã đánh giá quá thấp khả năng của tôi rồi! Cùng vui thêm một chút nhé! – Nói rồi, nó đột ngột tóm chặt lấy bàn tay của Xur Bi rồi nhanh như cắt hất ngược con bé lên không trung và ném nó vào thành vách của lõi vòi rồng rồi xoay tròn như thể đang chơi một con lắc. Tất nhiên, với một sức xoáy nhanh và mạnh như vậy, những cánh thiên vũ giờ giống như hàng ngàn lưỡi dao đang kết chặt vào nhau và chờ đợi con mồi chạm tới, chúng sẽ xé tan không còn một mảnh giáp.

Đôi cánh thiên thần với sức mạnh bình phong của Xur Bi cũng như bị vô hiệu hóa trước sự tấn công của lõi vòi rồng, từng chiếc thiên vũ như bị xé tan và rách toác ra khỏi khối tổng thể, nó khiến cơ thể của Xur Bi mỗi lúc một mất dần đi khả năng tự vệ và dễ dàng bị đánh bại chỉ bằng một cái đụng nhẹ của kẻ thù. Biết chắc điều đó, khi thấy Xur Bi đã có vẻ rã rời, cánh cũng chẳng còn, tất nhiên năng lực của thiên thần cũng biến mất, lúc này đây, con bé chẳng khác gì một sinh linh vong hồn vô sức mạnh, và một cái quạt giáng trời cũng đủ để hạ gục nó trong chốc lát.

Nghĩ và làm, ngay lập tức, YuMi tóm chặt lấy bàn tay của Xur Bi, hất ngược con bé lên trên cao và đột ngột quạt mạnh xuống mặt đất, ném nó như thể ném một vật bỏ đi vậy!

Sự va chạm quá nhanh và mạnh đối với một cơ thể đã hoàn toàn mất hết cả năng kháng cự, đôi cánh của nó rách toác ra và không còn có thể nhận dạng ra nổi một hình hài nào nữa. Nó mất rồi... mất hết quyền năng của một thiên thần.

Gục ngã trong tuyệt vọng, nhưng nước mắt của nó cũng chẳng vội tuôn rơi, vẫn ngược mặt nhìn lên, nó chờ đợi những gì sắp tới. Đó là sự tấn công liên hoàn không chớp mắt của YuMi. Từ đôi tay con bé bất ngờ phóng ra hai đôi huyết chảo với màu sắc bóng loáng, sáng như ánh mắt của nó đang nhìn Xur Bi với vẻ muốn ăn tươi nuốt sống vậy!

Thấy thế, Yul tự nhủ rằng mình không thể đứng nhìn được nữa, mặc dù Xur Bi đã "ra lệnh" cho hắn không được can thiệp vào. Nhưng.. việc chứng kiến "người con gái của mình" bị đánh đập dã man như vậy mà không thể làm gì trong khi hắn hoàn toàn có khả năng là điều vô cùng khó chịu. Nắm chặt hai bàn tay, Yul quyết định không thể đứng im được nữa. Đang định dậm bước tiến nhanh vào phía bên trong thì bất thành *** h... từ đâu, bàn tay Chun đột ngột tóm chặt bờ vai hắn lại. Yul bản thân quay lại nhìn, ánh mắt rung lên về khó hiểu.

- Cậu... còn làm gì vậy?! Không mau buông tôi ra! Muốn thấy Xur Bi chết rồi mới ra tay à?! – Yul quát ầm lên khi đã mất hết bình tĩnh, nhưng Chun vẫn điềm đạm trả lời. Với một giọng điệu chắc chắn.

- Chẳng phải cô ấy đã nói là có thể tự giải quyết được chuyện của mình?! Hãy tin Xur Bi, cũng giống như niềm tin mà tôi đang đặt cả vào cô ấy vậy! Tin tôi đi! Chưa đến lúc anh phải ra tay đâu!

Lời nói đồng dạng của Chun cũng phần nào tác động được đến ý thức của Yul khiến hắn phải từ từ rút lại.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ thử tin cậu... và cô ấy thêm một lần!

.....

Niềm tin của Chun và Yul đang được đặt cả vào Xur Bi! Liệu cô ấy sẽ làm gì để đáp lại điều đó?!

Chỉ đứng yên và nhận đòn thôi sao?!

Điều đó là không thể!

.....

Trước sự tấn công liên tiếp không có ý định dừng lại cho đến khi nào thấy Xur Bi gục ngã hoàn toàn của YuMi khiến con bé không tài nào gượng dậy nổi. Thậm chí, một phút chờ đợi sự sơ hở để phản đòn cũng không có! Vì YuMi đã lường trước quá rõ được điều này.

Từng chiếc vuốt ngon hoắt phóng ra từ đôi huyết chảo cứ mỗi lúc một cắm phập vào cơ thể Xur Bi và nhanh chóng trượt lên mình chúng một màu đỏ

hồng hào được rút ra từ máu thịt của con bé. Cảnh tượng thật đáng thương nhưng lại chẳng ai có thể làm gì được! Chỉ biết đứng nhìn và chờ đợi sự cố gắng của con bé. Giống như một phép màu... khó có thể xảy ra!

Khó... nhưng vẫn phải hy vọng... Hy vọng sẽ không bao giờ mất đi chừng nào con bé còn giữ lại được trong mình niềm tin về chiến thắng. Nó tin là nó sẽ tự mình đánh bại được YuMi chứ không phải nhờ đến sự giúp đỡ của ai cả.

Và... chỉ đến khi con bé gần như hoàn toàn gục ngã. Thân xác nó tàn tạ hòa cùng dòng máu chảy như thấm đẫm một nền hắc ám. Tường chừng đã nắm chắc được chiến thắng trong tay, YuMi lại khệnh khạng tiến lại gần và không ngừng đâm đạp lên cơ thể của con bé, nó giờ cao cây quyền trượng và hét lên trước mọi thần dân của vương quốc Quý, trước sự chứng kiến của cả Quý Vương.

- Cô ta bại rồi! Các người đã thấy chưa! Ta là người chiến thắng! Yul... anh đã thấy chưa?! Cô ta mà là nữ hoàng sao?! Anh đã chọn nhầm người rồi! Ha ha ha... – Tiếng con bé cất lên hòa cùng điệu cười man rợ như vang vọng vào khắp không gian khiến cho mọi vật đều phải rung mình ghê sợ.

"Tóm! "- Bất thình *** h, một bàn tay tóm chặt lấy cổ chân của cái YuMi và rút mạnh khiến nó nhào nhào ngã gục xuống mặt đất. Để hai khuôn mặt áp chặt vào nhau, để bốn con mắt chiếu thẳng vào nhau những tia bàng hoàng và giận dữ. Để YuMi kịp nhận ra rằng SaMaKhan đã từ từ thức tỉnh trong cơ thể của Xur Bi. Vì chỉ khi nó tàn tạ và không còn chút sức kháng cự nào nhất, " bà ta " mới thực sự được thức tỉnh và làm chủ cơ thể của con bé.

Lúc này đây, kẻ đối đầu với YuMi không chỉ còn là một Xur Bi nhút nhát, mà thay vào đó... là SaMaKhan – nữ hoàng của sự độc ác và dã man – kẻ đã từng thống trị cả Địa Ngục lẫn Cõi Người.

.....

- Không phải là Xur Bi... bà ta thức dậy rồi! – Yul bản thân buột miệng khi bất gặp cảnh tượng hãi hùng đó! Hấn sợ, lại một lần nữa, lý trí của Xur Bi sẽ hoàn toàn bị nuốt mất!

- Nhưng cô ấy vẫn ở trong đó, bên trong tâm hồn của Ác Quỷ vẫn luôn là một con người. Điều đó làm cô ấy trở nên đặc biệt! Đứng không ngai Yul?! – Ji Chun quay sang nhìn hấn với vẻ mặt chắc chắn cùng niềm tin không bao giờ bị mất đi.

Lại một lần nữa Yul đành phải ngồi yên vì lời thuyết phục hoàn toàn có lý của Ji Chun. Dù sao thì cậu ta cũng là cánh tay phải đắc lực của hấn mà!

.....

Nhìn thấy ánh mắt vô cùng khát máu của Xur Bi, YuMi vội vàng bật dậy và cuống cuống tìm lối thoát... Nhưng không kịp, cổ chân nó đã bị tóm chặt bởi bàn tay quỷ dữ, từng ngón tay phóng ra nanh vuốt và nhanh chóng cắm phập vào tất cả huyết đạo thông huyết của YuMi khiến con bé không sao di chuyển được. Máu từ toàn cơ thể đột ngột dồn tuột xuống gót chân và bắn phụt ra một cách kinh hoàng. Không chỉ dừng lại ở đó, nhanh như cắt, Xur Bi còn tóm chặt lấy cả đôi chân rồi hất ngược YuMi lên không trung, quay tròn nó như lúc con nhóc đã từng quay mình trong lồng vôi rồng. Và sự trả đũa đã man hơn là khi Xur Bi dồn hết lực vào đôi tay, ném mạnh nó vào vách thành của những ngọn núi phía bên kia Địa Ngục, rồi tập trung năng lượng của sấm sét, Xur Bi bắt gặp gầm lên những tiếng gầm của ác thú. Chúng âm vang và vọng vào không gian khiến từng đàn dơi phải giật mình cất cánh bay nháo nhác, sự chấn động kinh hoàng đến nỗi mọi nhũ thạch như chông gai bám chặt phía bên trên trần hang động cũng phải đột ngột nứt ra và cắm phập xuống mặt đất, tạo thành một thạch trận ma pháp bao vây lấy cái YuMi, chặn mọi lối đi của con bé như thể nhốt nó trong một nhà tù.

Mặc dù bị tấn công liên tục và trọng thương đến tận lực phủ ngũ tạng như vậy, nhưng YuMi vẫn cố gắng sử dụng chút sức mạnh cuối cùng của mình để hấp thu năng lượng từ lòng đất, luyện chúng thành đôi huyết chảo thứ hai và khẽ nhảy lên xoay mình một vòng, chỉ với một cú cào duy nhất, con bé đã chém nát tan cả đám thạch trận và khiến chúng bị xé ngang làm đôi, bắn vào không gian cùng đôi huyết chảo bay thẳng về phía Xur Bi như thể ngay từ đầu đã nhắm lấy mục tiêu là con bé.

Nếu có thể thành công... YuMi sẽ giành được chiến thắng!

Nhưng, đó chỉ là một ý nghĩ...

"Ngu xuẩn! "- Lời nói vừa được dứt ra khỏi miệng Xur Bi cũng là lúc con bé đã nhanh chóng đoán ra được đường đi của đám thạch trận và đôi huyết chảo vốn đang nhằm thẳng vào mình mà bay đến. Ngay lập tức, chỉ trong một tích tắc, cả cơ thể Xur Bi đều đột ngột biến mất và như tàng hình vào không trung.

YuMi ngờ ngác nhìn quanh, sững sờ vài giây với đòn tấn công bị hụt của mình rồi bất ngờ thét ầm lên vì thất vọng.

- Khốn kiếp!! Cô ta lại biến đi đâu mất rồi!!

Trong lúc con bé còn đang ngó quanh tìm Xur Bi, đầu nó cứ quay loạn lên cho đến khi giật mình phát hiện ra Xur Bi đã xuất hiện ngay đằng sau nó. Cùng với một nụ cười man rợ và ánh mắt rực màu của lửa, Xur Bi tóm chặt lấy hai vai con bé và nghiêng đầu đập cái bốp vào mặt YuMi khiến con nhỏ phải nháo nhào ngã lăn ra đất. Đòn tấn công choáng váng áp thẳng vào mặt băng đầu của Xur Bi khiến sống mũi YuMi tím bầm và không ngừng chảy máu. Thậm chí khó có thể thở được!

Còn chưa kịp hoàn hồn với đòn tấn công bất ngờ vừa rồi của Xur Bi, YuMi lại càng phải bàng hoàng hơn khi nhận ra những hành động tiếp theo mà con bé đang định làm với nó. Đang rộng đôi cánh quý mạng đầy quyền lực của mình mỗi lúc một cất cao, nó gầm lên những tiếng động ầm trời và đột ngột phóng ra từ mười đầu ngón tay những chiếc hắc trảo vô cùng sắc nhọn, bất thình *** h cắm phập chúng xuống mặt đất và truyền dòng điện lôi lan tận tới cõi âm ti. Mặt đất dần dần rạn nứt ra vì tác động của dòng điện cực, ở phía dưới 18 tầng địa ngục kia, tất cả thần dân vương quốc quý đều đang phải nháo nhào vì con chấn động kinh hoàng! Họ không hiểu lý do vì sao mặt đất lại rung chuyển và đất đá cứ mỗi lúc lại rơi một nhiều như thế! Liệu sau trận

chiến này... Địa Ngục có còn giữ lại được vẻ huy hoàng?!

Nhận thấy sóng điện cực đã dần dần đánh đến gần phía mình, những khe nứt được tạo ra từ lòng đất cũng mỗi lúc một rộng hơn, chúng nứt ra sâu hoắm và dường như muốn hút tất thảy mọi người vào trong vậy. Phía bên dưới ở tận cùng của những khe vực thẳm là dòng thạch nham đang chảy cuộn cuộn ở tầng thứ 18, đó là loại thạch nham dùng để trừng trị những kẻ đại tội đồ bị đẩy xuống nơi tàn khốc nhất này. Nếu bị ném vào đó... thì kẻ cả là Yul hay YuMi cũng khó có thể siêu thoát nổi!

Vì Hắc Thạch Nham có tác dụng khiến mọi vật không thể siêu sinh. Mà điều đó thì YuMi cũng hiểu rõ nên nó lại càng thấy rung mình khi những khe nứt đã dần tiến đến phía mình. Vội vàng, con bé cố gắng sử dụng chút sức mạnh cuối cùng của mình bằng những hơi thở thoi thóp, nó đang rộng đôi cánh loài dơi và bay vút lên không trung, hồng tâm đường chạy trốn.

Nhưng thật trớ trêu thay! Ý định tìm đường chạy trốn của YuMi đã bị Xur Bi nhanh chóng phát hiện, cũng ngay lập tức, nó bay vút lên tầng không và tóm chặt lấy chân YuMi, quật mạnh xuống lòng đất. Cứ mỗi lần con bé cố gắng vùng vẫy lên là lại bị Xur Bi dùng chùy quật túi bụi vào người, không sao ngóc đầu dậy nổi.

Vì bản năng làm Quý đã phát sinh quá điên cuồng trong cơ thể của Xur Bi khiến chính bản thân con bé cũng không thể tự điều khiển được hành động của mình bằng suy nghĩ được nữa. Nó chỉ biết liên tục tấn công mà không nhìn, không cảm nhận. Ánh mắt vô hồn thích thú khi nhìn thấy máu của YuMi cứ từng dòng ứa ra khiến Yul lại càng cảm thấy lạnh người. Hẳn biết, kẻ đang điều khiển thân xác đó không phải là Xur Bi. Và khuyết điểm lớn nhất của SaMaKhan chính là coi thường kẻ địch. Bà ta có một tật là rất máu chiến và không bao giờ thêm đề ý đến xung quanh xem đối thủ có định giờ trò nham hiểm gì với mình không. Chỉ biết tấn công để nhanh chóng giành lấy chiến thắng. Nhưng đối đầu với YuMi... thì như thế quả thực là không ổn!

Lợi dụng lúc Xur Bi chỉ biết tấn công mà không hề đề phòng phòng thủ, YuMi đã nhanh chóng lấy ra cây châm độc được giấu trong làn tóc của mình rồi bất thành *** h, nó vuron lên, sọc thẳng một nhát thật mạnh vào tim Xur Bi. Kịch độc ngấm vào cơ thể, ăn sâu và hòa tan vào trong dòng máu, khiến cả cơ thể Xur Bi đột nhiên trở nên bất động, ma pháp thì hoàn toàn dừng hoạt động, không tài nào thi triển được nữa. Một phút lơ lửng... Cả người nó cứ bất giác buông lơi...

Thứ kịch độc có tác dụng ngăn cho đối thủ không thể thi triển được ma pháp đã tác động đến mọi huyết đạo trên cơ thể Xur Bi và khiến nó đột nhiên biến thành một khúc gỗ cứng đơ, vô tri, vô giác. Chỉ có thể sững sờ ngơ ngác rơi tuột xuống tầng không và không sao dừng lại được.

Trong giây phút mơ màng ấy, khi nó để thả mình trôi lơ lửng trong không gian và dần dần chạm tới đáy sâu của địa ngục... thì đột nhiên, trong tiềm thức bỗng nhiên phát ra một giọng nói, như nỉu gọi con bé phải mau tỉnh dậy!

- Na Xur Bi! Dậy mau! Cô còn định buông mình rơi tiếp đến bao giờ nữa hả!!

- Nhưng... không thể thì tôi biết làm gì?! Mọi pháp thuật của tôi đã bị vô hiệu hóa hết cả rồi! Lúc này đây... thậm chí, tôi còn không thể cử động!

- Đồ ngốc! Thứ pháp thuật vừa rồi cô sử dụng là ma lực tôi cho mượn, còn trong sâu thẳm tận trái tim cô, một nguồn năng lực mới vẫn dồi dào cuộn cuộn chảy, hãy nắm lấy nó và thức tỉnh mình đi mau lên!!

- Nguồn năng lực nào cơ?! Chẳng phải thứ kịch độc này khiến cho pháp thuật không thể thi triển được nữa hay sao?! Mà dù có còn thì đã ích gì!

- Yà! Cái con nhóc ngốc nghếch này! Cô không biết là thứ tà được đẩy chỉ có tác dụng vô hiệu hóa ma pháp của giới quý thôi hả?! Còn đối với pháp thuật của thiên thần thì hoàn toàn vô tác dụng.

- Nhưng... chẳng phải là đôi cánh của tôi đã rách nát hết rồi sao?! Năng lực thiên thần của tôi cũng biến mất rồi. Tôi không thể làm gì được nữa...

- Cánh – chỉ là vật ngoài thân. Chỉ là lớp vỏ bọc hào nhoáng để có thể nhận diện phân biệt rõ ràng giữ quý và thiên thần. Còn bên trong sâu thẳm tâm hồn thánh thiện của cô, chừng nào nó vẫn còn chưa bị vấy bẩn thì sức mạnh thiên thần cũng không thể bị mất đi! Cô hiểu chứ?! Lý do gì khiến SaMaKhan ta đã chọn cô làm kẻ truyền nhân nào!

- Ừm... cảm ơn bà... đã giúp tôi nhận ra! SaMaKhan!

.....

Cuộc đối thoại diễn ra trong nội tâm kết thúc cũng là lúc cả người Xur Bi chợt bừng tỉnh, đôi mắt nó sáng choang và lập tức mở to trong tích tắc, đôi bàn chân đột ngột tung cánh và bay vút lên tầng không, chúng chạm nhẹ vào những khối thạch nhũ đang chuyển mình rơi xuống và tạo thành một lớp bạc cầu thang xoáy tròn dẫn dắt con bé đi lên, mỗi lúc một gần YuMi.

Con nhỏ bàng hoàng nhìn thấy những cánh tay vô hình dài muôn trượng ấy đang vun vút tiến về phía mình và tóm chặt lấy cả cơ thể nó, rồi đột ngột quật mạnh xuống tầng không trải dài như vô định. Nó bị ném xuống đáy sâu của địa ngục kia, nơi thạch nham nóng chảy đang vây tay chào đón bằng những khối bong bóng mang màu đỏ rực đang vuron lên như muốn nuốt ngay lấy con bé. Nhưng trong giây phút đó, nó không hề sợ hãi, thậm chí còn mở miệng cười vang một cách kinh hoàng.

- Ha ha ha! Cô tưởng làm thế này là sẽ tiêu diệt được tôi sao?! Nhảm rồi Xur Bi ạ! Đừng quên tôi là Thiên Quý! Một khi vẫn còn sợi dây thánh giá ngăn cách giữa sự sống và cái chết thì tôi sẽ không bao giờ bị siêu sinh như loài ma quỷ cả!! – Vừa nói, nó lại vừa đưa tay đặt lên vùng ngực mình, loay hoay tìm kiếm một vật gì đó. Nhưng rồi lại chợt giật mình hét toáng lên vì không thấy! – Chết tiệt! Chiếc vòng thánh giá của ta đâu rồi!!

Tiếng hét của YuMi cất lên khiến Chun chợt giật mình nhớ ra nhiệm vụ đã được hoàn thành từ bấy lâu nay, đưa tay thò vào trong vạt áo, nó lấy ra chiếc

vòng thánh giá đã đục màu vì âm khí rồi nhẹ nhàng trao cho Yul với một giọng điệu hết sức kính cẩn.

- Thừa ngài! Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành!

Ánh mắt trừng lên nhìn hành động bất ngờ ấy của Chun khiến YuMi lại càng trở nên điên tiết, nó gào toáng lên trong sự tức tối lẫn tuyệt vọng vì không biết mình phải làm gì để tự giải thoát bản thân.

- Khốn kiếp!! Đồ phản bội! Bạch Linh Sứ! Ta đã đối xử với nhà người như thế nào hả!

- Không tệ! Nhưng rất tiếc, ngay từ đầu tôi đã không phải là người của bà.

Phải mãi đến lúc này YuMi mới chợt ngó người nhận ra rằng Chun chỉ là kẻ hai mặt, hắn đã ngấm ngầm gia nhập quân đội của mình để làm tay trong giám sát tình hình cho Yul và thực hiện kế hoạch trao đổi chiếc vòng thánh giá của nó lúc nào không biết! Thật quá tai hại khi đã vô tình trao cả quyền binh vào cho kẻ thù!

Lúc này đây, YuMi chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay mà quay sang giả vờ khóc lóc. Không còn cách nào khác, nó đành cúi đầu nhận lỗi với Xur Bi mà cầu xin sự tha thứ của con bé! Mong sao Xur Bi có thể kịp thời giúp đỡ...

- Không! Tôi không muốn chết! Làm ơn! Xur Bi! Làm ơn cứu tôi đi mà! Tôi sẽ quay đầu lại hoàn lương! Tôi sẽ phục tùng vô điều kiện! Làm ơn... Cứu tôi với! Tôi không thể chết nhanh như thế này được!!

Tiếng kêu cứu thảm thiết của YuMi lại bất giác đánh động đến tấm lòng lương tri trắc ẩn của Xur Bi, không còn để ý đến mọi tội lỗi mà cô ta đã từng gây ra, nghĩ rằng bị đánh như thế đã là quá đủ! Nếu không thể siêu sinh thì cũng thật là tội lỗi! Xur Bi quyết định bay vụt xuống để cứu lấy YuMi, trong cái khoảnh khắc tận cùng ấy, nó đã cố gắng nắm chặt lấy bàn tay con bé để kéo tuột nó lên bằng tất cả sự tin tưởng của mình. Mong sao sau này, một lần nữa, cô ta lại có thể quay về làm người tốt.

Nhưng, sự kỳ vọng của Xur Bi đã bị trao gửi nhầm nơi, ngay khi với được lấy bàn tay của Xur Bi, YuMi lập tức tóm chặt lấy nó và giả bộ khóc lóc...

- Xur Bi... Thật cảm ơn cô... Vì sự ngu ngốc này!! – Vừa dứt lời, ngay lập tức nó đột ngột vuron lên, cố gắng tóm lấy linh hồn của Xur Bi để lôi tuột con bé xuống đáy sâu của địa ngục cùng mình. Bởi, YuMi biết, cho dù có một lần nữa nó được ngoi lên mặt đất kia, thì trước sự kỳ thị và căm ghét của mọi người cùng Yul, chắc chắn nó cũng chẳng thể yên lành mà tồn tại được. Vậy nên, thà kéo Xur Bi – kẻ mà nó căm thù nhất trên đời xuống đáy sâu của địa ngục, nơi mà mọi vật đều sẽ bị tan biến vào hư vô và mãi mãi không thể siêu thoát cùng mình, để Yul phải một mình đau khổ trong những quãng ngày còn lại, đó là sự lựa chọn tốt nhất mà con bé có thể nghĩ được ngay lúc đó!

Nhưng, thật trớ trêu thay!

Sức mạnh mà nó đang vận hành được lúc này chỉ có thể lôi được phần hồn còn đang lơ lửng của SaMaKhan muốn níu kéo lại trong cơ thể Xur Bi ra khỏi thân xác con bé đó! Còn Xur Bi, do bị bất ngờ tấn công nên cũng giật mình choáng váng, suýt thì xảy chân rơi tuột xuống theo cùng YuMi. May sao, "một bàn tay ai đó" chợt đột ngột tóm chặt lấy đôi chân con bé, và cố gắng kéo tuột nó trở lại phía bờ khiến Xur Bi phải bản thân kinh ngạc... khi nhận ra, đó là Chun!

- Yà! Cậu không thể cẩn thận thêm một chút được sao! Cái con nhóc ngốc này... – Vội đưa tay vuốt lấy mấy giọt mồ hôi sợ hãi còn đang vương lại trên quảng trán, Chun thờ phào.

- Hơ... Ji Chun... Chẳng phải cậu đã là người của YuMi rồi sao?! Sao còn cứu tớ?!! – Xur Bi ngỡ ngác hỏi dò, ánh mắt nó cứ rung lên như thể còn chưa dám tin vào những gì mà mình đang thấy nữa.

- Oài... chẳng nhẽ cậu chưa nghe đến từ "hệ pháp hai mạng" bao giờ hay sao?! – Chun khẽ mỉm cười, làm vẻ thích thú.

- À ừ... có lẽ là rồi! Vừa mới nghe thấy từ cậu xong!

Cuộc hội ngộ đáng mừng giữa Chun và Xur Bi diễn ra cũng không làm cho Yul cảm thấy yên tâm hơn được. Vì hắn biết, chuyện giữa mình và Xur Bi... khó mà níu kéo.

Những gì mà Yul từng nhìn thấy ở nơi Thánh Địa Mộ kia thực sự khiến Yul không thể không bận tâm và vờ như chưa từng thấy được! Lạnh lùng quay lưng bước đi, Yul lại định một mình trở về bóng tối mà không để ai hay biết. Chỉ cần chắc chắn một điều, rằng Xur Bi đã an toàn, thế là đã quá đủ với hắn rồi!

.....

Trong lúc đó, trước cái chết bi thảm của YuMi, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng vì đã được giải thoát khỏi một ách nô lệ tàn ác, thì chỉ có Hắc Linh Sứ – kẻ phục tùng, tay sai trung thành duy nhất là bàng hoàng đến mức muốn lao mình phi xuống vực thẳm để chết cùng chủ nhân. Nhưng ngay lập tức, khi nhận ra được ý định ngó ngàng ấy của Hắc Linh, Gya vội vàng chạy đến và ôm trầm lấy hắn từ phía sau, cố gắng giữ chặt bằng những giọt nước mắt đông đầy của mình mong anh ta có thể hồi tâm chuyển ý.

Ôm chặt Hắc Linh Sứ trong vòng tay, mặc kệ hắn vẫn đang gồng mình vùng vẫy, con bé nhất quyết không buông tay, vì nó biết, nếu như nó không cố gắng giữ chặt lấy hắn lúc này thì mọi nỗ lực từ trước đến nay sẽ đều tan biến hết.

Nước mắt tràn ra từ khóe mi, Gya khóc nức lên trong đau đớn, thắt chặt từng ngón tay, nó chỉ muốn ôm mãi Hắc Linh Sứ một cách " vô điều kiện " như lúc này.

- Làm ơn... Đừng bắt em buông ra mà! Nếu có thể... xin anh hãy đừng buông tay, mà chỉ cần nhắm mắt lại thôi có được không?! Hãy nhắm mắt lại, và coi như chưa từng thấy gì hết, và nắm lấy bàn tay em, để em có thể sưởi ấm cho anh bằng cả trái tim mình.

- Buông ra đi... Xin lỗi! Nhưng làm sao anh có thể coi như chưa nhìn thấy gì hết được chứ! YuMi... cô ấy đã là chủ nhân của anh hơn 400 năm nay rồi! Anh cần phải thực hiện sứ mệnh trung thành của mình đối với chủ nhân! – Hắc Linh Sứ vẫn lạnh lùng buông lời khiến trái tim Gya đau nhói.

- Có ý nghĩa gì không?! Chứng minh sự trung thành đó với một người đã chết thì có ý nghĩa gì không?! Dù anh có muốn chứng minh sự trung thành đó thì cô ta có quan tâm không?! Ngay kể cả khi cô ta vẫn còn sống, đã bao giờ cô ta thêm quan tâm đến những gì mà anh đã từng cống hiến hết lòng, hay chỉ ngồi yên và chỉ tay năm ngón, coi rằng đó là nhiệm vụ mà anh bắt buộc phải làm?! Anh còn định sống với cái ý nghĩ thiên cận ấy đến bao giờ nữa hả?!

- Những nhiệm vụ đó, dù cho cô ấy có không bắt buộc thì anh vẫn muốn tự nguyện làm. Em có biết để có thể tồn tại và ngăn cao đầu đến ngày hôm nay, nếu không phải là nhờ sự curu mang và giúp đỡ của cô ấy, anh đã hoàn toàn biết mất trên thế gian này từ lâu rồi không?!

- Nhưng... anh không thể sống mãi với cái quá khứ ấy được! Cuộc sống cần có tương lai và anh thì cần phải thay đổi để thích nghi với tương lai đó. Nếu cứ mãi ôm khư khư lấy cái quá khứ không bao giờ có thể quay trở về... rồi anh cũng sẽ phải sớm hối hận mà thôi!

- Anh chấp nhận hối hận. – Hắc Linh Sứ vẫn kiên quyết trả lời.

- Anh... thiệt tình! Cứng đầu đến quá đáng! Vậy còn em thì sao?! Những gì em đã nỗ lực vì anh?! Em đã phản bội cả bạn bè lẫn đứa em gái duy nhất của mình. Vì ai?! Chỉ vì muốn lấy được lòng anh! Anh nghĩ em làm thế thì vui sướng lắm hả! Em cũng đau lòng lắm chứ! Nhưng... em yêu anh... dường như em đã quá mù quáng... Để rồi, bây giờ, những gì em nhận được là thế này sao?! Anh vẫn chẳng coi em là gì cả. Ừm! Được rồi! Vậy thì anh cứ đi đi! Cứ nhảy xuống dưới cái đáy sâu của địa ngục ấy đi! Để dung nham khiến thân xác anh hòa cùng cô ấy! Để tâm lòng trung thành của anh sẽ mãi mãi được ghi danh! Còn em, em cũng không cần gì nữa cả. Em cũng sẽ cùng nhảy xuống đó! Có được không?!

Nói rồi, ngay lập tức, nó nhẹ nhàng buông tay, hai cánh tay bắt giắc buông thõng xuống như thể muốn rút lại sự níu kéo của mình. Gya từ từ đứng dậy, nó mạnh dạn tiến đến gần bờ vực của cái chết vĩnh hằng, cái chết dường như đang mời gọi con bé, một kẻ chẳng còn gì để có thể níu kéo nó ở lại trên đời.

Đương định buông mình trầm xuống dòng dung nham, gió thổi lên như muốn đẩy nó đi mỗi lúc một nhanh, cả cơ thể chao nghiêng từ từ rơi xuống... Cho đến khi, bất giác, có một vòng tay đột ngột tóm chặt lấy người nó lại, ôm chặt lấy con bé từ phía sau và dựa vào lưng thì thâm bên tai con bé với tất cả sự hối hận kịp thời.

- Gya... anh xin lỗi! Làm ơn! Hãy để anh nhắm mắt, chứ đừng bắt anh buông tay!

Từng lời nói của Hắc Linh Sứ vang lên rành rọt như hòa cùng làn gió và thấm đẫm trong từng dòng nước mắt đương trực trào dâng bởi sự ngạc nhiên xen lẫn niềm xúc động của Gya. Đôi môi nó mím lại và bàn tay cũng chợt đưa lên nắm lấy bàn tay hắn, giữ thật chặt.

Nhưng rồi, đột ngột, trong cái giây phút ngỡ ngàng ấy, một đợt gió mạnh chợt thổi qua như báo trước về sự rạn nứt của mỏm đá lở mà Gya và Hắc Linh Sứ cùng đang đứng. Chúng loáng quáng, rồi gần như trượt xuống, đôi chân Gya khẽ chênh sang một bên khiến mỏm đá mỗi lúc một lở mạnh hơn. Tóm chặt Gya trong tay, Hắc Linh Sứ vẫn cố gắng ôm chặt lấy nó và loay hoay tìm điểm để bám. Nhưng có lẽ mọi việc dường như đã quá muộn, chúng dần rơi xuống, cơ thể buông lơi trong sự bàng hoàng lẫn tuyệt vọng. Chẳng lẽ cuộc đời của cả hai lại kết thúc trong một hoàn cảnh trớ trêu đến thế này?!

Đúng lúc đó, có một giọng nói quen thuộc vang lên hòa cùng tiếng chiếc roi da được thắt lại từ vô số khúc đầu lâu bỗng vút lên và cuốn chặt lấy tụi nó, đưa cả hai đứa trở lại phía bờ một cách an toàn. Mya khẽ chau mày rồi lại thờ phào nhẹ nhõm.

- Yà! Đôi tình nhân ngốc nghếch này! Dù có muốn quay về làm lại từ đầu thì trước tiên cũng phải giữ cho được cái mạng của mình đã chứ! Thiệt tình...

Ngơ ngác quay lại nhìn, nhận ra giọng điệu thân thuộc của người em gái. Lại một lần nữa, nước mắt Gya như vỡ òa ra trong sự hạnh phúc vì cuộc hội tụ ngọt ngào này.

- Mya...

.....

Sau khi biết Chun chưa bao giờ phản bội mình mà chỉ là làm nội gián cho Yul trong suốt quãng thời gian thâm nhập vào đội quân của YuMi hòng thu phục lòng dân chúng và tìm cách đánh tráo chiếc vòng thánh giá níu giữ mạng sống nửa người nửa quỷ của cô ta, Xur Bi vui mừng khôn xiết, hai đứa nó lại ríu rít nói chuyện cho đến khi con bé sức nhận ra sự biến mất trong yên lặng của Yul.

Thấy bóng hắn vẫn còn thấp thoáng đằng xa, con bé vội vàng chạy theo để níu lại, nắm chặt lấy vạt áo của Yul với thái độ hết sức thành khẩn, Xur Bi rụt rè...

- Anh... vẫn còn giận em sao?!

.....

Dừng lại trước một hồ sen có màu đen hắc ám, xung quanh chỉ có tiếng gió như đang rít lên ai oán cùng tiếng lũ rơi la ó thất thanh cất cánh bay xào xạc. Nó ngồi xuống bên một bụi đá còn Yul thì chỉ đứng từ xa, hần có vẻ lạnh lùng. Xur Bi cũng biết là mình có lỗi nên nó chẳng dám nói gì, cho đến khi Yul chợt cất lời mở chuyện trước.

- Sao em lại xuất hiện ở đây?!

- Em... em đến để tìm anh!

- Có việc gì không?!

- Ừm... chuyện là...

- Có gì khó nói sao?!

- Dù biết là rất khó... nhưng... anh có thể... ngừng trận tái chiến đó lại được không?! – Hướng ánh mắt trần trời lên nhìn Yul, Xur Bi ngập ngừng.

- Ngừng lại sao?! Em nghĩ là có thể à?!

- Sao lại không thể?!

- Vì đó là điều mà anh và toàn dân chúng vương quốc thứ ba đều muốn và đã chuẩn bị lực lượng cho sự kiện này suốt mấy trăm năm nay. Em nghĩ... chỉ vì một lời nói của mình mà có thể thay đổi được sao?! – Yul vẫn ra vẻ lạnh lùng vô cảm. Hần nói mà không thèm nhìn con bé.

- Không... Em không có ý đó! Nhưng... có bao giờ anh nghĩ sau khi đoạt được toàn thiên hạ rồi thì mình sẽ làm gì không?!

- Sao lại không! Anh sẽ làm bá chủ, một mình nắm trong tay toàn thiên hạ với tất cả quyền lực mạnh nhất. Đó không phải là điều mà bất cứ ai cũng đều mong muốn hay sao?!

- Một mình?! Anh muốn thực hiện và hưởng thụ điều đó một mình. Trong cô độc và không có hạnh phúc hay sao?!

- Tất nhiên là một mình. Chẳng nhẽ... hay là... em muốn cùng anh?! – Yul nói giọng đầy khiêu khích!

- Không! Không bao giờ! Vì em quyết định sẽ trở lại làm người! – Tiếng nó cất lên bằng giọng kiên quyết.

- Làm người sao?! – Nghe Xur Bi nói đến đây, Yul chợt giật mình. Có chút gì đó sợ hãi và lo lắng chợt dâng lên trong hần. Nhưng rồi phải nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, Yul lại giả vờ không mấy quan tâm – Có gì vui sao?!

- Không phải vui, mà là hạnh phúc! – Xur Bi khẽ nghiêng đầu mỉm cười một cách nhẹ nhõm.

- Làm người thì có gì mà hạnh phúc! Thứ sinh linh nhỏ nhoi yếu ớt chỉ động cái là chết và chẳng có chút quyền lực nào trong tay. Làm thiên thần như bây giờ không phải thích thú hơn sao?! – Yul khẽ cười khẩy một cách chua chát.

- Vậy nắm được quyền lực trên nỗi đau và sự mất mát của người khác là hạnh phúc?! Cười trên máu và nước mắt của người khác là hạnh phúc?! Anh có bao giờ thấy hạnh phúc thực sự vì những điều đó hay không?! Hay đó chỉ là sự thỏa mãn phù du đến trong chớp lát rồi lại nhanh chóng trở về sự cô đơn. Nói thật, em chưa bao giờ thấy anh thực sự vui vẻ khi trở về thế giới Quý này. Em nói đúng phải không?!

- Ừm... cứ cho là thế đi... Nhưng, anh không cần hạnh phúc, và cũng chưa bao giờ biết đến hạnh phúc! – Yul lại gạt đi một cách lạnh lùng mặc dù những lời mà Xur Bi nói cũng phần nào đã tác động đến suy nghĩ của hần.

- Thật không?! Chưa từng biết đến nó hay sao?! Vậy còn quãng thời gian ở cùng em khi giả làm con người. Chẳng phải chúng ta cũng đã từng rất hạnh phúc đó sao! Anh đã quên hết rồi sao?!

- Những quãng ngày ấy... – Nói đến đây, chợt, Yul dừng lại, ánh mắt hần có chút gì đó miên man mà mơ hồ. Dường như đang hồi tưởng lại quá khứ... Những tháng ngày "mang tên là hạnh phúc"! – Anh không quên, nhưng anh muốn quên. Vì nhớ lại để làm gì khi nó chắc chắn sẽ chẳng bao giờ tiếp tục xảy ra.

- Nếu... nó có thể... một ngày nào đó... quay trở lại... cùng em thì sao...

- Có thể thật sao?! Em đang đùa?!

- Em không đùa! Cách đây không lâu, Jen đã ban cho em một ân huệ, rằng được lựa chọn giữa kiếp sống làm thiên thần hoặc quay trở lại làm con người. Lúc ấy, vì nghĩ gia đình mình đã chết cả, nên em quyết định làm thiên thần. Nhưng khi biết họ vẫn còn "sống" hạnh phúc cùng nhau trên thiên đường, em lại có ước muốn được quay trở lại làm người. Vì đối với em, trong suốt quãng thời gian này, từ quý đến thiên thần, em bỗng nhận ra, mười bảy năm làm người là hạnh phúc nhất! Nhưng... em muốn cùng anh...

Nếu con bé còn nói tiếp nữa, chắc chắn sự kiên quyết của Yul sẽ bị lung lay. Bởi vậy, hần lại vội vàng gạt đi với vẻ mặt thờ ơ.

- Em nghĩ là anh sẽ đồng ý sao?! Em nghĩ là anh sẽ từ bỏ tất cả quyền lực và vị trí mà mình đã cố gắng đấu tranh để giành được trong suốt bốn trăm năm

qua để thử làm người cùng em?! Một kiếp sống mà anh chưa từng biết đến hay sao!

- Chưa biết đến. Sao anh không thử?!

- Canh bạc này... lớn quá! Anh không dám đánh!

- Nhưng muốn thắng lớn... thì phải liều chứ?!

- Hãy để anh suy nghĩ...

- Em đợi câu trả lời vào ngày mai.

- Nhanh vậy sao?!

- Ừm. Vì thời gian còn lại của em không nhiều! Có lẽ chỉ mai kia thôi... em sẽ mãi mãi không còn biết đến anh – Cúi đầu nhìn xuống dòng nước đang trôi hững hờ đến mờ mắt, Xư Bi khẽ đưa tay chạm nhẹ vào chúng một cách bản thân, mặt nước bắt gặp vỡ tan tạo thành những dòng sóng đánh lan vô hồn... y hệt đôi mắt của nó đang nhìn Yul.

- Em... nói thế là sao?! – Yul giật mình quay lại nhìn, bắt gặp ánh mắt nó, hấn lại vội vàng quay đi.

- Chẳng phải vậy sao?! Nếu trở lại làm người, em sẽ được bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng cũng sẽ phải quên hết tất cả những gì đã từng xảy ra trong quá khứ của kiếp trước, kể cả anh... – Đôi mắt nó bắt đầu chùng xuống vì biết Yul chẳng còn muốn đối diện với mình.

- ... – Yul không trả lời nữa, hấn chỉ khẽ ngược qua nhìn con bé một chút... có lẽ là một chút trước khi nó cất bước ra đi... ra đi vĩnh viễn nếu như Yul không muốn níu kéo lại.

Xư Bi đứng dậy, nó mệt mỏi bước đi, thi thoảng lại khẽ quay đầu lại nhìn Yul, nhưng không thấy Yul nhìn mình, Yul chỉ lặng lẽ nhìn xuống đáy mặt hồ, ánh mắt có gì đó rất xa xăm. Nhưng Xư Bi không hiểu, và cũng không thể hiểu. Xư Bi đi rồi, chỉ lúc này hấn mới dám dời ánh mắt nhìn theo...

Có phải là cái nhìn cuối cùng?!

Yul không biết nữa...

Vì điều này cần phải suy nghĩ...

Đúng thế! Cả đêm hôm đó, hấn cứ trần trọc mãi, suy nghĩ vì lời đề nghị mà Xư Bi đã nói trước đó. Thực sự thì... hấn không muốn mất nó. Vì một lần xa cách, đã đủ để cho Yul hiểu... Xư Bi có ý nghĩa quan trọng đối với hấn đến nhường nào. Nếu đạt được cuộc sống quyền lực tối thượng sau này... chỉ một mình... mà không có con bé ở bên... Yul đã biết đến sự lạnh lẽo. Trước kia, khi Xư Bi chưa từng xuất hiện, chưa từng bước vào cuộc sống của hấn, và làm nó ấm lên... theo từng năm tháng. Yul đã nghĩ, cuộc sống của mình, quyền lực và sức mạnh, mình làm mình hưởng, không phải chia sẻ cho bất kỳ kẻ nào hết. Thế là quá đủ!

Nhưng hấn chưa bao giờ nhận ra sự lạnh lẽo trong cái cuộc sống cô độc đó. Vì sống là phải biết yêu thương, phải nếm trải được sự hạnh phúc khi chia sẻ niềm vui và nước mắt với một ai đó trong cuộc đời. Và... Yul đã được trải qua tất cả những cung bậc của cuộc sống hạnh phúc đó khi có Xư Bi kề bên, khi hấn đã từng được " thử " làm con người!

Yul muốn... cũng muốn tất cả đều quay trở lại!

Nhưng nó khó quá! Liệu Yul có thể từ bỏ tất cả những gì mà mình đã cố gắng đạt được trong suốt bốn trăm năm qua để thử làm một người bình thường, để được sống cùng Xư Bi trong một quãng thời gian mấy chục năm ngắn ngủi?!

Và một câu hỏi khác lại được đặt ra. Hấn cố gắng đạt được những điều đó để làm gì?! Để cho ai?! Cho mình. Hấn thấy cuộc sống hạnh phúc hơn sao?! Hấn thấy đó là một cuộc sống thực sự hay sao?! Hấn chưa bao giờ thực sự mỉm cười khi đắm trên một xác trên của kẻ nào đó đã từng thất bại dưới chân hấn. Vì đó không phải là một niềm vui thực sự. Đó chỉ là sự thỏa mãn trong cơn khát máu của một con quỷ mà thôi. Môi trường tăm tối đã nuôi dạy cho hấn những bản năng hung hấn đó. Nhưng nó chưa bao giờ mang lại cho hấn nụ cười.

Hấn ít cười... nhưng bây giờ thì hấn lại thực sự muốn chúng.

Hấn cũng không thể khóc... nhưng ngấm lại thì hấn đã từng khóc vì Xư Bi.

Cảm giác đó... thoải mái lắm!

Hấn muốn... được cùng nó... trải nghiệm tất cả những cung bậc của cảm xúc trong cuộc sống một con người. Và... cuối cùng, ba giờ sáng ngày hôm ấy, Yul đã gọi Ji Chun đến phòng mình để cùng đưa ra một quyết định quan trọng.

.....

Bước vào căn phòng có màu chỉ có một màu đen u uất, Chun thấy Yul vẫn đang ngồi thao thức cả đêm mà không ngủ. Hấn bỗng cất tiếng hỏi.

- Ngài gọi tôi...?!

Thấy tiếng Chun, Yul cũng khẽ ngoái đầu ngoảnh lại. Có lẽ lúc này đây, hắn vẫn còn đang đắm chìm trong những hoài niệm đã qua, nhớ lại những quãng ngày khi từng được chung sống bên cạnh Xư Bi, thỉnh thoảng Yul lại chợt bật cười một cách thật vô thức.

- À Chun! Cậu đến rồi đấy à! Tôi muốn bàn với cậu chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Happy wedding in the heaven!

Em hãy cứ ở đó...

Hòa mình vào làn gió...

Với tất cả những gì anh có...

Anh sẽ dành tặng nó...

Chỉ cho em mà thôi!

Vợ của anh – Na Xư Bi!

Nhận được lời đề nghị của Yul, Chun hết sức bàng hoàng, nó tròn to con mắt với tất cả sự ngạc nhiên.

- Sao cơ?! Ngài muốn thử đầu thai làm con người và trao lại toàn bộ quyền cai trị Địa Ngục lại cho tôi?! Thế có nghĩa là...

- Phải! Ta muốn, sau khi ta đi, cậu sẽ là người thay thế ta cai trị Địa Ngục này. Vì công lao của cậu cho đến ngày hôm nay cũng không nhỏ, và ngoài cậu ra, cũng chẳng còn ai đáng tin tưởng hơn để ta có thể giao lại trọng trách cao cả này. Cậu có thể tiếp nhận nó... ngay từ bây giờ chứ?!

- Ngay từ bây giờ?! Nhất định phải nhanh vậy sao?!

- Phải... vì thời gian còn lại của cô ấy không nhiều. Và... trước khi đến với cuộc sống của một con người... ta còn muốn dành cho cô ấy một sự ngạc nhiên khác nữa!

.....

Quyết định như thế và sẽ làm như thế!

Một món quà... hắn dự định sẽ dành tặng cho con bé như một sự bất ngờ trước ngày ra đi để rồi lại hội tụ sau 100 năm đầu thai kiếp người.

Trở lại lâu đài ở trên hạ giới, nơi mà đã lâu Yul không còn nhớ tới, dường như nó đã từng bị cho vào quên lãng kể từ ngày Xư Bi ra đi. Nhưng hôm nay, trở lại nơi đây, Yul muốn mang lại cho nó một điều gì đó mới mẻ hơn, một chiếc áo choàng mới!

Dùng phép màu nhiệm của mình trút lên toàn bộ lâu đài như mang lại cho nó một sức sống mới. Những dải hoa hồng màu đen héo hắt đang cố bám vào thành tường trên các khung cửa sổ mọc rải rác khắp lâu đài cũng đột ngột trở mình sống lại, như được rắc lên bởi một màu đỏ diệu kỳ trên những cánh hoa và màu xanh tươi tắn trên những nhánh lá rung rinh. Bóng tối được xua đi và rồi ánh sáng lại quay trở về, mang lại cho ngôi nhà một sắc hồng rực rỡ trong ánh nắng ban mai với chút vàng ấm áp. Giờ thì nhìn nó còn tuyệt vời hơn cả lâu đài màu trắng ngọt ngào của Jen nữa. Chính sửa bên ngoài như thế là đã xong! Yul lại bước vào bên trong và nhanh chóng tìm đến căn phòng quen thuộc của mình. Mỗi bước chân mà hắn lướt qua là lại một lần những ánh đèn tự động tỏa sáng. Chúng sáng lung linh và dần dần ngập tràn khắp cả ngôi nhà, mang lại một khung cảnh vô cùng ấm áp.

Rồi... bất giác, dừng lại trước cánh cửa phòng quen thuộc ấy, đang định bước vào, nhưng bỗng hắn phải chợt dừng lại bởi những âm thanh kỳ lạ từ trong đó phát ra.

- Ủa!! Nhìn này! Toàn là băng đĩa cấp ba hạng nhất của Yul đó! Cái tên này giấu kinh thật! Ở bao lâu mà bây giờ mới tìm thấy! – Lão Bụt già bật cười khanh khách khi móc được đồng băng đĩa đòi truy đã bám bụi lâu ngày của Yul trong ngăn tủ kín cất ở một nơi bí mật mà khó ai có thể tìm thấy được. Lão vội vàng tìm cách bật lên ngay, nhưng lại bị Mom nhanh chóng chặn lại.

- Yà! Cái ông này! Đây là băng đĩa cấp ba dành cho người lớn mà!! Cậu chủ có cho phép đâu mà ông dám xem! – Bà gắt lên vẻ bức bối.

- Xùy! Thế " cậu chủ của bà " có ở đây không hả! Tôi không nói, bà không nói, sợ gì ai biết! Trừ khi... bà có ý định muốn phản bội lại tôi... Phải không?!

– Đột ngột, Bụt đưa ánh mắt hẳn học quay sang nhìn Mom, về trách móc lẫn nghi ngờ.

- Ô... đâu mà! Tôi đâu có! Nhưng... đây là phim người lớn mà! – Lão bà bà vẫn làm vẻ ngượng ngùng.

- Ủa! Lớn cơ mà!! Thế bà xem lại cái tuổi của mình đi... Lại chẳng trẻ con quá!!! – Bụt bĩu môi, bật cười khàn khạch.

- Grr... Ông lại trêu tôi đấy hả! Đã thế! Hít le! Ba que xỏ lá! Ăn cắp lá của nhân dân, ăn cắp quần của bộ đội! Đáng tội chém đầu! Không thèm chơi với ông nữa! – Mom quay đi, rồi dựng mình đứng dậy, làm vẻ giận dữ.

Nhanh như cắt, lão Bụt tóm chặt lấy tay lão bà bà rồi lôi tuột xuống, ôm trùm vào lòng! Giọng ngọt ngào than thở.

- Ôi! Thôi mà! Tôi xin lỗi! Tôi biết lỗi rồi! Tôi sai! Thôi xí xóa nhé! Bây giờ... chúng ta cùng chơi một trò này đi! – Vừa nói, Bụt lại vừa nhoẻn miệng cười nham hiểm.

- Trò gì cơ?! – Mom ngơ ngác quay lại nhìn.

- Hề hề... bắt chước theo cái phim này này... – Nói rồi, lão đưa tay quay ra phía màn hình, chỉ trỏ một cách thích thú!

- Cái gì cơ?! Không được đâu! – Bất ngờ Mom nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng bừng, đẩy vội Bụt ra một cách ngượng ngùng.

- Gì mà không được! Bà đã bao nhiêu cái tuổi rồi mà còn bày đặt ngượng ngùng hả! Mau ngồi lại đây! – Vừa nói, Bụt vừa đưa tay đập bồm bộp vào cái thành giường làm ra vẻ gia trưởng!

- Ư... không được đâu! Dù sao thì tôi vẫn còn trong trắng cơ mà... á á!! Đừng có lôi tôi!! – Tiếng Mom đang thỏ thẻ rồi bất giác lại hét ầm lên trong sự " sợ hãi " vì bị Bụt " tra tấn " phát ra từ trong phòng khiến Yul phải giật mình đẩy cửa xông vào ngăn chặn.

- Yà! Hai ông bà già kia! Làm trò gì trong phòng tôi đấy hả!!

Cánh cửa bất ngờ mở toang và ngay sau đó là hình ảnh của Yul đột ngột hiện lên khiến " hai ông bà già " giật mình buông vội nhau ra, thở hổn hển, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

- Ày... chúng ta có làm gì nhau đâu! Chỉ là chơi thú nhún thôi ấy mà! – Bụt nhăn nhó nhoẻn cười ngụy biện.

- Phải phải! Là thú nhún ý mà! Cái trò mà hồi bé ta vẫn hay cho cậu chơi ấy mà! – Thấy vậy, Mom cũng hùa vào ngụy biện cùng.

- Là... nhún trên giường sao?! – Trước thái độ lúng túng của hai ông bà, Yul lại khề kheo mày nhìn chăm chú rồi giờ giọng bắt lỗi.

- Ô... không... à... mà... là... – Bị Yul bắt lỗi, cả hai người đều cứng họng nói chẳng lên lời, chỉ có thể lắp bắp...

Thấy hai ông bà đã bắt đầu rối trí, Yul cũng phải bật cười, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị.

- Thôi được rồi! Không làm khó cho hai người nữa! " Nhún nhảy " tiếp đi! Rồi chút nữa ra đây cùng giúp tôi làm việc này! – Yul khề ngoe nguẩy đưa hai ngón tay chắp hờ lên trán kiêu chào tạm biệt rồi tung từng bước ra khỏi phòng. Để lại vẻ vô cùng ngơ ngác trên khuôn mặt của " hai ông bà già ".

" Cậu Yul mà cũng có chuyện cần nhờ tới sự giúp đỡ của chúng ta sao?! "

.....

Hai ông bà tưởng bỏ, thực ra chỉ là được nhờ làm chân phụ tá giúp hẳn chuẩn bị cho bữa tiệc nhỏ chào mừng sự trở lại của Xư Bi mà thôi.

Mom – với quyền năng điều khiển thiên nhiên của mình, chỉ bằng một chút phép thuật đơn giản bà đã làm sống lại cả cánh rừng màu tím với muôn vạn sắc hoa lung linh của mùa xuân. Lần đầu tiên Yul tự tay thiết kế một bữa tiệc, tự tay thấp nền, trải bàn và tỉ mỉ trang trí từng tí một cho chiếc bàn ăn xinh xắn của mình. Hẳn chọn những nhành hoa đẹp nhất, nấu những món ăn ngon nhất (mà mình có thể làm được, còn Xư Bi ăn được hay không thì chưa chắc) rồi bày đặt cẩn thận lên chiếc bàn được trải khăn màu trắng tinh khôi. Xong xuôi đâu đó, hẳn ngồi nhìn lại tất cả và tự thưởng cho mình một nụ cười tâm đắc.

" Chắc hẳn con sâu ăn tạp sẽ thích lắm đây! " – Yul thâm tự nghĩ trong đầu mình như thế trước khi hẳn dùng tâm pháp của mình để gửi đến lời nhắn cho Xư Bi.

" Hãy trở về lâu đài trên hạ giới của chúng ta, anh sẽ cho em câu trả lời ngay bây giờ! "

Lời nhắn vừa được chuyển đi cũng là lúc Xư Bi nhận ngay lấy nó, có chút ngạc nhiên khi biết được Yul muốn gặp mình ở "căn nhà đó"! Nhưng không cần bận tâm thêm nữa, con bé vội vàng chào tạm biệt mọi người sau khi đã " sắp xếp xong xuôi mọi việc " rồi chuyển mình bay ngay xuống thế giới phàm trần.

.....

Nhẹ nhàng hạ cánh đặt chân xuống mặt đất, nó dường như hết sức ngỡ ngàng trước cái khung cảnh diệu kỳ ngay lập tức đập vào mắt mình. Đó là một cánh đồng màu tím nhiệm màu, nổi bật ngay trên đó là một bàn ăn được trải khăn trắng muốt với cung cách trang trí nhẹ nhàng nhưng sang trọng theo... kiểu của Yul! Và lại càng ngạc nhiên hơn khi biết được chính tay Yul đã tỉ mỉ chuẩn bị bữa tiệc này. Là dành cả cho nó sao?!

Còn chưa kịp hết ngạc nhiên này, con bé đã phải ngỡ ngàng khi nhận ra một ngạc nhiên khác – đó là sự xuất hiện của Bụt và Mom, hai vị tiên bói vô cùng đáng kính đã lâu ngày không gặp mặt. Xúc động nghẹn ngào, Xur Bi vội vàng bước tới, từng bước nó đang rộng cánh tay để đón chào hai người bằng một cái ôm thật chặt!

Tiếng con bé nức lên trong hạnh phúc:

- Con nhớ hai người quá đi thôi! Hai người trốn đi đâu mà sao bây giờ mới chịu xuất hiện vậy! – Xur Bi vừa nói, ánh mắt nó vừa rung rung lên như muốn khóc.

- Yà! Gì chứ! Làm gì mà vừa mới gặp lại đã khóc như vậy chứ! Con khóc không xinh đâu! Gạt nước mắt qua một bên đi mà! Với lại chúng ta đâu có trốn... – Bụt nhún nhoe cười theo kiểu dễ dàng riêng của mình.

- Ủm phải đấy! Trong suốt thời gian qua chúng ta đều ở đây mà, vì là quân gia nên ta phải ở lại trông nhà, còn mọi người thì đi hết, may mà có Bụt sunbea cùng đến đàm đạo, lúc đầu thì cũng hơi khó chịu... nhưng mà sau này... – Vừa nói, mặt Mom lại vừa đỏ dần.

- Bụt... Bụt sunbea?! – Nghe Mom nói đến đây, Xur Bi tròn mắt ngạc nhiên đến nỗi suýt sặc... không khí!

- Yà yà! Cái bà này... đã bảo đừng gọi thế nữa mà! Tôi ngưng! – Bụt giả vờ đẩy vai Mom về ngai ngừng.

- Gì chứ! Chính ông bắt tôi phải gọi thế còn gì! Tập mãi mới được! – Mom lâu lâu quay ra đánh mắt lờm như sát thủ.

.....

Ôi hai cái người này... già rồi mà vẫn nhí nhảnh!

Xur Bi khẽ thờ dài rồi lại quay sang nhìn Yul. Ánh mắt nó vô tình đập vào ánh mắt hần khiến cho hai con tim ngừng đập, chúng khẽ cất lên vài tiếng giật nghẹn ngào... rồi lại vội vàng chùng xuống như thể không dám đối mặt trực tiếp với nhau vậy!

Thấy Xur Bi đã đến tận đây rồi mà vẫn còn chẳng thêm lại gần mình, thậm chí cứ riu ra riu rít bên Bụt và Mom mà bơ Yul đi như thể không nhìn thấy. Hần bực tức tiến lại gần, ánh mắt như rung lên làm Xur Bi phát sợ. Bất giác, con bé phải lùi lại vài bước, cánh tay thì khẽ giơ lên như thể để tránh đòn.

Nhưng, ngược lại với tất cả những gì Xur Bi nghĩ, Yul... tiến lại gần, đột ngột, dang rộng hai cánh tay... và ôm trằm lấy con bé, giữ chặt nó trong lòng mình và áp lại thật sát để cả hai có thể nghe được rõ hơn nhịp đập của trái tim với tất cả nỗi niềm thương nhớ.

Yul nhớ... nhớ Xur Bi... nhớ cái cảm giác ấm áp khi được xích gần lại con bé như thế này lắm rồi!

Xur Bi cũng vậy, nó khẽ run run đưa hai bàn tay lên rồi nhẹ nhàng vòng ra đằng sau lưng ôm chặt lấy hần, tiếng con bé nức trong hạnh phúc cũng đủ để cho Yul biết nó đang cảm thấy ngọt ngào đến nhường nào.

Bỗng, con bé lại khẽ cất lên bằng giọng rụt rè.

- Anh... hết giận em rồi à! – Nó liu nhíu đưa ánh mắt hồi hộp lên nhìn hần... và chờ đợi câu trả lời.

- Đồ ngốc! Chưa đâu! Em còn phải thực hiện cho anh nốt một việc nữa thì mới xí xóa hẳn được! – Yul khẽ nhoe cười về bí hiểm.

- Hum... việc gì cơ?! – Con bé ngờ ngạc tròn mắt lên nhìn.

- Nhận lấy thứ này đi!

Nói rồi, bất ngờ Yul chọt quỳ xuống, một tay đặt vòng ra sau lưng, còn tay kia thì nhanh chóng rút ra từ chiếc áo vest của mình một chiếc hộp nhỏ đã được bật sẵn nắp và dường như trở nên lung linh hơn với ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn nhỏ xinh được đặt ngay ngắn trong đó. Thấy Xur Bi vẫn còn ngỡ ngàng đến mức không cất lên nổi thành lời, hần lại khẽ mỉm cười rồi từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào tay con bé rồi đặt lên đó một nụ hôn hết sức dịu dàng... lịch lãm y chang những chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích vậy!

- Na Xur Bi! Hãy nhận lời cầu hôn của anh nhé! – Hướng ánh mắt chứa đầy sự mong đợi của mình lên nhìn Xur Bi, hần thấy con bé vẫn còn ngập ngừng nhưng chắc chắn không phải là từ chối.

- O... ho... a... dạ... à... nhưng mà... – Con bé lắp bắp, dường như vẫn còn chưa chuẩn bị được tinh thần bởi những gì đang xảy ra đối với nó lúc này là quá sức bất ngờ!

- Có phải em muốn nói "chẳng phải chúng ta đã là vợ chồng rồi" phải không?!

- Um... hmm... – Xur Bi không trả lời, có lẽ là Yul nói đúng, bởi vậy hần lại tiếp tục.

- Ngốc quá! Bởi vì từ khi lấy nhau cho đến bây giờ, anh vẫn chưa làm được điều gì có ý nghĩa dành cho em cả. Ngay đến một chiếc nhẫn cưới cũng không có. Đó chẳng phải là một thiếu sót rất lớn trong hôn nhân sao?! Vậy nên, bây giờ anh muốn bù đắp, tự tạo cho mình một kỉ niệm thật đẹp để sau này... nếu có đầu thai ta vẫn còn đôi điều tốt đẹp để nhớ về nhau chứ! Phải không?!

Nghe Yul nói, mặt nó cứ dần ngệt ra, rồi lại chợt phì cười.

- Yul ngốc à! Anh mới thực sự là ngốc ý! Có biết rằng quãng thời gian được ở bên cạnh anh, khi làm Thiện Quý, em đã hạnh phúc đến nhường nào không?! Dù phải trải qua không ít lần rơi nước mắt, nhưng nụ cười đến với em cũng là rất nhiều. Nó không cần được tạo ra từ những gì cầu kỳ, nó đến với em từ những gì tự nhiên và giản đơn nhất. Đó là những giây phút khi được ở bên cạnh anh, cùng khóc và cùng cười với anh! Thật đấy!

Nghe Xư Bi nói, cả người Yul như sững lại, có cảm giác gì đó nhẹ nhàng lâng lâng chạy suốt qua cơ thể hần, khiến Yul lại bất giác vòng tay rồi ôm chặt lấy Xư Bi... thêm một lần nữa, hần thì thầm:

- Cảm ơn em! Vợ yêu của anh!

Đó là lần đầu tiên Yul chính thức gọi Xư Bi là vợ và nói lời cảm ơn chân thành đối với con bé. Điều đó lại càng làm Xư Bi ngập tràn trong hạnh phúc... đầu đó trên gương mặt nó, có cái gì cay cay...

Trong cái giây phút vô cùng lãng mạn đến mơ màng ấy, bỗng, một giọng nói trầm bổng lại từ đâu cất lên, vang vẳng vẳng ngay trên đầu hai đứa khiến tụi nó đều phải ngo ngắc ngược lên nhìn... Là Jen à! Hần đang ngồi vắt vẻo trên đám mây màu trắng trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, khẽ cúi đầu xuống, Jen nhón cười thân thiện chào hai người với một lời đề nghị... không thể nào từ chối!

- Có cầu hôn thì phải có đám cưới chứ nhỉ?!

Sự xuất hiện đột ngột của Jen khiến cả Xư Bi lẫn Yul đều phải giật mình, nhất là Yul, hần có vẻ khó chịu khi coi Jen là một kẻ phá đám trong lúc hai đứa đang ngập tràn trong hạnh phúc như thế!

- Ý anh là sao?! – Yul nheo mày hỏi lại!

- Bây giờ trên thiên đường đang chuẩn bị một lễ cưới vô cùng hoành tráng tại Thánh Đường Gió, nhưng, chỉ còn thiếu hai nhân vật chính nữa thôi. Hai người vui lòng góp mặt chứ?!

- Một lễ cưới trên thiên đường?! Chẳng phải đó là điều chưa từng có sao?! – Xư Bi tròn mắt ngạc nhiên, tiếng nó cất lên trong đầy sự bất ngờ.

- Sao anh lại làm thế?! – Yul vẫn chau mày hỏi Jen bằng ánh mắt đờ đờ sự nghi hoặc.

- Tại sao ta lại không thể làm thế?! – Gạt đi câu trả lời, Jen thản nhiên hỏi ngược lại.

- Yà! Đừng nghĩ rằng nếu cố gắng làm những chuyện này thì tôi sẽ biết ơn anh với tấm lòng của một đứa em trai đấy! – Cũng gạt đi câu trả lời, Yul cất tiếng lạnh lùng đáp lại.

- Chà! Ta không bao giờ mong cậu sẽ gọi ta là anh trai cả. Vì ta biết điều đó đối với cậu là không thể. Nhưng, ta vẫn mong được nhìn thấy cậu sống hạnh phúc bên cô ấy... như bây giờ, và mong rằng sau này cũng vậy!

Sững lại vài giây trước câu trả lời của Jen, chợt có cái gì đó dâng lên và nghẹn ứ nơi cổ họng. Nó làm Yul lúng túng nhưng vẫn bắt buộc phải cất lên thành lời.

- Hừm... nhưng... dù sao thì cũng... Cảm ơn! Anh trai!

Nói rồi hần vội vàng cất bước quay đi, cố làm vẻ lạnh lùng mặc dù cảm thấy lòng rất rối loạn. Thật khó hiểu!

Dù rằng là nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để Jen kịp nghe thấy, hần lại cố với thêm vài lời như để chọc tức Yul

- Ủa! Chẳng phải cậu vừa mới nói là "không bao giờ" sao?!

- Yà! Đừng có để tôi phải rút lại lời vừa nói đấy!! Xí xóa luôn đấy!! – Yul gất lên hệt như về tức tối mà Jen đã tự mường tượng ra trước đó. Hần chợt phì cười rồi lại lặng lẽ nhìn theo bóng "cậu em".

"Thiệt tình! Cậu cứ luôn làm ra vẻ mình là một người ích kỷ và lạnh lùng... Nhưng chẳng phải là đã thay đổi nhiều quá rồi sao?!".

.....

Thấy Mom và Xư Bi vẫn còn đang riu rít cùng nhau sau cuộc hội ngộ, Jen lại sức nhớ ra điều cần nói với bà.

- À! Mom! Tam đại hộ pháp cũng nhớ bà lắm rồi đấy!

-??!!

.....

Trở lại Thiên Đường sau bao nhiêu năm không được bước tới nơi đây, những cảm xúc khi xưa chợt ùa về trong cuộc hội ngộ với ba người chị em vô cùng thân thiết của mình. Họ ôm trầm lấy nhau và vỡ òa trong nước mắt. Fire làm phép trả lại tuổi thanh xuân và dáng vẻ ban đầu khi còn là thần tiên cho Mom sunbeanim. Moon cũng lấy ra từ trong chiếc rương bảo bối cây gậy thần tượng trưng cho sức mạnh thần Đất rồi trao lại cho người chị em song sinh của mình. Windy với sức mạnh của thần Gió truốt lên cơ thể Mom một bộ cánh trắng nhiệm màu với thứ hạt ngũ sắc lung linh lấp lánh. Trông bà lúc này mới thật tuyệt vời khi đứng trước gương và tự chiêm ngưỡng lại vẻ đẹp của chính mình. Thậm chí đến chính Mom cũng không thể nhận ra nổi hình hài khi xưa của bản thân nữa. Vì suốt bốn trăm năm sống trong lót một bà lão năm mươi tuổi và bị tước đi gần như mất hết quyền năng, Mom đã chẳng thể nhớ nổi rằng mình từng xinh đẹp như thế nào.

Nhưng... để dành lại điều này như một sự bất ngờ... Mom muốn tạm thời tránh mặt Bụt cho tới tận ngày mai!

.....

Rạng sáng hôm sau, khi những nàng tiên Trăng bắt đầu kéo tấm rèm khổng lồ mang màu sắc của màn đêm sang một bên để nhường chỗ cho ánh mặt trời bắt đầu được thêu dệt trên nền của sự ấm áp. Những vị tiểu thiên thần và Tứ Đại Hộ Pháp cũng bắt đầu thực hiện công việc trang hoàng cho Thánh Đường Gió của mình để làm nên một đám cưới thật tuyệt vời có một không hai trên Thiên Đường hạnh phúc.

Họ bắt đầu rải rác thứ âm thanh mang cung điệu trong veo với hơi hướng của một ngày hôn lễ bằng những hạt lục lạc của các vị thiên thần Gió đi khắp cánh đồng bồ công anh. Từng cánh bồ công anh khẽ bay lên và xoay mình nhảy múa, tạo ra thứ âm điệu nghe trong vắt đến diệu kỳ! Rồi từ xa lại gần, những nàng tiên Nắng cũng chăm chỉ dệt ánh sáng trải dài khắp Thánh Đường tạo thành một lối đi màu vàng óng ả dẫn thẳng lên chỗ bực cao, nơi mà Xư Bi và Yul sẽ cử hành hôn lễ tại đó. Những vị tiểu thiên thần nhẹ nhàng nâng váy cho Xư Bi rồi từ từ dắt tay con bé đi qua từng hàng ghế của mọi người. Chợt dừng lại tại nơi mà ba và hai chị nó đang đứng, con bé bỗng khựng lại, nhìn ba... khỏe mắt nó bất giác rung rung, rồi chẳng nói chẳng rằng, con bé ôm trầm lấy ba và hai chị nó vào lòng, cất lên từng tiếng rung rức. Yul nhìn thấy vậy cũng khẽ cúi đầu chào "bố vợ" – đó là điều mà khiến ông bất ngờ nhất vì từ trước đến nay Yul chưa từng coi ông là bố vợ cũng như ông chỉ dám coi hán như một vị chủ nợ. Hành động này đã xóa tan tất cả nỗi lo lắng mà ông dành cho Xư Bi kể từ khi bắt nó buộc phải lấy Yul. Nhìn thấy hai đứa bây giờ hạnh phúc bên nhau như vậy, Yul không còn cư xử như một kẻ tài phiệt ích kỷ chỉ biết nghĩ đến mình nữa, ông cũng an lòng..

Đi qua chỗ Tứ Đại Hộ Pháp, lại một lần nữa, con bé phải chợt giật mình nhìn lại... có một người... gần như... giống hệt Moon! Nhưng mà Moon đang ở trên kia! Thế thì người đang đứng trước mặt nó là ai?!

Bà ấy cũng đẹp quá! Đẹp như Moon vậy! Nhưng có nét đẹp gì đó chừng chặc và trang nghiêm hơn. Phải chăng là... Mom?! Vì nghe nói Mom là chị sinh đôi của Moon mà... Nhưng, sao đột nhiên lại thay đổi thế này?!

Không giấu nổi sự tò mò của mình, bất giác nó phải mở lời.

- Mom... là Mom... có phải không ạ?!

Nhìn thái độ ngập ngừng của nó, mấy vị hộ pháp cũng phải bật cười, bà khẽ nhún mày rồi xoa đầu nó đầy trìu mến, ánh mắt Mom bao giờ cũng vậy... thật ấm áp!

- Cái con bé ngốc này! Không phải ta thì là ai nữa hả!

- Ồ... nhưng sao trông người lại khác thế này?! – Con bé vẫn ngỡ ngàng!

- Là nhờ Fire! Bà ấy đã trả lại nhan sắc và tuổi thanh xuân cho ta. Từ bây giờ trở đi, cũng giống như Moon và Windy, ta sẽ mãi giữ được sự trẻ trung như thế này!

- Thật vậy ạ! Thế thì tốt quá! – Xư Bi khẽ nghiêng đầu cười – A! Thế còn Bụt! Bụt đã biết chưa ạ?! Nếu Bụt nhìn thấy người như thế này... chắc hẳn sẽ bất ngờ lắm đấy! – Con bé nói bằng giọng hào hứng.

- Sao lại bất ngờ?!

- Vì bây giờ trông người rất là đẹp! – Con bé trả lời thật thà, không phải nịnh đâu đấy!

Nói rồi, nó khẽ cúi đầu chào lần nữa rồi lại cất bước đi tiếp. Yul nắm lấy bàn tay nó, khẽ nâng nhẹ lên và dịu dàng dìu con bé lên trên bực hành lễ.

Đứng trên bực cao, trước mặt Moon và tất cả mọi người, hai đứa bắt đầu thực hiện những nghi lễ của một đám cưới.

Moon hôm nay sẽ thay mặt Nguyệt Lão để làm chủ hôn, mà thực ra thì Moon cũng là bà Nguyệt mà! Đứng trên một đài hoa có màu pha lê trong suốt, xung quanh được rải rác và trang trí bằng hàng vạn cánh bồ công anh trắng xóa khiến bà trông lại càng nổi bật. Khẽ nắm lấy tay Yul và Xư Bi, bà bắt đầu đọc lời thề ước. Ryuu và các chị em của nó cũng bắt đầu tung cánh bay vút lên không trung, ngân nga khúc ca chúc mừng đám cưới bằng những bản nhạc thiên thần của mình.

Tiếng nhạc hòa cùng tiếng nói, như âm vang và vọng xa khắp cả thiên đường...

- Yul và Xư Bi! Hai con sẽ nguyện mãi mãi yêu thương nhau, không bao giờ thay đổi! Cho dù có bệnh tật ốm đau, ở kiếp này hay kiếp sau chứ?!

- Chúng con đồng ý! – Hai đứa trả lời đồng thanh trong khi ánh mắt vẫn cuốn vào nhau không rời.

- Ừm... ta còn một câu hỏi nữa! Hai con chắc chắn kiếp sau sẽ gặp lại và yêu nhau, thậm chí nhiều hơn bây giờ chứ?!

Nghe đến câu hỏi này, Yul và Xư Bi lại chột khựng lại, có vẻ khó trả lời... Vì kiếp sau, có được gặp nhau nữa hay không... cả hai đứa nó còn chưa chắc chắn. Nhưng...

- Tương lai như thế nào không quan trọng, quan trọng là bây giờ chúng con thực sự muốn hết lòng về nhau! Và chúng con sẽ cố gắng để giữ vững được điều đó ở cả kiếp sau! Mong người cho phép chúng con trở thành vợ chồng.

Nói rồi, Yul chột nắm lấy tay Xư Bi, nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út của con bé chiếc nhẫn có màu xanh trong suốt như làn cỏ mọc tại Thánh Đường, nổi bật trên đó là một nhánh bồ công anh màu trắng thanh khiết tượng trưng cho lời cầu chúc về một tình yêu sẽ mãi vững bền. Nhánh bồ công anh được khắc bằng loại đá quý có màu trắng trong suốt phát ra thứ ánh sáng lấp lánh không bao giờ bị tàn phai... đó là đá mặt trăng! Thứ đá quý mà chỉ ở trên thiên đường mới có! Đó cũng như một vật kỷ niệm để lại cho hai người những kỷ ức đẹp đẽ về nơi đây vậy.

Sau khi đeo vừa vặn chiếc nhẫn cưới có một không hai vào ngón tay nhỏ nhắn của Xư Bi, hấn lại dịu dàng đặt lên bờ môi xinh xắn của con bé một nụ hôn ngọt ngào như bắt tạt. Cảm giác hai làn môi mềm mại khẽ chạm vào nhau trong tiếng reo hò của mọi người và âm thanh vang vọng của thánh nhạc thiên đường chỉ khiến chúng muốn giữ lại cảm giác này mãi mà không bao giờ phải rút ra.

.....

Khoảnh khắc quan trọng nhất của một đám cưới cũng đã được hoàn thành, bây giờ chỉ còn bước cuối... đó là trao hoa cho "những cô gái còn chưa có chồng"! Bó hoa được kết bằng muôn vạn cánh bồ công anh tạo thành những bông hồng mang màu xanh trắng nhỏ xíu vừa được tung lên, ngay lập tức tất-cả-chị-em-thiên-thần trên thiên đường đều tùm tùm vào nhau đưa tay lên bắt.

Nhưng... thật bất ngờ! Kết quả xảy ra lại không như bất kỳ ai dự đoán.

Bụt – một người chưa có vợ và chắc chắn cũng chẳng cần chồng – từ đâu lù lù xuất hiện, chen vào giữa đám "các bà cô" và vô tình "nhặt" mất bó hoa mà đáng lẽ ra chỉ dành cho "các chị em" ấy!

Tất cả đều trừng trừng đôi mắt phừng phừng rực lửa quay ra nhìn Bụt. Mom cũng khẽ ngoái đầu lại rồi bẻ tay răng rắc, dáng vẻ rất chi là "gangster" mang đầy tính chất dọa nạt.

- Bụt! Ông muốn lấy chồng lắm hả mà dám bon chen tranh mất bó hoa của tụi tụi?!!!

- Ô... hơ... – Giật mình nhận thấy bó hoa nằm gọn trên tay mình, và rồi lại càng rung mình hơn nữa khi thấy ánh mắt của các "chị em" đang nhìn mình chằm chằm. Chân tay run lủn lủn, nhưng rồi chột nghĩ ra cách hóa giải, Bụt vội vàng chạy thẳng đến chỗ Mom, đặt chân quý xuống và khẽ ngước mắt lên cùng bó hoa tặng "nàng".

- Ày... tôi lấy cho bà mà! Hôm nay bà xinh quá! – Bụt lại cười hề hề!

Ngại ngần nhận lấy bó hoa, mặc dù rất là thích thú, nhưng Mom vẫn giả vờ làm kiêu với Bụt. Bà cất giọng thờ ơ.

- Vớ vẩn! Chừng này tuổi rồi... phải khen là đẹp chứ ai gọi là xinh!

- À thì đẹp... vợ tôi mà! – Vừa nói, mặt Bụt vừa tự đồ ừng lên trong thấy, hai tay áp áp vào má... vẻ rất đáng yêu!

- Gì cơ?! Ai là vợ ông cơ?!!

- Thì là bà mà!

Nói rồi, Bụt chột đứng bật dậy rồi bẻ phất Mom lên trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Dù cảm thấy nặng vô cùng nhưng ông vẫn cố làm mặt cười niềm nở.

- Nhận hoa của tôi rồi! Chúng ta cũng chuẩn bị làm đám cưới đi thôi!

- Yà! Bỏ tôi ra! Bỏ tôi xuống... đồ Bụt chết toi nàyyyy!!!

.....

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nó và cùng bước tới ngưỡng cửa Luân Hồi. Cánh cửa có màu trắng xóa với những đường vân vô hình mờ ảo...

Nắm chặt lấy bàn tay hấn, nó tự nhủ rằng: "Bước qua cánh cửa kia, một cuộc sống mới sẽ lại bắt đầu ". Và... nó sẽ cố gắng!

Nhưng bỗng nhiên, ngay khi mũi chân con bé vừa mới chạm gần tới khung cửa, một tiểu thiên thần đã từ đâu bay đến, nín nhẹ lấy vạt váy Xư Bi mà giữ lại.

- Chị Xư Bi à! Đừng đi mà... Ở lại đây chơi với em đi!

Nghe thấy thế, Yul bỗng quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn về nạt nộ khiến Ryuu phải giật mình núp vội đằng sau áo Windy.

- Không được đâu nhóc ơi! Cô ấy phải đi cùng anh rồi!

Nói rồi, hần nắm lấy tay Xur Bi, cả hai quay lại nhìn nhau lần cuối, như thầm trao một lời thề ước nào đó qua ánh mắt... Rồi nhẹ nhàng... từ từ... bước qua cánh cửa kia...

Thân thể chúng cứ như trầm dần vào dòng màu hư ảo đó, nó xoáy quanh và làm tan biến mọi hình ảnh.

Trong dòng gió, Yul sẽ bay mãi theo đó, hòa mình cùng những cánh bồ công anh, rải rác khắp nhân gian một màu trắng xanh vô tận... Mang theo niềm ước vọng về một ngày đoàn tụ không xa trong một trăm năm nữa.

Mây, gió, cát, bụi và ánh sáng... sẽ là cầu nối khiến hần bay mỗi lúc một xa, hòa cùng lời thì thầm âm vang trong làn gió.

Em hãy cứ ở đó...

Chờ anh trong làn gió...

Tâm hồn hòa cùng những cánh bồ công anh...

Rải rác khắp nhân gian một màu xanh vô tận...

Và anh sẽ mãi mãi đợi em... Ở nơi đó!

Nơi nhân gian thuộc về chúng ta...

Một tình yêu bất diệt!

.....

100 năm sau, trên một con đường đại lộ tại thành phố Seoul, mọi cảnh vật vẫn vậy, sự sắp đặt của nhân gian... Họ lại gặp nhau. Lúc này, Yul và Xur Bi đều đã được chuyển kiếp thành một người bình thường, họ sống bình dị với một cuộc sống giản đơn nhưng đang đầy hạnh phúc của người phàm trần. Và vô tình, Yul đụng phải vai Xur Bi khi con bé đang đi ngược chiều với hần và khẽ lướt qua nhau.

Một cái đụng nhẹ.

Một khoảnh khắc để ngược lại nhìn nhau.

Những ký ức chợt ủa về trong đôi mắt...

Cả hai cứ ngỡ ngác nhìn...

Nghĩ ngợi gì đó, Xur Bi lại chợt gạt đi rồi bước tiếp. Dù sao cũng chẳng nên bắt chuyện nhiều với người không quen. Nó khẽ lắc đầu... Nhưng rồi... Yul lại chợt níu lại. Khi bàn tay con bé mới vừa vung ra đằng sau, ánh mắt hần đã bị thu hút ngay bởi thứ ánh sáng đang lóe lên trên chiếc nhẫn – chiếc nhẫn có màu xanh lục với thứ ánh sáng lấp lánh chẳng giống kim cương mà lại lung linh diệu kỳ. Thứ ánh sáng ấy... nó không có ở nhân gian.

Nắm chặt lấy bàn tay con bé, Yul chợt giữ lại. Nhưng ánh mắt khó hiểu của Xur Bi lại khiến hần phải vội buông ra. Lấp bắp trong vài câu xin lỗi và tìm thêm cớ để tỏ mờ.

- Cô... sao lại có chiếc nhẫn này?!

- Tôi... cũng không rõ, nghe nói là do gia đình truyền lại. Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến anh không!

- Ồ không... tôi xin lỗi!

Biết mình đã làm phiền đến Xur Bi, Yul lại vội vàng cúi đầu xin lỗi để con bé được tự nhiên bước tiếp.

Nhưng Yul vẫn lặng nhìn theo...

Nhìn theo cái dáng vẻ đó, có vẻ rất xa mà lại thật gần!

Hình ảnh về chiếc nhẫn chợt hiện lên trong đôi mắt...

Ủa về tâm trí là một đám cưới với người con gái kia kìa kè bên...

Người con gái ấy...

Vô cùng quen thuộc... quen thuộc đến mức...

Mọi hình ảnh, mọi ký ức... từ một trăm năm trước... chợt ùa về, ngập tràn trong tâm trí... Tất cả, dường như chúng chưa bao giờ bị mất đi mà chỉ được giữ nguyên ở đó, chờ đợi một ngày họ sẽ gặp lại nhau trong kiếp chuyển sinh rồi vội vàng ùa về để níu giữ lấy tình yêu vốn có.

Vội vàng quay người lại, hần rảo bước lao theo dòng người đó, nhìn bóng con bé đã khuất dần trong những ánh đèn xe cộ tấp nập... Nhưng Yul tin, trong cái thành phố nhỏ bé này, rồi sẽ có một ngày họ được gặp lại nhau, để bắt đầu một tình yêu thế kỷ.

Làn môi khẽ mấp máy một cách rụt rè rồi chợt hét thật to... hần gọi lại tên con bé theo dòng ký ức chợt ùa về...

" Xư bi... Na Xư Bi!!! "

.....

Trong lúc đó, Xư Bi ở phía ngược đường bên kia, đang đi hối hả lẫn trong dòng người tấp nập, bỗng... nó nhớ lại cái vẻ mặt đó!

Quả thực rất quen, mà không sao nó nhớ ra được, vì trong cuộc đời của con bé, từ khi sinh ra... nó chưa từng gặp người ấy... ở kiếp này... Nhưng! Còn kiếp trước?!

Phải rồi, kiếp trước. Ánh sáng từ chiếc nhẫn có màu lục lam bỗng lóe lên một cách lạ thường, khiến mọi ký ức cũng chợt ùa về trong tâm trí con bé.

Khoảnh khắc này... là khoảnh khắc định mệnh... cho một tình yêu.

Một thoáng khe bời rồi, Xư Bi vội lội ngược dòng để quay trở lại, miệng thầm lẩm bầm.

- Yul... Người đó tên là Yul..

.....

***

Mỗi câu chuyện đều có một kết thúc, dù là vui hay buồn. Nhưng trong câu chuyện lần này, tôi xin dành lại cái kết thúc cho các bạn đấy!

Liệu họ có gặp lại nhau giữa dòng đời xáo trộn?!

Liệu những ký ức xưa có thực sự trở về?!

Liệu một tình yêu mới sẽ lại bắt đầu?!

Liệu họ sẽ lại có một đám cưới hạnh phúc và được sống bên nhau như những con người bình thường... với những hạnh phúc được làm nên từ những điều nhỏ nhặt nhất trong cuộc sống hằng ngày.

Một cuộc sống giản đơn không cần đến phép thuật hay quyền lực cũng có thể đem lại hạnh phúc xum vầy cho một con người. Nhưng điều quan trọng nhất là họ phải biết nâng niu, trân trọng và nắm giữ lấy hạnh phúc ấy bằng cách xây đắp lên cuộc sống của mình từ những gì chân thành nhất!

Họ có thực sự được hạnh phúc hay không?! Điều đó tùy thuộc vào trí tưởng tượng của các bạn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngoại truyện

(Phần này là để viết vui thôi ý mà, không có gì liên quan đến câu chuyện lắm!)

***

Trong lúc đó, trên Thiên Giới, Jen và Chun đang ngồi xem lại tất cả những gì đang xảy ra dưới hạ giới qua quả cầu thủy tinh của Thần Lửa. Mọi hoạt động xảy ra trong cuộc sống của họ đều được thu lại tại đây hết như những thước phim quay chậm vậy. Và sự gặp gỡ của Yul với Xư Bi cũng là một định mệnh được sắp xếp trước. Định mệnh ban cho họ phải được gặp nhau. Nhưng Jen vẫn cần nhắc:

- Hừm! Đáng ghét thật! Cái con nhỏ Cheery này! Kết thúc gì mà lại còn lặp lại như thế nữa! Sao không cho hai người họ gặp nhau rồi kết hôn luôn đi!! Ít nhất cũng phải có một đám cưới hoành hào và những đứa con đầu lòng chứ!

- Ô! Vậy ra anh thích có những đứa con đầu lòng lắm hả... Jen sunbea?! Hay để em giúp cho nhé?! – Giọng của Chun bắt gặp cất lên cùng bàn tay khẽ cuốn lấy bờ vai rồi nhẹ nhàng vuốt xuống phần ngực nóng bỏng của hắn, con bé thì thầm khác hẳn cái vẻ cục cằn ngày xưa. Thời gian qua đi, sau nhiều lần gặp gỡ để bàn về đối pháp giữ hòa bình giữa Địa Ngục và Thiên Đường, Chun và Jen đã dần dần có tình cảm với nhau khiến nó quyết định quay trở lại làm con gái. Tình cảm đối với người con trai đầu tiên khiến nhịp tim mình lại rung động... con bé phải sớm nắm lấy chứ không thể để tuột mất thêm một lần nữa. Nhưng Jen lại đùa (Bây giờ Jen quái lắm! Chơi với Bụt nhiều mà!)

- Yà! Muốn có những đứa con đầu lòng sao?! Nhưng ít nhất thì em cũng phải chăm tập thể dục với cả ăn uống điều độ vào cho ngực nó to lên giống Xư Bi chứ! Thế này thì bé quá... anh không thể chấp nhận được! – Jen vừa nói, vừa làm mặt tỉnh bơ khiến Chun nóng bừng cả mặt.

- Jennnnn!!! Đạo này anh bệnh quá rồi đó nha!! Chơi với lão Bụt ấy ít thôi không bệnh tình mãn tính không chữa được đâu đấy!! Hết chịu nổi rồi!

- Thôi mà! Đùa vui thôi mà! Chắc em sẽ không nở giận anh đâu đúng không?! Em mà giận thì lòng anh đau lắm! Thôi mà anh xin lỗi...

Chỉ một câu nói, lại cái giọng ầm áp với ánh mắt dịu dàng và nụ cười triu mến – hàng độc quyền chỉ có ở Jen khiến Chun lại xiêu lòng bồi rối cho qua. Vẫn như vậy đấy! Dù bị trêu tức đến đâu nhưng Chun vẫn không bao giờ có thể giận lâu đối với Jen được... Vì Jen dễ nghe quá mà!!!

.....

Cùng lúc đó, ở ngoài kia, bên Thánh Đường của Gió, nơi mà Mom và Bụt vẫn thường dắt tay nhau chạy nhảy tung tăng vui đùa... Bây giờ đã có thêm mười hai cô cậu nhóc tí hon nữa để thành lập nên một đội bóng gia đình, một đội bóng với những đứa con của Bụt và Mom.

Ôi già rồi mà còn sung sức!!!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.